இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் அன்பின் வாழ்த்துக்கள்

ஏறக்குறைய 7 ஆண்டுகளாக பல இடங்களிலிருந்து சேகரித்த சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை அச்சடிக்கப்பட்ட, ஆரோக்கிய உபதேசங்கள் அடங்கிய, கிறிஸ்தவ ஆவிக்குரிய புத்தகங்களை, பல மணி நேரம் கொடுத்து, பல இலட்சங்கள் செலவு செய்து மின் நூல்களாக (E-Books) இலவசமாக (மத்தேயு 10:8) உங்கள் கரங்களில் கொடுப்பதற்கு, அற்பரும் நீசருமான எங்களை பயன்படுத்தின உன்னத தேவனுக்கே சகல கனமும் மகிமையும் துதியும் உரித்தாவதாக. இதைப் போன்ற இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்களை தரவிறக்கம் (Download) செய்ய எங்களுடைய இணையதளத்தை சொடுக்கவும்/பார்க்கவும்: www.WordOfGod.in

95 சதவீத புத்தகங்கள் அச்சில் இல்லாதவைகளும், காப்புரிமை முடிந்தவைகளுமே. மீதமுள்ள புத்தகங்கள், நல்ல உபதேசங்களை கொண்டிருப்பதால், முடிந்தவரை ஆசிரியரின் உரிமையோடு மின்-நூலாக, இலவசமாக வெளியிடுகிறோம். ஒருவேளை உங்களுடைய புத்தகம் இப்படி இலவசமாக மின்-நூல் (E-Book) வடிவில் வரக்கூடாது என்று நினைத்தீர்களானால், தயவு செய்து எங்களை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். எங்களுடைய WhatsApp எண்ணிற்கோ, மின் அஞ்சலிலோ (Email) எங்களுக்கு தெரியப்படுத்துங்கள். உடனடியாக எங்களுடைய இணைய-தளத்திலிருந்து எடுத்துவிடுகிறோம்.

WhatsApp/SMS: +91 90 190 490 70 / +91 7676 50 5599

Email: wordofgod@wordofgod.in

Wishing you in the mighty name of Jesus Christ

We had collected several thousands of old Tamil Spiritual Books which are rich in Sound Doctrines across various places of India for 7 years. Some of them are more than 200 years old books. We have spent millions of hours and money in scanning them and coverting them to E-Books. The work is still in progress. These E-books are published completely free of cost (Matt 10:8) forever. We give all the praise and glory to God for giving this wonderful opportunity to server Him. You can download thousands of similar Tamil Christian E-books from our website www.WordOfGod.in completely free of cost at any time.

95% of these E-Books are not being printed now and their copyrights are already expired. The remaining books are sent as E-Books mostly with the permission from the Authors. If you feel that your books should not be published as E-Book freely, kindly execuse and forgive us. Please let us know the book details by WhatsApp or Email we will remove them from our website.

WhatsApp/SMS: +91 90 190 490 70 / +91 7676 50 5599

Email: wordofgod@wordofgod.in

PREFACE TO FOURTH EDITION

In December 1922 the Christian Literature Society, after consulting church workers throughout the Tamil country, decided to publish a revised edition of *Tamil Christian Lyrics* and appointed a representative committee to undertake this task. The Committee was chosen with a view to ensure representation of all interests and of all the large Christian churches in the Tamil country. The members of the Committee were as follows: Mr. Paul Apollos, the Revs. C. P. Gnanamony, S. Gnanamanikkam, V. Masillamony, P. S. Peter, V. Santiago, L. I. Stephen, M. Solomon, G. S. Vedanayagam, V. Vedanayagam and H. A. Popley as Convener. On the death of Rev. C. P. Gnanamony in December 1922, the Rev. J. B. Gnanolivu was appointed in his place.

The Committee met twice, first at Pasumalai in March 1923, and then at Tanjore in February 1924. In addition, various sub-committees met in Madras and other places during the three years since the project was started.

This is the Fourth Edition of *Tamil Christian Lyrics*. The first was prepared in 1853 by the Rev. E. Webb; the second in 1870 by the Rev. G. T. Washburn, D.D.; and the third in 1901 by the Rev. J. S. Chandler, D.D.

The revision was the result of a strong desire upon the part of many in the Tamil churches to bring the lyric book more into line with modern needs and requirements, to add a number of lyrics on practical Christian life and duty, to bring into general use lyrics of well-known authors published in separate collections, and generally to make the work more useful to Christian people in the Tamil land.

This revision involved the omission of a number of lyrics for various reasons, and some will naturally regret the omission of particular lyrics. The procedure followed in regard to this matter was to give the widest possible publicity to proposed omissions, to get opinions from every part of the church and finally to include all lyrics for which a

general demand was made or a particularly strong local demand. In this very difficult matter the Committee has done its best to arrive at right decisions and can only express the hope that it has not left out any lyric which commands deep veneration and wide use.

A number of alterations have been made in existing lyrics. In some cases the original form of the lyric as it appeared in previous editions has been adopted and in others, for the sake of prosody or of matter, slight verbal alterations have been made.

In regard to new lyrics, all the existing Lyric Books of the various churches were examined and laid under contribution, and also the works of great Christian poets like Vidvan Krishna Pillai of Palamcottah. A few lyrics of the great Christian songster Vedanayagam Sastriar are omitted in this edition, and others found in older editions of the book, but omitted in the later editions, are inserted. An attempt has been made to bring into proper proportion the number of lyrics dealing with different subjects; so that no one subject should monopolize too large a section of the book. It is of course only natural and right that, in any book of Christian lyrics, songs concerning Jesus Christ and His Gospel should find a very large place.

This fourth edition has, in a very real sense, been the work of a Committee rather than of any one individual. Every member of the Committee has taken a large share in the work and the book was seen through the press and all proofs read by a publication sub-committee consisting of Revs. V. Santiago, M. Solomon, G. S. Vedanayagam, L. I. Stephen and the Convener.

This impression is intended to be tentative only, and suggestions and criticisms as well as additional lyrics are very earnestly invited from all who use it so that the next impression may be in every way thoroughly satisfactory and worthy of the high service for which it is intended. It is especially asked that any mistakes and errors which are noticed may be sent to the undersigned so that they may be corrected.

A new method of classification has been adopted in this edition which it is hoped will be found useful to the churches

and individuals using the book. The method is based on the indigenous system of classification rather than on the Western system.

It will be noticed also that there is no section which is specially reserved for lyrics suitable for children. Instead, a list of such lyrics will be found below.

The numbers of identical lyrics in the previous edition will be found in brackets after the present numbers.

The Committee desires to express its indebtedness to the following authors and collections of lyrics:

Church Lyrics. Tranquebar.

Christian Lyrics. Jaffna.

Ratchaniya Manoharam. By H. A. Krishna Pillai.

Gospel Lyrics. By the Rev. N. Samuel.

Handbook of Lyrical Evangelism. By the Rev. L. I. Stephen.

Ratchaniya Keerthanaigal. By the Rev. S. Paramanandam.

Tinnevelly Church Lyrics.

Lyrics. By the Rev. E. J. Gloria.

Tamil Church Hymnal. By the Rev. J. B. Gnanolivu.

Sarva Samarasa Keerthanaigal. By S. Vedanayagam Pillay.

Spiritual Songs. Pasumalai.

Jebamalai. By Vedanayagam Sastriar.

Lyrics of T. Aiyadurai Bagavathar and M. Abraham Pandither.

No. 372 is a translation of one of the beautiful Marathi songs of the late Rev. N. V. Tilak.

The Committee also desires to express its thanks to the Christian Literature Society for its generosity in financing the work and for the care and thoroughness with which it has carried through the publication.

A Tune Book for all the lyrics in this book is under preparation,[1] using both Western and Indian notations, and will shortly be published, and it is hoped that by this means a wider use of all the lyrics and a more correct method of singing them, may become general throughout the Tamil Church.

In conclusion, the Committee hopes that this fourth edition of the *Christian Lyrics* will commend itself to the Church and will be found of increasing value in the expression of Christian experience both for the individual and for the church. There are none so conscious as the Committee members of its defects and faults, and it is hoped that the publication of this 'tentative impression' will result in the production of an edition which will express the best mind of the Tamil Church and meet the spiritual needs of the great majority of its members.

MADURA, H. A. POPLEY,

April 30, 1926. *Convener of the Revision Committee.*

---

[1] The tune book is available with the C. L. S. in 3 volumes.

நூன்முகம்

1922-ம் ஆண்டு டிசம்பர்மீ கிறிஸ்தவ சன்மார்க்க நூல் சங்கத்தார், தமிழ்நாடெங்குமுள்ள திருச்சபை ஊழியர்களுடன் ஆலோசனை செய்து, தமிழ்க்கிறிஸ்தவ கீர்த்தனைப் புத்தகத்தைப் புதுத் திருப்புதல் செய் தச்சியற்றத் தீர்மானித்து ஒரு சங்கத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். அச்சங்கமானது இவ்விஷயத்தில் பிரேமையுடைய சகல வகுப்பினரையும் பெரிய சபைகளையும் சம்பந்தப்பட்டதா யிருக்குமாறு பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தமைக்கப்பட்டனர்.

1923-ம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ பசுமலையிலும், 1924-ம்௵ பெப்ரவரிமீ தஞ்சையிலும் அச்சங்கமானது கூடியும், பின்னர் அதன் பலவேறு உபசங்கங்களாகச் சென்னையிற் பன்முறை கூடியும் இவ்வேலையை நடத்தினது.

தமிழ்க்கிறிஸ்தவ கீர்த்தனைப் புத்தகமானது தற்கால போங்குகளுக்கும் ஆவஸ்யங்களுக்கும் ஏற்ப அமைந்தும், கிறிஸ்தவ ஜீவியானுபவங்களுக்குங் கடமைகளுக்கு முரிய பல பாடல்களைப் பெற்றும், ஆங்காங்கும் பல பாடகர்களால் இயற்றப்பட்டு வெவ்வேறு சங்கங்களால் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள கீர்த்தனங்களைத் தன்னுள்ளடக்கியும் இவ்விதமாய்த் தென்னாட்டின்கண் சகலருக்கும் அரிய பிரயோஜனமாயுள்ள ஒரு சிறந்த நூலாக விருத்த உசிதமென்றுணர்ந்த அநேகரது விழைவின்படி இத்திருப்புதல் கையேற்கப்பட்டது.

இத்திருப்புதலில் பல முகாந்தரங்களால் பல கீர்த்தனைகள் தவிர்க்கப்பட்டன. இது தமக்குப் பிரீதியுடையன வில்லாமையால் சிலருக்கு வருத்தம் விளைக்கக்கூடும். இவ்விஷயத்தில் கையாடப்பட்ட முறையாவது: சகல சபைகளுக்குங் கூடியமட்டும் ஏற்கனவே தெரிவித்துப் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைப் பெரிதுந் தழுவியே தவிர்க்கப்பட வேண்டியவைகளைத் தவிர்த்தும், அவ்வத்தலத்துக்கு ஆவஸ்யமாக விரும்பப்பட்டவைகளைக் கூட்டியுந் திருப்புதல் இயற்றப்பட்டது. வெகு சிரமமுள்ள இவ்விஷயத்தில் காரியதுரந்தர சங்கமானது நிதானத்தோடே நியாயமானதைச் செய்திருக்கிறது. எவ்வாற்றேனும் பொதுஜன மதிப்பும் விருப்புமுடைய கீர்த்தனம் யாதொன்றும் தவிர்க்கப்படவில்லை என்பது நமது நம்பிக்கை.

பழைய கீர்த்தனைகளிற் சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற் சில பூர்வப்பிரதிகளைத் தழுவித் திருத்தம்பெற்றன. சில யாப்பிலக்கண விதிகளை யனுசரித்து மாறுதலடைந்தன.

புதிய கீர்த்தனைகளோவெனில் அவை தற்காலம் சகல சபைகளிலுங் கையாடப்பட்டுவருகிற எல்லாக் கீர்த்தனைப் புத்தகங்களும் ஆராயப்பட்டுத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டன. பாளையங்கோட்டை கிருஷ்ணபிள்ளை போன்ற கிறிஸ்தவ கவிஞரின் நூல்களினின்றும் சில எடுக்கப்பட்டன. இத்திருப்புதலில் கிறிஸ்தவ காயகஸ்தர் வேதநாயக சாஸ்திரியார் பாடல்களிற் சிறுபான்மை தவிர்க்கப்பட்டது. ஆயினும் முந்தின திருப்புதல்களில் விடப்பட்ட பூர்வ கீர்த்தனைகள் பல சேர்க்கப்பட்டன. பலவேறு பொருட்களின்மேல் பாடல்கள் சமரீதியா யமைந்திருக்க முயற்சி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ஆகவே யாதொரு பொருளின்மேல் மட்டும் பெருந்தொகையான பாடல்களிருக்க இடமில்லை. என்றபோதிலும் கிறிஸ்தவ கீர்த்தனைப் புத்தகத்தில் இயேசு கிறிஸ்துவையும் அவரது இரட்சிப்பையுங் குறித்து மிகுதியான பாடல்களிருத்தல் நியாயம்.

இந்நான்காம் பதிப்பு எவ்வாற்றேனுந் தனித்தாள் பிரயத்தனமாயிராது ஒரு சங்கத்தின் பொறுப்பாயிருந்தது. சங்கத்தின் பிரதியங்கமும் தமது கடமையை நிறைவேற்றுவதிற் கருத்தாயிருந்தார். அச்சிவிருக்கையில் பிரதிகள் உபசங்கத்தாராலேயே பரிசீலனை பெற்று அனுமதிக்கப்பட்டன.

முதன் முதல் புத்தகரூபமாய் வெளிப்போந்த இப்பதிப்பு முடிவானதாக் கருதப்படுகிறதில்லை. அவரவரும் உதவக்கூடிய திருத்தங்களும் ஆலோசனைகளும் சேர்க்கப் பல புது கீர்த்தனங்களுமிருப்பின் அனுப்பக் கோருகிறோம். இதனாற் கருதப்பட்ட மேலான திருச்சேவையைப் பூரணதிருப்தியாய் நிறைவேற்றத் தக்கதாகப் புத்தகம் மறு அச்சுப்பதிப்பில் சகல திருத்தங்களோடும் வெளிவரும். விசேஷமாய்ப் புத்தகத்தில் ஆங்காங்கூர்ந்துள்ள பிழைகள் அடியிற் கண்டவருக்குக் குறித்தனுப்பக் கேட்கிறோம். அவை மறு பதிப்பில் திருத்தம் பெறும்.

விஷயப் பாகுபாடு இப்பதிப்பில் நூதனமாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. புத்தகத்தைக் கையாடுந் தனி நபர்களுக்கும் சபைகளுக்கும் அது பயன்படுமென நம்புகிறோம். இது மேல்நாட்டார் முறையை அனுசரியாது சுதேசப்போங்காய் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. பழைய கீர்த்தனைப் புத்தக இலக்கம் புது கீர்த்தனை எண்களின் பின்னர்

இப்பணத்திற் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சிறுவருக்கான பாடல்கள் பிரத்தியேகமாய்ப் பிரிவுபடுத்தப்படவில்லை. ஆயினும் அவ்வித கீர்த்தனைகளின் எண்கள் பின்னர் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

தாங்கள் பிரசுரஞ்செய்த நூல்களினின்று பாடல்களை அச்சியற்றிக்கொள்ள அனுமதி தந்த ஆசிரியர்களுக்குப் பெரிதுங் கடன்பட்டிருக்கிறோம். மேலும் நூல் சித்தியுடன் அச்சியற்றி முடிய எல்லா நன் முயற்சிகளும் புரிந்து உதாரத்துவமாய்த் திரவிய சகாயமுஞ்செய்த கிறிஸ்தவ சன்மார்க்க நூல் சங்கத்தாருக்குச் சங்கம் அதிக நன்றி பாராட்டுகிறது.

இப்புத்தகத்திலுள்ள சகல கீர்த்தனை இராகங்களையும் விளக்கும் சுரப்புத்தகமொன்று ஆயத்தமாகி வருகிறது. சீக்கிரத்திலே வெளியாகக்கூடிய அதனது ஏதுவால் இந்நூலானது தமிழ்நாடெங்கும் பெரிதும் பயன்பெறத்தக்கவிதமாய் உபயோகப்படுத்தப்படுமென நம்புகிறோம்.[1]

இங்ஙனம் இந்நான்காம் திருப்புதலானது சகல கிறிஸ்தவ சபைகளுக்கும் நேயருக்கும் மிகவும் பயன்தரக்கூடிய கீர்த்தனைப் புத்தகமாயிருக்குமென நம்புகிறோம். இதில் பிழைகள் ஊர்ந்திருக்கக் கூடுமென சங்கம் உணருகிறது. ஆயினும் அவை யாவும் மறு அச்சுப் பதிப்பில் திருத்தம் பெற்று கிறிஸ்தவ திருச்சபைகளின் ஆவிக்குரிய அனுபவங்களுக்கும் ஆவஸ்யங்களுக்கு மேற்ற உசிதநூலாய் விளங்குமென மனப்பூர்வமாய் நம்புகின்றோம். சுபம்!

மதுரை — H. A. POPLEY,

ஏப்ரில் 30, 1926. — புது திருப்புதலின் சங்கத்தலைவர்.

---

[1] சுரப் புத்தகம் C. L. S. யிடம் 3 பகுதிகளாகப் பெறப்படுகிறது.

NOTE ON SECOND IMPRESSION

THIS second impression of the Revised Lyric Book has been entered upon after allowing the public full opportunity of seeing the new book and making suggestions for improving it. A number of these have been received and mistakes have been corrected and improvements made. Further, a few additional lyrics have been added in an appendix. It was thought to be unwise to alter the numbers in the present edition as that would result in confusion.

At the request of a large number of people, the initials of the composer have been added to each lyric.

Several correspondents have suggested the alteration of some of Vedanayagam Sastriar's lyrics. We have however felt that this should not be done except in the rare cases when words offended against religious tastes of modern days. We have therefore always tried to get the actual words used by Sastriar himself.

The ragas and talas have been corrected to agree with those used in the Tune Book, which will shortly be published.

This second impression is sent out with the prayer that God will use it for His glory and for the extension of His kingdom of love in the hearts and lives of men.

H. A. POPLEY.

March 31, 1927.

NOTE ON FOURTH EDITION

We desire to acknowledge the help we have received from numerous correspondents who have pointed out errors and slips and especially from Rev. A. Arulappan of Vellore who has made a very thorough study of the Revised Edition and suggested many emendations. We shall always be ready to receive all such suggestions.

H. A. Popley.

December, 1934.

NOTE ON SIXTH EDITION

This Sixth Edition of the Revised Christian Lyrics has been prepared at the request of the Christian Literature Society. A number of mistakes which had crept into the previous editions have been corrected, but very little alteration has been made in the book, as it was felt that the time was not ripe for another thorough revision. At the request of a number of people the meanings of difficult words have been given in footnotes. We have received help from a number of correspondents in regard to the corrections and desire to acknowledge such help which has been very readily given. It is hoped that as a result of these corrections the value of the book will have been substantially increased.

Erode,
May, 1941.

H. A. Popley.

ஆக்கியோரின் பெயர் அகராதி

அண்ணாவியார், Y., கும்பகோணம் 44, 47, 60, 333 (Y. A.)
அருமைநாயகம், C., நாகர்கோவில் 298, 299, 335 (C. A.)
அருளப்பன், J. C., திருநெல்வேலி 75, 155 (J. C. A.)
அருளானந்தம், D., யாழ்ப்பாணம் 246 (D. A.)
அருளானந்தம் பிரசங்கியார், திருநெல்வேலி 72, 116, 117, 241, 245 (அ. பி.)
அல்லின், A., திண்டுகல் 84, 146, 206, 264 (A. A.)
அளகுமணி, ந., பசுமலை 372 (N. A.)
ஆபிரகாம் ஐயர், தஞ்சவூர் 321 (ஆ. ஐ.)
ஆபிரகாம் பண்டிதர், மு., தஞ்சாவூர் 7, 37 (M. A. P.)
ஆர்னொல்ட், J. R., யாழ்ப்பாணம் 262 (J. R. A.)
ஈசாக்கு ஐயர், J., காஞ்சீபுரம் 328 (J. I.)
உவின்பிரிட் போதகர், 121 (W.)
உவெப் ஐயர், E., 184 (E. W.)
எரேமியா, S. S., யாழ்ப்பாணம் 108, 348 (S. S. J.)
எலியேசர், G. D., 389, 390, 391, 392, 393, 394 (G. D. E.)
எசடியான் உபாத்தியாயர், நாசரேத்தூர் 32, 283 (எ. உ.)
எசடியான் ஐயர், S. G., திருநெல்வேலி 64, 277, 352 (S. G. Y.)
ஐயாத்துரை பாகவதர், T., கயத்தாறு 17, 82, 101, 127 (T. A.)
காபிரியேல் உபதேசியார், பார்வதிபுரம் 10, 38, 297 (கா. உப.)
கால்ட்வெல், R. C., அத்தியக்ஷகர் 194 (R. C. C.)
கிருஷ்ணபிள்ளை, H. A., பாளையங்கோட்டை 1, 100, 102, 153, 183, 191, 218 (H. A. K.)
கிறிஸ்மஸ், S. I., சேலம் 284 (S. I. C.)
குலோரியா, E. J., திருச்சி 311 (E. J. G.)
சட்டம்பிள்ளை, ஆ. நா., பிரகாசபுரம் 250 (ஆ. ச.)
சத்தியநாதன் பிள்ளை, D., தஞ்சாவூர் 2, 85, 123, 296, 354 (ச. பி.)
ச. ஐ., பாளையங்கோட்டை 231 (ச. ஐ.)

சந்தியாகு ஐயர், V., மதுரை 119, 192, 198, 199, 215, 219, 223, 224, 253, 267, 268, 308, 313, 314, 326, 371, 373 (V. S.)
சவரிமுத்து உபாத்தியாயார், பன்றிகுளம் 95, 112, 233, 317 (சவ. உபா.)
சவரிமுத்து போதகர், அ., திண்டுகல் 54, 125 (ச. போ.)
சவரிராயன், ஏசு., பாளையங்கோட்டை 137 (ஏ. ச.)
சாமுவேல் ஐயர், ஞா., தரங்கம்பாடி 4, 70, 77, 148, 208, 222, 226, 240, 249, 279, 281, 285, 288, 290, 301, 305, 319, 330, 337, 365 (N. S.)
சாமுவேல், J. D., மெய்ஞ்ஞானபுரம் 151 (J. D. S.)
சாமுவேல், M., நாகர்கோவில் 244 (M. S.)
சாண்ட்லர் ஐயர், J. S., மதுரை 203 (J. S. C.)
சிங்க், S. J., நெய்யூர் 315, 364, 375 (J. S.)
சீமோன் ஐயர், S., மதுரை 39, 220, 239, 266, 272 (S. S.)
ஸ்தேவான் ஐயர், L. I., ஈரோடு 14, 45, 327, 376 (L. I. S.)
ஞானமணி ஐயர், C. D., 319, 384 (C. D. G.)
ஞானமணி ஐயர், C. P., 94, 251, 303, 329 (C. P. G.)
ஞானமணி, Y., அறுப்புக்கோட்டை 225, 263, 269 (Y. G.)
ஞானமுத்து, ஈசா., 310 (I. G.)
டேலர் ஐயர், Y. S., மதுரை 312 (Y. S. T.)
தாவீது ஐயர், P., டோனவூர் 109, 122, 282, 300, 350 (P. D.)
தாவீது ஐயர், S., சிவகாசி 316 (S. D.)
தானியேல், A. D., ராமநதபுரம் 306 (A. D. D.)
தானியேல், I., தஞ்சாவூர் 197 (I. D.)
தேவசகாயம் உபாத்தியார், சாட்சியாபுரம் 145, 152, 197 (தே. உபா.)
தேவசகாயம் ஐயர், M., மதுரை 110, 207 (M. D.)
தேவசகாயம் ஐயர், V., தரங்கம்பாடி 358 (V. D.)
தேவசகாயம் ரைட்டர், தஞ்சாவூர் 52, 53, 361 (தே. ரை.)
தேவசிகாமணி சாஸ்திரியார், தஞ்சாவூர் 180 (தே. சா.)
தேவவரம் முன்ஷி, திருவனந்தபுரம் 23, 40, 76, 87, 114, 213, 214 (தே. மு.)

தைரியம் ரைட்டர் 78 (தை. ரை.)

நாராயன் வாமன் திலகர் 224 (N. V. T.)

பலவேந்திரம் ஐயர், D., வத்தலகுண்டு 163, 195 (D. B.)

பரமானந்தம் ஐயர், S., 25, 42, 46, 65, 68, 97, 209, 254, 309, 318, 334, 360 (S. P.)

பாக்கியநாதன், ஈசா, மதுரை 88, 124, 131, 132, 261, (I. P.)

பால்மர், ஜா., நாகர்கோவில் 16, 33, 69, 120, 141, 147, 149, 154, 157, 158, 160, 161, 164, 168, 170, 172, 175, 181, 187, 189, 204, 229, 235, 236, 244, 258, 259, 292, 293, 332, 338, 342, 343, 346, 351, 366, 377 (J. P.)

பாளையங்கோட்டைப் பாடல் 74, 128, 227, 331, 339, 340 (P.)

பிச்சைமுத்து, A. G., தஞ்சாவூர் 107, 323, 325, 362 (A. G. P.)

பிரெக்கன்ரிஜ், R., யாழ்ப்பாணம் 217 (R. B.)

பென்யமீன் ஐயர், V. J. 387.

பொன்னுசுவாமி, L., மதுரை 276 (L. P.)

மரியான் உபதேசியார், திருநெல்வேலி 13, 98, 138, 178, 186, 200, 210, 248, 255, 257, 280, 304, 353 (மரி. உப.)

மாசிலாமணி ஐயர், V., திருவண்ணுமலை 6, 11, 34, 115, 133, 139, 144, 265, 286, 307, 359 (V. M.)

யாக்கோபு, D. I., நாகர்கோவில் 221 (D. I. J.)

யாக்கோபு, J., கருஊர் 35, 126, 247 (J. J.)

யாழ்ப்பாணப் பாடல் 201, 302 (யாழ்.)

யோசேப்பு, C., நாகர்கோவில் 31, 113, 150, 212, 274, 357, 367, 368, 370 (C. J.)

யோசேப்பு, T., நெய்யூர் 62, 143, 216, 228, 252, 256, 341 (T. J.) .

யோவான், P. I., நெய்யூர் 336 (P. I. J.)

வீரமாமுனிவர், மதுரை 41 (வீ.)

வெப், ரெவ். E. (Rev. E. Webb) 184 (E. W.)

வேதக்கண், A., 167, 185, 237 (A. V.)

வேதமாணிக்கம், M., நெய்யூர் 5, 242, 270 (M. V.)

வேதநாயகம் ஐயர், G. S., சென்னை 15, 36, 135, 205, 271, 273, 289, 324, 344, 356, 374, 381, 382, 383, 384 (G. S. V.)

வேதநாயகம்பிள்ளை, S., மாயூரம் 140 (S. V.)

வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், தஞ்சாவூர் 3, 8, 9, 12, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 43, 48, 49, 50, 51, 55, 57, 58, 61, 63, 66, 67, 71, 73, 79, 80, 81, 83, 86, 89, 90, 91, 92, 93, 96, 99, 103, 104, 105, 106, 111, 118, 129, 130, 134, 136, 142, 156, 159, 162, 165, 166, 169, 171, 173, 174, 176, 177, 179, 182, 188, 190, 193, 196, 202, 211, 230, 232, 234, 238, 260, 278, 287, 291, 294, 295, 320, 322, 345, 347, 349, 355, 363.

(வே. சா.)

கீதங்களின் பொருள் முறை

I. கடவுள் துதி		கீதம்
(1) பொதுத் துதி	... ...	1— 15
(2) இயற்கைப் பொருள் துதி	... ...	16— 17
II. கிறிஸ்து துதி		
(1) அவர் சரிதை		
(i) மனுடாவதாரம்	... ...	18— 32
(ii) பிறப்பு	... ...	33— 38, 386
(iii) பாலியம்	... ...	39
(iv) ஊழியம்	... ...	40— 42
(v) பாடும் மரணமும்	... ...	43— 65
(vi) உயிர்த்தெழுதல்	... ...	66—69, 107, 385
(vii) பரமேறல்	... ...	70
(2) அவர் வருகை	... ...	71— 77
(3) அவர் மாட்சிமை	... ...	78—110, 389, 391
III. பரிசுத்த ஆவி துதி		
பிரார்த்தனை	... ...	111—122
IV. கிறிஸ்தவ ஜீவியம்		
(1) இரட்சைக் கழைப்பு	... ...	123—152
(2) இரட்சண்யம் வேண்டுதல்	... ...	153—162
(3) பிழையுணர்ந்தோதல்	... ...	163—185, 388
(4) கிறிஸ்துவைச் சேர்தல்	... ...	186—218
(5) ஆத்ம பிரதிஷ்டை	... ...	219—226
(6) நம்பிக்கை	... ...	227—238
(7) ஜெபமும் வேதத்தியானமும்	... ...	239—249
(8) கிறிஸ்தவ ஒழுக்கம்	... ...	250—265
(9) சுவிசேஷ ஊழியம்	... ...	266—272
(10) ஈகை	... ...	273—276
(11) மோட்சம்	... ...	277—284
V. திருச்சபை		
(1) தேவார்ச்சனை	... ...	285—299
(2) ஞானஸ்நானம்	... ...	300—302
(3) திடப்படுத்தல்	... ...	303

கீதம்

... 304—309

(4) திருவிருந்து ... ... 310—313

(5) குருவபிஷேகம் ... ... 314—316

(6) தேவாலயப் பிரதிஷ்டை ... ... 317—319

(7) திருச்சபையின் விசேஷ கீதங்கள் ...

VI. திருநாட்கள்

(1) கிறிஸ்து ஜயந்தி 320, 20-38, 386

(2) பிரசன்னத் திருநாள் 36

(3) குருத்தோலைத் திருநாள் 110, 325

(4) உத்தரித்த வாரம் ... ... 321—322

(6) பெரிய வெள்ளிக்கிழமை ... ... 323—325, 381

(6) உயிர்த்தெழுந்த திருநாள்—ஈஸ்தர் ... 67—69, 385

(7) பரமேறின திருநாள் 70

(8) பரிசுத்த ஆவியின் திருநாள்—பெந்தெகொஸ்து 118, 119

(9) திரித்துவத் திருநாள் ... ... 2—5

(10) சகல பரிசுத்தவான்களின் திருநாள் ... 326—327

VII. விசேஷித்த சமயங்கள்

(1) காலை நேரம் ... ... 328—336, 391

(2) மாலை நேரம் ... ... 337—339, 392

(3) ஓய்வுநாள் ... ... 340—343

(4) நிச்சயார்த்தம் 344

(5) விவாகம் ... ... 345—352

(6) தேகவியோகம் ... ... 353—357

(7) சேர்ப்பின் பண்டிகை 358

(8) வருஷோற்சவம் ... ... 359—363

(9) பிரிதல் 364

(10) துன்பகாலம் ... ... 365—368

(11) கிரகப்பிரவேசம் ... ... 369—370

(12) சுதேச வேண்டுதல் ... ... 371—373

(13) சர்வஜன சகோதரத்வம் 374

(14) மங்களம் ... ... 375—377

VIII. அனுபந்தம்

(1) திருச்சபை கீதங்கள் ... 318, 319, 378—381

(2) திருநாட்களின் கீதங்கள் ... ... 382—386

(3) பல விஷய கீதங்கள் ... ... 387—393

Thomas Paulina

கீதங்களின் முதலடி அகராதி

கீதம்

அஞ்சாதே, யேசு ரட்சகர் 231
அடியேன் மனது வாக்கும் கொடிய நடத்தையுமே ... 214
அடைக்கலம் அடைக்கலமே, யேசுநாதா 197
அதம் செய்த பாதகம் தொலைய மன்றுடி 22
அதிகாலையிலுமைத்தேடுவேன் 334
அதிசயமான புண்ணியம்! 61
அதி மங்கல காரணனே 23
அப்பா, அருட்கடலே 311
அப்பா, தயாள குணநந்த மோனந்த வேதா 47
அமலா, தயாபரா, அருள்கூர், ஐயா—குருபர 12
அரசனைக் காணமலிருப்போமோ? 36
அருட்கடலே, வரந்தா இது சமயமே 312
அருமருந்தொரு சற்குரு மருந்து 127
அருமை ரட்சகா, கூடிவந்தோம் 308
அருமையுற நீ இறங்கி 224
அருளே! பொருளே! ஆரணமே! 392
அரூபியே, அரூப சொரூபியே, எமை ஆளும் 111
அலகிலாவருள் ஜோதியே 102
அல்லெலூ, அல்லெலூயா! 67
அறிவான முத்தருளர் 390
அனந்த ஞான சொரூபா 86
அனுக்ரக வார்த்தையோடே 375
அன்பரின் நேசம் ஆர் சொல்லலாகும்? 309
அன்பர்க் கருள்புரிவோனை 65
அன்பே பிரதானம்,--சகோதர 251
ஆ! அம்பர உம்பரமும் புகழ்ந்திரு ஆதிபன் 35
ஆ! இன்ப கால மல்லோ—ஜெபவேளை 242
ஆகமங்கள் புகழ் வேதா நமோ நமோ! 3
ஆசையாகினன், கோவே 193
ஆண்டவரின் நாமமதை ஈண்டு போற்றுவேன் 256
ஆண்டவர் பங்காகவே, தசம் பாகம் 273
ஆண்டவா, மோட்சகதி நாயனே 155
ஆதி அந்தம் இல்லானே, அளவில்லா வல்லபனே ... 89

கீதம்

ஆதித் திருவார்த்தை திவ்ய அற்புதப் பாலனாக 20
ஆதி பராபரனின் சுதனே, கிறிஸ்தேசுநாதா 162
ஆதி பிதாக்குமாரன்—ஆவி திரியேகர்க்கு 10
ஆதிமணவாளன் மணவாட்டி இருபேரை 352
ஆதியாம் மகா ராசனே 212
ஆத்தும ஆதாயம் செய்குவோமே 269
ஆத்தும அடைக்கலம் அன்புள்ள யேசுவே 237
ஆத்துமமே, என் முழு உள்ளமே 78
ஆத்துமா கர்த்தரைத் துதிக்கின்றதே 319
ஆரணத் திரித்துவமே 211
ஆரிடத்தினில் ஏகுவோம்?—எம் ஆண்டவனே ... 189
ஆரும் துணை இல்லையே 165
ஆர் இவர் ஆராரோ—இந்த—அவனியோர் மாதிடமே ... 34
ஆர் இவர் ஆரோ... 24
ஆர் இடத்தில் ஏகுவேன் நான் 170
ஆலயம் போய்த் தொழவாருமென்ற தொனி 289
ஆ! வாரும் நாமெல்லாரும் கூடி 293
ஆவியாம் ஈசனே ஆவியில் உண்மையாய் 14
ஆவியை மழைபோலே யூற்றும் 116
ஆவியை யருளுமே, சுவாமீ 117
ஆறுதல் அடை, மனமே;—கிறிஸ்துவுக்குள் 353
ஆனந்தமே! ஜெயா! ஜெயா! 359
இதோ! அடியேனிருக்கிறேன் 268
இத்தரை மீதினில் வித்தகனு யெழுந்த 97
இத்தனை பாடேன் பட்டீர்?—இறையே 53
இந்தக் கடல் கடந்து மோக்ஷானந்த 354
இந்தக் குழந்தையை நீர் ஏற்றுக்கொள்ளும் 300
இந்த மங்களம் செழிக்கவே—கிருபைசெயும் 349
இந்த வேளையினில் வந்தருளும், தேவ ஆவியே ... 113
இந்நாளில் ஏசுநாதர் உயிர்த்தார் 69
இந்நாள் ரட்சிப்புக்கேற்ற நல்நாள் 138
இம்மட்டும் ஜீவன் தந்த கர்த்தாவை அத்தியந்த... ... 363
இம்மணர்க் குன்னருள் ஈ, பர வாசா 350
இயேசுவின் நாமமே திருநாமம் 94
இரங்கும், இரங்கும், கருணை வாரி 126
இருளாங்காலத் தெமைக்காத்து 149
இவரே பெருமான், மற்ற பேர் அலவே 291

கீதம்

இறைவன் நீயே ... 175
இன்றைக்கே மனந்திரும்புவாய் ... 146
இன்றைத்தினம் உன்னருள் ஈகுவாய் ... 331
இன்னமும் நாம் யேசு பாதத்தில் ... 364
இன்னிய முகமலர்ந்து இருதயத் தருகுமன்பால் ... 323
உச்சித பட்டணம் பட்சமுடன் செலுவோம் ... 283
உச்சித மோட்ச பட்டணம் போக ... 284
உதவி செய்தருளே!—ஒருவர்க்கொருவர் ... 265
உந்தன் ஆவியே, சுவாமி, என்தன் மீதினில் ... 112
உந்தன் சுயமதியே நெறியென்று ... 141
உலகில் பவப்பாரத்தால் சோரும் ... 137
உனக்கொத்தாசை வரும் நல் உயர் பருவதம் ... 227
உன்றன் திருப்பணியை உறுதியுடன் புரிய ... 271
உன்னதத்தின் தூதர்களே ஒன்றுகக் கூடுங்கள் ... 325
உன்றன்மீதுறு மாசையால் ... 372
உன்னதப் பரமண்டலங்களில் வசிக்கும் ... 317
உன்னையன்றி வேறே கெதி ... 387
உன்னையே நிமிஷந்தோறும் ஓர்ந்தறி ... 258
எங்கே சுமந்துபோகிறீர்? சிலுவையை நீர் ... 60
எதுவேண்டும், சொல், நேசனே ... 262
எத்தனை திரள் என் பாவம், என் தேவனே ... 163
எந்நாளுந் துதித்திடுவீர்—அந்த ... 380
எந்நாளுமே துதிப்பாய் ... 360
எப்படியும் பாவிகளை ஒப்புரவாக்கிக் கொள்வதற்கு ... 134
எப்போ காண்பேனே? எப்போ சேர்வேனே ... 282
எமதேசுவே இப்போதே எழுந்து நீர் ... 298
எல்லாம் ஏசுவே,—எனக்கெல்லா மேசுவே ... 225
எழுந்தருளும், ஏசு சுவாமி ... 66
எழுந்தார் இறைவன், ஜெயமே ஜெயமெனவே ... 68
எனது கர்த்தரின் ராஜரீக நாள் ... 74
என் உள்ளங் கவரும் ... 199
என் ஐயா, தினம் உனை நம்பி நான் ... 178
என் சிலுவை எடுத்து, என் யேசுவே ... 223
என்கன் [illegible]ரமகுரு செய்த உபகாரத்தை ... 79
ஆண்டவர் ப[illegible]ருக்கையிலே ... 208
ஆண்டவா, மோட்சகதி ந[illegible], என் ஏசு தேவா? ... 73
ஆதி அந்தம் இல்லானே, அ[illegible]ன் யேசுவை நான் ... 278

கீதம்

என்ன பாக்கியம், எவருக்குண்டு 38
என்ன பாக்கியம் அம்மா! 318
என்றுணரக்க முடியாதே—எந்தன் 388
என்றுசேல ஜீவன் விடுத்திரோ,—ஸ்வாமி? 56
என்னை ஜீவபலியாய் ஒப்புவித்தேன் 220
என்னையும் உமதாட்டின் மந்தையோ 186
என்றேனு பல பிணைவாலும் 233
எங்குதே என்னகத்தான் 52
ஏக கிறிஸ்துநாதர் 109
ஏசுவே திருச்சபை ஆலயத்தின் 314
ஏசுநாமம் ஒன்றை நம்புவீர் 131
ஏசுநாயகனைத் துதிசெய் 87
ஏசுநாயகா, வந்தாளும்,—என்னாளும் 345
ஏக ராசா—எனை—ஆளும், நேசா 188
ஏசுவே, உமதுரை மிகப் பகரும்... 210
ஏசுவே, கிருபாசனப்பதியே 181
ஏசுவை அன்றி வேறொரு ரட்சகர் 123
ஏசுவையே துதிசெய் நீ, மனமே... 80
ஏசையா, பிளவுண்ட மலையே 194
ஏதுநி தேவனே,—சிலுவை சுமந்து 63
ஏற்றுக்கொண்டருளுமே, தேவா! 241
ஏன் இந்தப் பாடுதான் 44
ஏன் மயங்கிறாய்—மனமே? 129
ஐயனே, நார்மீதிரங்கி அருள், ஐயனே 118
ஐயரே, நீர் தங்கும் என்னிடம் 337
ஐயனே! இவர்க் காசியீகுவாய் 302
ஐயனே! உமது திருவடிகளுக்கே 330
ஐயா, உமது சித்தம் ஆகிடவே வேணும் 205
ஐயா, உனதருள்புரி, அருமை மேசையா 169
ஐயா, நீரன்று அன்னா காய்பாவின் வீட்டில் 54
ஐயையா, நான் ஒரு மா பாவி 122
ஐயையா, நான் பாவி,—என்னை—ஆளும் 166
ஐயையா, நான் வந்தேன் 185
ஐயோ, நான் ஒரு பாவஜென்மி ஆனேனே! 160
ஒரு மருந்தரும் குருமருந்தே 126
ஓகோ! பாவத்தினை விட்டோடாயோ 149
ஓடிவா, ஜனமே;—கிறிஸ்தவண்டை 291

கீதம்
ஒய்வுநாளதை ஸ்தாபித்தருளிய 343
ஒய்வுநாள் இது, மனமே 340
ஓ! ஸ்திரீ வித்தேசையா 287
கண்களை ஏறெடுப்பேன் 17
கண்டேனென் கண் குளிர 37
கதிரவன் எழுகின்ற காலையில் 341
கருணாகர தேவா, இரங்கி 338
கருணாகரனே, பரமேசுரனே 21
கர்த்தரின் பந்தியில் வா,—சகோதரா 304
கர்த்தருக்குக் காணிக்கையிதோ 275
கர்த்தரைப் போற்றிப் புகழுங்கள் 379
கல்லும் அல்லவே—காயம்,—வல்லும் அல்லவே ... 355
கள்ளமுறுங் கடையேனுங் 191
காணிக்கை தருவாயே 276
காலமே தேவனைத்தேடு 329
கிஞ்சிதமும், நெஞ்சே, அஞ்சிடாதே 229
கிருபைகூரும், ஐயனே 173
குணப்படு, பாவி 148
குணம் இங்கித வடிவாய் உயர் கோவே ... 346
கும்பிடுகிறேன் நான் கும்பிடுகிறேன் 105
குருசினில் தொங்கியே குருதியும் வடிய 64
குருசைச் சுமந்து நின்றீரோ 59
கொலைக்காவனம் போமுர், அன்னமே 55
சகோதரர்களொருமித்து 250
சதிபேய் செய்து; துணை நீயே 202
சத்தாய் நிஷ்களமாய் ஒருசாமிய மும்மிலதாய் ... 1
சத்தியவேதத்தைத் தினம் தியானி 243
சந்தத மங்களம்! மங்களமே 347
சமயமிது நல்ல சமயம் 115
சமாதானம் ஓதும் ஏசுகிறிஸ்து 29
சரணம் உன்னருமை—சரணமதற்கே 369
சரணம், சரணம், அனந்தா, சச்சிதானந்தா 49
சரணம், சரணம், அனந்தா, சச்சிதானந்தா 50
சரணம், சரணம், சரணம் 292
சரணம் நம்பினேன் ஏசுநாதா 296
சருவலோகாதிபா, நமஸ்காரம் 5
சருவேசுரா, ஏழைப்பாவி 171

கீதம்

சாலேமா நகர் கீழ்வீதி வந்ததும்... 46
சாலேமின் ராஜா, சங்கையின் ராஜா 72
சிந்தனைப்படாதே, நெஞ்சமே 230
சிந்தனையுடன் தெய்வாலயந்தனில் சேர்வோம்... ... 290
சீரேசுபாலன் ஜெய மனுவேலன் 25
சீர் அடை தருணம் இதறி மனமே 147
சீர் ஏசு நாதனுக்கு ஜெயமங்களம் 83
சீர்மிகு வான்புவி தேவா, தோத்ரம் 6
சீர் திரியேகவஸ்தே நமோ நமோ 4
சுதன் பிறந்தார், சுதன் பிறந்தார்... 28
சுத்திகரியாயோ, துர்க்குணம் நீங்க 120
சுந்தரப் பரம தேவ மைந்தன் ஏசுகிறிஸ்துவுக்கு ... 98
சுந்தரப்பராபரனே,—பரி—சுத்தன் 32
சுப ஜெயமங்களமே—நித்திய 107
சுய அதிகாரா, சுந்தரக் குமாரா 16
செய்யவேண்டியதைச் சீக்கிரம் 261
சேரும், கிறிஸ்தேசுவே, எனைச் சேரும் 213
சேர், ஐயா 168
சேனைகளின் கர்த்தரே 288
சொல்லரும் மெய்ஞ்ஞானரே, மேன்மைப் பிரபுவே ... 93
ஜகநாதா, குருபரநாதா 41
ஜீவனேசு கிருபாசன்ஞ 180
ஜீவனே, நித்திய ஜீவனே 92
ஜீவ வசனம் கூறுவோம்,—சகோதரரே 270
ஜெபசிந்தை எனில் தாரும், தேவா 239
ஜெபமறவாதே நேசனே 240
ஜென்மம் எதுக்கு?—ஜெபம் செய்யா 142
ஜென்மமார் கருவிலே 153
ஜேசு நசரையி னதிபதியே 95
ஞான சுவிசேஷமே 247
ஞானஸ்நானமா ஞான திரவியமே 301
தந்தானைத் துதிப்போமே 286
தந்தை சருவேஸ்பரனே 174
தந்தேன் என்னை யேசுவே 219
தந்தையே இவர்க்கு மன்னி 324
தயைகூர்; ஐயா, என் ஸ்வாமி 156
தரி—தாழ்மையே 259

	கீதம்
தருணமே, பரமசரீரி	179
தருணம் இதில் அருள்செய்	172
தருணம் இதுவே, கிருபை கூரும்	295
தருணம் ஈதுன் காட்சி சால	294
தருணம் இதில் ஏசுபரனே	313
தாகம் மிகுந்தவரே	139
தாசரே, இத்தாரணியை அன்பாய்	267
தாரகமே—பசிதாகத்துடன் உம்மிடம்	307
திரிமுதல் கிருபாசனனே, சரணம்	2
திரிமுகத் தொளிவற்று	164
திரும்பிப்பாராதே,—சோதோமை	260
திருநாமம் துதிக்க வரமருள்	7
திருமா மறையே—அருள் பதியே	285
திருவாரும்ப ருலகந்தன்னில்	393
திருமனு டவதாரத்தை	322
தினமே நான் உனைத் தேடிப்பணிய	209
தீதிலா மா மகத்வ...	351
தீயமனதை மாற்றவாரும், தூய ஆவியே	121
தீயன் ஆயினேன்; ஐயா, எளியேன்	158
துங்கனில் ஒதுங்குவோன் பங்கமின்றித் தங்குவான் ...	228
துதிதங்கிய பரமண்டல சுவிசேட்க நாமம்	81
தூய பரப்பொருளே	366
தேவ சுதன் பூவுலகோர் பாவம் ஒழிக்க	40
தேவ தேவா! உமக்குத் தோத்திரம் ஐயா	221
தேவனே உம்மை யாங் துத்தியஞ் செய்கிறோம்	378
தேவனே, நான் உமதண்டையில்	198
தேவ லோகமதில்...	326
தேவதே, ஓர் ஏகவஸ்து	90
தேவதேவனே, ஏகோவா	9
தேவபிதா என்தன் மேய்ப்பன் அல்லோ	216
தேவனே, ஏசுநாதனே	316
தேவா, இரக்கமில்லையோ?	176
தேவா, இவ்வீட்டில் இன்றே மேவி	370
தேவா, எம் ராசனைக் காவும்	373
தேவாசனப்பதியும், சேனை தூதரைவிட்டு	110
தேவா, திருக்கடைக்கண் பார், ஐயா	182
தேவாதி தேவன் தனக்கு	376

கீதம்

தேவாதி தேவன் இன்றுயிர்த்தார் 342
தேவாதி தேவே, நீரே,—சேவிக்கில் உமை 264
தேவா, பரதேவா, ஓ! 332
தேன் இனிமையதிலும் சத்திய வேதம் 244
தேன் இனிமையிலும் ஏசுவின் நாமம் 125
தோத்திர பாத்திரனே, தேவா 336
தோத்திரம்! கிருபைகூர், ஐயா 333
தோத்திரம் செய்வேனே,—ரட்சகனை 85
தோத்திரம், புகழ்கீர்த்தனம் 13
தோத்திரிக்கிறேன் நான் தோத்திரிக்கிறேன் 104
நம்பிவந்தேன், மேசையா, நான் நம்பிவந்தேனே ... 196
நம்பினேன், உனதடிமை நான் ஐயா 200
நானும் எளியேன் நற்கதிசேர 157
நல்ல தேவனே, ஞான ஜீவனே 335
நல்லாயன் ஏசுசாமி, ராஜ தாவீதுடை மகவு 234
நல்வழி, மெய் ஜீவன் எனும் நாம தேயனே 204
நான் விடமாட்டேன் என் யேசுவை 222
நித்தம் முயல் மனமே!— 253
நித்தம் அருள் செய் தயாளனே!— 362
நித்திய கன்மலை எனக்காய்ப் பிளந்தது 195
நித்தியானந்தத்தை நாடு 140
நிறைவுற வரத்தா!—நியமகம் 344
நினையேன், மனம், நினையேன் தினம் 206
நின்பாதம் துணை அல்லாமல் 190
நீதியாமோ? நீர் சொல்லும்,—ஓய் 274
நீயுனக்குச் சொந்தமல்லவே, மீட்கப்பட்ட பாவி ... 152
நீயே நிலை, உனதருள் புரிவாயே 96
நெஞ்சமே, தள்ளாடி நொந்து 236
நெஞ்சே நீ கலங்காதே 232
நேசபரனைத் துதிப்பாய், ஓ நெஞ்சமே! 365
பஜனைசெய், மனமே 88
பகையைத் தவிர்க்கப் பாடியோர் பிழைக்க 42
பணியாயோ சிரசே, படியோர் பவமே 15
பணிந்து நடந்துகொண்டாரே 39
பண்டிகை கொண்டாடுவோம்,—ஆம், நாம் 384
பத்தியாய் ஜெபம் பண்ணவே 218
பத்திலே நன்மை வருகுமே 280

	கீதம்
பரமனருளால் நிறைந்து பணியுமடி யார்மகிழ்ந்து	... 389
பரனே, உனை நம்பினேன்	... 187
பரனே, திருக்கடைக்கண் பாராயோ ...	... 177
பரனே, பரப்பொருளே,—நித்திய—பாக்கியனே	... 43
பரனே பரம் பரனே பரப்பொருளே ...	... 183
பரிசுத்தாவி நீர் வாரும்!	... 303
பாக்கியர் இன்னார்—என்றிறைவன் ...	... 252
பாடித் துதி மனமே	... 18
பாடும் நன்றே வேணும்	... 201
பாதம் வந்தனமே!	... 84
பாதகன் என்வினை தீர்	... 154
பாதைக்குத் தீபமாமே	... 246
பாருங்கள், தொடர்ந்து வாருங்கள் ...	... 58
பாரும், பாரும், ஐயா,—எனை	... 361
பார்க்க முனம் வருவேன்	... 99
பாவர்நேசனே	... 108
பாவப் பாரில் உன்னத—சமாதானம் ...	... 203
பாவம் போக்கும் ஜீவநதியை	... 135
பாவிக்கு நேசராரே	... 103
பாவி, என்னிடம் வா ...	... 144
பாவி, இன்றே திரும்பாயோ?	... 151
பாவி எனைச் சற்றே கண்பாரும்... ...	... 159
பாவி நான் என்ன செய்வேன்,—கோவே ...	... 57
பாவி நான் செய்த பாவந்தானே—இச்சப் ...	... 381
பாவி, மனதுருகே	... 26
பாவியாகவே வாறேன்	... 184
பாவியாம் எனை மேவிப்பார்	... 161
புத்தியாய் நடந்து வாருங்கள்	... 257
புண்ணியன் இவர் யாரோ	... 45
புறப்படுங்கள், தேவபுதல்வனின் ஊழியரே ...	... 266
பூங்காவில் நீர் மனக்கஸ்தியடைந்ததால் ...	... 321
பெத்தலையில் பிறந்தவரை	... 33
பெருக்கத் திருக்கருணைப்பிதா அத்தனே! ...	... 8
பொக்கிஷம் சேர்த்திடுங்கள்—பரத்திலே ...	... 263
பொழியும், பொழியும்;—தயை... ...	... 310
பொற்புமிகும் வானுலகும்	... 48
பொன்றுதலைமீது—வென்றவதாரமான ...	... 382

கீதம்

பொன்னகர் பயணம்போகும் புண்ணியர்களே... ... 356
போசனந் தானு முண்டோ—திருராப் 305
மகனே, உன் நெஞ்செனக்குத் தாராயோ 150
மகிழ்ந்து, புகழ்ந்து, மிகப்பணிந்து 255
மகிழ், மகிழ், மங்தையே, நீ; அல்லேலூயா! 70
மங்களம்! ஜெயமங்களம் 377
மரித்தாரே கிறிஸ்தேசு 132
மரித்தோர் எவரும் உயிர்த்தெழுவார் 277
மலையாதே, நெஞ்சமே 136
மறவாதே, மனமே,—தேவசுதனை 320
மனமே, ஓ! உன்னதம், மறைதந்தவரே வந்தனர்! ... 91
மன்னுயிர்க்காகத் தன்னுயிர் விடுக்க 19
மன்னுயிர்த் தொகுதி ஈடேற வானினும் 100
மாசற்ற தேவாட்டுக்குட்டி மனுவேல் மேசியாவே! ... 306
மாசில்லாத் தேவபுத்திரன் 30
மாட்சிமையானதோர் காட்சியைப் பார்க்கலாம் ... 62
மாதுக்கோர் ம[illegible]ளனே! 348
மாமறை[illegible]ரசேர் ஒாலயம்—வந்தருள்கூரும் 315
மாற்றீரெல[illegible]சேர்த் தஅருள்பெற... 238
மானுவேல் தோ[illegible]ற்_ரே!—ஆர்ப்பரித்து 374
மிகையாகத் தூஷணித்து 51
மேசியா ஏசு நாயனர் 31
யூத ராஜ சிங்கம் உயிர்த்தெழுந்தார் 385
யேசு நான் நிற்கும் கன்மலையே! 215
யேசுவுக்கு நமது தேசத்தைச் சொந்தமாக்க 371
யேசுவைப்போல நட—என் மகனே! 254
யேசு நாமமல்லால்—உலகினில் 124
யேசு நேசிக்கிறூர்... 217
யேசுவின் ஒதுக்கில் நான் இறக்க அருள் புரியும் ... 279
ராச ராச பிதா 106
வந்தனம், வந்தனமே! 11
வந்து நல்வரம் தந்தனுப்பை 299
வந்தே கடைக்கண் பாருமேன் 368
வரவேணும், எனதரசே 71
வரவேணும் பரனுவியே 119
வருவார் கிறிஸ்தேசு நாதர்தான் 75
வருவார், விழித்திருங்கள் 76

	கீதம்
வந்தருள், இவ்வாலயத்தில்	297
வா, பாவீ, மலைத்து நில்லாதே, வா	145
வாராவினை வந்தாலும், சோராதே, மனமே	235
வாரீரோ? வினை தீரீரோ?	207
வாரும், எமது வறுமை நீக்க	367
வாரும், தேற்றரவரே, வாரும்	114
வாரும், பெத்லகேம் வாரும்,—வாரும்	386
வான நகரதின் மேன்மையென சொலுவோம்	281
வானமும் பூமியும் வகித்திடும் தேவே!	358
வானம் பூமியோ? பராபரன்	27
வான ராச்சியம் வந்ததோ கோவே!	130
வானுதி தான் காட்டும்	248
வானோர் பூவோர் கொண்டாட	383
விசுவாசத்தால் நீதிமான் பிழைப்பான்	226
விசுவாசியின் காதில்பட, யேசுவென்ற நாமம்	128
விடியல் நேரத்தின் வெள்ளி முளைத்தது	328
விண்மணி பொன்மணி வித்தகமணியே	101
வித்தைக் கிறிஸ்தேசுராசா!	192
விரும்பாதே, மனமே;—உலக வாழ்வை	357
விலைமதியா ரத்தத்தால்	133
வினைசூழாதிந்த இரவினில் காத்தாள்	339
வீராதிவீரர் ஏசுசேனை நாங்கள்	272
வெள்ளையங்கிகள் தரித்த	327
வேத புத்தகமே, வேத புத்தகமே	245
வேதமே, என்ன சொலுவேன்?—நின் மாட்சியை ...	249
வேறு ஜென்மம் வேணும்	143
வையகந்தனை நடுத்தீர்க்க இயேசு	77

Numbers of lyrics suitable for children:

5, 6, 19, 27, 28, 33, 39, 69, 80, 103, 104, 105, 106, 108, 109, 125, 132, 188, 216, 217, 218, 246, 247, 272, 284, 329, 335, 336.

S. R. Thomas

கிறிஸ்தவ கீதங்கள்

கடவுள் துதி

1. உன்னையல்லால் எனக்கார் துணை

சங்கராபரணம். ரூபகதாளம்.

1. சத்தாய் நிஷ்களமாய்[1] ஒருசாமிய[2] மும்மிலதாய்,
சித்தாய்[3] ஆனந்தமாய்த் திகழ்கின்ற திரித்துவமே,
எத்தால் நானடியேன் கடைத்தேறுவன் என்பவந்தீர்ந்-து;
அத்தா, உன்னையல்லால் எனக்கார்துணை, யாருறவே?

2. எம்மா விக்குருகி உயிரீந்து புரந்ததற்கோர்[4]
கைம்மா றுண்டுகொலோ? கடைகாறுங் கையடையாய்ச்
சும்மாரக்ஷணைசெய், சொல்சுதந்தரம் யாதுமிலேன்,
அம்மான், உன்னையல்லால் எனக்கார்துணை, யாருறவே?

3. திரைசேர் வெம்பவமாம் கடல்மூழ்கிய தீயரெமைக்
கரைசேர்த் துய்க்க[5]வென்றே புணையாயினை,[6] கண்ணிலியான்,
பரசேன் பற்றுகிலேன்; என்னைப்பற்றிய பற்றுவிடாய்,
அரசே, உன்னையல்லால் எனக்கார்துணை, யாருறவே?

4. தாயே, தந்தைதமர் குருசம்பத்து நட்பெவையும்
நீயே எம்பெருமான், கதிவேறிலை நிண்ணயங்காண்;
‘ஏயே’ என்றிகழும் உலகோடெனக் கென்னுரிமை?
ஆயே, உன்னையல்லால் எனக்கார்துணை, யாருறவே?

5. பித்தே றிச்சுழலும் ஜெகப்பேய்பிடித் துப்பவத்தே
செத்தேன், உன்னருளால் பிழைத்தேன்மறு ஜென்மமதாய்;
எத்தோ ஷங்களையும் பொறுத்தென்றும் இரங்குகவென்-று
அத்தா, உன்னையல்லால் எனக்கார்துணை, யாருறவே?

6. துப்பார்[7] சிந்தையிலேன் மறைந்தீட்டிய[8] தொல்வினையும்
தப்பா தேவெளியா நடுநாளெனைத் தாங்கிக்கொள்ள
இப்பா ருய்யவென்றே மனுக்கோலமெடுத்த எங்கள்
அப்பா, உன்னையல்லால் எனக்கார்துணை, யாருறவே?

[1] உருவமில்லாததாய் [2] ஒப்புமை [3] ஆவிக்குரியதாய் [4] காப்பாற்றுவதற்கோர்
[5] தப்புவிக்க [6] தெப்பமானாய் [7] அறிவுள்ள [8] நாட்டிய

7. மையார் கண்ணிருண்டு செவிவாயடைத் தக்குழறி[1]
ஐயான் மூச்சொங்கி உயிராக்கைவிட் டோடுகின்
கையேல் கைசெறிதேன் உனைகாறுன் டஞ்சலென
ஐயா, உன்னையல்லால் எனக்கார்துணை, யாருறவே?

H. A. K.

2. (3) திரிமுதல் கிருபாசனனே

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

திபதைகள்

1. திரி முதல் கிருபாசனனே, சரணம்!
ஜெக தல ரட்சக தேவா, சரணம்!
தினம் அநுதினம் சரணம்;—கடாட்சித்
தினம் அநுதினம் சரணம்,—சருவேசா.

2. நலம் வளர் ஏக திரித்துவா, சரணம்!
நமஸ்கரி உம்பர்கள் நாதா, சரணம்!
நம்பினேன், இது தருணம்;—தருணம்;
நம்பினேன், தினம் சரணம்,—சருவேசா.

3. அருவுருவே, அருளரசே, சரணம்!
அன்று மின்று மென்றும் உள்ளாய் சரணம்!
அதிகுணனே, தருணம்;—கிரணவொளிர்
அருள் வடிவே, சரணம்,—சருவேசா.

4. உலகிட மேவிய உனதா,—சரணம்!
ஓர் கிருபாசன ஒளியே, சரணம்!
ஒளி அருள்வாய், தருணம்;—மறுவோர்க்-கு
உத்தமனே, சரணம்,—சருவேசா.

5. நித்திய தோத்திர நிமலா, சரணம்!
நீதி இஸரேலின் அதிபதி, சரணம்!
நீதா, இது தருணம்;—கிருபைக் கொரு
ஆதாரா, சரணம்;—சருவேசா.

ச. பி.

1 குலித்து

3. வேதா நமோ நமோ

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

திருப்புகழ்

1. ஆகமங்கள் புகழ் வேதா, நமோ நமோ!
வாகுதங்கு[1] குருநாதா, நமோ நமோ!
ஆயர் வந்தனைசெய் பாதா, நமோ நமோ,—அரூபா,
மாகமண்டல[2] விலாசா, நமோ நமோ!
மேகபந்தியி னுலாசா, நமோ நமோ!
வான சங்கம விஸ்வாசா, நமோ நமோ,—மனுவேலா,
நாகவிம்ப[3] முயர் கோலா, நமோ நமோ!
காகமும் பணிசெய் சீலா, நமோ நமோ!
நாடும் அன்பர் அனுகூலா, நமோ நமோ,—நரதேவா,
ஏக மந்த்ரமுறு பூமா, நமோ நமோ!
யூக தந்த்ரவதி சீமா, நமோ நமோ!
ஏசு வென்ற திருநாமா, நமோ நமோ,—இறையோனே.

2. அறிவி னுருவாகிய மூலா, நமோ நமோ!
மறையவர்கள் தேடிய நூலா, நமோ நமோ!
அதிசய பராபர சீலா, நமோ நமோ,—அருளாளா,
பொறிவினை யுறாத சரீரா, நமோ நமோ!
குறையணுவிலாத குமாரா, நமோ நமோ!
புவன முழுதாள் அதிகாரா, நமோ நமோ,—புதுவேதா,
நிறைவழியின் மேவிய கோனே, நமோ நமோ!
முறைகள் தவறாத விஞ்ஞானே, நமோ நமோ!
நிதிபெருகு மாரச தேனே! நமோ நமோ,—நெறிநீதா,
இறை தவிது பாடிய கீதா, நமோ நமோ!
பறைகள்பல கூடிய போதா, நமோ நமோ!
எருசலே யினீடிய தூதா, நமோ நமோ,—இறையோனே.

வே. சா.

4. சீர்திரியேக வஸ்தே நமோ

பூரிகல்யாணி. ஆதிதாளம்

பல்லவி

சீர்திரியேக வஸ்தே நமோ நமோ, நின்
திருவடிக்கு நமஸ்தே நமோ நமோ!

[1] அழகு [2] ஆகாயம் [3] ஆகாய உருவம்

அனுபல்லவி

பார்படைத்தாளும் நாதா,
பரம சற்பிரசாதா, சீர்
நாருறுந் தூயவேதா நமோ, நமோ, நமோ!—

சரணங்கள்

1. தந்தைப் பராபரனே நமோ, நமோ, எமைத்
தாங்கி ஆதரிப்போனே—நமோ, நமோ!
சொந்தக் குமாரன் தந்தாய்,
சொல்லரும் நலமீந்தாய், சீர்
எந்தவிர் போக்குமெந்தாய், நமோ, நமோ, நமோ.—

2. எங்கள் பவத்தினுசா நமோ, நமோ, புது
எருசலேம் நகர்ராசா நமோ, நமோ!
எங்கும் நின் அரசேற,
எவரும் நின் புகழ்கூற, சீர்
துங்க மந்தையிற் சேர, நமோ, நமோ, நமோ.—

3. பரிசுத்த ஆவிதேவா நமோ, நமோ, திட
பலமளித் தெமைக்காவா நமோ, நமோ!
கரிசித்துத்தா நற்புத்தி,
கபடற்ற மனசுத்தி, சீர்
திருமொழி பற்றும்பக்தி நமோ, நமோ, நமோ.—

N. S.

5. (29) சருவ லோகாதிபா

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. சருவ லோகாதிபா, நமஸ்காரம்!
சருவ சிருஷ்டிகனே, நமஸ்காரம்!
தரை, கடல், உயிர், வான், சகலமும் படைத்த
தயாபர பிதாவே, நமஸ்காரம்.

2. திரு அவதாரா, நமஸ்காரம்!
ஜெகத் திரட்சகனே, நமஸ்காரம்!
தரணியின் மனுடர் உயிர் அடைந்தோங்கத்
தருவினில்[1] மாண்டோய், நமஸ்காரம்.

[1] மரத்தில்

3. பரிசுத்த ஆவி, நமஸ்காரம்!
பரம சற்குருவே, நமஸ்காரம்!
அரூபியாய் அடியார் அகத்தினில் வசிக் நம்
அரியசித்தே, சதா நமஸ்காரம்!

4. முத்தொழிலோனே, நமஸ்காரம்!
மூன்றிலொன்ருேனே, நமஸ்காரம்!
கர்த்தாதி கர்த்தா, கருணைசமுத்திரா,
துத்திய திரியேகா, நமஸ்காரம்.

M. V.

5. (277) சீர்மிகு வான்புவிதேவா

ங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

திபதைகள்

1. சீர்மிகு வான்புவி தேவா, தோத்ரம்,
சிஷ்டிப்பு யாவையும் படைத்தாய், தோத்ரம்,
ஏர்குணனே, தோத்ரம்! அடியர்க்
கிரங்கிடுவாய், தோத்ரம், மா நேசா.

2. நேர் மிகு அருள் திரு அன்பா, தோத்ரம்,
நித்தமு முமக் கடியார்களின் தோத்ரம்,
ஆர் மணனே, தோத்ரம்! உனது
அன்பினுக்கே தோத்ரம், மா நேசா.

3. ஜீவன், சுகம், பெலன், யாவுக்கும் தோத்ரம்,
தினம், தினம் அருள் நன்மைக்காகவும் தோத்ரம்,
ஆவலுடன் தோத்ரம்! உனது
அன்பினுக்கே தோத்ரம், மா நேசா.

4. ஆத்தும நன்மைகட்காகவும் தோத்ரம்,
அதிசய நடத்துதற்காகவும் தோத்ரம்,
சாற்றுகிருேம் தோத்ரம்! உனது
தருமன்புக்கே தோத்ரம், மா நேசா.

5. மாருப் பூரண நேசா, தோத்ரம்,
மகிழொடு ஜெபமொழி மாலையின் தோத்ரம்,
தாராய் துணை, தோத்ரம்! இந்தத்
தருணமே கொடு தோத்ரம், மா நேசா.

V. M.

7. திருநாமந் துதிக்க வரமருள்

கல்யாணி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

திருநாமந் துதிக்க வரமருள்,
கருணாமிர்த சாகர தயாளோ—உன்
திருநாமந் துதிக்க.

அநுபல்லவி

கருணைந்த குரு திருவாய் மலர்ந்தபடி
தருஞ் சகல நன்மையுந் தருணத்தே செய்யுமுன்— திரு

சரணங்கள்

1. உலகானதில்வந்த பலன்யாவிலுஞ் சிறந்த
நலமாகிய தேவகுல மாகிடச் செய்யும் உன்— திரு
2. தேவாதி தேவன் திரு ஆசன முன்னில்வளர்
ஜீவகனி புசித்துச் சாகாதிருக்கச் செய்யுமுன்— திரு
3. ஆவலால் அடைந்த அடியார் அருந்தவென்று
ஜீவாமிர்தமாகச் சிறந்து பெருகு முந்தன்— திரு
4. ஆசை பசி துயர் அருநரை திரைமூப்பு
வீசு மரணபயம் விலக்க பெலன் தருமுன்.— திரு

M. A. P.

8. (32) பெருக்கத் திருக்கருணைப் பிதா

தோடி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பெருக்கத் திருக் கருணைப்பிதா அத்தனே.

அநுபல்லவி

நெருக்கப்படும் எனை ஆள், நித்ய கர்த்தனே.— பெரு

சரணங்கள்

1. வல்லபம் என்னுயிர் காக்கும் வெகுமானம்;
நல்லவழி சேர்க்குதுன் உன்னத ஞானம்.— பெரு
2. சுத்திகரிக்குதுன் துய்ய பரிசுத்தம்;
பத்திரப்படுத்து தெனை நீதிப் பொருத்தம்.— பெரு
3. சருவ வியாபகம் எனைச் சார்ந்திருக்குது;
பொறுமை சினத்தைப் பொருந்தா திருக்குது.— பெரு

4. ஆளுகை எனைத் தெரிந்துன் அடி சேர்க்குது;
மீளவும் உன் நன்மை செல்வம் மிக ஆக்குது.— பெரு

5. நேசத்தின் இரக்கம் என் பவத்தை நீக்குது;
மாசற்ற உன் அன்பெனை மகிழ்ச்சியாக்குது.— பெரு

6. உன்தன் உண்மை மோட்ச வீட்டுக்குள்ளே கூட்டுது;
சந்தேகம் இல்லாமல் முடி தான் சூட்டுது.— பெரு

வே. சா.

9. (63) தேவ தேவனே எகோவா

துசாவந்தி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

தேவ தேவனே, எகோவா,
வா, என் ஜீவனே.

அனுபல்லவி

காவலர்க் குபதேசனே,—கனபாவிகட் சுதிநேசனே—உயர்
கர்த்தன் ஏக திரித்துவ ஞான மகத்துவ ராஜகிறிஸ்துவாகிய— தேவ

சரணங்கள்

1. அந்த[1] மேனியே,—கனம் பெரும்—அனந்த ஞானியே,
விந்தை மானியே,[2]—சுதந்தரம்—மிகுந்த தானியே,[3]
தந்தையர் தர, வந்தவா,—பசு
மந்தை யூடு பிறந்தவா,—கதி
தந்தவா, சொல் உவந்தவா,—மெய்
சிறந்தவா, விண்ணெழுந்தவா, திவ்ய தேவ

2. சத்திய வாசனே,—யூதர்குலத்—தவிது ராஜனே,
நித்திய நேசனே,—அடியவர்—நிலைமை ஈசனே,
பத்தருக்குப காரனே,—வளர்
பெத்தலேக் கதி காரனே,—கன
பாரனே, அதி தீரனே,—நல்
உதாரனே, பெல வீரனே, ஜெய தேவ

3. வான சீலனே,—மனு உரு—வான கோலனே,
ஞான பாலனே,—அதிசய—நன்மை நூலனே,
பானுவே[4] மனு வேலனே,—இம்
மானுவேல் அனுகூலனே,—கன
பத்தியே தரு துத்தியமே,—நெடு
நித்தியமாய் வளர் வஸ்துவே ஒரு— தேவ

வே. சா.

[1] அழகு [2] பெருமையுள்ளவனே [3] இடம்பெற்றவனே. [4] சூரியனே

10. (31) அனவரதமும் ஸ்தோத்திரம்

பூரிகல்யாணி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆதிபிதாக் குமாரன்—ஆவி திரி யேகர்க்—கு
அனவரதமும் ஸ்தோத்திரம்!—திரியேகர்க்—கு
அனவரதமும் ஸ்தோத்ரம்.

அனுபல்லவி

நீத முதற் பொருளாய் நின்றருள் சருவேசன்,
நிதமும் பணிந்தவர்கள் இருதயமலர் வாசன்,
நிறைந்த சத்திய ஞான மனோகர,
உறைந்த நித்திய வேத குணாகர,
நீடு வாரி[1] திரை சூழு மேதினியை
மூடு பாவ இருள் ஓடவே அருள்செய்.— ஆதி

சரணங்கள்

1. எங்கணும் நிறைந்த நாதர்,—பரிசுத்தர்கள்
என்றென்றைக்கும் பணிபாதர்,
துங்கமாமறைப்பிர போதர்[2],—கடைசி நடு
சோதனைசெய் அதி நீதர்,
பங்கில்லான், தாபம் இல்லான், பகர்அடி முடிவில்லான்,
பன் ஞானம், சம்பூரணம், பரிசுத்தம், நீதி என்னும்
பண்பதாய்சு யம்பு விவேகன்,
அன்பிரக்கத யாளப்பிரவாகன்
பார்தலத்தில் சிருஷ்டிப்பு, மீட்பு, பரி
பாலனத்தையும்பண் பாய்நடத்தி, அருள்.— ஆதி

2. நீதியின் செங்கோல் கைக்கொண்டு—நடத்தினால் நாம்
நீணிலத்தில்லாமல் அழிந்து,
தீதுறு நரகில் தள்ளுண்டு—மடிவோ மென்று
தேவ திருவுளம் உணர்ந்து,
பாதகர்க் குயிர் தந்த பாலன் ஏசுவைக் கொண்டு
பரன் எங்கள்மிசை தயை வைத்தனர்; இது நன்று
பகர்ந்த தன்னடி யார்க்குறு சஞ்சலம்,
இடைஞ்சல் வந்த போதே தயவாகையில்
பாரில் நேரிடும் அஞ்ஞான சேதமுதற்
சூரியன் முன் இருள் போலவே சிதறும்.— ஆதி

கா. உ.

[1] கடல் [2] ஞானமுள்ளவர்

11. (35) வந்தனம் வந்தனமே

சங்கராபரணம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

வந்தனம், வந்தனமே! தேவ துந்துமி கொண்டிதமே!
—இது
வரையில் எமையேவளமாய்க் காத்த எந்துரையே, மிகத்
தந்தனம்.

1. சந்ததஞ்சந்ததமே, எங்கள் தரு நன்றிக் கடையாளமே,—நாங்கள்
தாழ்ந்து வீழ்ந்து சரணஞ் செய்கையில் தயைகூர், சுரர்பதியே.
2. சருவ வியாபகமும் எமைச் சார்ந்து தற்காத்ததுவே;—எங்கள்
சாமி பணிவாய் நேமி துதி, புகழ் தந்தனமே நிதமே.
3. சருவ வல்லபமதும் எமைத் தாங்கினதும் பெரிதே;—சத்ய
சருவேசுரனே, கிருபாகரனே, உன்சருவத்துக்குந் துதியே.
4. உன்தன் சருவ ஞானமும் எங்களுள்ளிந்திரியம் யாவையும்
பார்த்தல்—
ஒப்பே தருங் காவலே யுன்னருளுக்கோ தரும் புகழ், துதி,
துதியே.
5. மாறுப் பூரணனே, எல்லா வருடங்களிலும் எத்தனை—உன்றன்
வாக்குத் தவறுதருளிப் பொழிந்திட்ட வல்லாவிக்குந் துதியே.

V. M.

12. (33) அமலா தயாபரா

சீநிகௌளை. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

அமலா, தயாபரா, அருள்கூர், ஐயா,—குருபரா.

சரணங்கள்

1. சமையம் ஈராறோர் ஆறு சாஸ்திரங்கள் வேத நான்கும்
அமையும் தத்துவம் தொண்ணூற் றாறும், ஆறுங்கடந்த— அம
2. அந்தம் அடி[1] நடு இல் லாத தற்பரன் ஆதி,
சுந்தரம் மிகும் அதீத[2] சோதிப்ரகாச நீதி— அம
3. ஞானத் ரவிய வேத நன்மைப் பரம போத,
வானத் தேவப் ரசாத மகிமைக் களவில் லாத— அம

[1] ஆதி [2] மனதுக்கு எட்டாத

4. காணப்படா அரூப, கருணைச் சுய சொரூப,
தோணப்படா வியாப, சுகிர்தத் திருத் தயாப— அம
5. சத்ய வசன நேயா, சமஸ்த புண்ய சகாயா,
கர்த்த தத்துவ உபாயா, கருணை பொழியும் வாயா— அம
6. எல்லை இல்லா மெய்ஞ் ஞான ஏக பர வஸ்தான
சொல் அரிதாம் நிதான, துல்லியத் தொன்றும் மேலான—அம
7. கருணைகரா, உப காரா, நிராகரா,[1]
பரமேசுரா, இரு பாகரா, சர்வேசுரா.— அம

வே. சா.

13. (௨௮௦) தோத்திரம் புகழ் கீர்த்தனம்

ஆனந்தபைரவி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

தோத்திரம், புகழ் கீர்த்தனம், ஜெய சோபனம்
உமக்கையா!—துதி
சொல்லவும் தீமை வெல்லவும் க்ருபை சூட்டுவீர்,
கிறிஸ்தையா!

அனுபல்லவி

கோத்திரந்தனில் உயர்ந்த யூத நல் கொற்றவா, தேவபாலா,
மனுவேலா, மறைநூலா, செங்கோலானு கூலா,— தோத்

சரணங்கள்

1. என்தனை மீட்க நீர் இந்த உலகினில் வந்து பிறந்தீர்; நன்
மனுவாய்—மறை
ஏற்றித் தினம் எனை ஆற்றி நன் மொழியால் தேற்றினீர்; முற்
றிலும் தனுவாய்[2]
நிந்தை அடைந்து மெய்ச் சொந்த உதிரத்தைச் சிந்தினீர்;
எத்தனை பரிவாய்—தேவ
நீதிக்குத் திருத்தி செய்து பவமனு ஜாதிக்கிரங்கி நற்குருவாய்
நின்றீரே, நடுவாய் நின்றீரே; தீமை எலாம்
கொன்றீரே, பசாசையும் வென்றீரே, ஜெயம் கொண்டீரே,
நித்ய— தோத்
2. சுத்த சுவிசேஷ சத்தியமொழியை விஸ்தரிக்க வரந்தாரும்;-நேய
சூரிய கிரண வீரியத்தால் எனக் காரோக்கிய அருள்கூரும்;
நித்தம் எனைத் தேவ பத்தியில் நடத்திச் சித்தம் இரங்கிக்
கண்பாரும்;—கரம்

1 உருவமற்றவனே 2 சிறுமையாகி

நீட்டிக் கிருபையைச் சூட்டிக் கவலையை ஓட்டி என் துயரைத்தீரும்;
நில்லும், ஐயா, என் பக்கத்தில் நில்லும், ஐயா; தினம் நலம்
சொல்லும், ஐயா; தீயோன் தனை வெல்லும், ஐயா; தீதைக்
கொல்லும், ஐயா, துய்யா!— தோத்

3. நித்திய ஜீவனைப் பெற்றும்மோடிருக்கச் சுத்தி கரித்தென்னை
ஆளும்;—பவ
நிந்தையோ டென் சுய சுந்தை அகற்றி மெய் விந்தைக் கிரு
பையால் சூழும்;
சத்திய வசனவித்தால் எனை ஜெனிப்பித் தென் மனதினில்
வாழும்;—பதஞ்
சாற்றித் தினம் உமைப் போற்றிப் பணிந்திடத் தேற்றி எனை
அரசாளும்;
சற்குருவே, கிறிஸ்தெனும் சற்குருவே, ஜீவன் உள
சொற்தருவே, நித்தியானந்த நற்குருவே, பா பொற்குருவே,
தேவே.— தோத்

மரி. உப.

14. ஈசனை ஆவியில் உண்மையாய் ஆராதிக்கவேணுமே

பைரவி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஆவியாம் ஈசனை ஆவியில் உண்மையாய்
ஆராதிக்க வேணுமே!

அனுபல்லவி

ஜீவருக் கெல்லாம் அதீதமாக நின்ற
சித்விலாசன்[1] சருவகாரணன் அந்த— ஆவி

சரணங்கள்

1. எங்குமு றைபவன், எவ்வுயிர்க் குமீசன்,
இதயக் கண்ணால்மட்டும் காணத்த கும்விகாசன்,[2]
இங்குமங் குமென்ன வில்லாமல் எவருக்கும்
எந்தவி டத்திலும் இறைவனு கவமர்ந்த— ஆவி

2. சத்து சித்தானந்த மான தனிமுதல்,
சார்ந்தடி பணிவர்க் கழியாத மெய்ப்பொருள்,
உத்தம பத்தியாய் உள்ளங் கள்ளமின்றி
ஒங்கிய அன்பினல் தொழவேண்டுமே, அந்த— ஆவி

L. I. S.

[1] மனதிற்குரிய பொருள் [2] முகமலர்ச்சியுள்ளவன்

15. பணியாயோ சிரசே

செஞ்சுருட்டி. சாபுதாளம்.

அங்கமாலை

1. பணியா யோசிரசே, படியோர் பவமே சுமந்து
அணியா முண்முடி பூண்ட சிரசனைப்—பணியா

2. நெற்றியே நிமிராய், நீதி ஞாயநடுத்தீர்ப்பில்
வெற்றி யுதிரச் சிலுவைக் குறிபூணும்—நெற்றி

3. கேண்மினோ செவிகாள், கிடைக் காதரும் வாசகனார்
சேணும்[1] மண்ணும் புகழுரை சொற்றதைக்—கேண்

4. காணீரோ விழிகாள், கண்ணீ ரருவிபெருக
தோணொரு சாலம் துயர்கண்டழு தோனைக்—காணீ

5. உதடே முத்திசெய்யாய், உனைத்தேடி யலைந்துநொந்து
உதிரஞ் சொரிந்த தூயசெம் பாதத்தை—உதடே

6. துதியாயோ நாவே, தூயதூதர் சேராபீன்கள்
நிதமும் சூழ்ந்தஞ் சலிசெய்யும் நாதனைத்—துதி

7. கண்டமே நீபாடாய், கதிகண்ட நரர்கணங்கள்
அண்டம் புகழ நவகீதம் பாடுவர்—கண்டமே

8. நெஞ்சே நீயணையாய், நேசசீடனும் பாலகரும்
அஞ்சா துய்ய வணைத்திடு மார்பனை—நெஞ்சே

9. சேவிப்பீர் செங்கரங்காள், தீயர் நல்லாரெவரெவர்க்கும்
தாவிப்பணி செய்து யர்த்துங் கரத்தனைச்—சேவி

10. மடியே யேந்திக்கொள்ளாய், மரியன்னை மடியுதித்தோன்
முடியா ஞானசீர் வாதங்கள் தருவர்—மடியே

11. கால்காள் ஓடுங்களே, கானன் தேசத்திசைகளெங்கும்
மேலாம் ஞானம் விதைத்தவர் சேவைக்குக்—கால்காள்

12. பாதங்களே நடமின், படுபாவி கண்ணீராடிக்
கோதல கைசிரம்[2] நைத்த வடிகளில்—பாதங்களே

G. S. V.

[1] வானமும் [2] பிசாசின் தலை

16. சுய அதிகாரா, சுந்தரக்குமாரா

கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சுய அதிகாரா, சுந்தரக்குமாரா

அனுபல்லவி

சொந்த வுலகந்தனைத்துறந்த மரி மைந்தனை

சரணங்கள்

1. அகிலத்தை ஒரு சொல்லால் அமைத்தனையே,
அதையொரு பம்பரம் போலிசைத்தனையே,
துகில்போலா காயமதை லகுவாய்ச் சமைத்ததிலே
ஜோதி பல மாதிரியாய்த் தூக்கி அங்கிலங்க வைத்த— சுய

2. கரை மத கற்ற குளம் புவியிலுண்டோ?
கடலுக்கவன் சொல்லன்றிக் கரைகளுண்டோ?
திரைதிரையாகச்சலம் மலைபோல் குவிந்தெழுந்தும்
சேதமின்றிப் பூதலத்தை மாதயவாய்ப் பாதுகாக்கும்— சுய

3. நரர் பலர் கூடியொரு மனைமுடிக்க
இராப்பகலுழைத்திட்டாலும் நாள் பிடிக்குமே;
மாமுயிர் தாது இன்னும் வான்புவி அனைத்தையும் ஓர்
வார்த்தையால் க்ஷணப்பொழுதில் நேர்த்தியாய் உண்டாக்கி
வைத்த— சுய

4. பாவமனுவோர் முகத்தைப் பார்த்தாயே,
பாவப்பிணிதோள் சுமந்து தீர்த்தாயே;
சுவாமியுனைப் பற்றும் சுவாமி தாசருக்கிரங்கவேண்டும்,
தஞ்சம் தஞ்சம் ஓடிவந்தோம், கெஞ்சுமனுக் கேட்டருள்வாய்—
சுய

J. P.

17. கண்களை ஏறெடுப்பேன்

பியாகு. சாபுதாளம்.

பல்லவி

கண்களை ஏறெடுப்பேன்—மாமேருநேராய் என்
கண்களை ஏறெடுப்பேன்.

அனுபல்லவி

விண்மண் உண்டாக்கிய வித்தகனிடமிருந்
தெண்ணில்லா வொத்தாசை என்றனுக்கே வரும்.— கண்

சரணங்கள்

1. காலைத்தள்ளாட வொட்டார்-உறங்காது காப்பவர்
காலைத்தள்ளாட வொட்டார்,
வேலையில் நின் றிஸ்ர வேலரைக் காத்தவர்
காலையும் மாலையும் கண்ணுறங்காரவர்.— கண்

2. பக்தர் நிழல் அவரே-என்னை ஆதரித்திடும்
பக்தர் நிழல் அவரே,
எக்கால நிலைமையில் எனைச் சேதப்படுத்தா-து
அக்கோலம் கொண்டோனை அக்காலம்புரியவே.— கண்

3. எல்லாத் தீமைகட்கும்-என்னை விலக்கியே
எல்லாத் தீமைகட்கும்,
பொல்லா உலகினில் போக்குவரத்தையும்
நல்லாத்துமாவையும் நாடோறும் காப்பவர்.— கண்

T. A.

கிறிஸ்து துதி

18. (279) பாடித் துதி மனமே

காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பாடித் துதி மனமே; பரனைக் கொண்-டு
ஆடித் துதி தினமே.

அனுபல்லவி

நீடித்த காலமதாகப் பரன் எமை
நேசித்த பட்சத்தை வாசித்து வாசித்துப்— பாடி

சரணங்கள்

1. தீர்க்கதரிசிகளைக் கொண்டு முன்னுறச்
செப்பின தேவபரன் இந்தக் காலத்தில்
மார்க்கமதாகக் குமாரனைக் கொண்டு
வழுத்தின அன்பை விழித்துத் தியானித்துப்— பாடி

2. சொந்த ஜனமான யூதரைத் தள்ளித்
தொலையில் கிடந்த புறச்சாதியாம் எமை
மந்தையில் சேர்த்துப் பராபரன் தம்முடை
மைந்தர்களாக்கின சந்தோஷத்துக்காகட்— பாடி

3. எத்தனை தீர்க்கர், அநேக அப்போஸ்தலர்,
எத்தனை போதகர்கள், இரத்தச் சாட்சிகள்,
எத்தனை வேண்டுமோ அத்தனையும் தந்திங்-கு
இத்தனையாய்க் கிருபை வைத்த நம் கர்த்தனைப்— பாடி
வே. சா.

19. (36) மன்னுயிர்க்காக

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. மன்னுயிர்க்காகத் தன்னுயிர் விடுக்க
வல்ல பராபரன் வந்தார், வந்தார்.— பாவீ

2. இந்நிலம் புரக்க, உன்னதத் திருந்தே
ஏகபராபரன் வந்தார், வந்தார்.— பாவீ

3. வானவர் பணியுஞ் சேனையின் கருத்தர்,
மகிமைப் பராபரன் வந்தார், வந்தார்.— பாவீ

4. நித்திய பிதாவின் நேய குமாரன்
நேமி[1] அனைத்தும் வாழ வந்தார், வந்தார்.— பாவீ

5. மெய்யான தேவன், மெய்யான மனுடன்,
மேசியா, ஏசையா வந்தார், வந்தார்.— பாவீ

6. தீவினை நாசர், பாவிகள் நேசர்,
தேவ கிறிஸ்தையா வந்தார், வந்தார்.— பாவீ

7. ஜெய அனுகூலர், திவ்விய பாலர்,
திரு மனுவேலனே வந்தார், வந்தார்.— பாவீ
வே. சா.

20. (37) ஆதித் திரு வார்த்தை

சங்கராபரணம். திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

ஆதித் திருவார்த்தை திவ்விய அற்புதப் பாலனாகப்
பிறந்தார்;
ஆதந் தன் பாவத்தின் சாபத்தை தீர்த்திட
ஆதிரையோரையீ டேற்றிட.

அனுபல்லவி

மாசற்ற ஜோதி திரித்துவத் தோர் வஸ்து
மரிய கன்னியிட முதித்து

[1] பூமி

மகிமையை மறந்து தமை வெறுத்து
மனுக்குமாரன் வேஷமாய்,
உன்ன தகஞ்சீர் மூகஞ்சீர் வாசகி,
மின்னுஞ்சீர் வாசகி, மேனிநிறம் எழும்
உன்னத காதலும் பொருந்தவே சர்வ
நன்மைச் சொரூபனுர், ரஞ்சிதனுர்,
தாம், தாம், தன்னர வன்னர
தீம், தீம், தீமையகற்றிட
சங்கிர்த, சங்கிர்த, சங்கிர்த சந்தோ
ஷமென சோபனம்பாடவே
இங்கிர்த, இங்கிர்த, இங்கிர்த நமது
இருதயத்திலும் எங்கும் நிறைந்திட.— ஆதி

சரணங்கள்

1. ஆதாம் ஒதி ஏவினர்; ஆபிரகாம் விசுவாசவித்து,
யூதர் சிம்மாசனத்தாளுகை செங்கோல்
ஈசாய் வங்கிஷத்தானுதித்தார்.— ஆதி

2. பூலோகப் பாவ விமோசனர், பூரண கிருபையின் வாசனர்,
மேலோக இராஜாதி இராஜன் சிம்மாசனன்
மேன்மை மகிமைப் பிரதாபன் வந்தார்.— ஆதி

3. அல்லேலூயா! சங்கீர்த்தனம், ஆனந்த கீதங்கள் பாடவே,
அல்லைகள், தொல்லைகள் எல்லாம் நீங்கிட
அற்புதன் மெய்ப்பரன் தற்பரனுர்.— ஆதி

வே. சா.

21. (48) கருணுகரனே

காம்போதி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

கருணு கரனே பரமே சுரனே,
கனிவினை தீர்க்க வந்த தனிமுதல் ஏசு நாதா.

சரணங்கள்

1. பரன் ஆதியிலே திருவாய்மையிலே
பகுத்து விந்தையினோடு மகத்வ சந்தோட நீடு
பரிவுடனே அறு தின மதிலே உயர்
பரம் உலகி யாவையும் அருளிய நேரமே
பாருலகந் தனில் ஓர் மனுடன் தனை
ஏவையர் என்றொரு பாவையுடன் செய்து,

படர்ந்த காவிடை இரண்டு மரந் தர,
அடர்ந்த ஜீவியம் நன்றறி வென்றொரு
பழத்திலே புசியாமல் விலக்கின
வழிப் படாது பசாசுட சொற்படி
பாவையர் ஆர்ந்தின தீவினையால் நர
தாவீது சேயென மேவு குணநிதி— கரு

2. மறையாரணனே, நிறை பூரணனே,
வலமைக்கொரே யோவாவே, தலைமைத் தேவாதிதேவே,
வருகையை மாமறை இருடியர்[1] ஓதின
வரிசையின் ஓர் தவி தாசனின் ஊர் அயல்
மந்தையின் ஆயர்கள் வந்து பணிந்தெழ,
விந்தை மெய்ஞ் ஞானியர் சிந்தை உவந்திட,
மகிழ்ந்து வானவர், பூதலர் பாதலர்
புகழ்ந்து பாடியும் ஆடியுமே தொழ,
மரியவள் உந்தியில் அரிய பரன் திரு
மகனென அன்புடன் நரர் உருவங் [1]கொடு
மானிடர் யாவரும் வானிடமே பெற,
மாடடையுங் குடில் நீடிய சுந்தா— கரு

வே. சா.

22. (38) அதம் செய்த பாதகம் தொலைய

குரஞ்சி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

அதம்[2] செய்த பாதகம் தொலைய மன்றாடி,
அனுக்கிரகமாகவே திருக்குமாரனும் நீடி,—அதி

அனுபல்லவி

விதப் பரம போதன்,—உயர்
மேன்மைக் கிறிஸ்து நாதன்,
வெகு கோடிப் புகழ் பாடி, தூதர் கூடிக்
கொண்டாட, நாடி வந்தானே.— அதம்

சரணங்கள்

1. மன்னன் தவிது குல கன்னி மரியினிடமாக
மனுடர்களில் அதிக பிரியம் உற, வினைகள் போக,
திருவானே[3] தருகுவானே,[4]—சுய
திரு உருவானே,

[1] ரிஷிகள் [2] ஆதாம் [3] மோட்சம் [4] தருபவனே

மலையானே, கலையானே,—மலைச்
சார்பில் பெத்தலேம் ஊரினில் பிறந்தானே.— அதம்

2. அகத் துதித் தொளிர் திருத்துவத்தி லொன்றானே,
அனைத்துலகமும் வகுத்துக்[1] காத்து நின்றானே,
மா மகத்வ இம்மானுவேலே,—மன
பிரிய மிகுதியாலே
மனுவாக, வினை போக,—பசு
மாட்டுக் கொட்டிலில் காட்டினில் பிறந்தானே.— அதம்

வே. சா.

23. (*39*) அதி மங்கல காரணனே

சங்கராபரணம். திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

அதி–மங்கல காரணனே,
துதி–தங்கிய பூரணனே,—நரர்

அனுபல்லவி

வாழ விண் துறந்தோர் ஏழையாய்ப் பிறந்த
வண்மையே[2] தாரணனே!— அதி

சரணங்கள்

1. மதி-மங்கின எங்களுக்கும், திதி[3] சிங்கினர்[4] தங்களுக்கும்—உனின்
மாட்சியும், திவ்விய காட்சியும் தோன்றிட வையாய், துங்கவனே!— அதி

2. முடி—மன்னர்கள் மேடையையும், மிகு—உன்னத வீடதையும்—எண்ணு
மாட்டிடையே பிறந் தாட்டிடையர் தொழ, வந்தனையோ தரையில்?— அதி

3. தீய—பேய்த்திரள் ஓடுதற்கும், உம்பர்—வாய்த்திரள் பாடுதற்கும்,—உனைப்
பின்பற்றுவோர் முற்றும் துன்பற்று வாழ்தற்கும் பெற்ற நல் கோலம் இதோ?— அதி

தே. மு.

[1] உண்டாக்கி [2] தயாளம் [3] மகிமை [4] அழிந்தவர்

24. (42) ஆர் இவர் ஆரோ

செஞ்சுருட்டி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஆர் இவர் ஆரோ? ஆர் இவர் ஆரோ?
ஆர் இவர்? பரன் வார்த்தை மாமிசம்
ஆயினர் இவரோ?

சரணங்கள்

1. ஈர் ஐந்து குணம் இல்லாதோர் போலே,
பாரினில் ஓர் எளிய கன்னிகையின்
பாலர் ஆனரோ?— ஆர்

2. ஊரில் ஓர் இடமும் உகந்திட இல்லையோ?
சீர் அல்லாக் குடியிற் பிறந்தார் அதி
சயம் ஆனவரோ?— ஆர்

3. கர்த்தத்துவமோ காணுது தோள் மேல்;
சுற்றிவைக்கப் பழந்துணியோ? இவர்
தூங்கப் புல் அணையோ?— ஆர்

4. சேனை தூதர் இதோ! சிறப்புடன் பாட,
கானகக் கோனர் காண வர, இவர்
கர்த்தர் ஆவாரோ?— ஆர்

வே. சா.

25. சீரேசுபாலன் ஜேயமனுவேலன்

ஹம்சத்வனி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சிரேசு பாலன் ஜெயமனு வேலன்
சீர் நாமத்தை தினமே போற்றுவோமே.

அனுபல்லவி

பாராளும் வேந்தன் பகரொண்ணு மைந்தன்
தாராள மாகத் தாமே மனுவான— சீரே

சரணங்கள்

1. எண்ணரும் பெருமான் ஏழை சாயலாக
மண்ணி லேகின மாட்சிமை யாலே,
விண்ணவர்கள் போற்ற, வானக்கவி சாற்ற
வண்ணம்பாடி நாம் மகிழ்ந்திட வேண்டாமோ?—
சீரே

2. உன்னத யாரும் ஒப்பில்லா மகிமை
இந்நிலத்தினில் மெய்ச்சமா தானம்,
மன்னுயிர்கள் மீது மாபிரியம் ஓங்க
தன்னுயிர் தந்த தயவை என்ன சொல்வேன்?—
சீயோ

3. பாவப் பிணியாலே பாதகரைப் போலே
சாபத்தை நம்மேல் தாம் தேடினோமே,
கோபத்தைச் சமக்க குவலயத்தை[1] மீட்க
நேயமாய் வந்த மதலைமைந்தனை— சீயோ

4. நித்தனே, என் பாவம் எத்தனை யானாலும்
சித்தம் உருகிச் சீர்கூற வேணும்,
அத்தனே, உன்பாதம் அண்டினேன் இப்போதும்;
பத்தியாய் உனைப் பகருவேன் எப்போதும்.—சீயோ

S. P.

26. (43) பாவி, மனதுருகே

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பாவி, மன துருகே.

அனுபல்லவி

ஆ[2] வீட்டில் ஏர்[3] காட்டுத்தேவாட்டுக் குட்டிக்கு— பாவி

சரணங்கள்

1. மாது நின்ற கனிவினை போக, மனுடர் வடிவாக—நம்
வல்லமைப் பிதாவின் மைந்தன் புல்லதில் பிறந்தார்;
அந்தோ!— பாவி

2. வேத வாசகப்படி நெறிகாட்ட, வேதாளக்குடி ஓட்ட,—
இதோ!
வித்தக திரித்துவ ஏக தத்துவ சொரூபன் வந்தார்.— பாவி

3. விந்தைத் திருமுதல் நரர் உரு உவந்தார்,
கந்தைத் துணி அணிந்தார்;—இப்படி
மெத்தனவு ராகக் கரி சித்தனைப் புரக்க வந்தார்.— பாவி

4. மேட்டிமையைத் துறந்தார், காட்டினிடை பிறந்தார்,
மேன்மை அனைத்தும் மறந்தார்;—இந்த
விந்தைக் கோலத் தன்னைக் கண்டு சந்திக்க வந்திருக்கிறோர்.—
பாவி

[1] பூலோகத்தை [2] பசு [3] அருகு

5. நெரிந்த நாணலே முறியார், பொரிந்த திரியை அவியார்,
நிர்ப்பந்தர் தமைப்பிரியார்;—இவர்
நீதிமான்களை அல்ல, உன்னைப்போல் பாதகரைத் தான் தேடி பாவி
வந்தார்.—

வே. சா.

27. (46) வானம் பூமியோ

செஞ்சுருட்டி. மிஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

வானம் பூமியோ? பராபரன்
மானிடன் ஆனாரோ? என்ன இது?

அநுபல்லவி

ஞானவான்களே, நிதானவான்களே,—என்ன இது?— வானம்

சரணங்கள்

1. பொன்னகர தாளும், உன்னதமே நீளும்
பொறுமைக் கிருபாசனத்துரை,
பூபதி வந்ததேததிசயம்?—ஆ! என்ன இது?— வானம்

2. சத்ய சருவேசன், துத்ய கிருபைவாசன்,
நித்ய பிதாவினோர்
மகத்துவக் குமாரனோ இவர்?—ஆ! என்ன இது?— வானம்

3. மந்தைக் காட்டிலே மாட்டுக்கொட்டிலிலே
கந்தைத் துணியைப் பொதிந்த சூட்சி,
நிந்தைப் பாவிகள் சொந்தக் கண்காட்சி!—ஆ! என்ன இது?— வானம்

4. வேறே பேரல்ல, சுரர் விண்ணவர் ஆருமல்ல;
மாறில்லாத ஈறில்லாத
வல்லமைத் தேவனே புல்லில் கிடக்கிறார்!—ஆ! என்ன இது?— வானம்

5. சீயோனின் மாதே, இனி க்ஷணந்தரியாதே,
மாயமென்ன? உனக்குச் சொல்லவோ?
வந்தவர் மணவாளனல்லவோ?—ஆ! என்ன இது?— வானம்

வே. சா.

28. (50) சுதன் பிறந்தார்

சஹானா ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சுதன் பிறந்தார், சுதன் பிறந்தார்,

அநுபல்லவி

ஆதிமிகு தேவ சுதன் பிறந்தார்.

சரணங்கள்

1. சருவ தயாப சகாய பிர தாப
கிருபைப் பிதாவின் தற்சுபாவ,—தேவ,— சுத

2. பரமாபிஷேக பட்ச சிநேக
பெருமான்[1] மகத்வத் திரியேக,—தேவ,— சுத

3. மனுடரை மீட்க, மறுபிறப்பாக்க,
கனிவினை யாவையும் தீர்க்க,—தேவ,— சுத

4. இக்கிலத்தை நாடி, முன்னணையைத் தேடி,
கன்னியா ஸ்திரியிடம் கூடி,—தேவ,— சுத

5. பெத்தலேகம் ஊரில் மெய்த்தவிதின் வேரில்
பத்தர்களுக்காக இப்பாரில்,—தேவ,— சுத

வே. சா.

29. (52) சமாதானம் ஓதும் ஏசுகிறிஸ்து

காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சமாதானம் ஓதும் ஏசுகிறிஸ்து
இவர்தாம், இவர்தாம், இவர்தாம்.

சரணங்கள்

1. நம தாதி பிதாவின் திருப் பாலர் இவர்,
அனுகூலர் இவர், மனுவேலர் இவர்.— சமா

2. நேய கிருபையின் ஒரு சேயர்[2] இவர்,
பரம ராயர் இவர், நம தாயர்[3] இவர்.— சமா

3. ஆதி நரர் செய்த தீதறவே,
அருளானந்தமாய், அடியார் சொந்தமாய்,— சமா

[1] சிறந்த [2] மகன் [3] மேய்ப்பர்

4. ஆரணம்[1] பாடி, விண்ணோர் ஆடவே,
அறிஞோர் தேடவே, இடையோர் கூடவே,— சமா

5. மெய்யாகவே மே சையாவுமே
நம்மை நாடினாரே, கிருபை கூறினாரே.— சமா

6. அருளானந்த மோட்ச வழி காட்டினாரே,—
நிலை நாட்டினாரே, முடி சூட்டினாரே.— சமா

வே. சா.

30. (55) மாசில்லாத் தேவ புத்திரன்

சயிந்தவி. ஆதிதாளம்

பல்லவி

மாசில்லாத் தேவ புத்திரன்
மானிட ஞானர், ஜெய! ஜெய!

சரணங்கள்

1. ஆசீர் வாதமே!—கன தேசார்[2] நீதமே!—ஒளிர்
காசினி மீததி நேசப் பிரகாச விண் வாச கிருபாசன— மாசி

2. சத்திய வாசகர்—சதா—நித்திய தேசிகர்—வளர்
பெத்தலேம் ஊர்தனிலே கரி சித்துக் கன்னியாஸ்திரி வித்தி
னில்— மாசி

3. அந்தரம் பூமியும்—அதி—சுந்தர நேமியும்[3]—தினம்
ஐந்தொரு நாளினிலே தரு முந்தின மூன்றிலொன்றாகிய—
மாசி

வே. சா.

31. (66) ஏசு நாயனார் நரனாயினார்

கமாஸ். சாபுதாளம்.

பல்லவி

மேசியா ஏசு நாயனார்,—எமை
மீட்கவே நரனாயினர்.

சரணங்கள்

1. நேசமாய் இந்தக் காசினியோரின்
நிந்தை அனைத்தும் போக்கவே,
மாசிலான் ஒரு நீசனாகவே
வந்தார் எம் கதி நோக்கவே;— மேசியா

1 வேதம் 2 ஒளி சிறந்த 3 கடலும்

2. தந்தையின் சுதன் மைந்தர் பாதகம்
சமஸ்தமும் அற வேண்டியே,
விந்தையால் குடில் மீது வந்தனர்
விண்ணுலகமும் தாண்டியே;— மேசியா

3. தொண்டர் வாழவும், அண்டரின் குழாம்
தோத்திரம் மிகப் பாடவும்,
அண்டு பாவிகள் விண்ணடையவும்
ஆயர் தேடிக் கொண்டாடவும்;— மேசியா

4. தேவனும் நித்ய ஜீவனும் ஒரே
திருச்சுதன் மனுவேலனர்
பாவிகள் எங்கள் பாவம் மாறவே
பார்த்திபன் தேவ பாலனர்.— மேசியா

C. J.

32. (54) சுந்தரப் பராபரனே

நாட்டை. சாபுதாளம்.

கண்ணிகள்

1. சுந்தரப்பராபரனே,—பரி—சுத்தன் கிறிஸ்தெனும் நித்தியனே,
மைந்தனுய்ப் பிறந்தீரோ?—சுவாமி,
மாங்கிஷத்தில் உருவானீரோ?

2. வானதூதர் போற்றிடவே,—உம்மை—வாழ்த்திப் புகழ்ந்து கொண்டேத்திடவே,
கானத்தொனி ஏற்றிருந்த—சுவாமி,
காட்டு மடத்தில் உதித்ததென்ன?

3. ஆசை மிகும் ஆபிரகாம்—உரு—வாகும் முன் விண்தல மீதிருந்தும்,
நேசமுடன் பிள்ளை தந்தும்,—அந்த
நீதிமான் வங்கிஷம் ஆனதென்ன?

4. ராஜன் தவீ தாண்டவனும்,—அவன்—நண்ணும்[1] தீமைகளில் மீண்டவனும்,
தாசன் மகன் ஆனதும் ஏன்?—சுவாமி,
தாவீதின் சந்ததி மேவின தேன்?

5. பொங்கு[2] பவ நாசனனே,—விண்ணோர்—போற்றிப் புகழுஞ் சிம்மாசனனே,
தங்குதற் கிடம் இல்லையோ?—சுவாமி,
தாபரிக்க[3] ஒரு ஊர் இல்லையோ? ஏ. உ.

[1] பொருந்தும் [2] பெருகிய [3] தரிக்க

33. பெத்தலேயில் பிறந்தவரைப் போற்றித் துதி

சாரங்கம். மிஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

பெத்தலேயில் பிறந்தவரைப்
போற்றித் துதி, மனமே—இன்னும்

சரணங்கள்

1. சருவத்தையும் படைத்தாண்ட சருவவல்லவர்—இங்கு
தாழ்மையுள்ள தாய்மடியில் தலைசாய்க்கலானார்.— பெத்

2. சிங்காசனம் வீற்றிருக்கும் தேவமைந்தனார்—இங்கு
பங்கமுற்ற பசுத்தொட்டிலில் படுத்திருக்கிறார்.— பெத்

3. முன்னம் அவர் சொன்னபடி முடிப்பதற்காக—இங்கு
மோட்சம் விட்டுத் தாழ்ச்சியுள்ள முன்னணையிலே.— பெத்

4. ஆவிகளின் போற்றுதலால் ஆனந்தங்கொண்டோர்— இங்கு
ஆக்களுட சத்தத்துக்குள் அழுது பிறந்தார்.— பெத்

5. இந்தடைவாய் அன்புவைத்த எம்பெருமானை—நாம்
எண்ணமுடன் போய்த்துதிக்க எகிடுவோமே.— பெத்

J. P.

34. (350) ஆர் இவர் ஆராரோ

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆர் இவர் ஆராரோ—இந்த—அவனியோர் மாதிடமே
ஆனடை குடிவிடை மோனமா யுதித்த இவ்வற்புத
பாலகனார்?

சரணங்கள்

1. பாருருவாகுமுன்னே—இருந்த—பரப் பொருள் தானிவரோ?
சீருடன் புவி, வான், அவை பொருள் யாவையுஞ் சிருட்டித்த
மாவலரோ?— ஆர்

2. மேசியா இவர்தானோ?—நம்மை—மேய்த்திடும் நரர்கோனோ?
ஆசையாய் மனிதருக்காய் மரித்திடும் அதி அன்புள்ள மனசா
னோ?— ஆர்

3. தித்திக்குந் தீங்கனியோ?—நமது—தேவனின் கண்மணியோ?
மெத்தவே உலகிருள் நீக்கிடும் அதிசய மேவிய விண்ணொளி
யோ?— ஆர்

4. பட்டத்துத் துரைமகனோ?—நம்மைப்—பண்புடன் ஆள்பவனோ?
கட்டளை மீறிடும் யாவர்க்கும் மன்னிப்புக் காட்டிடும் தாயகனோ?— ஆர்

5. ஜீவனின் அப்பமோதான்?— தாகம்—தீர்த்திடும் பானமோதான்?
ஆவலாய் ஏழைகள் அடைந்திடும் அடைக்கலமானவர் இவர் தானோ?— ஆர்

V. M.

35. (*47*) ஆதிபன் பிறந்தார்

காஹரப்பிரியை. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆ! அம்பர உம்பரும் புகழுந்திரு
ஆதிபன் பிறந்தார்.

அனுபல்லவி

ஆதிபன் பிறந்தார்,—அமலாதிபன் பிறந்தார்.— ஆ!

சரணங்கள்

1. அன்பான பரனே!—அருள் மேவுங் காரணனே!—நவ
அச்சய சச்சிதா—ரட்சகனாகிய
உச்சிதவானே!— ஆ!

2. ஆதம் பவமற,—நீதம் நிறைவேற,—அன்று
அல்லிராவினில்—வெல்லைவடியினில்
புல்லணையிற் பிறந்தார்.— ஆ!

3. ஞானர்கள் தேட,—வானவர் பாட,—மிக
நன்னய, உன்னத—பன்னரு[1] மேசையா
இந்நிலம் பிறந்தார்.— ஆ!

4. கோனவர் நாட,—தானவர் கொண்டாட,—என்று
கோத்திரர் தோத்திரஞ் சாற்றிட வே, யூத
கோத்திரன் பிறந்தார்.— ஆ!

5. விண்ணாடு தோண,—மன்னவர் பேண,—ஏரோது,
மைந்தனின் சிந்தையழுந்திக் கலங்கிட
விந்தையாய்ப் பிறந்தார்.— ஆ!

J. J.

[1] சொல்லமுடியாத

36. அரசனைக் காணமலிருப்போமோ

மாஞ்சி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

அரசனைக் காணமலிருப்போமோ?—நம
தாயுளை வீணாகக் கழிப்போமோ?— அர

அநுபல்லவி

பரம்பரை ஞானத்தைப் பழிப்போமோ?—யூதர்
பாடனு பவங்களை ஒழிப்போமோ?—யூத அர

சரணங்கள்

1. யாக்கோபிலோர் வெள்ளி யுதிக்குமென்றே,—இஸ்ரேல்
ராஜ செங்கோலெங்கும் கதிக்குமென்றே,
ஆக்கமிழந்து மறுவாக்குரைத்த பாலாம்
தீர்க்கன் மொழிபொய்யாத பாக்கியமே!—யூத அர

2. தேசோ மயத்தாரகை[1] தோன்றுது பார்!—மேற்குத்
திசை வழி காட்டிமுன் செல்லுது பார்!
பூசனைக் காண நன்கொடைகள் கொண்டே—அவர்
பொன்னடி வணங்குவோம், நடவுமின்றே!—யூத அர

3. அலங்காரமனை யொன்று தோணுது பார்!—அதன்
அழகு மனமுங் கண்ணும் கவர்ந்தது பார்!
இளவர சங்கிருக்கும் நிச்சயம் பார்!—நாம்
எடுத்த கருமம் சித்தியாகிடும் பார்!—யூத அர

4. அரமனையில் அவரைக் காணேமே!—அதை
அகன்று தென்மார்க்கமாய்த் திருப்புவமே!
மறைந்த உடு,[2] அதோ! பார் திரும்பினதே,—பெத்லேம்
வாசலில் நமைக்கொண்டு சேர்க்குது பார்!—யூத அர

5. பொன் தூபவர்க்கம் வெள்ளைப் போளமிட்டே,—ராயர்
பொற்கழல் அர்ச்சனை புரிவோமே!
வன்கண்ணன் ஏரோதைப் பாராமல்,—தேவ
வாக்கினல் திரும்பிஞேம் சேராமல்,—யூத அர

G. S. V.

[1] நட்சத்திரம் [2] நட்சத்திரம்

37. கர்த்தனைக் கண்டேன்

பியாகு. (தேசிகம்) ஏகதாளம்.

பல்லவி

கண்டேனென் கண்குளிர—கர்த்தனை யின்று

அநுபல்லவி

கொண்டாடும் விண்ணோர்கள் கோமானைக்[1] கையிலேந்திக்— கண்

சரணங்கள்

1. பெத்தலேம்—சத்திர முன்னணையில்
உற்றோருக்—குயிர்தரும் உண்மையாம் என் ரட்சகனை— கண்

2. தேவாதி—தேவனை, தூதர்சேனை
ஓயாது—தோத்திரிக்கும் ஒப்புநிகர் அற்றவனை— கண்

3. பார்வேந்தர்—தேடிவரும் பக்தர் பரனை,
ஆவேந்தர்—அடிதொழும் அன்பனை, என் இன்பனை நான்—
கண்

4. முத்தொழிற்—கர்த்தாவாம் முன்னவனை,
இத்தரை—மீட்க எனை நத்திவந்த[1] மன்னவனை— கண்

5. மண்ணோர் இ—ருள்போக்கும் மாமணியை,
விண்ணோரும்—வேண்டிநிற்கும் விண்மணியைக், கண்மணி
யை— கண்

6. அண்டி னோர்க்—கன்புருவாம் ஆரணனை,
கண்டோர்கள்—கலிதீர்க்கும் காரணனை, பூரணனை— கண்

7. அன்னையாம்—கன்னியும் ஐயனுடன்
முன்னறி—யாப்பசுவின் புல்லணையில் உன்னழகை— கண்

M. A. P.

38. (53) என்ன பாக்கியம்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

என்ன பாக்கியம், எவர்க்குண்டு
இந்தச் சிலாக்கியம்?

அநுபல்லவி

விண்ணவரும், புவிமேவும் முனிவர்களும்,
மன்னவருங் காணா மகிபனை யான் கண்டேன்;— என்

[1] விரும்பின

சரணங்கள்

1. வானகந் தானோ,—அல்லதிது—வையகந் தானோ?
ஆனகம்[1] சென்று எழுந்த அரும்பொருள்
கானகந் தன்னில் என் கையில் அமர்ந்தது;— என்

2. போதும் இவ்வாது,—பாகதி—போவேன் இப்போது;
ஏதேன் என்ற பாதீசும் வந்திட்டது;
எண்ணில்லாத செல்வம் என் கையில் கிட்டுதே— என்

3. ஸ்வாமியைக் கண்டேன்;—மகானந்தம்—சாலவுங்கொண்டேன்;
காமரு [2]தேங்கனி வாய்கள் துடிப்பதும்,
கண்ணும் மனமும் களிக்க விழிப்பதும்;— என்

4. அன்னமும் நீயே;—கிடைத்தற்கருஞ்—சொன்னமும்[3] நீயே;
மின்னுறு மேகத் திருக்கை துறந்தையோ? ,
மேதினி தன்னை ரட்சிக்கப் பிறந்தையோ?— என்

கா. உப.

கிறிஸ்துவின் சரிதை

39. (352) பணிந்து நடந்துகொண்டாரே

காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பணிந்து நடந்துகொண்டாரே—பரன் பாலனும்
கனிந்து தாய் தந்தையருக்கு.

அனுபல்லவி

அணிந்து தேவ தயவைப் பணிந்த மனதிேனாடு
தணிந்து அவர்க்கு எதிர் முனைந்து சொல்லாதபடி,— பணி

சரணங்கள்

1. தந்தை தாய் தனை மதித்து—அவருடைய
தயவின் சித்தத்துக் கமைந்த
மைந்தர்கள் உலகினில் வாழ்ந்து இருப்பாரென்று
சிந்தை மகிழ்ந்து பரன் செப்பிய மொழிப்படி,— பணி

2. தந்தைக் குகந்தவேலையில்—அவருடனே
விந்தை யுடனே பயின்றார்;
நிந்தை யிதுவென்றெண்ணிச் சிந்தை கலங்கிடாமல்
எந்த விதமும்நரர் தன்னைப் பின்பற்றியேகப்— பணி

[1] தொழுவம் [2] இனிமையான [3] தங்கம்

3. பாவம் ஒன்று தவிர,—நம்மைப்போல
பாடுள்ளவராய் நின்றாரே;
நாவின் வாக்கினிலே இருந்தாரே புனிதமாய்;
பாவீ அவரைக்கண்டு பயிலுவது நன்று;— பணி

4. ஆவி பலமுமடைந்தார்;—உலக தேவ
அறிவிலும் நிறைவுகொண்டார்;
தேவ கிருபையிலும் திருமறை முறையிலும்
பூவில் அவர்க்கு நிகர் புனித மில்லாதபடி.— பணி

S. S.

40. (87) தேவசுதன் பூவுலகோர் பாவம் ஒழிக்க

காம்போதி. திஸ்ர ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்

1. தேவ சுதன் பூவுலகோர் பாவம் ஒழிக்க—மனு
ஜென்மமாக வன்மையுள்ளோன் தன்மையாய் வந்தார்.

2. வந்த பின் தன் தந்தையர்க் குகந்தபடியே—பார
மண்டலன் பூ மண்டலத்தோர் தொண்டன்போல் ஆனார்.

3. தொண்டனாகி, அண்டர் கோமான்[1] விண்ட மறையே,—பரி
சுத்தம், மகா சத்யம், மிகு புத்திக்கும் ஊற்றே.

4. புத்தி மிகு வித்தமறை யைத் துலக்கவே—பல
போதகன்மார் பூதலத்தின் மீதில் தெரிந்தார்.

5. பூதலத்தில் வேதமுறை ஓதி, நரர்க்குள்—அற்
புதங்கள் செய்துநிதங்கள் ஓதிக் கதங்களை[2] வென்றார்.

தே. மு.

41. (88, 89) ஜகநாதா குருபர நாதா

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஜகநாதா, குருபரநாதா, திரு
அருள் நாதா, ஏசுபிரசாதா நாதா

அநுபல்லவி

திகழுறுந்[3] தாதா, புகழுறும் பாதா,
நீதறும் வேத போதா!— ஜக

[1] வானவர் அரசன் [2] பேய்களை [3] பிரகாசமுள்ள

சரணங்கள்

1. முற்காலம் ஆதிமைந்தர் மோசப் பிசாசு தந்த்ர
மொய்[1] கொண்டு கனியுண்ட பழியாலோ?
நற்காலம் நீ தெரிந்து, நவின்ற வண்ணம் பரிந்து,
நரதேவனுக வந்தாய் மொழியாலோ?— ஜக

2. எளிய வேஷந் தரித்தே இங் கவதரித்தாலும்,
இமையோர் வந்திறைஞ்சிடத் தெரிந்தாயே;
ஒளிசெய்யும் மணிமுடி உயர்மன்னர் தொழும்படி
உடு[2] வழி காட்டிடப் புரிந்தாயே.— ஜக

3. அருந் தவன் கையில் தங்கி, அன்பின்பக் கடல் பொங்கி,
ஆலயத்தில் துதிக்கக் களித்தாயே;
வருந் தவ மதியால் முன் மற[3] மன்னன் தேடிட, உன்
மலர் முகங் காட்டாமல் ஒழித்தாயே.— ஜக

4. மக்கள் உளக் களங்கம் மாசற்றொளி விளங்க,
மதுரப்ரசங்கம் யார்க்கும் உரைத்தாயே;
சிக் கடர் துன் மனத்தைத் திருத்தி, அறத்தின் வித்தை
திருத் தயை கூர்ந் தெவர்க்கும் விதைத்தாயே.— ஜக

5. இஷ்டமுடன் நேசித்தும் எமக்குபதேசித்தும்
இணையில் பேரின்பக் கண்ணால் பார்த்தாயே;
துஷ்டப் பேயைக் கடிந்தும் துஞ்சினர்க்[4] குயிர் தந்தும்
துன்பப் பிணி பலவுந் தீர்த்தாயே.— ஜக

6. நிகராய் இப் பெரு நன்றி நீ இயற்றினதன்றி,
நீதிக்கும் பலியாகப் பரிந்தாயே;
புகர்கொள்[5] எமை நினைந்து, பூங்காவில் மிக நொந்து,
பொருவில்[6] உதிர வேர்வை சொரிந்தாயே.— ஜக

7. தனையர் வல் நோயைக்கண்ட தாயார் மருந்துட் கொண்ட
தகைமை எனப் பேரன்பு கூர்ந்தாயே;
வினையர் வெம் பாவக் கேடு விலக அரிய பாடு
மேவி அனுபவிக்க நேர்ந்தாயே.— ஜக

8. சயிலம்[7] பிளந்திடவும், தபனன்[8] வில்[9] மங்கிடவும்,
ஸ்வாமி, எமைப் புரக்க மரித்தாயே;
உயிரோடு செஞ்சுடர்போல் உயிர்த்து, திருவுடல்மேல்
உற்ற ஐந்து காயங்கள் தரித்தாயே.— ஜக

[1] பெருமை [2] நட்சத்திரம் [3] கோபமுள்ள [4] மரித்தோர்க்கு
[5] குற்றமுள்ள [6] ஒப்பில்லாத [7] மலை [8] சூரியன் [9] ஒளி

9. மாதவர்[1] எங்கும் செல்ல, மறை உபதேசஞ் சொல்ல,
வரங்கள் அளவில்லாது பொழிந்தாயே;
ஒத ஒண்ணாத துங்க[2] உன்னதமான அங்கம்
உலகில் இமைத்து, முந்திக் கெழுந்தாயே.— ஜக

10. [8]அமரர் முற்றும் அறியார், அடிகள்[3] சற்றும் அறியார்,
ஆர் உன் திறல்[4] அறிவார், கர்த்தாவே?
எமது பவம் பொறுத்தே, இரக்கம் எம்மேல் உகுத்தே, ஜக
எமைப் புரந்தாளும், மானப் பர்த்தாவே.—

J. C. B.

42. பகையைத் தவிர்க்க வந்த துரையே

ஹரிகாம்போதி. ரூபகதாளம்.

திருப்புகழ்

1. பகையைத் தவிர்க்கப், படியோர் பிழைக்கப்
பரிவா யமைந்த துரையே! எம்
பதிலாக நின்று பவமே சுமந்து
பலமா யெழுந்த பரலோகா!

2. குருவாயுதித்து உபதேசம் வைத்த
கிருபாகரத்தின் அருள்நேசா!
குறையை அசற்றி நிறைவை அளித்த
திருவாகமத்தின் ஜெய ராசா!

3. பெருகாதலுடன் அடியார்களிடம்
பிரியாத பட்ச முடனே, எம்
பிழையைப் பொறுத்து வழியே உதித்த
பெருமேன்மை பெற்ற பெருமானே!

S. P.

கிறிஸ்துவின் பாடும் மரணமும்

43. (90) பரனே பரப்பொருளே

உசேனி. சாபுதாளம்.

கண்ணிகள்

1. பரனே, பரப்பொருளே,—நித்திய—பாக்கியனே, சத்ய வாக்கியனே,
நரரான பாவிகட்காய்—இந்த—நானிலத்தில் வந்த வானவனே!

1 சீஷர்கள் 2 மேன்மையுள்ள 3 முனிவர் 4 வலிமை

2. வேறோர் மலர்க்காவில்—சென்று—வேதனைப் போற்றி, மனம் நொறுங்கி
ஆருக் கொடுந் துயரம்—உந்தன்—ஆத்துமத்தில்வரலானதுவோ?

3. ஈராறு சீடர்களில்—பண—இச்சை மிகுந்த ஒரு சீடன்,
பேர் யூதாஸ்காரி யோத்தாம்,—அவன்—பேசினதின்படி காசு பெற்று;

4. ஒன்னாரின்[1] கும்புகளை—அழைத்—தோடிவந்தே, உம்மை நாடி வந்தே,
கன்னத்தில் முத்தமிட்டே, — உன்னைக் — காட்டிக்கொடுக்கத் துணிந்தானே?

5. காட்டிக் கொடுத்திடவும்,—அந்தக்—காதகராகிய[2] பாதகர் கை
போட்டே பிடித்திடவும்,—பின்னும்—பொற்கரங் கட்டி இழுத்திடவும்,

6. செம்புருவையைப் போலே—கூடச்—சென்றிடக் காய்பாமுன் நின்றிடவும்,
அம்பரனே, உந்தனுக்கு—இந்த—ஆபத்துவந்த தென் பாவம் அல்லோ?

வே. சா.

44. (91) என் இந்தப் பாடுதான்

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

என் இந்தப் பாடுதான்!—சுவாமி
என்ன தருவேன் இதற் கீடுநான்?

அநுபல்லவி

ஆனந்த நேமியே[3],—எனை ஆளவந்த குரு சுவாமியே,— என்

சரணங்கள்

1. கெத்சேமனே யிடம் ஏகவும்,—அதின்
கெழு[4] மலர்க் காவிடை போகவும்,
அச்சயனே, மனம் நோகவும்,—சொல்
அளவில்லாத் துயரமாகவும்,— என்

1 பகைவர் 2 கொலைசெய்வோர் 3 கடல் 4 நிறமுள்ள

2. முழந்தாள் படியிட்டுத் தாழவும்,—மும்
முறை முகம் தரைபட வீழவும்,
மழுங்கச் சினம் உமைச் சூழவும்,—கொடு
மரண வாதையினில் மூழ்கவும்,— என்

3. அப்பா, பிதாவே, என்றழைக்கவும்,—துயர்
அகலச் செய்யும், என்றுரைக்கவும்,
செப்பும் உன் சித்தம் என்று சாற்றவும்,—ஒரு
தேவதூதன் வந்து தேற்றவும்,— என்

4. ஆத்துமத் துயர் மிக நீடவும்,—குழம்
பாக உதிர வேர்வை ஓடவும்,
சாத்திர மொழிகள் ஒத்தாடவும்,—உந்தன்
தாசரும் பதந்தனை நாடவும்,— என்

Y. A.

45. புண்ணியன் இவர் யாரோ

கேதாரகௌளம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

புண்ணியன் இவர் யாரோ?—வீழ்ந்து ஜெபிக்கும்
புருஷன் சஞ்சலம் யாதோ?

அனுபல்லவி

தண்ணிழல் சோலையிலே சாமநடு வேளையிலே,
மண்ணில் முகங்குப்புற விழுந்துமன்றாடிக் கெஞ்சும்— புண்

சரணங்கள்

1. வேளை நீங்காதோ வென்கிறார்;—கொடுமரண
வேதனை யுற்றே னென்கிறார்;
ஆளுதவியு மில்லை அடியார் துயிலுகின்றார்;
நீளுந் துயர்க்கடலில் நீந்தித் தத்தளிக்கின்றார்.— புண்

2. பாத்திரம் நீக்கு மென்கிறார்;—பிதாவே, இந்தப்
பாடகலாதோ வென்கிறார்;
நேத்திரம் நீர்பொழிய நிமலன் மேனியில் ரத்தம்
நீற்று வியர்வையாக நிலத்தில் சொட்ட மன்றாடும்— புண்

3. என்சித்த மல்ல வென்கிறார்;—அப்பா, நின்சித்தம்
என்றைக்குமாக வென்கிறார்;
அன்பின் கடவுள் தமதருங் கரத்திலேயீந்த
துன்பப் பாத்திரத்தடி வண்டலையும் பருகும்— புண்

L. I. S.

46.

சாலேமா நகர்

சாமா. சாபுதாளம்.

1. சாலே மாநகர்
தோன்றும் ஒலிவடி
வேண்டும் அரைமைல்
ராவினில்பதி
எகினர் கெத்செ
நன்றென வெட்டுப்
வைத்தாரே தோட்டத்தின்
ரைத்துணை கொண்டாரங்

கீழ் வீதிவந்ததும்,
வாரம்,—போக
தூரம்,—நடு
ஞேரொருவரோடு
மேனே நோக்கியே,
பேரைப் பிரித்தங்கே
ஓரம்,—மூவ
நேரம்.

2. கல்லெறி தூரம்
நின்று ஊக்க ஜெபம்
கொண்டு ரத்த வேர்வை
சத்தத்தோடு கண்
சக்தி முற்றிலும்
சாடினர்[1] முகம்
சாற்றவும் கூடுமோ
தேற்றினன் அங்கொரு

சென்று முழங்காலில்
செய்ய,—துயர்
பெய்ய,—பெரும்
ணீரும் பொங்கவே,
அற்றுப்போகவே,
குப்புறத்தூளிலே
நாதன்?—வந்து
தூதன்.

3. சொல்லாலே உல
சோர்கின்ற வாதையைப்
துக்கம் வியாகுலச்
பேய்க்கணங்களும் ஓடிடக்
கோஷ்டமுற்றிலு மாறிடப்,
பெற்றவன் கொடும்
காரணமென்ன சொல்
பேரில் விஸ்வாசம் வைப்

கங்கள் படைத்தவன்
பாரும்!—திகில்
சேரும்!—அன்று
கடல்
புகழ்
வாதைக்குள்ளாவதின்
வீரே!—அவர்
பீரே.

4. அப்பா, என்னரு
சித்தமே என் முழுப்
நித்தமும் என் தியான
அந்தகாரமும்
நிந்தையாகவே
கொஞ்சமும் மனம்
வந்ததினல் என்ன
எந்தவிதம் தீர்ப்பார்

மைப்பிதாவே! உந்தன்
பாக்யம்;—அதே
வாக்யம்;—திரள்
மாந்தர் பாவமும்
வந்துமோதினும்
மாறுவேனு? இங்கே
லாபம்?—நரர்
பாவம்?

1 மோதினர்

5. அத்தனார் திருச் சித்தம் நிறைவேற
இத்தரை வந்தமர் நேசன்!—தேவ
பக்தர் பணிந்திடும் ஈசன்!—இரு
ளைத் திரளொடு பாவிக்காய்த் தமை
தத்தம் செய்த தி யாகராசனே
பாரிலுள்ளோர் அ றிந்து அவர் பாதம்
போற்றிடவே, அருள் தாரும்!—சிரம்
ஏற்றிடவே க்ருபை கூரும்!

S. P.

47. (92) அப்பா தயாள குணாநந்த மோனந்த வேதா

நாதநாமக்கிரியை. சாபுதாளம்.

கண்ணிகள்

1. அப்பா, தயாள குணாநந்த மோனந்த வேதா,—பொல்லா
இப்பாரில் காய்பாமுன் ஏகினீரோ, ஏசுநாதா?
2. குற்றம் சுமத்தப் பொய்ச் சாட்சிகளைத் தேடினாரோ?—அந்தச்
செற்றலர்[1] எல்லாம் திரண்டேகமாய்க் கூடினாரோ?
3. கன்னம் அதைத்ததோ? கண்கள் சிவந்ததோ? சுவாமீ,—பொறி
மின்னிக் கலங்கி, விசனம் உற்றீரோ, நன் னேமி?
4. மெய்யான சாட்சி இட்டையனே, சொன்ன உம் மீதே—தீயர்
பொய்யான சாட்சி இட்டையோ! சுமத்தினார் தீதே.
5. என் கட்டை நீக்கி ஈடேற்ற வாதைக்குள்ளானீரோ?—உம்மைப்
பின் கட்டாய்க் கட்டி, பிலாத்திடங்கொண்டு போனாரோ?
6. இத்தனைப் பாடுகள் நீர் பட்ட தென்கொடும் பாவமே,—என்றன்
கர்த்தனே, உன் மீதில் வந்ததையோ தேவ கோபமே!
7. நீர் பட்ட பாட்டைப்போல், ஆர் பட்டுத் தாங்குவார், தேவே?—பல
கார்பட்ட[2] நெஞ்சமும் சீர்பட்டுப் போகுமே, கோவே.

Y. A.

48. (94) காரணமேன் கோவே

நீலாம்புரி. ரூபகதாளம்.

தரு

சீயோன். 1. பொற்பு[3] மிகும் வானுலகும்
பூவுலகும் படைத்த பரப்பொருளே,—இங்கே
பொந்திப்பிலாத் தாண்மனையில்
வந்து நிற்கும் காரணமென், கோவே?

[1] பகைவா [2] இருளடைந்த [3] அழகு

கிறிஸ்து. கற்பனை மீறிய பவத்தால்
கடின நரகாக்கினைப் படாமல்—உன்னைக்
காப்பதற் கிங்கே ஞாய
தீர்ப்பில் உற்றோம், சீயோனின் மாதே.

சீ. 2. தூய்ய திரு மேனி எல்லாம்
கொய்ய உழுத நிலம்போல் ஆகி,—கன
சோரி[1] சிந்த, வாரதினல்
நீர் அடிக்கப்பட்ட தென்ன, கோவே?

கி. வையகத்தின் பாதகத்தால்
பெய்யும் நடுத்தீர்வையெல்லாம் ஆற்ற,—இந்த
வாதை எல்லாம் பட்டிறக்க,
போத[2] மனம் சம்மதித்தோம், மாதே.

சீ. 3. செய்ய[3] கண்கள் உறச் சிவந்து,
திருக் கன்னங்கள் தடித்து, மிக வீங்கி,—முழுச்
சென்னியின் ரோமங்கள் எல்லாம்
வின்னமுற்றிங்[4] கிருப்பதென்ன, கோவே?

கி. மையிருளில் குருக்களுடை
மாளிகையில் படுத்தின பாடெல்லாம்—இங்கே
வன் கொலைஞரால் அடிக்க,
பங்கமுற்ற கோலம் இது, மாதே.

வே. சா.

49. (95) சரணம் சரணம் அனந்தா

நீலாம்புரி. மிஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

சரணம், சரணம், அனந்தா, சச்சிதானந்தா,
தாவீதின் மைந்தா, ஓசன்னா! சரணபதந்தா.

சரணங்கள்

1. தேவசுதன் பொந்தியுப் பிலாத்தினிடமே
சென்று பல பாடுபடவும் தயவானார்.— சா

2. தந்து செய்து பொந்தியுப் பிலாத்து துரைதான்
தற்பரனை விட்டுவிட தன்னுள் எண்ணினான்.— சா

3. பரபாவோ டதிபதியைப் பணிய நிறுத்தி,
பாதகனை யோ? இறையை யோ? விட, என்றான்.— சா

[1] இரத்தம் [2] பூரணமாய் [3] அழகான [4] சிதைவு

4. தீமையுடை அதிபதியைச் சிலுவையில் கொன்று,
திருடனையே விட்டுவிடத், தீயவர் கேட்டார்.— சா

5. தண்ணீர் தனை எடுத்துக் கை கழுவியே,
தற்பரனைக் கொல்வதற்கொப்புக்கொடுத்தான்.— சா

6. கள்ளனையே விட்டு விட்டு யூதர்கட்காக,
காவலனைக் குருசறையப் பாவியும் தீர்த்தான்.— சா

வே. சா.

50. (96) சரணம் சரணம் அனந்தா

ஜோன்புரி. திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

சரணம், சரணம், அனந்தா, சச்சிதானந்தா,
தாவீதின் மைந்தா ஓசன்னா, சரணபாதந்தா.

சரணங்கள்

1. பித்தன் என்று வெள்ளை அரைச் சட்டை அணிந்து,
பேதக ஏரோதே பரிகாசம்பண்ணினான்.— சா

2. கற்றூணில் சேர்த்திறுகக் கட்டி, வலுவாய்க்
காவலன்[1] தன் சேர்வை எல்லாம் கூடி அடித்தார்.— சா

3. முள்ளின் முடி செய்தழுத்தி, வள்ளல் எனவே,
மூர்க்க முடனே தடிகொண் டார்க்க அடித்தார்.— சா

4. கையினில் செங்கோலதென்று மூங்கில் ஒன்றிட்டு,
காவலன் நீ யூதருக்கென் றேவியஞ் சொன்னார்.— சா

5. துப்பினார் முகத்தினில் அதிக்கிரமமாய்;
துன்னிய[2] கைக்கோலை வாங்கி சென்னியில் போட்டார்.—சா

6. முழங்காலிலே இருந்து தெண்டன் பண்ணியே,
முன்னவனைத்தான் இறைஞ்சிக் கன்னத்தறைந்தார்.— சா

வே. சா.

51. (97) கோரணியென் தேவே

ஜோன்புரி. ரூபகதாளம்.

தரு

1. சீ. மிகையாகத் தூஷணித்து,
சகலாத்து மேல் சட்டை ஒன்றிட்டு,—யூதர்
வேந்தன், எனச் சேவகர்தாம்
வாய் நகைத்த கோரணியென், தேவே?

[1] அரசன் [2] கெட்டியான

கி. பகைகாரப் பாவிகளைத்
தொகையாக வானுலகில் சேர்த்து,—அங்கே
பார்த்திபராய்ச் சமுகத்தினில்
ஏற்றிவைக்க வேண்டி அன்றோ, மாதே?

2. சீ. முள்ளின் ஒரு முடி சமைத்து,
வள்ளல் உன்தன் சிரத்தழுத்தி வைத்தே,—கணு
மூங்கில் தடியால் அடிக்க
ஓங்கு துயர் அடைந்தீரோ, கோவே?

கி. தெள்ளிய முகம் மினுக்கி, மிகச்
சிரத்தை அலங்கரித்து, கந்தை தீர்த்து,—நித்ய
ஜீவன் முடி உன் தலையில்
ஓவியமாய்ச் சூட்ட அன்றோ, மாதே?

3. சீ. நன்னயஞ்சேர் என்னுத்தம
நாயகமே, மெய்க்கிறிஸ்து வேந்தே,—நீர் செய்
நன்றி குன்றாதே ஒழுக
என்றும் எனக்கருள் புரியும், தேவே.

கி. கன்னியரே, சீயோனின்
மின்னரசே, ஞானமடமானே,—உன்னைக்
காத்தருள்வோம், மணவீடு
சேர்த்தருள்வோம், கலங்காதே, மாதே.

வே. சா.

2. (98) ஏங்குதே என்னகந்தான்

தநாமக்கிரியை. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஏங்குதே என்னகந்தான், துயர்
தாங்குதில்லை முகந்தான்.

அனுபல்லவி

பூங்காவிலே கனிந்தேங்கி நீர் மன்றா[டி]மே,— [த]ரை[யி]ன் மு[க]லை, ம
ஓங்கியே உதிரங்கள்
நீங்கியே துயர் கண்டு.— ஏங்குதே

சரணங்கள்

1. மேசியா வென்றுரைத்து, யூத
ராஜனென்றே நகைத்து,
தூஷணித்தே அடித்து, நினைக்குட்டி

யாசகனே சுமத்தி,
ஆசாரமின்றியே ஆசாரியனிடம்
நீசர்கள் செய் கொடும் தொடுமது கண்டு— என்றுதே

2. பூதான் காட்டிக்கொடுக்க, சீமோன்
பேதுரு மறுதலிக்க,
சூதா டெரோதே மெய்க்க, வெகு
நீதாயுடை தரிக்க,
காதகனே, இவ்விதம் நீதமொன்றில்லாமல்
சோதனையாய்ச் செய்யும் வேதனையைக் கண்டு— என்றுதே

3. நீண்ட குரு செடுத்த, எருசலேம்
தாண்டி மலையடுத்த,
சண்டல்[1] பின்னே தொடுத்த, அவரின்மேல்
வெண்டும் வசை தொடுத்த,
ஆண்டவர் கை காலில் பூண்டிடும் ஆணியால்
மாண்டிருல் நார் மீண்ட தென்றுமே,— என்றுதே

தே. வா.

53. (99) இத்தனை பாடேன் பட்டீர்

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இத்தனை பாடேன் பட்டீர்?—இறையே, என்னுமே
இத்தனை பாடேன் பட்டீர்?

அனுபல்லவி

சித்தம் மகிழ்ச்சே நாடி,
சத்துருப் பாவிடைத் தேடி,— இத்

சரணங்கள்

1. தந்தை பிதாச் செடனே,[2] சருவாதி நாயனே,
பொர்த்தியப் பிவாத்தின் கீழாய், ஸ்தனைத் துயருக்காளாய்—இத்

2. முன்ன ... குடியே, சூர்க்கர் வசை பாடியே,
வன்ன ... ா உரத்த கள்ளனுடனே கிறுத்த,— இத்

3. குருதி சிந்தி ஓடவே, கொலைக்களம் கீடவே,
பருதி இருண்டு போக, காங் கழல் ஆணி லோக,— இத்

4. எந்தை மனு வேலனே, தந்தை அறு கடனே
உன்தன் இரத்த காயத்தாலே என்தன் வினை நீர் அன்பாலே—இத்

தே. வா.

[1] கூட்டம் [2] மகன்.

54. (*109*) யேசையாவே

நீலாம்புரி. ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. ஐயா, நீரன்று அன்னா காய்பாவின் வீட்டில்
நையவே பட்ட பாடு, யேசையாவே!
கைகள் கட்டப்பட்டதோ? கால்கள் தள்ளாடினதோ?
கயவர்கள் தூஷித்தாரோ, யேசையாவே!

2. திரு முகம் அருள் மங்க, செங்குருதிகள் பொங்க,
இருளர்[1] கஸ்திகொடுக்க, யேசையாவே!
பொறுமை, அன்பு, தயாளம் புனிதமாக விளங்க
அருமைப் பொருளதான யேசையாவே!

3. முள்ளின் முடியணிந்து, வள்ளலே, என் றிகழ
எள்ளளவும் பேசாத யேசையாவே!
கள்ளன்போலே பிடித்துக் கசையால்[2] அடித்து மிகக்
கன்மிகள் செய்த பாவம், யேசையாவே!

4. கற்றூணில் சேர்த்திறுக்கிச் செற்றலர்தாம்[3] முறுக்கி[4]
கர்வங்கொண்டே தூஷிக்க, யேசையாவே!
சற்றுமிரக்கமில்லாச் சண்டாளன் ஓடி வந்து
சாடிக் கன்னத்தறைய, யேசையாவே!

5. பொன்னான மேனியதில் புழுதி மிகப் படிய
புண்ணியன் நீர் கலங்க, யேசையாவே!
அண்ணலே, அன்பருய்ய அவஸ்தைகளைச் சகித்தீர்;
அடியேனைக் காத்தருளும், யேசையாவே.

ச. போ.

55. கோலைக்காவனம் போறூர்

கேதாரகௌளம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

கொலைக்காவனம் போறூர், அன்னமே,— நரர்
கொடிய பாவத்தால், இதோ முன்னமே.

அனுபல்லவி

வலமைச் சதாநித்திய,
தலைமைத் தேவாதிபத்திய,
வஸ்தனுதி திருச்சேயன்,

[1] சண்டாளர் [2] சவுக்கால் [3] பகைவர்கள் [4] சினந்து

உத்தம கிறிஸ்துநாயன்,
மனுடர்களுட பிணையாளி மத்யஸ்தன்,
எனுட பிரிய மணவாள சிரேஷ்டன்,
வங்கண விங்கித லங்கிர்த நேசன்,
சங்கமுழங்கிய சங்கையின் ராசன்
மருகிய துயரொடு குருசினில் மடிய
திருவுளமாய் நமதேசுவுங் கொடிய— கொலை

சரணம்

பொந்தியுப் பிலாத்துவின் கீழாக-நின்று
புண்ணியனுர் பாடுபட்டுச் சாக,
பூரியர்[1] ஆரியர்[2] வீரிய மாயடர்
காரிர வேசெய் தொரோம லாதினம்— பொந்தியு
புடவிக்கிருளே[3] விடியற் பொழுதே
படிறுக்கொடியோர் இடு கட்டுடனே யிரண
போரிணு ரவாரமாக மனுடகு
மாரன் மீத கோரமாக முறையிடப்,— பொந்தியு
சிந்தை நடுங்கச்செய்யும் லோக ஞாயத்
தீர்ப்பின் உபாயமெல்லாம் போக,
புந்திக்கடாத மாயம்,
போடிச் சம்பிரதாயம்,
பொய்மை மனதான நேயம்,
பொற்புப்பேச்சாலென்னுதாயம்,
போதகராகிய காதகர் கூறவும்
யூதர்களாம் வலுபாதகர் சீறவும்,— பொந்தியு
பூண்ட சொற்படி யாண்ட கர்த்தனை
நீண்ட கற்கிடை மீண்டிறுக்கியே,
பொங்கி மகாவுதி ரங்கள் குபீரென
உங்கசை வாரடி யின்கன வாதைகள்
பொன்னுரு மாறியும் வின்னம தாயிரு
கன்னமெலாம்வலி துன்னவும் நாணொடு
புயங்கள் கொந்திட வொன்றி
அழுந்த வரிந்து பிணைந்துயர்,
பொற்றிரு மத்தக முட்கிரீடத்தை
அழுத்தியடித்து முகத்திடை துப்பினர்,
புகைத்து வசை யெண்ணுது பேசினர்,
அகைத்து மனம் நண்ணுமலேசினர்,

1 கீழ்மக்கள் 2 மிலேச்சர் 3 பூமிக்கு இருள்

பகைத்து நரர் பண்ணாத தீமைகள்
புடைத்தோர் கோலது கொடுத்து, வீணர்கள்
போத நகைத்துச் சிரித்துத்
தீதுற மெத்தப் பழித்து,
பொன்றாத, குன்றாத, நன்றான, ஒன்றான,
என்தேவ னின்பால் முழங்கா லிடும்போடு
புதினத்துடனிடவும் விதனப்பட யிறையை
வதனத்தி லறையவும் அதினக் கொடுமைசெய்ய,
பொறை யுடனின்று குருசதுகொண்டு,
யெருசலே யின்கண்ணூருவ நடந்து,
போற்றி மாதர் அநேக மாயழ
ஆற்றி நேசசி நேக மாகவும்;
பூங்கனியொன் றின்பங்கம்
நீங்கவும் நன்றின் றுங்கம்
புகழாகவும் மானிடர் வாழவும்,
மிக வேதயவாகி யென்னு யகர்
புல்லரொடு குருசின் வாதிலறைந்திடக்
கொல்கதா மலையின் மீதிலிறந்திடக்— கொலை

வே. சா.

56. (*100*) என்னாலே ஜீவன் விடுத்தீரோ

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

என்னாலே ஜீவன் விடுத்தீரோ,—ஸ்வாமீ?
இத்தனை பாட்டுக்கிங்கே அடுத்தீரோ?

அனுபல்லவி

பொன்னாட்டதிபதி பரமன் ஆட்டுக்குட்டியே,
பொறுமைக் களவிலாத கிருபைத் திருக்குமாரா,
பூண்டு பொற் குருசினில் அறையுண்டெனை
மீண்டனுக்ரக மிட நெறி கொண்டதோ?— என்

சரணங்கள்

1. கள்ளனைப்போல் கட்டுண்ட பரிதாபம்,—மெய்ப்பூங்
காவில் ஆத்துமத்துற்ற மனஸ்தாபம்,—வேர்த்து
வெள்ளமாய் ரத்தம் புரண்ட சோபம்,—யாரால்
விபரித்து முடியும் உன் பிரஸ்தாபம்?

என்னத்தனை அன்பிலா உள்ளத் துரோகி நானே;
எனால் உமக்கென்ன லாபம்? ஏசு
மனா பரப்ரம திரு வுளமோ இது?— என்

2. சிலுவை மரத்தில் கைகால் நீட்டி, தேவரீர்
திருவிலாவைத் துளைக்க ஈட்டி, காயம்
வலிய அன்பின் கடைக்கண் காட்டி,—இன்னம்
வரவழைக்கிறீர் தயை பாராட்டி;
விலைமுறிஎனைக் கூட்டி, மிக்க சலாக்யம் சூட்டி,
மீண்டசாதிது மிக்க விசாலமே,
ஆண்டவா, அது பக்கிஷ நேசமே.— என்

வே. சா.

57. (*IOI*) பாவி நான் என்ன செய்வேன்

நாதநாமக்கிரியை. சாபுதாளம்.

பல்லவி

பாவி நான் என்ன செய்வேன்,—கோவே,
ஜீவன் நீர் விட்டதற்காய்?

அனுபல்லவி

தேவ கோபத்தினால் மேவிச் சிலுவையில்
தாவி உயிர் விட்டு, ஜீவித்த தென்கொலோ?— பாவி

சரணங்கள்

1. நாடி எனைத் தயவாய்-மணஞ் செய்ய-தேடி வந்தீர், அரசே,
ஆடுகளுக்காக நீடி உயிர் தர,
பாடு பட்டுக் குரு சூடிறந்தீர் அன்றோ?— பாவி

2. பொன்னுலக காதிபனே,—தேவரீர்—என்ன செய்தீர், ஐயனே?
சின்னப் படுத்தவும் கன்னத்தடிக்கவும்,
சென்னியில் முண்முடி தன்னை அழுத்தவும்,— பாவி

3. வாரால் அடிக்கப்பட்டு,—குட்டுண்டு—வாதைபட்டெண்ணம்
அற்றீர்;
சீரா[1] மனுடவ தாரா, சருவாதி
காரா, பரம குமாரா, ஓலோலமே!— பாவி

4. வாதை உமக்கெதினால்—உண்டாயிற்று?—பாதகி பாவத்தினால்;
வேதம் நிறைவுற, ஆதி பவம் அற,
நீதி தரும் ஏசு நாத சுவாமியே,— பாவி

1 மேன்மையுள்ளோரே

5. குற்றமற்ற மீட்பர்,—பவக்கடன்—முற்றும் அறத்தீர்ப்பர்,
கொற்ற வர்க்கும், கல்வி கற்றவர்க்கும், சுரர்
மற்ற வர்க்கும் அளவற்ற கிருபையே.— பாவி

வே. சா.

58. பாருங்கள் தொடர்ந்து வாருங்கள்

முகாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பாருங்கள், தொடர்ந்து வாருங்கள், கொல்கதா
பாதையிற், கோதையரே.

அனுபல்லவி

ஆருங் காணவே ஆட்டுவாசல் கடந்து மலை
மேட்டில் நடந்தனந்தங் கோட்டிகள்[1] படுகின்றார்.— பா

சரணங்கள்

1. பொன்னாய் ஒளிரு மேனி மண்ணாய் மடியுதே,
புங்க[2] உடலெல்லாம் புழுதிகள் படியுதே,
நன்னய மலர் கண்கள் கண்ணீர்கள் வடிக்குதே,
நாவும் அஸ்தியும் காய்ந்து சாவுமே பிடிக்குதே.— பா

2. பாவியைத் தேடி வந்த பாதங்கள் பொரியுதே,
பட்சத்தினால் விரித்த கைகளும் நெரியுதே,
நாபிக்கமலம் பற்றிச் சோபித்துக் கரியுதே,
நடையு முடையுந் தொய்ந்து சதைகளும் சரியுதே.— பா

3. திருமுக அருள் ஒன்றும் தெரியாதடைந்ததே,
செங்குரு திகளெல்லாம் பொங்கி வடிந்ததே,
சருவ வல்லபம் குன்றித்திறையும் நிறைந்ததே,
ஜகமும் பாமுந் துக்க சாகரத்தழுந்துதே.— பா

4. துன்ப துரிதத்திலும் அன்பையே பொழிகின்றார்,
துட்டர்கள் அதற்காகத் திட்டுகள் மொழிகின்றார்,
அன்பாய்ப் பிழைக்கத் தமதாவியைக் கொடுக்கின்றார்,
அந்தோ நசரேத்தையர் நொந்தடி எடுக்கின்றார்.— பா

வே. சா.

[1] துன்பங்கள் [2] சிறந்த

59. குருசைச் சுமந்து நின்றீரோ

காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

குருசைச் சுமந்து நின்றீரோ—என் பாவத்தாலே
கொலைக்களத்துக்குச் சென்றீரோ?

அநுபல்லவி

வரிசைத் தவிதிராச தெரிசிய[1] பாத்து ரூப
வஸ்துவே! நன்றான மெய்க் கிறிஸ்துவே! ஏகநாதா!—குருசை

சரணங்கள்

1. ஆதிமனுடர் செய்த பாவத்தினால்,—புவி
யாவும் அழிய வந்த சாபத்தினால்,—பாஞ்
சோதி முனியும் தேவ கோபத்தினால்,—கன
துன்பம் மிகுந்த பரிதாபத்தினால்,—பெரும்
சோரிகள் நிலமேகோடி சாடவும்,[2] போரிடு கொடு யூதர்கள்
கூடவும்,
வாருகள் கசையால்[3] அடிபோடவும், கூரிய முளினால் முடி
சூடவும்,
சீரிய முகமோ மிக வாடவும் பூரியர்கள்[4] எல்லாம் வசை
பாடவும்,
எருசலேயின் வீதியில் நீடவும் பாரில் நரர் பாதகம் ஓடவும்,—
குருசை

2. வஞ்சகன் நான் அலவோ? பவம் புரிந்தேன்,—கெட்ட
மைந்தனைப்போல் உமை விட்டே பிரிந்தேன்,—சற்றும்
நெஞ்சில் பயமதற் றெங்கணுந் திரிந்தேன்,—துட்ட
நீசப்பசாசின் வழியைத் தெரிந்தேன்,—வரும்
நித்திய வாழ்வை எணுது மலைந்தேன், சத்துருவாக எந்நாளும்
அலைந்தேன்,
புத்தியிலாமையினாலும் உலைந்தேன், உத்தம பாதை புகாது
தொலைந்தேன்,
பித்தது மீறிகல் நீதி கலைந்தேன், புத்தியிலே தடுமாறி நலிந்தேன்,
மெத்தவும் வேதனைச் சூழ மெலிந்தேன், முற்றிலுமே, எனில்
மேன்மை குலைந்தேன்.— குருசை

[1] பார்த்த [2] மோதவும் [3] சவுக்கால் [4] கீழ்மக்கள்

3. பாவி என்மேல் கிருபைகூரும், ஐயா!—பட்ட
பாடுகள் அனைத்தையும் பாரும், ஐயா!—எந்தன்
தீவினைத் துரோகம் எல்லாந் தீரும், ஐயா!—நித்திய
சீவனைத் தந்து கதி சேரும், ஐயா!—அன்று
சிந்தனை நீடிய பேய்கள் அரண்டிட, முந்திய மானிடர் தீமை
உருண்டிட,
உந்திய சூரிய சோதி இருண்டிட, வந்தனையாய் அழுமாதர்
திரண்டிட,
நிந்தனையால் உருமேனி துவண்டிட,[1] சுந்தரம் மாறிட, நாவு
வறண்டிட,
அந்தர மீதடியார் அருள் கொண்டிட, விந்தையினோ டெழு
வாசகம் விண்டிட,[2]— குருசை

வே. சா.

60. (*103*) எங்கே சுமந்து போகிறீர்

புன்னாகவராளி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

எங்கே சுமந்து போகிறீர்? சிலுவையை நீர்
எங்கே சுமந்து போகிறீர்?

சரணங்கள்

1. எங்கே சுமந்து போறீர்? இந்தக் கானலில் உம
தங்கம் முழுதும் நோக, ஐயா, என் ஏசுநாதா,— எங்

2. தோளில் பாரம் அழுந்த, தூக்கப் பெலம் இல்லாமல்,
தாளுந் தத்தளிக்கவே, தாப சோபம் உற, நீர்,— எங்

3. வாதையினால் உடலும் வாடித் தவிப்புண்டாக,
பேதம் இல்லாச் சீமோனும் பின்னாகத் தாங்கிவர, எங்

4. தாயார் அழுதுவர சார்ந்தவர் பின் தொடர,
மாயம் இல்லாத ஞான மாதர் புலம்பி வர,— எங்

5. வல்ல பேயைக் கொல்லவும், மரணந்தனை வெல்லவும்,
எல்லை இல்லாப் பாவங்கள் எல்லாம் நாசமாகவும்,— எங்

6. மாசணுகாத சத்திய வாசகனே, உமது
தாசர்களைக் காக்கவும் தாங்காச் சுமையை எடுத்து— எங்

A. Y.

[1] கசந்துவிட [2] வெளியிட

61. (104) அதிசயமான புண்ணியம்

உசேனி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

அதிசயமான புண்ணியம்!—நம்மைப் படைத்த
ஆண்டவர் பாடுபட்டு, மீண்டிரட்சித்த செயல்
அதிசயமான புண்ணியம்!

அனுபல்லவி

சதி வினை அலகை சொல்லியபடி, விலக்கிய
தரு மிசை கனி நுகர்[1] அதம் ஏவை பவம் அற,
மதி மிகு தேவ குமாரன் இப்பூமியில்
வந்ததும், ஜீவனைத் தந்தெமைப் புரந்ததும்,— அதி

சரணங்கள்

1. பாங்காகச் சீடர் தமது—பதம் விளக்கிப்
பரிசுத்த நற்கருணை பக்ஷமாக அருளிப்,
பல பல புத்தி சொன்னதும்,—பரிந்திரவில்
பூங்கா வனத்தில் சென்றதும்,—பொறுமையாகப்
புண்ணியன் ஆத்துமத்தில் புகலரும் கஸ்திவாதை
பூண்டு திகிலடைந்ததும்,—புவி அனைத்தும்
தாங்கினன் அழுதுகொண் டேங்கி, ப்ரலாபித்து,
தரையில் மும்முறை முகம்பட விழுந்ததும், அவர்
ஓங்கிய ஜெபங்களும் தபங்களும் அவஸ்தையில்
உதிரப்ரவாக வேர் வைகள் பெருக்கானதும்,— அதி

2. தேவன் இக்கோலமாகவே—செருக்களத்தில்[2]
சென்று கொல்கதா என்னும் குன்றிற் கெழுந்ததின்பின்
திருடர் இருவர் நடுவே,—சிலுவைதனில்
பாவிகள் தான் அறைந்ததும்,—பரிகாசங்கள்
பண்ணவும், நிருவாணமாய் அண்ணல் தொங்கினதுவும்,
பாய்ந்த குருதி வெள்ளமும்,—பயங்கரமாய்
ஆவி விட்டிறந்ததும், ஜீவனைக் கொடுத்ததும்,
அயல் விலாத் திறந்ததும், அடக்கப்பட்டதும், அப்பால்
மேவி அங் குயிர்த்ததும், எழுந்ததும், நடுவிட
மீள்வதும், ஏசுநா யகர் அருள் செய்வதும்— அதி

வே. சா.

[1] தின்ற [2] போர்க்களத்தில்

62. (105) மாட்சிமையான காட்சியைப் பார்க்கலாம்

கேதாரகௌளம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

மாட்சிமையானதோர் காட்சியைப் பார்க்கலாம்,
வா,—ஆ! கல்
வாரிச் சிலுவையில் வானவன் தொங்கின்ற
மாட்சிமையானதோர்காட்சியைப்பார்க்கலாம்,வா.

அனுபல்லவி

சூட்சமுறு தேவ சாட்சியாங் கற்பனை
துய்யத்தை[1] நரர் மீறி—மகா
துர்க்குணப் பேயின் தந்திரத்தினால்
தூய்மை விட்டனர், வாய்மை கெட்டனர்;
சுத்த கிறிஸ்தரசன்,—தேவனுட
சித்தன், அமை சிரசன், மாந்தர்களின்
துன்பத்தைப் போக்கவும், இன்பத்தைச் சேர்க்கவும்,
தோஷஞ் செய்பாதகன் வேஷமாய்த் தொங்கின்ற— மாட்

சரணங்கள்

1. எருசலே நகர் மருவுங் கல்வாரி
என்னப்பட்ட ஒரு மேடு;—அதில்
ஏசுக்கிறிஸ் தெனும் நேசமகத்துவன்
எங்களுக்காய்ப்படும் பாடு—மரக்
குருசில் ஏறியே சிரசில் முண்முடி
கொண்டதும் நொந்ததும் நீடு;—அப்போ
கொற்றவன்[2] தன்முகம் சற்றேனுங் காட்டாத
குறையதும் ஒரு பீடு;
குருதி வடியவே, சுருதி முடியவே
பருதி மறையவே, திரையுங் கிழியவே,
கொலைஞர் அவமதிக்க,—துஷ்டனும்
அலகை[3] மனங்கொதிக்க, கசப்புடன்,
கோனே, என்னை நீர் ஏனோ கைவிட்டீர்?
கொடுக்கிறேன் ஜீவனை, எடுத்திடு மென்றழும்— மாட்

2. பூலோகத்தாரே, இம்மேலான காட்சியின்
புண்ணியத்தை வந்து பாரும்;—தேவ
புத்திரன் பக்கத்தில் குத்துண்டு பாய்கின்ற

[1] பரிசுத்தத்தை [2] கடவுள் [3] பேய்

புனித ரத்தமும் நீரும்—நமை
மேலோகஞ் சேர்க்கின்ற சாலக்கிருபையின்
விஸ்தார ஊற்றென்று சேரும்;—அதில்
விழுந்து ஆத்துமம் முழுகிப் பாவத் தீ
வினை அகன்றிட வாரும்;
சிலமற்ற மாந்தர் கோல முற்ற வேந்தர்
ஜீவனதிபதி சாவினாலே நம்மைத்
தெய்வ லோகஞ் சேர்க்க—நித்தியமாய்
உய்யும் சுத்தோராக்கத்—தேவசுதன்
செல்வக் கிறிஸ்தந்தக் கல்வாரி மேட்டினில்
ஜீவன் துடிக்கத்தம் ஆவி விடுகின்ற— மாட்

T. J.

63. (*106*) எதனுதி தேவனே

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

எதனுதி தேவனே,—சிலுவை சுமந்
தெங்கே போகிறீர், என் ஜீவனே?

அனுபல்லவி

ஆதிப் பிதாவின் மைந்தா, அருமைக் கிறிஸ்தானந்தா,
அஞ்சாததம் ஏவை அருந்திய நஞ்சார்[1] கனியாலே விளைந்த
தோ?— எத

சரணங்கள்

1. மூந்து மனுடர் தம்மால் வந்த வினையை மாற்றி,
முழுதும் உலகை ஆற்றி, எழுதும் வேதத்தைச் சாற்றி,
தந்தலகையைத் தாழ்த்தி, மைந்தரைக் கரையேற்றி,
தப்பா துயிர் விடுத்து மெய்ப்பாய் ரட்சிக்கத் தோற்றி,— எத

2. ஆகம்[2] எல்லாம் புண்ணாக, அடிப்பட்டிரங்கி நோக,
ஆத்தும வாதைகள் மேவி, வேற்று முகங் குருவி,
சாகத் தீர்க்கப்பட்டெரு சாலேம் பட்டணம் விட்டு,
தறுகித், தறுகி நின்று, மறுகி மறுகிச் சென்று,— எத

3. மெத்த நின்முகம் வாடி, ரத்த வெள்ளங்கள் ஓடி,
மெலிந்து, முள்முடி சூடி, நலிந்து, நடை தள்ளாடி,
சத்துருக்களை நாடி, சித்தம் உருகித் தேடி,
சாவைத் தொடர்ந்து கொல்க தாவுக்கடர்ந்து கூடி,— எத

[1] நஞ்சு நிறைந்த [2] சரீரம்

4. பாவியைக் கை தூக்கவோ? தீவினையை நீக்கவோ?
பரமகதி சேர்க்கவோ? பரனோடுற வாக்கவோ?
மேவித்தற்காக்கவோ? சாவின் துயர் போக்கவோ?
வெற்பனைக்[1] கடாட்சித்தாற்போல் இப்போதும் எனை நோக்கவோ?— எத

வே. சா.

64. (*107*) குருசினில் தொங்கியே

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

குருசினில் தொங்கியே குருதியும் வடிய,
கொல்கதா மலைதனிலே—நம்
குருவேசு சுவாமி கொடுந் துயர், பாவி,
கொள்ளாய் கண் கொண்டு.

சரணங்கள்

1. சிரசினில் முண்முடி உறுத்திட, அறைந்தே
சிலுவையில் சேர்த்தையோ!—தீயர்
திருக்கரங் கால்களில் ஆணிகளடித்தார்,
சேனைத்திரள் சூழ.— குரு

2. பாதகர் நடுவில் பாவியினேசன்
பாதகன்போல் தொங்க,—யூத
பாதகர் பரிகாசங்கள் பண்ணிப்
படுத்திய கொடுமைதனை.— குரு

3. சந்திரசூரிய சகல வான் சேனைகள்
சகியாமல் நாணுதையோ!—தேவ
சுந்தர மைந்த னுயிர் விடுகாட்சியால்
துடிக்கா நெஞ்சுண்டோ?— குரு

4. ஈட்டியால் சேவகன் எட்டியே குத்த
இறைவன் விலாவதிலே,—அவர்
தீட்டிய தீட்சைக் குருதியும் ஜலமும்
திறந்தூற்றோடுதே, பார்.— குரு

5. எருசலேம் மாதே, மறுகி நீயழுது
ஏங்கிப் புலம்பலையோ?—நின்
எருசலையதிபன் இள மணவாளன்
எடுத்த கோல மிதோ?— குரு

S. G. Y.

[1] மலையனுகிய பேதுரு

65. கல்வாரி மலைதனில் கண்டேன்

தேவகாந்தாரி. ரூபகதாளம்.

தேவாரம்

1. அன்பர்க்கருள் புரிவோனை, ஆதியாய் நின்ற சீமானை,
துன்பமகற்றிடுங் கோனை, தூயமனமூலத்தானை,
பொன் பொலியும் பெருமானை, பூரண நேசமுற்றானை,
இன்பமளித்திடுந்தேனை, இலங்குந்திருமேனி கண்டேன்;
கண்டேன் அவர் திருத்தேகம்; கல்வாரி மலைதனில்
கண்டேன்.

2. சத்தியவாசகப்போதன், சாற்று முரைப்பிடிவாதன்,
பத்திசேர் சற்பிரசாதன், பாவமகற்றும் பொற்பாதன்,
எத்திசையோர் தேடும் நாதன், இந்நிலம் வந்தமா நீதன்,
முத்தியளித்திடு வேதன், மூவா திருமேனி கண்டேன்;
கண்டேன் அவர் திருத்தேகம்; கல்வாரி மலைதனில்
கண்டேன்.

3. பாவமகற்று பகாரன், பசாசுகளுக்கபகாரன்,
ஜீவனளிக்கும் உதாரன், தீவினைபோக்குங் குமாரன்,
சாவையழித்தமாவீரன், தாரணியோர்க்குபகாரன்,
தேவ சுரரேத்துந்தீரன், சோதி திருமேனி கண்டேன்;
கண்டேன் அவர் திருத்தேகம்; கல்வாரி மலைதனில்
கண்டேன்.

4. ஆதியும் அந்தமுமான, அல்பா ஒமேகாவுமான,
நீதி இரக்கமுமான, நித்திய ஜீவனுமான,
ஓதிய வேதமுமான, உத்தம மார்க்கமுமான,
மேதினியிலுருவான மீட்பர் திருமேனி கண்டேன்;
கண்டேன் அவர் திருத்தேகம்; கல்வாரி மலைதனில்
கண்டேன்.

S. P.

66. (*III*) எழுந்தருளும் ஏசு சுவாமி

பூபாளம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

எழுந்தருளும், ஏசு சுவாமி

அனுபல்லவி

விழுந்தலகை அழிந்தொழியத்
தொழுஞ் சுரரும்[1] வால் ஆச்சே.— எழுந்

[1] தேவதூதரும்

சரணங்கள்

1. இஸ்திரீகள் கந்தவர்க்கம் எடுத் தேந்தி, பிரேதலங்கா
ரத்தின் முறை நாடி, இதோ! ஆசரிக்க வந்தாரே.— எழுந்

2. மகதலா ஊர் மரியாள் மகிழ்ந்து தரிசித் தேற்ற,
அகமகிழ்ந்தப் போஸ்தலர்கள் அதிசயித்துப் போற்ற,— எழுந்

3. பாடுபட்டு மரித்தடக்கப் பட்ட தினம் மூன்ருச்சே,
எடுமுட்ட வரைந்த தெல்லாம் நிறைவேறி முடிந்தாச்சே.—
எழுந்

4. முத்திரையும் சாவல்களும் மூடிய கல்லதும் நீங்கி,
சத்துருக்கள் நடுநடுங்கித் தயங்கி மனங் கலங்க,— எழுந்

5. வேதாளம் நடுங்கி விழ, விண்ணேர்கள் திரண்டு தொழ,
பாதாளம் இடிந்து விழப், பராபரனே, எழுந்தருளும்.— எழுந்

6. விஸ்தார உலகமதில், மெய்யான திருச்சபையில்,
இஸ்தோத்ர சங்கீர்த்தனம் எந்நாளும் உண்டாக.— எழுந்

வே. சா.

67. (*114*) அல்லேலு அல்லேலுயா

சங்கராபரணம். திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

அல்லெலு, அல்லெலுயா! மகத்துவத் தம்பராபரா;
அல்லெலு, அல்லெலுயா! ஜெயம்! ஜெயம்! அனந்த
ஸ்தோத்திரா.

அநுபல்லவி

தொல்லை அணுதி தந்தார், வந்தார், இறந்
துயிர்த்தெழுந்தாரே, உன்னதமே!— அல்லெலு

சரணங்கள்

1. வெற்றிகொண் டார்ப்பரித்து,—கொடும்வே
தாளத்தைச் சங்கரித்து,—முறித்து;
பத்ராசனக் கிறிஸ்து—மரித்து,
பாடுபட்டுத்தரித்து, முடித்தார்.— அல்லெலு

2. சாவின் கூர் ஒடிந்து,—மடிந்து,
தடுப்புச் சுவர் இடிந்து,—விழுந்து,
ஜீவனே விடிந்து,—தேவாலயத்
திரை ரண்டாய்க் கிழிந்து ஒழிந்தது.— அல்லெலு

3. வேதம் நிறைவேற்றி,—மெய் தோற்றி,
மீட்டுக் கரையேற்றி,—பொய் மாற்றி,
பாவிகளைத் தேற்றி,—கொண்டாற்றி,
பத்ராசனத் தேற்றி வாழ்வித்தார்.— அல்லேலு

வே. சா.

68. எழுந்தார் இறைவன்

பியாகு. ஆதிதாளம்

பல்லவி

எழுந்தார் இறைவன்,—ஜெயமே ஜெயமெனவே
எழுந்தார் இறைவன்.

சரணங்கள்

1. விழுந்தவரைக் கரையேற்றப்,—பாவத்
தழுந்து[1] மனுக்குலத்தை மாற்ற,—விண்ணுக்
கெழுந்து நாம் அவரையே போற்ற,— எழு

2. செத்தவர் மீண்டுமே பிழைக்க,—உயர்
நித்திய ஜீவனை அளிக்க,—தேவ
பக்தர் யாவரும் களிக்க,— எழு

3. கருதிய காரியம் வாய்க்கத்,—தேவ
சுருதி மொழிகளெல்லாம் காக்க,—நம்
இரு திறத்தாரையும் சேர்க்க,— எழு

4. சாவின் பயங்கரத்தை ஒழிக்கக்,—கெட்ட
ஆவியின் வல்லமையை அழிக்க,—இப்
பூவின் மீதுசபை செழிக்க,— எழு

5. ஏதுந் தீவினை செய்யாத் தூயன்,—எப்
போதுமே நன்மைபுரி நேயன்,—தப்
பாது காத்திடும் நல்லாயன்.— எழு

S. P.

69. (113) இந்நாளில் ஏசுநாதர் உயிர்த்தார்

சங்கராபரணம். நிஸ்ர ஏகதாளம்.

1. இந்நாளில் ஏசு நாதர் உயிர்த்தார், கம்பீரமாய்
இகல்[2] அலகை[3] சாவும் வென்றதிக வீரமாய்,
மகிழ்கொண்டாடுவோம்,
மகிழ் கொண்டாடுவோம்.

[1] அமிழ்ந்த [2] பகை [3] பிசாச

2. போர்ச்சேவகர் சமாதி சூழ்ந்து காவலிருக்க,
புகழார்ந்தெழுந்தனர், தூதன் வந்து கல்லுருட்டிப் பிரிக்க— மகிழ்

3. அதி காலையில் சீமோனொடு யோவானும் ஓட,
அக்கல்லறையினின் றெழுந்தனர் இவர் ஆய்ந்து தேட,— மகிழ்

4. பரி சுத்தனை அழிவுகாண வொட்டேன், என்று முன்
பரன் வேதச்சொற்படிப் பெருமத்தெழுந்தார் திருச்சுதன்;—மகிழ்

5. இவ்வண்ணமாய்ப் பரன் செயலை எண்ணி நாடுவோம்;
எல்லாருமே களி கூர்ந்தினிதுடன் சேர்ந்துபாடுவோம்;—மகிழ்

J. P.

70. (*118*) மகிழ் மகிழ் மந்தையே

பூரிகல்யாணி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

மகிழ், மகிழ், மந்தையே, நீ; அல்லேலூயா! பரன்
மைந்தன் பரமேறினார்; அல்லேலூயா!

அநுபல்லவி

மகிழ், மகிழ்; பரன் மைந்தன் மகத்துவ பரமேறினார்;
திகழ் திருச்சேனை பாடும் அல்லேலூயா இன்று— மகிழ்

சரணங்கள்

1. வானமெல்லாம் நிரப்ப மனுஷ மைந்தன் எல்லா
வானங்கள் மேலேறினார், அல்லேலூயா!
தீனதயாளு நம்மைச் சேர்ந்த தலைவராயினார்,
ஞானமுடன் பாடுங்கள், அல்லேலூயா, இன்று— மகிழ்

2. ஏகபரன் நமக்கு இறையானார்; இது
எல்லாவர்க்குஞ் சந்தோஷம், அல்லேலூயா!
வாசம் நாம் செய்யத் தந்தை வளவில்[1] இடம்பிடித்த
நேசமுன்னத நேசம், அல்லேலூயா, இன்று— மகிழ்

3. தந்தை வலபாகத்தில் சத்திய கிறிஸ்து எங்கள்
சத்துருக்கள் மேற்சிறந்தார், அல்லேலூயா!
சொந்தக் காயங்கள் காட்டிச் சுகிர்தமுடன் ஜெபிப்பார்;
மந்தையே, உந்தனுக்காய் அல்லேலூயா, இன்று— மகிழ்

[1] வீட்டில்

4. மோட்ச சுதந்தரர் நாம் வானோருக்கும் ஒப்பர்,
முடிவில்லாப் பாக்கியர் நாம், அல்லேலூயா!
பாழ்ஜெகம் நிலையல்ல, பரம சஞ்சாரிகள் நாம்
சூட்சுமக் கர்த்தனுக்கே அல்லேலூயா, இன்று— மகிழ்

5. பூதலமந்தமட்டும் உங்களுடனே நித்தம்
புனிதன் இருப்பேனென்றார்; அல்லேலூயா!
ஏதெமக்குக் குறைச்சல் ஏசெங்களோடிருந்தால்,
யாதுமோசந்தொடரும்? அல்லேலூயா, இன்று— மகிழ்

N. S.

71. (*119*) வரவேணும் எனதரசே

காரஹரப்பிரியா. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வர வேணும், என தரசே,
மனுவேல், இஸரேல் சிரசே.

அனுபல்லவி

அருணோ தயம் ஒளிர் பிரகாசா,
அசரீரி ஒரே சரு வேசா!— வர

சரணங்கள்

1. வேதா, கருணா கரா, மெய்யான பரா பரா,
ஆதார நிராதரா,[1] அன்பான சகோ தரா,
தாதாவும் தாய் சகலமும் நீயே;
நாதா, உன் தாபரம் நல்குவாயே.— வர

2. படியோர் பவ மோசனா, பரலோக சிம்மாசனா,
முடியா தருள் போசனா, முதன் மா மறை வாசனா,
இடையர் குடிவிடை மேவி எழுந்தாய்,
இமையவர் அடி தொழு மேன்மையின் எந்தாய்,— வர

3. வானோர் தொழும் நாதனே, மறையாகம போதனே,
கானாவின் அதீதனே,[2] கலிலேய வினோதனே,
ஞானாகரமே, நடு நிலை யோவா,
நண்பா, உனத நன்மையின் மகா தேவா!— வர

வே. சா.

[1] ஆதாரமில்லாதவரே [2] மனதிற்கெட்டாதவரே

72. (*121*) சடுதி வாருமேன்

மோகனம். ஆதிதாளம்.

1. சாலேமின் ராசா, சங்கையின் ராசா, ஸ்வாமி, வாருமேன்,
ஸ்வாமி, வாருமேன்,—இந்தத்
தாரணிமீதினில் ஆளுகை செய்திட சடுதி வாருமேன்.— சா

2. சீக்கிரம்வருவோமென்றுரைத்துப்போன செல்வக்குமாரனே;
—இந்தச்
சீயோனின் மாதுகள் தேடித்திரிகின்ற செய்திகேளீரோ?— சா

3. எட்டி எட்டி உம்மை அண்ணாந்துபார்த்துக் கண்பூத்துப்
போகுதே;—நீர்
சுட்டிக்காட்டிப்போன வாக்குத்தத்தம் நிறைவேறலாகுதே.—சா

4. நங்கை[1] எருசலேம்பட்டினம் உம்மை நாடித்தேடுதே:—இந்த
நானிலத்திலுள்ள ஜீவப்பிராணிகள் தேடிவாடுதே.— சா

5. சாட்சியாகச் சுபவிசேஷம் தாரணிமேவுதே:—உந்தஞ்
சாட்சிகளுடைய இரத்தங்களெல்லாம் தாவிக்கூவுதே.— சா

அ. பி.

73. (*71*) என்றைக்குக் காண்பேனோ

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

என்றைக்குக் காண்பேனோ, என் ஏசு தேவா?

அனுபல்லவி

குன்றாத தேவ குமாரனைத் தானே நான்— என்

சரணங்கள்

1. பரகதி திறந்து, பாரினில் பிறந்து,
நரர் வடிவாய் வந்த ராஜ உல்லாசனை— என்

2. ஐந்தப்பம் கொண்டு அநேகர்க்குப் பகிர்ந்து,
சிந்தையில் உவந்த வ சீகர சிநேகனை— என்

3. மாசில்லா நாதன், மாமறை நூலன்,
ஏசுவின் திருமுக தரிசனம் நோக்கி நான்— என்

வே. சா.

[1] பெருமாட்டி

74. (*122*) கர்த்தரின் ராஜரீக நாள் எப்போ வரும்

அசாவேரி. மிஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

எனது கர்த்தரின் ராஜரீக நாள்
எப்போ வருகுமோ?
எங்கும் என் கலி நீங்கி மகிழ்ச்சி
எப்போ பெருகுமோ?

அனுபல்லவி

மனிதசுதனின் அடையாளம் விண்ணில் காணும், என்றாரே,
வல்லமையோடு மகிமையாய்த்தோன்றி வருவேன் என்றாரே.—எனது

சரணங்கள்

1. தேவ தூதரின் கடைசி எக்காளம் தொனி முழங்கவே,
ஜெகத்தில் ஏசுவைப் பற்றி மரித்தோர் உயிர்த்தெழும்பவே,
ஜீவனுள்ளோரும் அவருடன் மறு ரூபமாகவே,
ஜெகத்தில் பக்தர்கள் கர்த்தரிடத்துக் கெழுந்துபோகவே,—
எனது

2. தூதர் எக்காளத்தொனியி லென்னிடம் சேர்ப்பேன் என்றாரே;
சோதனை காலந்தனில் தப்பவுன்னைக் காப்பேன் என்றாரே;
பாதக மனுஜாதி வேதனை அடையும் என்றாரே;
பாவ மனுஷன் தோன்றி நாசமாய்ப் போவான் என்றாரே.—
எனது

3. சூரியன் இருளாகிச் சந்திரன் ரத்தமாகவே,
ஜோதி நட்சத்திரங்கள் அத்திக் காய்போல் உதிரவே,
பாரில் அக்கினி வீழ்ந்து மூன்றிலோர் பங்கு வேகவே,
பயங்கள், பஞ்சங்கள், யுத்தங்கள், பூமி அதிர்தலாகவே;—எனது

4. ஜாதிகட்குக் கொடியாய் ஈசாயின் வேரன் றேறுவார்;
சகலரும் அவர் கொடியின் கீழ் வந்து பணிந்து சூழுவார்;
நீதியாய்த் தானே மேசியா எங்கும் ஆளுகை செய்வார்,
நித்தம் பிரபுக்களும் நியாயமாய்த் துரைத்தனம் செய்வார்.—
எனது

5. எருசலேமி லிருந்து ஜீவ நதிகள் ஓடுமே,
ஏழைகள் மன மகிழ்ந்து கர்த்தரை ஏத்திப் பாடுமே;
வருஷமாயிரம் அளவும் பூமியில் பலன்கள் நீடுமே;
வானராச்சிய சேனைகள் யாவும் வந்து கூடுமே.— எனது

6. சஞ்சலங்களும் தவிப்புகள் யாவும் ஓடிப் போகுமே;
சந்தோஷத்தோடு மகிழ்ச்சியும் வந்து சார்ந்து பிடிக்குமே;
கெஞ்ச மகிழ்ந்து நீதிமான்களின் வாய் துதிக்குமே;
நித்திய ஜீவனைப் பெற என்றன் மனம் துடிக்குமே.— எனது

7. சீக்கிரமாக வருகிறேன் என்று சொல்லி விட்டாரே;
ஜீவ விருட்சந்தனில் அதிகாரம் தருவேன் என்றாரே;
பாக்கியமுள்ள சுவிசேஷத்தைக் கைக்கொள்ளச் சொன்னாரே;
பார்க்கப் பார்க்க நல் வேதவாக்கியம் தோன்றும் என்றாரே.—
எனது

P.

75. (*125*) வருவார் கிறிஸ்தேசு

காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வருவார் கிறிஸ்தேசு நாதர்தான்; அன்று
தருவார் அவரவர் பலன்தான் மெய்யாய்.

அனுபல்லவி

குருவாய், இரட்சிப்பின் அதிபதியாய்,—யூதக்
கோத்திர மனுச்சக்கரவர்த்தியாய், மெய்யாய்— வரு

சரணங்கள்

1. பொய்யில்லை; அதி சீக்கிரத்தில்தான்,—அவர்
புண்ணியர் மறுரூபமாகத்தான்,
துய்யோரெழும்பி யொன்றாய்ச் சேரத்தான், உலகின்
துர்ச்சனரின் கண்களும் காணத்தான், மெய்யாய்— வரு

2. உலகமுழுது மொன்றாயாள,—சபை
ஒரு மந்தையாய்க் கூடி வாழ,
அலகை நரகில் வீழ்ந்து மாள, மூவுல
கனைத்தும் வணங்கியபடி தொழவே, மெய்யாய்— வரு

3. பசிதாகம், துக்கம் பறந்தோட,—வென்ற
பரிசுத்தர் புதுப்பாட்டுப் பாட,
கசிந்த மனத்தோர் களித்துக்கூட,
வறுமைப் பட்டோர் சுகங்கொண்டாட, மெய்யாய்— வரு

J. C. A.

76. (126) வருவார் விழித்திருங்கள்

சௌராஷ்டிரம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வருவார் விழித்திருங்கள்;—இயேசுநாதர்
வருவார், விழித்திருங்கள்.

அநுபல்லவி

பெரியவர், சிறியவர், பேதையர், மேதையர்,[1]
சருவர்க்கும் நடுத்தீர்த்துத் தகு பலன் அளித்திட— வரு

சரணங்கள்

1. பேரிகையால் அண்டபித்திகளும்[2] குலுங்க,
பேர் எக்காளத் தொனியால் பேய்க் கணங்கள் கலங்க,
தாரணியோர் மலங்க, தமைப் பற்றினோர்களும்
சீர்நிறை தூதரும் சேர்ந்து சூழ்ந்திலங்க,— வரு

2. வானம் படபடென்க, வையம் கிடுகிடென்க,
ஈனப் பேயைச் சேர்ந்த எவரும் நடுநடுங்க,
மானம் இன்றி வாழ்ந்த மா பாதகர் அடங்க,
ஞான கானம் பாட நல்லோர் சபை தொடங்க,— வரு

3. விசுவாசிகள் தமை மெச்சிப் புகழுதற்கும்,
மேலா மோட்ச நலத்தோர் சால மகிழுதற்கும்,
விசுவாச ஈனரை வியவா திகழுதற்கும்,
விண்ணோர் குழாங்கள் சூழ, அண்ணல் கிறிஸ்துராசர்.— வரு

தே. மு.

77. (127) வையகந்தன்னை நடுத்தீர்க்க

காபி. ஆதிதாளம்

பல்லவி

வையகந்தன்னை நடுத்தீர்க்க இயேசு
வல்லவர் வருகிறார் திருமறைக்கேற்க.

அநுபல்லவி

பொய்புலவோர்களின் கண்களும் பார்க்க,
பொற்பதிதனிற் பரன் சேயரைச் சேர்க்க,— வைய

[1] புலவர் [2] சுவர்கள்

சரணங்கள்

1. வானங்கள் படபடப்போ டொழிந்திடவே,
மகிதலம்[1] அதிர்ச்சியாய்த் தானடுங்கிடவே,
பானுவும் மதி யுடு அணைந்து மங்கிடவே,
பஞ்சபூதியங்களுந் தானழிந்திடவே,— வைய

2. முக்கிய தூதனெக்காளமே தொனிக்க,
முன் மரித்தோரெலாம் தாமெழுந்திருக்க,
அக்கணமுயிருள்ளோர் மறு உருத்தரிக்க,
ஆண்டவர் வருகிறார், பக்தர்கள் களிக்க,— வைய

3. யாவரின் சிந்தை செய்கையும் வெளிப்பட்-டு
இரண்டு புத்தகங்களுந் திறந்தவரவர்க்குப்
பூவுலகினிலவர் நடந்து வந்ததற்குப்
புண்ணியனளவுடன் பலனளிப்பதற்கு,— வைய

4. அடைக்கலன் யேசுவை அறிந்தவர் நாமம்
அழிந்திடாதவர்களின் வாழ்வது க்ஷேமம்;
படைத்திடுவாயிந்தக் கணமுனே, க்ஷாமம்
பற்றிடக் கூடுமே இடுக்கெனவே, நம்— வைய

N. S.

78. (7) உன் ஆண்டவரைத் தொழுதேத்து

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆத்துமமே, என் முழு உள்ளமே,—உன்
ஆண்டவரைத் தொழுதேத்து;—இந்நாள் வரை
அன்பு வைத் தாதரித்த
ஆண்டவரைத் தொழுதேத்து.

சரணங்கள்

1. போற்றிடும் வானோர், பூதலத்துள்ளோர்
சாற்றுதற் கரிய தன்மையுள்ள— ஆண்

2. தலை முறை தலை முறை தாங்கும் விநோத
உலக முன்தோன்றி ஒழியாத— ஆண்

3. தினம் தினம் உலகில் நீ செய் பலவான
வினை பொறுத் தருளும், மேலான— ஆண்

[1] பூதலம்

4. வாதை, சோபம், துன்பம் மாற்றி, அனந்த
நூதரும் நலம் செய் துயிர் தந்த— ஆன

5. உற்றனக் கிரக்ஷி உரிமை பாராட்டும்,
குற்றம் இருமையினுல் மூடி ஆட்டும்— ஆன

6. துதி விருந்தேறத் தோத்திரி தினமே,—
இதயமே, உள்ளமே, என் மனமே— ஆன

தை. ஞா.

79. (8) எத்தித் துதிப்பேனே

ரீதிகௌளை. சாபுதாளம்.

பல்லவி

என்தன் பரம குரு செய்த உபகாரத்தை
எத்தித் துதிப்பேன் நானே.

அநுபல்லவி

தந்தைப் பரனிடத்தா னந்தத் தொனி விளங்க
சத்தமாக நின்ற நித்திய வஸ்துவான— என்

சரணங்கள்

1. வானத் தமலர்[1] சேனை ரகித்து முடியாத
மகிமைப்ர தாபம் மிருத் தோன்,—அதி
ஞானத்துடன் உலகம், பாரும், அதில் நிறைந்த
யாவும் நெறியில் படைத்தோன்,
மேன்மைப் பொருள தாகத் தேவ மகத்துவத்தின்
விளங்கும் அனந்த சகத்தோன்,—அக்கி
யானத் திருள் அகலத் தான் இப்புவியில் உற்ற
அந்த முடி வில்லாத சுந்தர கிறிஸ்துநாத— என்

2. மிக்கப் பராபரனே டொக்க ஒன்றித்திருந்த
முக்கியம் அனைத்தும் விடுத்து,—எவை
மக்கள் துயர் அகலத் துக்க உலகமதில்
மனுடாவதாரம் எடுத்து,
பக்ஷமாக அடிமைக் கோலம் கொண்டரும்
பாடு பட்டுயிர் கொடுத்து,—கரர்
அக்கிரமம் அனைத்தும் நிக்கிரகம் புரிந்து,
அந்தகாரம் அற வந்த யேசுகிறிஸ்து,— என்

[1] பரிசுத்தர்

3. பாவத் திலில் அறுத்துச், சாபத்தையும் தொலைத்து,
பகைஞன் வினையை நீக்கிக்—கொடும்
ஆபத்திலும், அடர்ந்த கோபத்திலும் விழுந்த
அடிமைகளைக் கை தூக்கி,
தேவத்திரவியம் என்ற ஜீவ போஜனத்தைத்
திருவுள மாய் உண்டாக்கி,—நித்தம்
மாபத்தி ரமாய்ப் பிரதாபித் தனுக்ர கித்து,
வைத்துக் காத்த ஒரே நித்திய திரித்வமான— என்

வே. சா.

80. (56) எசுவையே துதிசெய்

எதுகுலகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

எசுவையே துதிசெய் நீ, மனமே
எசுவையே துதிசெய்,—கிறிஸ் நேசுவையே.

சரணங்கள்

1. மாசணுகாத பராபர வஸ்து,
நேசகுமாரன் மெய்யான கிறிஸ்து,— எசு
2. அந்தரவான் தரையுந் தரு தந்தன்,
சுந்தர மிகுந்த சவுந்தரா நந்தன்,— எசு
3. எண்ணின காரியம் யாவு முகிக்க[1]
மண்ணிலும் விண்ணிலும் வாழ்ந்து சுகிக்க,— எசு

வே. சா.

81. (57) பரமண்டல நாமம்

சூரியகாந்தம். ரூபகதாளம்.

பல்லவி

துதி தங்கிய பரமண்டல சுவிசேடக நாமம்,
சுப மங்கள மிகு சம்பிரம சுப சோபன க்ஷேமம்!

சரணங்கள்

1. அதி சுந்தர நிறை கொண்டுயர் அருள் மோக்ஷ தீபன்,
கதி உம்பர்கள் தொழும் இங்கித[2] கருணைப் பிர தாபன்.— துதி
2. மந்தை ஆயர் பணிந்து பாதம் மகிழ்ந்து வாழ்த்திய அத்தனர்,
நிந்தையாய் ஒரு கந்தை மூடவும் வந்த மாபரி சுத்தனர்.— துதி

[1] முடிக்க [2] இனிய

3. திருவான் உல காசாய் வளர் தேவ சொரூபானர்
ஒரு மாதுடை வினை மாறிட நரர் ரூபமதானர்.— துதி

4. அபிராம் முனி யிடமேவிய பதிலாள் உபகாரன்
எபிரேயர்கள் குலம் தாவீதென் அரசற் கோர் குமாரன்.— துதி

5. சாதா ரண வேதா கம சாஸ்த்ர சுவிசேஷன்
கோதே புரி ஆதா முடை கோத்ர திரு வேஷன்.— துதி

6. விண் ணுடரும் மண் ணுடரும் மேவுந் திருப் பாதன்
பண்ணேதுவர்[1] கண்ணும் வளர் பர மண்டல நாதன்.— துதி

வே. சா.

82. இவரே பெருமான்

பியாகு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இவரே பெருமான், மற்றப் பேர்
அலவே பூமான்,—இவரே பெருமான்.

சரணங்கள்

1. கவலைக் கிடங்கொடுத் தறியார்,—வேறு
பவவினை யாதுமே தெரியார்,—இப்
புவனமீது நமக்குரியார்.— இவரே

2. குருடர்களுக் குதவும் விழியாம்,—பவக்
கரும இருளை நீக்கும் ஒளியாம்,—தெய்வம்
இருக்குந் தலஞ்செல் வாசல் வழியாம்.— இவரே

3. பலபிணி தீர்க்கும் பரிகாரி,—சொல்லும்
வலமையில் மிக்க விபகாரி,—எக்
குலத்துக்கும் நல்ல உபகாரி.— இவரே

4. அறஞ் செய்வதினில் ஒரு சித்தன்,—கொடு
மறம்விடு பவர்க்கருள் முத்தன்,—இங்கே
இறந்தோர்க் குயிரீயும் கர்த்தன்.— இவரே

5. அலகைதனை[2] ஜெயித்த வீரன்,—பவ
உலகை ரட்சித்த எழிற்பேரன்,—விண்
ணுலகு வாழ் தேவ குமாரன்.— இவரே

6. பொன்னுலகந் தனில்வாழ் யோகன்,—அருள்
துன்ன[3] உலகில் நன்மைத் தேகன்,—நம்பால்
தன்னை யளித்த ஓர் தியாகன்.— இவரே

1 கவி பாடுவோர் 2 பிசாசை 3 நிறைந்த

T. A.

83. (58) சீர் ஏசுநாதனுக்கு ஜெயமங்களம்

சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சீர் ஏசு நாதனுக்கு ஜெயமங்களம்; ஆதி
திரி யேக நாதனுக்குச் சுபமங்களம்.

அநுபல்லவி

பாரேறு நீதனுக்கு, பரம பொற் பாதனுக்கு,
சேரேறு[1] போதனுக்கு, நித்திய சங்கீதனுக்கு,— சீர்

சரணங்கள்

1. ஆதி சரு வேசனுக்கு, ஈசனுக்கு மங்களம்;
அகிலப்[2] பிர காசனுக்கு, நேசனுக்கு மங்களம்;
நீதி பரன் பாலனுக்கு, நித்திய குணுலனுக்கு,[3]
ஓதும் அனு கூலனுக்கு, உயர் மனுவேலனுக்கு,— சீர்

2. மனுபி மானனுக்கு, வானனுக்கு மங்களம்;
வளர் கலைக் கியானனுக்கு, ஞானனுக்கு மங்களம்;
கானுன் நல் தேயனுக்கு, கன்னிமரிசேயனுக்கு,
கோனுர் சகாயனுக்கு, கூறு பெத்த லேயனுக்கு,— சீர்

3. பத்து லட்ச ணத்தனுக்குச், சுத்தனுக்கு மங்களம்;
பரம பத்தனுக்கு நித்தனுக்கு மங்களம்;
சத்திய விஸ்தாரனுக்குச், சருவாதி காரனுக்கு,
பத்தர் உப காரனுக்கு, பரம குமாரனுக்கு,— சீர்

வே. சா.

84. (59) பாதம் வந்தனமே

யமுனகல்யாணி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

பாதம் வந்தனமே!—வரப்பிர
சாதம் எந்தனமே.

சரணங்கள்

1. ஆதரவொடு வேதமே விடுத் தாளும் அற்புதனே,
திவ்விய சுதனே, கிருபைப் பதனே, சுசிகர— பாதம்

2. பேசுதற்கரிதான ஸ்துத்திய பெருமைக் கோமானே,[4]
மெய்ச் சீமானே, அருள் கோனே, சுசிகர— பாதம்

[1] நன்னெறி [2] பூமி [3] குணலயனுகிய கடவுளுக்கு [4] அரசனே

83. (58) சீர் ஏகநாதனுக்கு ஜெயமங்களம்

சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சீர் ஏக நாதனுக்கு ஜெயமங்களம்; ஆதி
திரி யேக நாதனுக்குச் சுபமங்களம்.

அநுபல்லவி

பாரேறு நீதனுக்கு, பரம பொற் பாதனுக்கு,
சேரேறு[1] போதனுக்கு, நித்திய சங்கீதனுக்கு,— சீர்

சரணங்கள்

1. ஆதி சருவேசனுக்கு, ஈசனுக்கு மங்களம்;
அகிலப்[2] பிரகாசனுக்கு, நேசனுக்கு மங்களம்;
நீதி பரன் பாலனுக்கு, நித்திய குணாலனுக்கு,[3]
ஓதும் அனுகூலனுக்கு, உயர் மனுவேலனுக்கு,— சீர்

2. மறைபி மானனுக்கு, வானனுக்கு மங்களம்;
வளர் கலைக் கியானனுக்கு, ஞானனுக்கு மங்களம்;
கானான் நல் தேயனுக்கு, கன்னிமரிசேயனுக்கு,
கோனார் சகாயனுக்கு, கூறு பெத்தலேயனுக்கு,— சீர்

3. பத்து லட்சணத்தனுக்குச், சுத்தனுக்கு மங்களம்;
பரம பிரசித்தனுக்கு நித்தனுக்கு மங்களம்;
சத்திய விஸ்தாரனுக்குச், சருவாதி காரனுக்கு,
பத்தர் உபகாரனுக்கு, பரம குமாரனுக்கு,— சீர்

வே. சா.

84. (59) பாதம் வந்தனமே

யமுனாகல்யாணி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

பாதம் வந்தனமே!—வரப்பிர
சாதம் எந்தனமே.

சரணங்கள்

1. ஆதரவொடு வேதமே விடுத் தாளும் அற்புதனே,
திவ்விய சுதனே, கிருபைப் பதனே, சுகிர— பாதம்

2. பேசுதற்கரிதான ஸ்துத்திய பெருமைக் கோமானே,[4]
மெய்ச் சீமானே, அருள் கோனே, சுகிர— பாதம்

[1] நன்னெறி [2] பூமி [3] குணாலயனாகிய கடவுளுக்கு [4] அரசனே

3. ஞானமாய் நார்க் கான ஜீவனே நல்லிய சிலா, பாதம்
மனு வேலா, துரை பாலா, சுசிகா—
4. தீவினை தொலைத் தாவியே மிகுத் தேவும் இங்கிதமே,[1] பாதம்
என் ரஞ்சிதமே, நீ சந்ததமே! சுசிகா—
5. தாசரை விசுவாசமாய்க் கையில் வாங்குபகாரா, பாதம்
அதிகாரா, கன தீரா[2] சுசிகா—
A. A.

85. (60) தோத்திரஞ் செய்வேனே

ஆதிதாளம்.
பைரவி.

பல்லவி

தோத்திரம் செய்வேனே,—ரட்சகனைத்
தோத்திரம் செய்வேனே.

அனுபல்லவி

பாத்திரமாக்க இம்மாத்ரம் கருணைவைத்த
பார்த்திபனை,[3] யூதக் கோத்திரனை, என்றும்— தோத்

சரணங்கள்

1. அன்னை மரி சுதனை,——புல் மீது
அமிழ்துக் கழுதவனை,
முன்னணை மீதுற்ற சின்ன குமாரனை,
முன்னுரை நூற்படி, இங்கிலத் துற்றோனை,— தோத்
2. கந்தை பொதிந்தவனை,—வானோர்களும்
வந்தடி பணிபவனை,
மந்தையர்க் கானந்த மாட்சியளித்தோனை,
மான பரன் என்னும் ஞான குணவானை,— தோத்
3. செம்பொன் னுருவானைத்,—தேசிகர்கள்
தேடும் குருவானை,
அம்பர மேவிய உம்பர் கணத்தோடு
அன்பு பெற நின்று, பைம் பொன் மலர் தூவி,— தோத்
ச. பி.

86. (69) அனந்த ஞான சோரூபா

ஆதிதாளம்.
செஞ்சுருட்டி.

பல்லவி

அனந்த ஞான சொரூபா, நமாவே, அனந்த ஞான
சொரூபா!

1 பிரியமே 2 வீரனே 3 அரசனை

சரணங்கள்

1. கனங்கொள் மகிமையின் கர்த்தாவே, காத்திர நேத்திர பர்த்
 தாவே,—நரர்
காண வந்தாரே;—பரன் நரர் காண வந்தாரே,
கருணாகர தேவா, அனந்த ஞான சொரூபா! அன

2. அந்தப் பரமானந்த குணலா,[1] ஆதத்தின் தீதற்ற மனுவேலா,—
 எமை
ஆண்டு கொண்டாரே,—பரன் எமை ஆண்டு கொண்டாரே,
ஞானதிக்கத்[2] துரையே, அனந்த ஞான சொரூபா,— அன

3. ஆடுகளுக் குரிமை கோனே, ஆரண[3] காரணப் பெருமானே,—
 நரர்க்
கன்பு கூர்ந்தாரே;—பரன் நரர்க் கன்பு கூர்ந்தாரே,
கிருபாசனத் தானே, அனந்த ஞான சொரூபா,— அன

4. பந்தத் துயரந் தீர்த்தாரே, பாவத்தை சாபத்தை ஏற்றாரே;—
 எமைப்
பார்க்க வந்தாரே;—பரன் எமைப் பார்க்க வந்தாரே,
பரமாதிக்கத் தோரே, அனந்த ஞான சொரூபா,— அன

வே. சா.

87. (175) ஏசு நாயகனைத் துதிசெய்

கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஏசு நாயகனைத் துதி செய், செய்,
செய், செய், செய், ஏசு நாயகனை.

சரணங்கள்

1. பாசந்தனிலுழலும் பேய் மதியே, ஐயன்
பாதத்தை அன்றி உனக்கார் கதியே?
பூசும் மாங்கிஷ மொடு புவி நிதியே வெறும்
பொய், பொய், பொய், பொய், பொய்.— ஏசு

2. ஆணவ மெனும் பேயினை முடுக்கும், பர
மானந்த சுக கிரக[4] பதம் கொடுக்கும்,
வேண அபீஷ்டங்கள்[5] வந்தடுக்கும், இது
மெய், மெய், மெய், மெய், மெய்.— ஏசு

[1] குணலயமானவரே [2] ஞானத்தைச் சுதந்தரமாகவுடைய [3] வேதத்திற்கு
[4] வீடு [5] அதிகம் விரும்பப்பட்டவை

3. தகை பெறும் விண்டலந் தனிலுதயம் செயும்
சசி,[1] கதிர் மீன் முதல் பொருளெதையும்
வகையுடன் அருள் கடவுளை இருதயந்தனில் ஏசு
வை, வை, வை, வை, வை.—

4. நாதபூதபௌதிக ஸ்தாபனை, வேத
நாவலர் மீதிலென்றும் ஞாபகனை,
ஓதரிதான சர்வ வியாபகனைப் பணிந்—து ஏசு
உய், உய், உய், உய், உய்.—

தே. மு.

88. (276) பஜனை செய்

புன்னாகவராளி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

பஜனைசெய், மனமே, மேசியா
பஜனைசெய், மனமே தினம் தினம்.

அனுபல்லவி

நிஜ மனதுடன் குரு ஏசு நாமம்
நினை, நல்ல சுகத்தைக் கொடுக்கும்;— பஜ

சரணங்கள்

1. பாச வினை யெல்லாம் போக்கும்;—திவ்ய
பாதமலர்கதி சேர்க்கும்;—மகா
தோஷமென்பதையும் நீக்கும்;—பரி பஜ
சுத்த இருதயமாக்கும்;—

2. துன்பம் கவலைகள் நீங்கும்;—மனம்
சோர்வுகொள்ளாமலே தாங்கும்;—தேவ
அன்பும் சுசீலமும் ஓங்கும்;—இருள் பஜ
அந்தகாரம் வெளி வாங்கும்;—

3. ஆசாபாசந் தனை அறுக்கும்;—பொல்லா
ஆணவ மென்பதை நொறுக்கும்;—இந்த
நீச உலகத்தை வெறுக்கும்;—வீண்
நினைவு கொள்ளாம லுறுக்கும்.— பஜ

4. மனதை யோர் வழி கூட்டும்;—சன்
மார்க்க நெறியில் ஓட்டும்;—அதி
தினம் மகிமையைக் காட்டும்;—நித்ய
ஜீவ முடியங்கு சூட்டும்.— பஜ

[1] சந்திரன்

I. P.

89. (62) ஆதியந்த மில்லானே

முகாரி. ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. ஆதி அந்தம் இல்லானே, அளவில்லா வல்லபனே,
அன்பே, மானுடவதாரத் திருவடிவே,
மாது பொருட்டாலே மாடடையுங் கொட்டிலிலே
வானத்திலே இருந்து வந்தீரோ, மன்னவனே?

2. அன்பே, என் ஆருயிரே, ஆனந்தப் பேரொளியே,
ஆர்க்குந் தயாபரமே, அற்புத கருணாகரமே,
இன்பப்ர வாகமே, இம்மானுவேல் அரசே,
ஏசுக் கிறிஸ்தையாவே, ரட்சியும் ஒரே கர்த்தாவே.

3. ஆராய்தல் இல்லாத ஆழக்ருபா நதியே,
ஆரும் அளவறுக்கக் கூடாத அற்புதமே,
வாராயோ? பாவிகளைப் பாராயோ, பார்த்திரங்கி
வானத்தில் நின்றெழுந்து வந்த பரிபூரணமே?

4. தேவ கிருபை பொழிய, ஜீவ நதி பெருக,
சீயோனின் மக்கள் எல்லாம் சேர்ந்ததிலே பருக,
எவை துயர் அகல, எவ்வுயிரும் பிழைக்க,
ஸ்திரீயின் வித்தில் வந்தீரோ, இஸ்ரவேலின் கோமானே?[1]

5. ஞான மலை அருவி நன்மைப்ர வாகம் வர,
நாடனைத்துந் தழைக்க, நல்லோர் குழாம்[2] செழிக்க,
வானில் மகிமை பெற, மண் மீதில் ஆசி உற,
மாந்தரில் அன்புண்டாக வந்தீரோ மானுவேலே?

வே. சா.

90. (65) தேவதே ஓர் ஏக வஸ்து

புன்னாகவராளி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேவதே, ஓர் ஏக வஸ்து, தேவ நாமனும் கிறிஸ்து
தேவன் ஆதியே நமா!

அனுபல்லவி

ஜீவ ஆவி எகோவா, அல்பா ஒமேகா, நமஸ்து—ஒரு— தேவ

[1] அரசனே [2] கூட்டம்

சரணங்கள்

1. மூவராய் அரூபியாய் முன் ஊழி ஊழி காலம் வாழ்
பாவ தாழ்விலா வலா, பராபரா, தயாபரா!—ஒரு— தேவ

2. ஆதியாய் அனாதியாய், அரூபியாய்ச் சொரூபியாய்,
நீதி ஞாய நேர்மையாய் நீடூழி ஆள் சுயாதிபா!—ஒரு— தேவ

3. மாசில்லாத நேச வாச மட்டில்லாத நன்மையே,
தேசுலா[1] வனாதி ஏசு மா சிறந்த உண்மையே!—ஒரு— தேவ

4. ஈறில்லா மெய்ஞ்ஞான ஜோதி, ஏகமாம் ஆனந்தமே,
மாறிலா தனுக்ரகஞ்செய வந்த ஆதியந்தமே!—ஒரு— தேவ

வே. சா.

91. (67) மறை தந்தவரே வந்தனர்

காம்போதி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

மனமே, ஓ! உன்னதம், மறை தந்தவனே வந்தனர்.

அனுபல்லவி

கன மிகுந்த திருக் குமாரன் கருணையாய் நரர் உருவமாகினர்— மன

சரணங்கள்

1. ஆதி சர்ப்பத்தின் தலையை உடைக்க,
அகிலத்தின் பவமனைத்தும் துடைக்க,
வேத மறையி னூடு சிறந்த மேசியா பிறந்தார்.— மன

2. ஆ! கனமிகு மகிமைத் தேவனார்
யாவருக்கும் அருள் செய்ய மேவினார்,
ஏக முதல்வனும் ஒரு வஸ்து ஏசு ராஜ கிறிஸ்து.— மன

3. நானிலத்தில்[2] நரர் பிழைக்கவே,
ஞான நன்மைகளே தழைக்கவே,
வான ராச்சியம் சேர்ந்து வந்தது; மானுவேல் பிறந்தார்.— மன

4. நாம் நடத்தியபடி செய்யாமல்,
நம்முடமேல் உக்கிரம் வையாமல்,
ஆ! மகத்துவமே கதித்த அனாதியார் உதித்தார்.— மன

வே. சா.

[1] ஒளி பரந்தவர் [2] பூமியில்

92. (68) ஜீவனே நித்திய ஜீவனே

வனஸ்பதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஜீவனே, நித்திய ஜீவனே!
ஜீவனே, பரமானந்த திவ்ய பாலனாகவந்த
ஜீவனே, நித்திய ஜீவனே!

அனுபல்லவி

காவதில் விளைந்த ஆதி ஏவை வினைதீரவந்த— ஜீவ

சரணங்கள்

1. வல்லமைத்தி ரித்துவ தேவன், சொல்லரும் கிருபைப் பிரதாபன்,[1]
துல்லிபத்தின்[2] ஞான தீபன், நல்லவர்க்கருள் தயாபன்
அல்லிருள்[3] போதே—அடர்—புல்லதின் மீதே—வா
லான வான மோன ஞான நேசமே!— ஜீவ

2. நித்திய கிருபைப் பிரகாசன், அத்தனூர்க் கொரே குமரேசன்
சத்திய வேதத்தின் வாசன், ஸ்துத்திய மிகுஞ் சருவேசன்
சித்திரச்-சுதனே,—திரி—தத்வ அற்புதனே,—பர
தேசு லாச நேச மேசியா வேந்தே!— ஜீவ

3. வானத்தைப் படைத்த கர்த்தர், ஞானத்தை உடைத்த நித்தர்,
மேன்மை தேவத்துவ பரிசுத்தர், கானத்துற்றெமைக்கரிசித்தர்,
மட்டளவற்றோர்,—மாட்டுக்—கொட்டிலிலுற்றோர்—இன்று
வாழ்த்தி, ஏற்றி, போற்றி, ஸ்தோத்திரஞ் சொல்வோம்.— ஜீவ

வே. சா.

93. (70) சொல்லரும் மேய்ஞ்ஞானரே

உசேனி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சொல்லரும் மெய்ஞ்ஞா[illegible] மேன்மைப்ரபுவே,
சுரூபத் தரூபக் கோனா[illegible] உரை.

அனு[illegible]வி

வல்லறஞ் சிறந்து மனுவானோரே,—உயர்
இல்லறந் துறந்து குடிலானோரே.—உரை சொல்

[1] புகழ்பெற்றவன் [2] சுத்தத்தின் [3] இராவின் இருள்

சரணங்கள்

1. மாடாயர்[1] தேடும் வந்துபகாரி,—மிகு
கேடாளர் நாடும் கிறிஸ்து சற்காரி,[2]
வையகம் புரப்பதற்கு வந்தாரே,—அருள்
பெய்து நவமும் தவமுந் தந்தாரே.—உரை சொல்

2. அட்சய[3] சவுந்தர அசரீரி,—அதி
உச்சித சுதந்தர அருள்வாரி,[4]
ஐயா வல்லாவே, மாதேவா,—ஓ!
துப்பா,[5] நல்லாவே, எகோவா,—உரை சொல்

3. பாவ வினை யாவையுந் தீர்த்தாரே,—உயர்
தேவ குலமாய் எமைச் சேர்த்தாரே;
பக்கிஷத்தால்[6] முகம் பார்த்தாரே,—பெரும்
பொக்கிஷம் போல் எமைச் சேர்த்தாரே.—உரை சொல்

வே. சா.

94. (73) இயேசுவின் நாமமே திருநாமம்

ஹரிகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இயேசுவின் நாமமே திருநாமம்,—முழு
இருதயத்தாற் றொழுவோம் நாமும்.

சரணங்கள்

1. காசினியி லதனுக் கிணையில்லையே;—விசு
வாசித்த வர்களுக்குக் குறைவில்லையே.— இயேசு

2. இத்தரையில் மெத்தவதி சயநாமம்;—அதை
நித்தமுந் தொழுபவர்க்கு ஜெயநாமம்.— இயேசு

3. உத்தம மகிமைப் பிரசித்தநாமம்;—இது
சத்திய விதேய மனமொத்தநாமம்.— இயேசு

4. விண்ணவரும் பண்ணுடன் கொண்டாடும்நாமம்;—கடி
கண்டதிர்ந்து பயந்தோடு தே[illegible]நாமம்.— இயேசு

5. பட்சமுடன் ரட்சைசெயு முபகாரி,—பவ
இச்சாரோகங்கள் நீக்கும் பரிகாரி.— இயேசு

C. P. G.

1 மாட்டிடையர் 2 தயாளன் 3 அழிவில்லாத 4 கடலே 5 பரிசுத்தனே 6 பட்சத்தால்

95. (79) ஜேசு நசரையின் அதிபதியே

ஆதிதாளம்.

தோடி.

பல்லவி

ஜேசு நசரையி னதிபதியே,—பவ நரர்பிணை யென வரும்.

அனுபல்லவி

தேசுறு[1] பாதல[2] வாசப் பிரகாசனே
ஜீவனே, அமரர் பாவனே[3] மகத்துவ— ஜேசு

சரணங்கள்

1. இந்த உலகு சுவை தந்து போராடுதே,
எனதுடலும் அதோ டிசைந்து சீராடுதே;
தந்த்ர அலகை சூழ நின்று வாதாடுதே;
சுவாமி, பாவியகம் நோயினில் வாடுதே.— ஜேசு

2. நின் சுய பெலனல்லால் என் பெலன் ஏது
நினைவு, செயல், வசனம், முழுதும் பொல்லாது;
தஞ்சம் உனை அடைந்தேன், தவற விடாது;
தாங்கி ஆள் கருணை ஓங்கி எப்போதும்;— ஜேசு

3. கிருபையுடன் என் இருதயந்தனில் வாரும்;
கேடு பாடுகள் யாவையும் தீரும்;
பொறுமை, நம்பிக்கை, அன்பு போதவே தாரும்;—
பொன்னு லோகமதில் என்னையும் சேரும்.— ஜேசு

சவ. உபா.

96. (81) நீயே நிலை

ஆதிதாளம்.

காம்போதி.

பல்லவி

நீயே நிலை, உனதருள் புரிவாயே,—ஏசு

சரணங்கள்

1. தூய அர்ச்சயர்கள் சூழ சீயோன் மாமலையில் ஆளும்
சுந்தரக் கிருபை வாரியே,[4] மைந்தர் கட்கனு சாரியே,
சோபன[5] ஜீவி—மகிமைப்ர,—தாப அரூபி, சொரூபி,
ஜோதி, ஆதி நீதி ஓதி சுயவல்லமையில் நரர் திரு உரு என
வந்த— நீயே

[1] ஒளிவீசும் [2] பரலோகம் [3] மகானுபாவனே [4] கடலே [5] மகிழ்ச்சி

2. நன்மை நிறை வாகரமே,[1] ஞானப் பிரபாகரமே,
வன்மைத் தர்ம சாகரமே, வான சுரர் சேகரமே,
மகிமை வந்தனமே,—அடியார்—துதி கடந்தனமே, கனமே,
வாச நேச ஏசு ராஜ மனுடர்களுடகதி தின அருச்சனை[2] துதி— நீயே

3. வானும் இகமும் படைத்த, வலுசர்ப்பம் வினை துடைத்த,
ஞான நன்மைகள் உடைத்த, நரர்க்குக் கிருபை கிடைத்த,
நய கிருபாலி,—உலகின்—பவம் அறு மூலி, செங்கோலி,
நாடி, நீடி, தேடி, கூடி, நயம் அருள் அரசன் நீ, தயவுடன்
பரிசனி.[3]— நீயே

வே. சா.

97. உத்தமனே தோத்திரம்

சாவேரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இத்தரைமீதினில் வித்தகனு[4] யெழுந்த
உத்தமனே தோத்ரம்!

அனுபல்லவி

நித்தமென் னிருதயம் சுத்தமாக விளங்க
சித்தங்கொள்வாயென்மீது தத்தஞ்செய்தேனிப்போது.— இத்

சரணங்கள்

1. கண்ணே மணியே உன்னைக் கண்டபின் விடுவேனோ?
காதலாய்ப் பவத்தில்வீண் காலம்பின் னிடுவேனோ?
விண்ணே உனை மறந்து வேறொன்றைத் தொடுவேனோ?
வேஷ மார்க்கம் நடந்து வேதனைப் படுவேனோ?— இத்

2. அன்னையும் தந்தையும் ஆளும் பொருளும் நீயே;
ஆசாரியன் தீர்க்கன் ஆயனும் ஆடும் நீயே;
உன்னைப் பிரிந்தால் வேறு போக வழியிலையே;
உத்தம சத்திய முத்தே அதிபதியே!— இத்

3. தேனே, கனியே, என்றுந் திகட்டாத அமிர்தமே,
தீயனென் மனப்புண்கள் ஆற்றிடும் அவிழ்தமே,
வானே யிருந்துபுவி வந்தபெரும் பதமே,
மறவாது திருப்புகழ் வரைவேன் நிதம் நிதமே.— இத்

[1] உறைவிடமே [2] பூசனை [3] சேர்த்துக்கொள் [4] ஞானியாகி

4. வானாசனத்திருந்து மனுக்குலத்தை நினைந்து
தானுமனமுவந்து தாரணியிற்[1] பிறந்து,
கோனாய் விளங்கா நிற்கும் குருவேசுநாதனை நான்
எனோ மறந்து இங்கே வீணே தவிப்பது காண்.— இத்

5. செஞ்சோதிபோன்ற அவன் சீர்பாதத்தை எந்நாளும்
நெஞ்சாசனத்தில் வைத்து நீடூழிவாழ்த்தல் வேணும்,
பஞ்சாய்ப் பறந்திடுமென் பஞ்சபாதகம் யாவும்,
அஞ்சேன் அஞ்சேனே, தேவ தஞ்சம் கண்டதே போதும்.
—இத்

R. P.

98. (303) தேவ மைந்தனுக்கு நித்திய கீர்த்தனம்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சுந்தரப் பரம தேவ மைந்தன் எசுக் கிறிஸ்துவுக்குத்
தோத்திரம், புகழ்ச்சி நித்திய கீர்த்தனம் என்றும்!

அனுபல்லவி

அந்தரம்[2] புவியும் தந்து, சொந்த ஜீவனையும் ஈந்து
ஆற்றினார்; நமை ஒன்றாய்க் கூட்டினார்; அருள் முடி
சூட்டினார்; கிருபையால் தேற்றினாரே, துதி— சுந்

சரணங்கள்

1. பாதகப் பசாசால் வந்த தீதெனும் பவத்தால் நொந்த
பாவிகளான நமை உசாவி[3] மீட்டாரே;
வேத பிதாவுக் குகந்த ஜாதியாகக் கூட்டவந்த
மேசியாவைப் பற்றும் விசுவாச வீட்டாரே,
கோதணுகா[4] நீதிபரன் பாதமதின் ஆதரவில்
கூடுங்கள்;—பவத்துயர்
போடுங்கள்;—ஜெயத்தைக் கொண்
டாடுங்கள், துதிசொல்லிப் பாடுங்கள், பாடுங்கள் என்றும்— சுந்

2. விண்ணிலுள்ள ஜோதிகளும், எண்ணடங்காச் சேனைகளும்
விந்தையாய்க் கிறிஸ்துவைப் பணிந்து போற்றவே,
மண்ணிலுள்ள ஜாதிகளும் நண்ணும் பல பொருள்களும்
வல்லபரன் எனத் துதி சொல்லி எத்தவே,

[1] பூலோகத்தில் [2] வானம் [3] தேடி [4] குற்றமற்ற

அன்னவாம் பிதாவுக் கொரே புண்ணியகுமாரனுக்கொண்
டாடிட,—அவர் புகம்
தேடிட,—வெகு நிரள்
கூடிடத், துதி புகழ் பாடிடப், பாடிட, என்றும்— சங்

3. சத்தியத் தாசர்களும் உத்தியோகத் துரைகளும்
சங்கத்தோர் களுங்கிருபை தங்கி வாழவே,
எத்திசை மனிதர்களும் பக்தர் விசுவாசிகளும்
ஏக மிருஞ் சமாதான மாக வாழவே,
உத்தம போதகர்களும் சத்ய திருச் சபைகளும்,
உயர்ந்து—வாழ, நீயோன்
பயந்து—தாழ, மிக
நயந்து க்றிஸ்துவுக்கு ஜெயந்தான், நயந்தான் என்றும்— சங்

மரி. உப.

99. (72) பார்க்க முனம் வருவேன்

உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

பார்க்க முனம் வருவேன்;—நெருக்கத்தில்
பத்ராமாகக் காசித்த மேசியாவை.

அநுபல்லவி

ஆர்க்கும் இரங்கும் பராபரனின் சுதன்
அன்பின் மனுடவ தாரத்தைச் சிந்தித்து,— பார்

சரணங்கள்

1. நிச்சய சாதாரண சத்திய வேதனை,
அட்சய[1] ஞான வரப் பிர சாதனை,
உச்சித வாக்ய சுவிசேட போதனை,
ரட்சகர் எங்கள் கிறிஸ்தேச நாதனை,— பார்

2. முற் பிதாக்கள் விரும்பிய தேட்டம்,
செப்பும் ஆதிப் பிதாவின் கோட்டம்,
எப்பு விக்கும் எ வர்க்கும் கொண்டாட்டம்,
ஒப்பிலான் சுதன் மேல் என்றன் நாட்டம்,— பார்

3. ஆசைக் கிறிஸ்துண்மை யான நல் ஆயனை,
ஆத்தும நாயகர் ஆன என் நேயனை,
பாச விலையில் கை தூக்கின நாயனை,
பக்ஷ மொடு காத்த முக்ய சகாயனை,— பார்

[1] அழியாத

4. ஆச்சரிய மான நேசத்தைப் பாசத்தை,
அன்பின் திருமுகத்தை, ஐந்து காயத்தைக்,
காட்சி தரும் இரு பாதத்தைப், பாவியைக் பார்
கைதூக்கி விட்ட கரத்தை, உரித்தாக,— வே. சா.

100. திருநாமத் தோத்திரம்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

1. மன்னுயிர்த் தொகுதியீ டேற வானினும்
இந்நிலத் தினும்பிறி திலையென் றேமறை
பன்னியேத்[1] தெடுப்பது, பாவ ஜீவருக்-கு
இன்னமு தாயதி யேசு நாமமே.

2. தெருளெலாந் தனதெனுந், தெய்வ மாமறைப்
பொருளெலாந் தனதெனப், பொலிந்தி லங்குவ-து
அருளெலாம், அன்பெலாம் அற னெலாம், வளர்த்-து
இருளெ லாந் தொலைப்பதி யேசு நாமமே.

3. நித்திய ஜீவனும் நெறியும் போதமும்
சத்திய நிலையமுந் தானென் றுள்ளது;
பத்தியில் பரவுவோர் பரம வீடுற
இத்தலத் திறுத்தது[2] யேசு நாமமே.

4. நன்னெறி புகுத்திடும், நவையி[3]னீக்கிடும்,
இன்னலை யகற்றிடும், இகல் செகுத்திடும்,
உன்னதத் துய்த்திடும், ஒழுங்கு காத்திடும்,
எந்நலத்தையுந் தரும் யேசு நாமமே.

5. அன்பினுக் குருவநல் லறத்துக் காலயம்,
மன்பதைக் கருண்மழை வழங்கு பைம்புயல்,
நின்பர மென்றினை வோர்க்கு நித்தியபேர்
இன்பசஞ் சீவிதம் யேசு நாமமே.

6. வஞ்சகக் கூளியை[4] மடிக்கு மந்திரம்,
பஞ்சவிந் தியங்களைப் படுக்கு மந்திரம்,
செஞ்செவே ஜெகமருள் தீர்க்கு மந்திரம்,
எஞ்சவின்[5] மந்திரம் யேசு நாமமே.

7. தருமமும் ஒழுக்கமுந் தவமும் ஞானமும்
கருமமும் ஈதலால், கருதில் யாதுமோர்
அருமையும் பயனுமொன் றில்லை யாதலால்,
இருமையுந் துணையெனக் கியேசு நாமமே. H. A. K.

[1] சொல்லி [2] அழித்தது [3] குற்றத்தை [4] பேயை [5] குறைவற்ற

101. அருள் சூடாமணியே

சுருட்டி. சாபுதாளம்.

1. விண்மணி, பொன்மணி, வித்தக[1] மணியே,
விட்புலம்[2] பூவிற்கு விழைத்திடுங் கனியே,
சொன்மணி மாலை தொகுத்த நல்மணியே,
சோதியா யிங்கெழுந் தருள் சூடா மணியே!

2. பண்மணி கோத்தொளிர் பாவலர் மணியே,
பாக்கியம் தருஞ்சீவக் காருண்ய மணியே,
கண்மணி பொன்றினோர்[3] கண்மணி யருளக்
கண்டனர் உரைகேட்டக் கண்ணருள் மணியே!

3. மங்கை சீயோன்மகள் பூண்ட வானணியே,
மாசிலார் உளமதில் ஒளிரும் அம்மணியே,
நங்கைமரிகன்னி யீன்ற கண்மணியே,
நரர்சுரர் போற்றிடு நாயக மணியே!

T. A.

102. அகிலலோக சர்வேசனே

அந்திப்பலி

தோடி. ரூபகதாளம்.

1. அலகிலாவருள் ஜோதியேபகல் அருணனொளி[4]யத்தமித் — து
உலகெலாமிருட் படலமூடிய துனக் கந்திப்பலியுதவுவான்
இலகு[5] நின்கிரு பாசனத்தை வந்தெய்தினேன்; இதயத்தொளி
அலர[6]வைத்தெனக் காவிதந்தருள், அகிலலோக சர்வேசனே!

2. தேவதேவத்ரி யேகதோத்ரம், ஜேசுநாயக தோத்திரம்!
பாவகாரிசி ரஞ்சிதைத்தொழு பாதபங்கஜ தோத்திரம்;
ஜீவபாதையில் வழிநடத்திடுந் திவ்யவாத்தும தோத்திரம்!
ஆவலோடுனக் கனந்ததோத்திரம்! அகிலலோக சர்வேசனே!

3. உடைப்பெரும்பொருள் கல்விநட்புற, உரிமையாவுமிவ்
[வுடலொடும்
இடைக்கணின்றிடு முதவுமோர் துணை யென்றுநீயடி
[யேற்கியான்
படைக்க நின்றழற் படுகர்[7] உய்க்குமென் பாவமஞ்சியுன்
[பாவத்தே
அடைக்கலம்புகுந் தேன், கடைக்கணி, அகிலலோக
[சர்வேசனே

[1] ஞான [2] வானம் [3] இழந்தோர் [4] சூரியன் ஒளி [5] விளங்கும் [6] மலர [7] குழி

4. கஞ்சமல்கிய வஞ்சவல்வினை நச்சி[1] நச்சியென் னுளெலாம்
கிஞ்சித்தும் பயனின்றி யோய்ந்தன, கெஞ்சவந்துனைக் கிட்டி
னேன்;
தஞ்சமுன்னிரு கஞ்சநாண்[2]மலர்ச் சாணலாற்புக வரணிலேன்
அஞ்சலென் றெனையாதரித்தருள், அகிலலோக சர்வேசனே!

5. துன்புறழ்ந்துறழ்ந்[3] தல சிவைகலுஞ்[4] சுவை மணம்பெறுகிற்
கிலாப்
பொன்பொலிந்த சொன் மாலைகொண்டனைப் போற்றினும்
பயனென்னையாம்?
என்பு[5] நெக்குருகிக்கணீர் சொரிந்தேத்து மெய்விசுவாசமோ—டு
அன்புறழ்ந்தசொற் பாலியென்கவிக் ககிலலோக சர்வேசனே!

6. திமிரநீங்குமுன் தேகநீங்கியென் ஜீவனம்மையிற் சேரினும்,
குமரநாயகன் றிருவடித்துணை கூட்டியுய்[6] உருட்கொண்டலே![7]
எமரொடுந்தடுத் தாண்டபேரருள் என்றும் வாழிய வாழிய!
அமரர்நாயக வாழிவாழிய! அகிலலோக சர்வேசனே!

H. A. K.

103. பாவிக்கு நேசர்

ஹரிகாம்போதி. ஏகதாளம்.

பல்லவி

பாவிக்கு நேசராரே
யேசு மானுவேலரே.—ஆ! நரர்

1. மாசற்ற தேவனுர், மைந்தப் ரதாபரே,
யேசுகிறிஸ்துநாதரே, ஆசை மானுவேலரே!— ஆ!

2. பிரயாசத்தோரே பாரஞ் சுமந்தோரே,
கிருபைப் பிதாவாரே, யேசு மானுவேலரே!— ஆ!

3. நெரித்த நாணல் முறியார், பொரிந்த திரியவியார்,
நிர்ப்பந்தரைத் தள்ளாரே, யேசு மானுவேலரே! ஆ!

4. கெட்ட குமாரர்க்குக் கிருபைப் பிதா வந்தார்,
இட்ட ப்ரசாதத்தாரே, யேசு மானுவேலரே!— ஆ!

வே. சா.

1 விரும்பி 2 தாமரை 3 நெருங்கி 4 சோர்ந்து நாடோறும்
5 எலும்பு 6 இரட்சி 7 மேகமே

104. (355) சுந்தரக் கிறிஸ்து வேந்தைத் தோத்திரிக்கிறேன்

சக்ரவாகம். திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

தோத்திரிக்கிறேன் நான் தோத்திரிக்கிறேன்;-தேவ
சுந்தரக் கிறிஸ்துவேந்தைத் தோத்திரிக்கிறேன்.

சரணங்கள்

1. க்ஷேத்திரத்தோரே யோவாவைத் தோத்திரிக்கிறேன்;— கன
திவ்விய திரித்துவத்தைத் தோத்திரிக்கிறேன்;
பாத்திரமாக்கிக் கொண்டோனைத் தோத்திரிக்கிறேன்;—உயர்
பரமண்டல வாதிபனைத் தோத்தரிக்கிறேன்;
நேத்திரக் க்ருபாநதியைத் தோத்திரிக்கிறேன்;—சதா
நித்திய மகத்துவத்தைத் தோத்திரிக்கிறேன்;
கோத்திரத் திஸ்ராவேலைத் தோத்திரிக்கிறேன்;—யூதர்
கொற்றவனைப் பெற்றவனைத் தோத்திரிக்கிறேன்.— தோத்

2. அண்டர்களி னாயகனைத் தோத்திரிக்கிறேன்;—அதற்
கப்புறத்தை யப்புறத்தைத் தோத்திரிக்கிறேன்;
மண்டலமெலாமறியத் தோத்திரிக்கிறேன்;—முழு
வானவரும் பார்த்து நிற்கத் தோத்திரிக்கிறேன்;
தெண்டனிட்டுத் தெண்டனிட்டுத் தோத்திரிக்கிறேன்;—மனச்
சிந்தையினால், விந்தையினால் தோத்திரிக்கிறேன்;
தொண்டனடி யேனென்று தோத்திரிக்கிறேன்;—என்றன்
துன்பமெல்லாந் தீருமென்று தோத்திரிக்கிறேன்.— தோத்

வே. சா.

105. (354) குருவேசுநாதர் பதங் கும்பிடுகிறேன்

சக்ரவாகம். திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

கும்பிடுகிறேன் நான் கும்பிடுகிறேன்;—எங்கள்
குருவேசுநாதர் பதங் கும்பிடுகிறேன்.

சரணங்கள்

1. அம்புவி படைத்தவனைக் கும்பிடுகிறேன்;—எனை
ஆண்டவனை, மீண்டவனைக் கும்பிடுகிறேன்;
நம்புமடி யார்க்கருளைக் கும்பிடுகிறேன்;—பவ
நாசனைக் க்ருபாசனைக் கும்பிடுகிறேன்;

தம்பமெனக் கானவனைக் கும்பிடுகிறேன்;—நித்திய
சருவ தயாபரனைக் கும்பிடுகிறேன்;
உம்பர் தொழும் வஸ்துவையே கும்பிடுகிறேன்;—தொனித்
தோசன்னு வோசன்னுவென்று கும்பிடுகிறேன்.— கும்

2. ஒரு சருவேசுரனைக் கும்பிடுகிறேன்;—ஒன்றும்
ஒப்பதில்லா மெய்ப்பொருளைக் கும்பிடுகிறேன்;
திருவுருவானவனைக் கும்பிடுகிறேன்;—தவிது
சிம்மாசனதிபனைக் கும்பிடுகிறேன்;
குருவென வந்தவனைக் கும்பிடுகிறேன்;—யூதர்
குருகுல தேவதையைக் கும்பிடுகிறேன்;
அருமை ரட்சகனைக் கும்பிடுகிறேன்;—என
தாத்துமாவின் நேசர்தனைக் கும்பிடுகிறேன்.— கும்

வே. சா.

106. (40) மேசியா நந்தனே

ஹரிகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ராச ராச பிதா மைந்த தேசுலாவுசதா நந்த
யேசு நாயகனர் சொந்த மேசியா நந்தனே!

அநுபல்லவி

ஜெகதீசு ரேசுரன் சுக நேச மீசுரன் மக— ராச

சரணங்கள்

1. மாசிலா மணியே! மந்தர ஆசிலா அணியே! சுந்த்ர
நேசமே பணியே, தந்திர மோசமே தணியே;
நிறைவான காந்தனே! இறையான சாந்தனே! மறை,— ராச

2. ஆதியந்த மில்லான் அந்த மாதினுந்தியிலே, முந்த
வேத பந்தனமாய் வந்த பாதம் வந்தனமே;
பத ஆமனுமனு! சுதனுமனுமனு! சித[1]— ராச

3. மேன்மையா சனனே, நன்மை மேவுபோசனனே, தொன்மை
பான்மை வாசனனே, புன்மை பாவ மோசனனே,
கிருபா கரா நரா! சருவேசுரா, பரா, ஸ்ரீ— ராச

4. வீடுதேடவுமே, தந்தை நாடுகூடவுமே, மைந்தர்
கேடு மூடவுமே, விந்தையோடு பாடவுமே,
நரவேட மேவினன்; சுராரடு கோவினன்;[2] பர— ராசு

வே. சா.

[1] ஞானம் [2] மோட்சத்தான்

107. உயிர்த்த நாதருக்கே மங்களம்

சங்கராபரணம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

சுபஜெய மங்களமே-நித்திய சுபஜெய மங்களமே,
சுகமே-தரவே-புவிமீ-துயிர்த்தசுதனே சுநாதருக்கே.

1. தீர்க்க ருரைத்தனரே,-நின்று
ஜேசு உயிர்த்தனரே;
ஜெகதீஸ்-பரனுர்-சுதனுர்-கிறிஸ்து
ஜெயமா யெழுந்தவர்க்கே.— சுப

2. தூதர்-சங்க முழுங்க,-வானம்
ஜோதியினு லிலங்க
துரிதாய்ப்-பரனுர்-களிகூர்ந்-திடவே
தொனியா யெழுந்தவர்க்கே.— சுப

3. அங்கங் குளிர்ந்திடவே,-உல
கெங்கும் மகிழ்ந்திடவே,
அடியா-ருடசா-வுடகூ-ரொடித்து
அகில மெழுந்தவர்க்கே.— சுப

4. காலையிலே எழுந்து-நிதம்
கர்த்தனையே நினைத்து,
கரமே-குவித்துத்-துதிபா-டிடவே
காலை யிலெழுந்தவர்க்கே.— சுப

5. ஆனந்தம் பாடிடவும்,-பரன்
அன்பைக் கொண்டாடிடவும்,
அசையா-நிலையோ-டெழுந்து-தொழவே
அருள் கூர்ந்திடு பவர்க்கே.— சுப

6. எக்காளமே தொனிக்க-பக்தர்
யாவருமே யெழும்ப,
இனிதா-யரசா-ளவுமேயுலகில்
எழு மிம்மானு வேலர்க்கே.— சுப

A. G. P.

108. (*291*) பாலர் நேசனே

மோகனம். திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

பாலர் நேசனே,—மிகப்—பரிவுகூர்ந்திந்தப்
பாலரை யேந்தி—ஆசிர்—வதியும், யேசுவே!

சரணங்கள்

1. பாலர் வந்திடத்—தடை—பண்ணுறதென்றீர்;
சாலவந்தருள்—தந்து—தலைமேற் கைவைப்பீர்.— பாலர்

2. வான ராச்சியம்—இவர்—வசத்த தென்றீரே;
ஞானஸ்நானத்தால்—உந்தன்— நாமஞ்சூட்டுவீர்.— பாலர்

3. கானம் பாடியே—பாலர்,—கர்த்தரே உமைத்
தானே, ஓசன்னு!—எனச்—சத்தமிட்டாரே.— பாலர்

4. தேவ பாலனே,—நீருஞ்—சிறிய பிள்ளையாய்
மேவினீரதால்—உமை—வேண்டினோ மையா.— பாலர்

5. ஆவியா லிவர்—ஞான—அபிஷேகம் பெற,
ஜீவ நேசரே,—அருள்—சிறியர்க் கீவீரே.— பாலர்

6. தாசர் நாங்கள்—செய்—வாக்குத்—தத்தம் மீறுமல்,
நேச யேசுவே,—எமை—நிலைநிறுத்துவீர்.— பாலர்

S. S. J.

109. (*351*) எல்லாருக்கும் இரட்சகர்

கேதாரம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஏசு கிறிஸ்து நாதர்
எல்லாருக்கும் இரட்சகர்.

சரணங்கள்

1. மாசில்லாத மெய்த்தேவன்
மானிடரு புடையார்;
யேசுகிறிஸ்துவென்ற
இனிய நாமமுடையார்.— ஏசு

2. வம்பு நிறைந்த இந்த
மானிட ஜாதிகள்மேல்
அன்பு நிறைந்த கர்த்தர்
அதிக உருக்கமுள்ளோர்.— ஏசு

3. பாவத்தில் கோபம் வைப்பார்;
பாவிமேல் கோபம் வையார்,
ஆவலாய் நம்பும் பாவிக்
கடைக்கலம் ஆக நிற்பார்.— ஏசு

4. தன்னுயிர்தன்னை விட்டுச்
சருவ லோகத்திலுள்ள
மன்னுயிர்களை மீட்க
மரித்தே உயிர்த்த கர்த்தர்.— ஏசு

5. அந்தர வானத்திலும்
அகிலாண்ட கோடியிலும்
எந்தெந்த லோகத்திலும்
இவரிவரே ரட்சகர்.— ஏசு

P. D.

110. தேவாசனபதி

காம்போதி. ஆதிதாளம்.

1. தேவாசனப்பதியும், சேனைத் தூதரைவிட்டுத்
தேவர் குலமாய் வாறதாரையா? இவர்

தேவனுரைப்படி,
பாவ வினைப்படி,
ஏவை மனப்படி,
ஆவல் மிகப்படி;

வணங்குஞ் ஜெகஜோதிப் பொருள் தானையா.— இவர்

2. முன்னணி பின்னணியினி லோசன்னா! ஓசன்னா வென
ஓர் மறியின்மீதில் வாறதாரையா? இவர்

உத்தம நேசனும்,
சத்திய போசனும்,
பத்தரின் வாசனும்,
நித்திய ஈசனும்;

உன்னதத்தின் மேன்மைத் தெய்வந் தானையா.— இவர்

3. பாலர் துதித்திடவும் ஞாலம் மதித்திடவும்
டாவலருடன் வாறதாரையா? இவர்

பசியற்றிருந்தவர்,
பொசிப்பற்றிருந்தவர்,
வசை பெற்றிருந்தவர்,
அசைவற்றிருந்தவர்;

பாவ விமோசன ராசன் தானையா.— இவர்

4. சீயோன் குமாரியிடம் நேயமதாகத் தேடிச்
சிங்காரமாய் வருவதாரையா? இவர்

சீருற்றதிபனும்,
பேர் பெற்றிறைவனும்,
பாருற்றதிபனும்,
வேருற்றெழுந்தனும்;

சீவ வழி சொல்வரிவர் தானையா.— இவர்

5. எருசலேம் வீதிவழி பெரிய திரளுடனே
குருத்தோலை வீச வாறதாரையா? இவர்

அரிவை பவமற,
பெருமை நிதந்தர,
கிருபை துரந்தர,
அருமை நிரந்தர;—

ஏசு கிறிஸ்திறைவர் தானையா.— இவர்

6. வழியில் மரக் கிளைகள் வரிசையதாய்ப் பரப்ப
வஸ்திரமீதில் வருவதாரையா? இவர்

வல்லவராங் குரு,
சொல் தவறாக் குரு,
நல்லவராங் குரு,
தல்லிய சற் குரு;

வரமிகுத்த சற்குரு தானையா.— இவர்

M. D.

பரிசுத்தாவி துதி

111. (*131*) எமை ஆளும் பரிசுத்த ரூபியே

சேனவதி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

அரூபியே, அரூப சொரூபியே,—எமை ஆளும், பரிசுத்தரூபியே, அரூப சொரூபியே.

அனுபல்லவி

திருவிண்[1] டுறை நிதான கருணையா திபதி மோன[2]
சுரநரர் வணங்கும் வான ஒரு பரா பர மெய்ஞ்ஞான— அரூ

[1] மோட்சலோகம் [2] மௌன

113. (130) இந்த வேளையினில் வந்தருளும்

காதகாமக்கிரியை. சாபுதாளம்.

தரு

1. இந்த வேளையினில் வந்தருளும், தேவ ஆவியே!—இப்போ
எங்கள் மீதிறங்கித், தங்கி வரம் தாரும், ஆவியே.

2. அந்தணர் தம்மிடம் விந்தை செய்த சத்ய ஆவியே!—முன்
ஆச்சரியமாகக் காட்சி தந்த ஞான ஆவியே.

3. அர்ச்சியர்க் கந்நாளில் அற்புதம் செய்தாண்ட ஆவியே!—இந்த
ஆதிரை மீதினில் தீதகற்றியாளும், ஆவியே.

4. ஆருமறியாத ஆறுதல் செய்திடும் ஆவியே!—இங்கு
அஞ்ஞானம் அகற்றி, மெய்ஞ்ஞானம் புகட்டும், ஆவியே.

5. சித்தம் இரங்காயோ, நித்தியராகிய ஆவியே!—அருள்
ஜீவ வழி காட்டிப் பாவம் அகற்றிடும், ஆவியே.

6. வாரும், வாரும்; கண் பாரும், பரிசுத்த ஆவியே!—இன்று
வந்து சபை மீதில் சிந்தை வைத்தருளும், ஆவியே.

7. தேற்றரவாளன் என்றேற்றிப் புகழ்ந்திடும் ஆவியே!—நிதம்
சித்தம் வைத்தென் மீதில் முற்றிலுங் காத்திடும், ஆவியே.

C. J.

114. (133) வாரும் தேற்றரவரே

உசேனி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வாரும், தேற்றரவரே, வாரும்;—எனைச்
சேரும், வினையறுத் தெனைச் சேரும்.

அனுபல்லவி

ஆரும் மாற்றுதற் கரிதான பவம் தீரும்படி செய்யும், திருவா
னே.— வாரும்

சரணங்கள்

1. மிகவும் பாழ் நிலம் என்னுள்ளமே;—அதில்
விதைக்கும் திரு வசனத்தையும் தள்ளவே,
ஜகமும் மாமிச ஆசைகளும் மெள்ளவே,—செய்யும்
சதியை அகற்றி எனையாட் கொள்ளவே,
அக மீதா நந்தம் கொண்டுன் புகழ் விள்ளவே,—செஞ்சொல்
அடியன் நான் உமைப் பாடி மகிழ் கொள்ளவே.— வாரும்

2. வாடும் மனதினை ஆற்றுதற்கும்,—வேத
மார்க்கத் தொழுகி உமைப் போற்றுதற்கும்,
சூடென் கெட்ட குணத்தை மாற்றுதற்கும்,—சற்று
துலங்கும் தீபத்திற் கெண்ணெய் ஊற்றுதற்கும்,
நாடும் கதியில் கரை எற்றுதற்கும்,—நித்ய
நன்மைகளினுல் எனைத் தேற்றுதற்கும்,— வாரும்

தே. மு.

115. உமதாவி தரவேணுமே

மோகனம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சமயமிது நல்லசமயம், உமதாவி
தரவேணுமே சாமி.

அனுபல்லவி

அமையுஞ் சத்துவங்குன்றி,
அருள்ஞானத் துயிரின்றி,
அமர்ந்து சேர்ந்தெழும்பா துறங்கி ம்
அடியன்மீ தனல்மூட்டி யுயிர்தா,— சம

1. புத்திமழுங்கி மனேத்தத்துவங்களுங் கூட,
மெத்தக்குலேந்துலேந்து சற்றுஞ் சீவனில்லாமல்
சித்தம் போனபோக்கினில் திரிந்து அலேந்துகெட்ட
தீயன் மீதுப் பிரகாசநிலேவர
தேற்றர வாளனேசீர் கொணர்ந் -,— சம

2. யேசுகிறிஸ்துவின்மேல் நேசம் பத்தியும்விசு
வாசம் நம்பிக்கை சமாதானம் மங்கிடலாச்சே;
வீசுங்கிரணத்தாவி நேசச்சுவாலேமூட்டி
மிஞ்சுஞ்சீவ நற்கனிகளீங்குமைக்
கெஞ்சுதாசனின் மனதிலோங்கிட,— சம

3· ஜெபமோதவமோ தேவதியானமோ வாஞ்சையோ
செய்யுஞ்சுயமுயற்சி தொய்யுங் காரணமேனே?
தவனம்[1] ஞானமுதின்மேல் சற்றுமில்லாததேனே?
தந்தையேயுயிர் தந்தெனேத்தாங்கிட
உந்தயையினுற் சாகநல்லாவியை,— சம

[1] ஆசை

4. ஓதும் பிரசங்கமும் ஓசைக்கைத்தாளம்போல
ஒலிக்குதல்லாமல் பலன் பலிக்குதில்லை, தாக்குள்
ஏதுமற்றிடும் பள்ளத்தெலும்பு உயிர்த்தெழும்ப
எசேக்கியேலுரை வாக்கிலுயிரருள்
போக்கியே செய்த ஆவியை இங்ஙனம்,— சம

5. பெந்தெகோஸ்தினில் கூடிவந்த சீடரையன்று
உந்தனாவியினைப் பொழிந்தபிஷேகஞ்செய்த
விந்தைபோலெமதிடம் வந்தெம் வேலைகள்முற்றும்
வேதனே உமதருளி னுயிர்பெறப்
பூதரை உமைப் போற்றநின் சேயாய்.— சம

V. M.

116. (137) ஆவியை மழைபோலே யூற்றும்

அமீர்கல்யாணி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஆவியை மழைபோலே யூற்றும்,—பல
சாதிகளை யேசு மந்தையிற் கூட்டும்.

அனுபல்லவி

பாவிக்காய் ஜீவனை விட்ட கிறிஸ்தே,
பரிந்து நீர் பேசியே இறங்கிடச் செய்யும்.— ஆவியை

சரணங்கள்

1. அன்பினால் ஜீவனை விட்டீர்;—ஆவி
அருள் மாரி பொழியவே பரலோகஞ் சென்றீர்;
இன்பப் பெருக்கிலே பொங்கி மகிழ
ஏராளமான ஜனங்களைச் சேரும்.— ஆவியை

2. சிதறுண்டலைகிற ஆட்டைப்—பின்னும்
தேடிப் பிடித்து நீர் தூக்கிச் சுமந்து,
பதறாதே நான்தான் உன் நல்மேய்ப்பன் யேசு
பாக்கியரென்னும் நல் வாக்கையருளும்.— ஆவியை

3. காத்திருந்த பல பேரும்—மனங்
கடினங்கொள்ளா முன்னே உம் பாதஞ் சேரும்;
தோத்திரக் கீதங்கள் பாடிப் புகழ்ந்து
சுத்தலோகம் வரத் தூயாவி ஊற்றும்.— ஆவியை

4. தோத்திரக் கீதங்கள் பாடி—எங்கும்
சுவிசேஷ ஜெயத்தையே நிதம் நிதம் தேடிப்
பாத்திரராக அநேகரெழும்பப்
பரிசுத்த ஆவியின் அருள்மாரி ஊற்றும். ஆவியை

அ. பி.

117. (136) ஆவியை அருளுமே

காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆவியை அருளுமே, சுவாமீ,—எனக்
காயுயிர் கொடுத்த வானத்தினரசே!

சாணங்கள்

1. பாவிக்கு ஆவியின் கனியெனுஞ் சிநேகம்,
பரம சந்தோஷம், நீடிய சாந்தம்,
தேவ சமாதானம், நற்குணம், தயவு,
திட விசுவாசம் சிறிதெனுமில்லை.— ஆவி

2. தீபத்துக் கெண்ணெயைச் சீக்கிர மூற்றும்;
திரி யவியாமலே தீண்டியே யேற்றும்,
பாவ அசுசங்கள் விலக்கியே மாற்றும்,
பரிசுத்தவரந் தந்தென் குறைகளைத் தீரும்.— ஆவி

3. நற்கனி தேடிவருங் காலங்க ளல்லவோ?
நானொரு கனியற்ற பாழ்மர மல்லவோ?
முற்கனி முகங்காணு வெம்பயி ரல்லவோ?
முழுநெஞ்சம் விளைவற்ற உவர்நில மல்லவோ?— ஆவி

அ. பி.

118. (138) நரர்மீதிரங்கி அருள்

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஐயனே, நரர்மீதிரங்கி அருள், ஐயனே.

சாணங்கள்

1. வையங் கெடுக்கப்பட்டு நொய்யு தனுதி! உன்தன்
துய்ய ஆவியை விடுத்துய்யக் கிருபை புரியும்.— ஐய

2. ஆதத்தின் மக்கள் எல்லாம் போதத் தவிக்கிறார்கள்;
வேதத் துரைப் பிரகாரம் நீதத்துன் ஆவி தந்தாள்.— ஐய

3. மைந்தர் மடிந்து ஈச கந்தனில் வீழாதன்றன்
மைந்தனின் ஆவியைத் தந் தெந்தவிதமும் காப்பாய்.— ஐய

4. மூத்த மனுடருக்குந் தந்த வாக்குத்தத்தத்தான்
சிந்தை மகிழ்ந்தவர் கிரப் பந்தம் தவிர்க்கவேண்டும்.— ஐய

5. ஆசாதவன் மடிந்து சாகா துயர் பிழைக்க,
வாசாய் அருள் செயும் இரி யேசா; உமக்குத் தோத்திரம்!— ஐய

வே. சா.

119. வரவேணும் பரனுவியே

சஹானப்பிரியா. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வரவேணும் பரனுவியே,
இறங்குஞ் சுடராய் மேவியே.

அனுபல்லவி

மருளாம் பாவம் மருவிய எனக்கு
வானுக்கினியால் ஞான தீட்சை தர, வர

சரணங்கள்

1. பலமான எப்பாவமும் பாழாக்கும் மாநோய்களும்
வலியகொடும் ரோகமும் மாம்சசிந்தை ஓடுமே;
பலிபீடத்தில் என்னைப் பலியாக வைத்தேன்,
எலியாவின் ஜெபத்துக் கிரங்கிய வண்ணம்,— வர

2. என்றன் பவம்யாவையும் எரிக்கும்வகை தேடியும்
எங்கும் இந்த லோகத்தில் எத்தியுங் காண்கிலேன்;
என்றன் செயலால் யாதொன்றும் முடியா
தின்றே வானுக் கினி வரவேணும்,— வர

3. குடிகொள் எந்தப்பாவமும் அடியோடே தொலைத்திடும்,
தடுத்தாட்கொள்ளும் தோஷமும் சாம்பலாகச் செய்திடும்;
படிமிசை காற்றுக்குப் பறந்தோடும் சாம்பல்போல்
அடியேன் யேசுவுக் கென்றும்பணி செய்ய,— வர

V. S.

120. (*134*) சுத்திகரியாயோ

செஞ்சுருட்டி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

சுத்திகரியாயோ, துர்க்குணம் நீங்க என்னைச்
சுத்திகரியாயோ.

சரணங்கள்

1. மத்தியஸ்தர் பிரசாதனே, பரிசுத்தாவி எனும் நாதனே,
பத்தி தரும் போதனே, உயர் முத்திதரும் நீதனே!— சுத்

2. பெந்தெகொஸ்து முருகிலே,[1] அங்கு வந்தே சீஷாருகிலே,
உந்திய[2] கருணை வாரியே, அருள் தந்திடு நல் உதாரியே!— சுத்

3. அந்தகாரம் விலகவே, ஒளி சந்ததமும் இலங்கவே,
சுந்தரப்பிரகாசனே, சேவமைந்தர் போற்றும் நல்நேசனே!—சுத்

4. சத்திய நெறியில் ஏறவே, நற்பத்தியில் தினம் தேறவே,
புத்தியைத்தரும் ஆவியே, இதயத்தை உன்னருள் மேவியே!
—சுத்

5. தேவ நல் வர மானவா, எங்கு மேவு மூன்றில் ஒன்றானவா,
பாவ மாசினைப் போக்குவோய், நித்திய சாபம் யாவையும் நீக்கு
வோய்!— சுத்

J. P.

121. (*135*) தீயமனதை மாற்றவாரும்

மணிரங்கு. திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

தீய மனதை மாற்ற வாரும், தூய ஆவியே,—கன
நேய மேவியே.

சரணங்கள்

1. மாய பாசத் தழுந்தி வாடி மாளுஞ் சாவிதால்,—மிக
மாயும் பாவி நான்.— தீய

2. தீமை செய்ய நாடுதென்றன் திருக்கு நெஞ்சமே,—மருள்
தீர்க்கும், தஞ்சமே.— தீய

3. பரத்தை நோக்க மனம் அற்றேனே, பதடிதான்,[3] ஐயா,—ஒரு
பாவி நான், ஐயா.— தீய

4. புதிய சிந்தை, புதிய ஆசை புதுப்பித்தாக்கவே,—அதைப்
புகழ்ந்து காக்கவே,— தீய

5. ஏக்கத்தோடென் மீட்பைத் தேடி, இரந்து கெஞ்சவே,—தினம்
இதயம் அஞ்சவே,— தீய

6. கிறிஸ்து மீது நாட்டங் கொ[illegible] கீதம் பாடவே,—அவர்
கிருபை தேடவே,— தீய

[1] பண்டிகையில் [2] உயர்ந்த [3] பதர்

அனுபல்லவி

தேசலாவிய கெருபீம்பணி
திவ்ய வானவர் முனிவர் கண்மணி,
மாசில்லாத மெய்ஞ்ஞான சிகாமணி,
மதிக்கும் சத்திய வேத சிரோமணி,— யேசு

சரணங்கள்

1. வானமும் புவியும்—கதி—ரோன் மதி[1] உடுவும்[2]
கானல் வரை[3] கடலும்—ஈர—ரான எவ்வுயிரும்
தானே படைத்தருள் ஆதி காரணன்,
சர்வ ஜீவ தயாபரா பூரணன்,
நரர் வாக்குக் கெட்டாத மெய்யாரணன்,
இலங்கும் வேத சங்கீத பாராயணன்,— யேசு

2. சாவிலாத மேலை—செய்—தீவினையதனால்
பூவின் மாந்தர் படும்—துயர்—தேவ கோபமற,
பாவிகளைப் பரனோடுற வாக்கப்,
பரம எருசலேம் நகர் சேர்க்க,
மேவுமலகை அரணைத் தூளாக்க,
மேதினியில் சமாதானம் உண்டாக்க,— யேசு

3. பண்டை வேதியர்கள்—கைக்—கொண்ட மாமறையில்
விண்ட நாமமல்லாமல்,—உயர்—அண்ட மீதினிலும்,
மண்டலத்திலும், ஆழி ஏழிலும்,
மாருதம்[4] செலும் அட்ட திக்கிலும்,
தொண்டர் கூக்குரல் எட்டும் தூரத்திலும்,
துஷ்டர் வர விரும்பாத இடத்திலும்,— யேசு

I. P.

125. (206) ஏசுவின் நாமம் திவ்ய மதுரமாமே

ஆதிதாளம்

...ரிகாம்போதி.

பல்லவி

தேன் இனிமையிலும் ஏசுவின் நாமம் திவ்விய மதுர
மாமே;—அதைத்
தேடியே நாடி ஓடியே வருவாய், தினமும் நீ
மனமே.

1 சந்திரன் 2 நட்சத்திரம் 3 மலை 4 காற்று

சரணங்கள்

1. காசினிதனிலே நேசமதாகக் கஷ்டத்தை உத்தரித்தே—பாவக்
கசடதை அறுத்துச் சாபத்தைத் தொலைத்தார்; கண்ணோர் நீ,
மனமே.— தேன்

2. பாவியை மீட்கத் தாவியே உயிரைத் தாமே தந்தவராம்;—
பின்னும்
நேமியாம் கருணை நிலைவரமுண்டு; நிதம் துதி, என் மனமே,
—தேன்

3. காலையில் பனிபோல் மாயமாய் உலகம் உபாயமாய் நீங்கி
விடும்;—என்றும்
கர்த்தரின் பாதம் நிச்சயம் நம்பு கருத்தாய் நீ, மனமே.—
தேன்

4. துன்பத்தில் இன்பம் தொல்லையில் நல்ல துணைவராம் நேச
ரிடம்;—நீயும்
அன்பதாய்ச் சேர்ந்தால் அணைத்துனைக் காப்பார்; ஆசைகொள்
நீ, மனமே.— தேன்

5. பூலோகத்தாரும் மேலோகத்தாரும் புகழ்ந்து போற்று நாமம்,
—அதைப்
பூண்டுகொண் டால்தான் பொன்னகர் வாழ்வில் புகுவாய் நீ,
மனமே.— தேன்

ச. போ.

126. (367) அரும் குருமருந்தே

மோகனம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஒரு மருந்தரும் குருமருந்-(து)
உம்பரத்தில் கண்டேனே.

அனுபல்லவி

அருள் மருந்துடன் ஆனந்த மருந்து,
ஆதியிற்றனாய் முளைத்த மருந்து,
வரும் வினைகளை மாற்றும் மருந்து,
வறுமையுள்ளோர்க்கே வாய்த்த மருந்து,— ஒரு

சரணங்கள்

1. சிங்கார வனத்தில் செழித்த மருந்து,
ஜீவதரு மீதில் படர்ந்த மருந்து,
மங்கை ஏவை பவம் மாற்றும் மருந்து,
வல்ல சர்ப்ப விஷம் மாய்த்த மருந்து,— ஒரு

2. மோசே முதல் முன்னோர் காணு மருந்து,
மோட்ச மகிமையைக் காட்டும் மருந்து,
தேசத்தோர் பிணியைத் தீர்த்த மருந்து,
தீர்க்கதரிசிகள் செப்பிய மருந்து.— ஒரு

3. தீராத குஷ்டத்தைத் தீர்த்த மருந்து,
செவிடு குருடுமை தின்ற மருந்து,
மாணு[1] திரித்துவ மான மருந்து,
மனுவாய் உலகினில் வந்த மருந்து.— ஒரு

4. செத்தோர் உயிர்த்தே எழுந்த மருந்து,
ஜீவன் தவறு தருளும் மருந்து,
பத்தரைச் சுத்திகரித்திடும் மருந்து,
பரம வாழ்வினில் சேர்க்கும் மருந்து.— ஒரு

J. J.

127. அருமருந்தோரு சற்குரு மருந்து

தேசியதோடி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

அருமருந்தொரு சற்குரு மருந்து,
அகிலமீடேற இதோ திவ்யமருந்து.

சரணங்கள்

1. திருவளர்தெய்வம் சமைத்த மருந்து,
தீனர் பாவப்பிணியைத் தீர்க்கு மருந்து

2. செத்தோரை வாழ்விக்கும் ஜீவ மருந்து,
ஜெகமெல்லாம் வழங்கும் இத்தெய்வ மருந்து.

3. இருதய சுத்தியை ஈயுமருந்து,
இகபரசாதனம் ஆகும் மருந்து.

4. ஆத்மபசிதாகம் தீர்க்கு மருந்து,
அவனியோர்[2] அழியா கற்பக மருந்து.

5. சித்த சமாதானம் உண்டாக்கு மருந்து,
ஜீவன்முத்தி தருஞ்சேனுள்ள மருந்து.

6. உலகத்தில் ஜீவசக்தி தந்த மருந்து,
உலவாத[3] அமிழ்தென வந்த மருந்து.

[1] மகிமையுள்ள [2] உலகோர் [3] நீங்காத

7. தேசநன்மை பயக்கும் திவ்ய மருந்து,
தேவதேவன் திருவடி சேர்க்கு மருந்து.

8. பணமில்லை இலவசமான மருந்து,
பாவிகளுக் கெளிதில் எற்படு மருந்து.

9. என்றும் அழியாத தேவருள் மருந்து,
என் பவநீக்கும் யேசு நாதர் மருந்து.

T. A.

128. (*207*) யேசுவென்ற நாமம் இனிப்பாகுது

சூரியகாந்தம். ரூபகதாளம்.

பல்லவி

விசுவாசியின் காதில் பட, ஏசுவென்ற நாமம்
விருப்பாயவர் செவியில் தொனி இனிப்பாகுது பாசம்.

சரணங்கள்

1. பசித்த ஆத்துமாவைப் பசியாற்று மன்னுவதுவே;
முசிப்பாறுதல் இளைத்தோர்க்கெல்லாம் முற்றும் அந்தப்பெயரே.
—விசு

2. துயரையது நீக்கிக் காயமாற்றிக் குணப்படுத்தும்;
பயங்கள் யாவும் யேசுவென்றால் பறந்தோடியே போகும்.—விசு

3. காயப்பட்ட இருதயத்தைக் கழுவிச் சுத்தப்படுத்தும்,
மாயைகொண்ட நெஞ்சையது மயக்கமின்றி விடுக்கும்.— விசு

4. எல்லை இல்லாக் கிருபைத்திரள் ஏற்றுநிறைந்திருக்கும்,
எல்லா நாளும் மாறாச்செல்வம் யேசுவென்ற பெயரே.— விசு

5. என்னுண்டவர், என் ஜீவனே, என் மார்க்கமே, முடிவே,
என்னால் வருந்துதியை நீரே ஏற்றுக்கொள்ளும், தேவே.—விசு

P.

129. (*153*) ஏன் மயங்கிறாய்

குரஞ்சி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஏன் மயங்கிறாய்,—மனமே?—ஏன் மயங்கிறாய்?—கான
மான் மயங்கிறாப் போல்—ஏன் மயங்கிறாய்?

சரணங்கள்

1. அந்தர வான் புவி தந்த பராபரன்
ஆரென் றறிவால் அறியாமல்,— ஏன்

2. பராபரனே, பாகாலோ தெய்வம்,
பகுத்தறிந்ததை யேத்தாமல்,— என்

3. பராபரன் தெய்வம் ஆனல் அவரைப்
பணி, பசாசானல் அதைச் சேவி,— என்

4. மனுடவ தாரம்செய்த பராபர
வஸ்துவே கிறிஸ்து என்றறியாமல்,— என்

5. எந்த விதத்திலும் யேசு கிறிஸ்துவால்
இரட்சிப் படைவதைத் தேடாமல்.— என்

வே. சா.

130. (*159*) வான ராச்சியம் வந்தது

பைரவி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

வான ராச்சியம் வந்ததோ கோகோ!
மாந்தரே, தவம்செய்யும்; ஓகோகோ!

அனுபல்லவி

ஆன சாட்சி, தியான சூட்சி, மெய்ஞ்
ஞான காட்சியர், தோன்றினர்;— வான

சரணங்கள்

1. மன்னவன் கிறிஸ்தாதிபன் வந்தார்,
வாகுறப் பவமே ஒழிந்திடவே குணப்படுவீர்களே;
என்னிலும் பெரியார், வலியார் அவர்
இந்நிலத்திடை மேவினர்; உயர் உன்னதக் கிருபை ஆழமே—
வான

2. பிந்தி வந்தவர் முந்தி இருந்தவர்;
பேசரும் பொருளார் பரம்பர[1] நேசர், நம் கருணும்பரர்,[2]
சுந்தரப் பரிபூரணர், காரணர்,
ஜோதிசொந்த அனதி மைந்தன் இம் மாதிரந்தனில்[3] மேவினர்.
வான

3. அண்ணலார் பாத ரட்சையின் வாரையே
அவிழ்க்க, வாய்மையில்[4] எடுக்க, அல்லது சுமக்கப் பாத்திரன்
அல்ல நான்;
திண்ணம் என் முழுக்கோ ஜலத்தீர்த்தமே;
தீயினலும் அரூபியாலும் ஸ்நானமே அவர் ஈகுவார்.— வான

[1] பரலோக [2] கடவுள் [3] பூமியில் [4] வலிமையில்

4. மரத்தின் வேர் அருகே முன் கோடாலியும்
வைத்திருக்குது, பத்திரத்துடன் எச்சரிக்கை விடாதேயும்,
வரத்தில் நற்கனி தான் தருகாத் தரு
வைத்திடக் கிட வெட்டி மிக்கழல் அக்கினிக்கிரையாக்குவார்.—
வான

5. தூற்றுக்கூடை கரத்தில் இருக்குது;
துறையினில் தமதுரிய நற்களம் அற விளக்கி, அறுதியிலே
தேற்றக் கோதுமை கேயத்தில்[1] சேர்த்துமே
நியதுர்ப்பதர் ஆனதைத் தழலால் எரிப்பர் இந்நேரமே.— வான

வே. சா.

131. (*152*) ஏசு நாமம் ஒன்றை நம்புவீர்

கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஏசு நாமம் ஒன்றை நம்புவீர்,
பூலோகத்தாரே.

சரணங்கள்

1. ஏசு நாமம் ஒன்றை நம்பும்;
ரட்சண்யத்துக் கிதுவே ஸ்தம்பம்;
பேசும் வேறே நாமமெல்லாம்
பேருலகை ரட்சிக்காதே— ஏசு

2. பார்த்திபன் தவிது குல
கோத்திரக் கன்னிமரிபால்,
நேத்திரம் போலே உதித்து
நேமியின்[2] ரட்சகனான— ஏசு

3. பூதலத் தஞ்ஞான இருள்
போக்கவே மெஞ்ஞான பெருஞ்
ஜோதியாய் விளங்கி நிற்கும்
நீதியின் சூரியன் ஆன— ஏசு

4. பாவிகளீடேற மோட்ச
பாக்கியம் பெறுவதற்காய்
ஜீவன் விட்டுயிர்த்தெழுந்து
சேணுலகுக்[3] கேறிச் சென்ற— ஏசு

[1] வீட்டில் [2] பூமியின் [3] வானுலகத்திற்கு

இரட்சைக்கழைப்பு

5. விண்டலத்தவர்கள் சூழ,
கண்டலகை பதறி வீழ;
மண்டலத்தைத் தீர்வை செய்யக்
கொண்டல்[1] மிசை வரும் ராஜன்.— ஏசு

J. P.

132. (155) மரித்தாரே கிறிஸ்தேசு

சாஹாரப்பிரியை. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

மரித்தாரே கிறிஸ்தேசு
உனக்காகப் பாவி.

சரணங்கள்

1. திரித்துவத் துதித்தோர் தெய்வீக சேயே,[2]
தீன தயாளத்வ மனுவேலே பாராய்;— மரி

2. லோகத்தின் பாவத்தைத் தேகத்தில் சுமந்தே,
லோலாயமாய்ச் சிலுவையிலே பாராய்;— மரி

3. மகத்தான தண்டனை நிவிர்த்திப்பதற்கே,
மா பாடுபட்டுத் தரித்ததே பாராய்;— மரி

4. மன்னிப்புண்டாக்கவே மத்தியஸ்தராக
மாவாதைக்குள்ளானர் தாமே நீ பாராய்;— மரி

I. P.

133. (157) மீட்கப்பட்டீரே

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

விலைமதியா ரத்தத்தாலே
மீட்கப்பட்டீரே.

சரணங்கள்

1. உலையும் பொன் வெள்ளி
உலோகத்தாலல்ல,—ரீ-ரீ-ரீ-ரீ
சிலுவையி லேசுபரன்—படும்
வலுகொலையால் வடியும்.— விலை

[1] மேகம் [2] குமாரன்

2. நீருமக் குரிமை
எதினியிலேயே,—ரீ-ரீ-ரீ-ரீ
சீர்மண மகனுடமை,—நீவிர் விலை
ஓர்ந்துணர்வது கடமை.—

3. ஆகங்கள்[1] அவர்க்கு
ஆலய மலவோ?—ரீ-ரீ-ரீ-ரீ
ரோகவிச்சைக ளதிலே—செல்லல் விலை
ஆகாது புனிதர்களே.—

4. ஆவியுந் தேவன்
அகமதுதானே;—ரீ-ரீ-ரீ-ரீ
தேவதுதிக ளதிலே—எழச் விலை
செய்வீர் தினமு மிகவே.—

5. மனமது அவர்க்கு
மாத்திரம் சொந்தம்—ரீ-ரீ-ரீ-ரீ
பினமுறு கேடறிவு—அதை விலை
அணுகுதல் கன விழிவு.—

V. M.

134. (*158*) பாவிகளை ஒப்புரவாக்கிக் கோள்வதற்கு

ஆதிதாளம்.

சாம்போதி.

பல்லவி

எப்படியும் பாவிகளை ஒப்புரவாக்கிக்கொள்வதற்கு-கு
இப்புவியிலே உதித்தார்; அற்புதந்தானே.

அனுபல்லவி

மெய்ப்பரம் புவியும் தந்த தற்பரன் அனாதி பிதா
நற்புதல்வனான ஏசு நாத கிருபாகரனார்.— எப்படி

சரணங்கள்

1. மட்டில்லாப் பொருள் அனைத்தும் திட்டமாகவே படைத்து
இட்டமாய் அனுக்கிரகித்த சிட்டிகன் தானே;
கட்டளையிட்ட கற்பனை விட்டொரு சர்ப்பத்தின் வாயில்
பட்டு நரகத்துக்காளாய்க் கெட்டழிந்த பேர் என்றாலும்,
—எப்படி

[1] சரீரங்கள்

2. அச்சயன்[1] மோசேயைக் கொண்டன்றெச்சரித் தெழுதித்தந்த
உச்சித கற்பனை கடந் திச்சையினாலே,
துர்ச்சனப் பசாசைக் கூடி மிச்சமாய்ப் பாவங்கள் செய்து
நிச்சயம் கெட்டுப் போனார்கள்; ரட்சிக்கக்கூடாதென்றாலும்,
—எப்படி

3. தாக்கிய பராபரன் உண்டாக்கிய அனந்த செல்வப்
பாக்கியங்கள் அனைத்தையும் போக்கடித்துமே,
யோக்கியம் தெய்வ புத்ர சிலாக்கியம் எல்லாம் இழந்து
பேய்க்கடிமை ஆட்கள் கேட்டை நீக்குதற் கேலாதென்றாலும்,
—எப்படி

4. புத்திய தெல்லா மயங்கி, முற்றிலும் இருளடைந்து,
சத்துருவான சாத்தானின் கொத்தடிமையாய்,
நித்திய வாதைக்குள் நிரயத்தில் விழுவோர்க்குங்கூட
ரத்தத்தைச் சிந்தி ஆனாலும், செத்துயிர் விடுத்தென்றாலும்,—
எப்படி

5. மேட்டிமை எல்லாம் துறந்து, காட்டுக்குள் இருக்கும் அந்த
மாட்டுக்கொட்டிலில் பிறந்தோர் ஆட்டுக்குட்டி போல்,
பாட்டுக்கிடமாய் உலகை மீட்டுக்கொண்டனந்த மோட்ச
வீட்டுக்குட்படுத்த வெல்லை நாட்டுக்குள் மரித்துயிர்த்து— எப்படி

வே. சா.

135. (156) ஜீவநதியைப் பாராய்

செஞ்சுருட்டி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

பாவம் போக்கும் ஜீவநதியைப்
பாராய், வந்து பாராய்—பாவி!

அநுபல்லவி

தீவினை தீர்க்கும் தேவமறியின்
திருரத்த மிந்த ஆறும்,—பாவி!— பாவம்

சரணங்கள்

1. கல்வாரி மலைச்சிகர மீதூற்றுக்
கண்கள் ஐந்து திறந்தே;—அதோ!
மல்கிச் சிலுவை யடியில் விழுந்து
வழிந்தோடுது பாராய்,—பாவி!— பாவம்

[1] கடவுள்

2. பாவச்சுமையால் நொந்து சோர்ந்து
பதறி விழுந் தலறி—நிதம்
கூவியழுத அனந்தம் பேரிதில்
குளித்தே யுளங் களித்தார்,—பாவி!— பாவம்

3. பத்தருளத்தி லிடைவிடாமல்
பாய்ந்து வளமீந்து—அதை
நித்தமும் பரிசுத்த குணத்தில்
நிலைநாட்டுது பாராய்,—பாவி!— பாவம்

4. ஒருதர மிந்த நதியின் தீர்த்தம்
உண்டோர் ஜீவன் கண்டோர்,—தாகம்
அறுதி[1]யடைவர்; வேறொருநதிக்
கலையார், தேடி யலையார்,—பாவி!— பாவம்

5. நித்தியந்தனில் கலந்துறையுஞ் செந்
நீரார் நதியிதிலே—தங்கள்
வஸ்திரந் தோய்த்த சுத்தர் சபையில்
வாழ்ந்துநிதம் பாடாய்,—பாவி!— பாவம்

G. S. V.

136. (*44*) மலையாதே நெஞ்சமே

காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

மலையாதே, நெஞ்சமே,—இப்படி நம்மை
வருத்தவனே தஞ்சமே.

அனுபல்லவி

அலையாதருள் மந்த்ர கலையாகம சுந்த்ர
அருத்தப் பண் கருத்தர்க்கென்
றுரித்தக் கொண் டிருத்திக்கொள்.— மலை

சரணங்கள்

1. கருத்தர் கட்டுவதல்லோ வீடு,—நரர்
கட்டும் கிரியைகள் வீண் பாடு,
வருத்தப்படுவதென்ன? கேடு?—பேயின்
மயக்கமெல்லாம் விட்டுப்போடு;
தரித்திரத் திரள் இக்கட்டு பெருத்த கவலைப்பட்டுச்
சலியாதிரு, நலியாதிரு
தந்தையார் சுதன் வந்த நாள் இது.— மலை

[1] முடிவு

2. எண்ணத்தினுல் என்னகூடும்?—தெய்வம்
இட்டதல்லோ வந்து நீடும்;
மண்ணைச் சதம் என்றெண்ணி, வாடும்—மக்கள்
மனதில் துயராம் வந்து மூடும்;
கண்ணைத் திறந்து நோக்கு, விண்ணைச் சிறந்துள்ளாக்கு,
கருத்தாய் இரு; உரித்தாய் இரு;
கருத்தரானவர் ஒருத்தரே துணை.— மலை

3. என்ன கவலைப்பட்டும் நஷ்டமே,—கிறிஸ்
தேசு பிறந்ததுன் அதிஷ்டமே;
உன்னதன் பண்ணின திட்டமே,—உனக்
கொழுங்கு ப்ரமாணத்தின் சட்டமே;
பின்னப்பட் டுலையாதே, சின்னப்பட் டலையாதே;
பெருத்த நாள் இது, கருத்தர்நாள் இது,
பெலப்பாய் இரு, கெலிப்பாய் இரு.— மலை

வே. சா.

137. (166) இளைப்பூர்ந்த நரரே வந்து சேரும்

எதுகுலகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

உலகில் பவப் பாரத்தால் சோரும்—இளைப்
பூர்ந்த நரரே, வந்து சேரும்.

அனுபல்லவி

அலைசடிப் பட்டவரே, வாரும்,—என்றன்
ஆறுதலால் அவற்றைத் தீரும்;—பொல்லா— உலகில்

சரணங்கள்

1. பாவி என்றெண்ணி திகைப் போரும்,—என்றன்
பாவம் தீராதென் றிருப் போரும்,
ஆவலாய் ஓடி வந்து சேரும்;—நான்
ஆகாமியர்க்காக வந்த தோரும்;—பொல்லா— உலகில்

2. இளமை என்றே எண்ணி நில்லாதே,—சாவும்
இளமை என்று சொல்லிச் செல்லாதே;
வளமாய் வருவதைத் தள்ளாதே;—கெட்ட
வழக்க மதையே கைக் கொள்ளாதே.—பொல்லா— உலகில்

3. வாலிப ப்ராய மிதில் நாளும்—இன்ப
வாழ்வு சுகிக்க வென்று மாளும்;
சிலரே, இன்றென் னுரை கேளும்;—அவை
சேர்க்கும் நரகத்தில் எந்நாளும்—பொல்லா— உலகில்

4. காலம் கடந்த கிழவோரே,—வீணாய்க்
காலம் கழித்தே உழல்வோரே,
காலமே தேட மறந்தோரே,—உங்கள்
கவலையைத் தீர்ப்பேன், அறிவீரே,—பொல்லா— உலகில்

ஏ. ச.

138. (*148*) இந்நாள் ரட்சிப்புக்கேற்ற நல் நாள்

ஆனந்தபைரவி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

இந்நாள் ரட்சிப்புக் கேற்ற நல் நாள்,
ஏற்ற நல் நாள், ஏற்ற நல் நாள்.

அநுபல்லவி

சொன்னார் கிறிஸ்துனக்குக் கிருபையைச் சொரிந்து,— இந்

சரணங்கள்

1. சந்தோஷந்தனைச் சொல்ல வந்தேன்;—தேவ
சமாதான வார்த்தையைப் பெலனாகத் தந்தேன்;— இந்

2. வாடித் திகைத்துப் புலம்பாதே;—உன்தன்
மனதில் அவிசுவாசம் வைத்துக் கலங்காதே;— இந்

3. உலகச் சிநேகம் வெகு கேடு;—அதற்
குடந்தைப் படாமல் ஜீவ மார்க்கத்தைத்தேடு;— இந்

4. பொய்யான மாயைதனை நம்பி,—வரும்
பூரண கிருபையைப் போக்காதே வெம்பி;— இந்

5. இன்றுன் இரட்சகரிடம் திரும்பு;—அவர்
இயற்றும் சம்பூரண ஜீவனை விரும்பு;— இந்

6. இனிமேலாகட்டும், என் றெண்ணாதே;—பவ
இச்சைக் குட்பட்டால், திரும்ப ஒண்ணாதே;— இந்

7. ஜீவ நற்காலம் இதைப் பற்று;—உன்தன்
சிருட்டிகர் கிருபைச் சீர் பாதத்தை நத்து;— இந்

8. கிறிஸ் தேசுவை உற்றுப் பாரு,—அவர்
கிருபையாய்ச் சிந்தின ரத்தத்தைச் சேரு;— இந்

9. பாவங்கள் அறச் சுத்திகரிப்பார்;—உனைப்
பரிசுத்த வஸ்திரத்தால் அலங்கரிப்பார்;— இங்

10. நேர்மையாய்க் கிறிஸ்தின் பின்னே நில்லு;—தேவ
நீதியைப் பிடித் தவர்க்குப் பின்னாகச் செல்லு;— இங்

11. வருவார் கிறிஸ்து மக ராசன்;—அவர்
வந்துனக்கு இன்பமது தருவார், நன் னேசன்;— இங்

12. மகிமை நிறைந்த கிரீடஞ் சூடி—நித்திய
வாழ்வை அருள்வார் உனக்கின்பங் கொண்டாடி;— இங்

13. ஏசுபெருமானை நீ நம்பு;—அவர்
என்றென்றைக்கும் உனக் கிரட்சிப்பின் கொம்பு;— இங்

மரி. உப.

139. (161) தாகம் மிகுந்தவரே

முகாரி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

தாகம் மிகுந்தவரே, அமர்ந்த
தண்ணீரண்டை வாரும்—ஓ!

சரணங்கள்

1. ஏகன் நானுங்களையே அழைக்கும் என்தன்
இன்பவாக்குத்தத்தமே,—நம்பி
வேகமாக ஓடி வருமெனதிடம்,
வேண்டியதை தருவேன்.— ஓ!

2. காசுபணமது அற்றுலகந்தன்னில்
கஷ்டப்படுவோரே,—விசு
வாசமாய் என்னிடம் வந்து விலையின்றி
வாங்கியே சாப்பிடுமே.— ஓ!

3. பாரச்சுமையோடு பாரில் வருத்தங்கள்
பட்டு உழல்வோரே,—வாரும்
நேரே, உமக்கிளைப்பாறுதலாவியை
நேசமாய்த் தந்திடுவேன்.— ஓ!

4. அப்பமல்லாத பொருளையும் திருப்தி
ஆகாத வஸ்துவையும்,—நப்பித்
தப்பிதமாய்ப் பிரயாசத்தையும் பணம்
தன்னையுமேன் கெடுப்பீர்?— ஓ!

5. கர்த்தரைக் கண்டடையத்தக்க காலத்தில்
கண்டிடுமே உடனே;—உந்தன்
அத்தன் சமீபமாக இருக்கும் போதே
ஆவலாய்க் கூப்பிடுமே.— ஓ!

V. M.

140. நித்தியாநந்தத்தை நாடு

தேசிக காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நித்தியானந்தத்தை நாடு,—பர
நின்மலசுகந் தேடு, மனமே.

அனுபல்லவி

சத்திய மார்க்கந்தனிலே கூடு,
சற்சன சங்கத்துடனுறவாடு.— நித்தி

சரணங்கள்

1. இந்திர ஜாலம் உலகவை போகம்;
இன்றைக்கிருப்பதுவோ சந்தேகம்;
அந்தரமின்னல் போல் அழியும் இத்தேகம்;
ஐயோ! அதனுடன் உனக்கென்ன ஸ்நேகம்?— நித்தி

2. தனதானியமுத லான சம்பத்து
சாஸ்வதமோ? அதற்காயிரந் தத்து;
தினமுங்கவலைகள் விளைத்திடும் வித்து;
சீச்சீ, அதனை விரும்பல் விபத்து;— நித்தி

3. மெய்யே ஒன்றுக்கு முதவா பண்டம்,
மிருகாதிகள் சூழ் மாம்ச கண்டம்?
பொய்யோ இதற்கிங்கு நித்திய கண்டம்?
புண்ணியஞ் செய்யுனக் காயிரந்தண்டம்;— நித்தி

4. காண்பதெல்லாம் நிலையல்ல அநித்தியம்,
காயம் இறந்திடவேண்டும் அகத்தியம்,
வீண் பொருள் மீதுனக்கென்ன பைத்தியம்?
வேதாகமமே சொல்வது சத்தியம்.— நித்தி

S. V.

141. (362) சுயமதியே நெறியென்று சாயாதே

பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

உன்தன் சுயமதியே நெறி என்
றுகந்து சாயாதே;—அதில் நீ
மகிழ்ந்து மாயாதே.

சரணங்கள்

1. மைந்தனே, தேவ மறைப்படி யானும்
வழுத்தும்மதித னைக் கேளாய்;—தீங்
கொழித் திதமாய் மனந் தாழாய்; அருள் சூழாய்;— உன்

2. சொந்தம் உனதுளம் என்று நீ பார்க்கிலோ,
வந்து விளையுமே கேடு;—அதின்
தந்திரப் போக்கை விட்டோடு; கதி தேடு.— உன்

3. துட்டர் தம் ஆலோசனைப்படியே தொடர்ந்
திட்ட மதாய் நடவாதே;—தீயர்
கெட்ட வழியில் நில்லாதே; அது தீதே.— உன்

4. சக்கந்தக் காரர் இருக்கும் இடத்தொரு
மிக்க இருக்க நண்ணாதே;—அவர்
ஐக்யம் நலம் என்றெண்ணாதே; அதொண்ணாதே.— உன்

5. நான் எனும் எண்ண மதால் பிறரை அவ
மானிப்பது வெகு பாவம்;—அதின்
மே னிற்குமே தேவ கோபம்; மனஸ்தாபம்.— உன்

J. P.

142. (363) ஜென்மம் ஏதுச்கு

பைரவி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

ஜென்மம் ஏதுக்கு?—ஜெபம் செய்யா
ஜென்மம் ஏதுக்கு?—தபம் செய்யா.

சரணங்கள்

1. நன்மை ப்ரவாகர ஞானச் சொரூபத்தை
உண்மையினாலே உணர்ந்து வணங்காத— ஜென்

2. வானம் புவியும் மகிழ்ந்து படைத்த மெய்ஞ்
ஞானப்ர காசத்தின் நன்றி அறியாத— ஜென்

3. தேடிப் பராபரன் பாதத்தைச் சிந்தித்து
நாடித் தினந்தினம் பாடித்துதியாத— ஜென்

4. எங்கும் நிறைந்த பராபரன் இல்லை என்-று
அங்ககம் கொண்டெங்கும் அலைந்து திரிகின்ற— ஜென்

5. ஆவியினுல் உண்மையாலும் அரூபியாம்
ஜீவப் பிரானைத் தியானித்துப் போற்ருத— ஜென்

6. உத்தம சத்திய வேதத்தின் உண்மையைப்
புத்தியினுல் கண்டு போற்றிக் கைக்கொள்ளாத— ஜென்

7. யாவும் அறிந்து நடத்தீர்க்க வல்ல ஒர்
தேவன் உண்டென்றுளம் சிந்தனை செய்யாத— ஜென்

வே. சா.

143. (154) வேறு ஜென்மம் வேணும்

உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

வேறு ஜென்மம் வேணும்,—மனம்
மாறுதலாகிய உள்ள சுத்தி என்னும்.

சரணங்கள்

1. கூறு பரிசுத்தர் மாறிலா தேவனின்
தேறுதலான விண்பேறு பெற இங்கே— வேறு

2. பாவசுபாவமும் ஜீவியமும் மாறி
தேவனின் சாயலை மேவுவதாகிய— வேறு

3. மானிடரின் அபிமானத்தினுலல்ல,
வானவரின் க்ருபா தானமாய் வரும்— வேறு

4. ஒன்றான ரட்சகர் வென்றியதை நம்பி
மன்றுடுவோருக்கு ஒன்றுவதாகிய— வேறு

5. மைந்தர் கெடாமல் உகந்து ஈடேறவே
சொந்த மகன்தனைத் தந்த பிதா அருள்— வேறு

6. மண்ணினில் பத்தராய் நண்ணி நடக்கவும்,
விண்ணினில் சுத்தராய்த் தண்ணளி[1] கொள்ளவும்— வேறு

T. J.

1 கருணை

144. என்னிடம் வர மனதில்லையோ

மோகனம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பாவி, என்னிடம் வா
மனதில்லையா? ஓ!

சரணங்கள்

1. பாவத்துள் மூழ்கி சாவுற்றாயே நீ,
ஜீவன் தனைப்பெறவே,— ஓ! பாவி

2. இருளுக்குட் சிக்கி அருளற்றுப் போனாய்,
தெருளொளி தனைப் பெறவே,— ஓ! பாவி

3. என் சமாதானம் உன் சுகமாகும்,
நெஞ்சைப் பூராய்த் திறந்து,— ஓ! பாவி

4. அசுத்தங்கள் நீங்கப் பசிதாகமில்லையோ?
பரிசுத்தஞ் செய்வேனே,— ஓ! பாவி

5. மண்ணிலே நேசம் வைப்பாயோ மோசம்!
விண்ணிலிடங் கிடையா,— ஓ! பாவி

6. எனதிடம் அருகும் எவரையுந் தள்ளேன்;
க்ஷணத்தில் விரைந்திடுவாய்.— ஓ! பாவி

V. M.

145. (*162*) வா பாவீ

ஹரிகாம்போதி. திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

வா, பாவீ, மலைத்து நில்லாதே, வா.

சரணங்கள்

1. என்னிடத்தில் ஒரு நன்மையுமில்லையென்
றெண்ணித் திகையாதே;
உன்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லை, அறிவேனே,
உள்ளபடி வாவேன்.— வா

2. உந்தனுக்காகவே நானேயடி பட்டேன்,
உன் பாவத்தைச் சுமந்தேன்;
சிந்திய என் திரு ரத்தத்தால் உன் பாவந்
தீர்த்து விட்டேன், பாவி, வா.— வா

3. கொடிய பாவத்தழலில் விழுந்து
குன்றிப் போனாயோ?
தடுங்கி வருந்தும் பாவிகள் தஞ்சம் நான்,
ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே, வா.— வா

4. விலக யாதொரு கதியில்லாதவன்
உலகை நம்பலாமோ?
சிலுவை பாவிகளடைக்கலமல்லோ?
சீக்கிரம் ஓடி வாவேன்.— வா

5. என்னிடத்தில் வரும் பாவி யெவரையும்
இகழ்ந்து தள்ளேனே;
வன்னிய மேலோக வாழ்வை யருள்வேனே,
வாராயோ, பாவி?— வா

தே. உபா.

146. (167) இன்றைக்கே மனந்திரும்புவாய்

சங்கராபரணம். ரூபகதாளம்.

பல்லவி

இன்றைக்கே மனந்திரும்புவாய்,
ஈசன் தயவை நாடுவாய்.

அனுபல்லவி

பின்னைக்கென்று நீ பின்னிடுவது
பிசாசின் தந்திரப் பேச்சென்றே நினை.— இன்

சரணங்கள்

1. நீதி வெட்டக் கை ஓங்குதே, நீடிய சாந்தமோ தாங்குதே,
மாதயவோடு யேசு ரட்சகர் வருந்திப், பாவி, உனை அழைக்கிறார்.— இன்

2. நாளை பிழைப்பதசாத்தியம், நரகப்பாடுன் சம்பாத்தியம்;
வேளை இதுவே, பரிசுத்தாவியும் வெகுவாய்த் தூண்ட பிகு செய்யாதே.— இன்

3. அந்திய காலம் பார்க்கலாம், அதுவரை தனஞ் சேர்க்கலாம்,
முந்திப் போகாதெனச் சிந்தைகொள்வது மோசடியாய் முடியும், முடியும்.— இன்

A. A.

147. (168) சீரடை தருணம் இதறி

கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சீர் அடை தருணம் இதறி மனமே;
சிதைவு படும் முனமே
சீர் அடை; தருணம் இதறி, மனமே.

அனுபல்லவி

பார் உடலொடு வலுபோர் இடும் அலகையும்—(நீ)
ஆரவாரம் எடுத் தழிக்கும் உனை க்ஷணத்தில்;— சீர்

சரணங்கள்

1. நொடியதில் அழிவடை புடவியில் நணுகுதல் நலமோ,—
பேதாய்?
நோய் துயர் உறும் இது மேலுலகிற்கிணை பங்கோ?
கடினப்படுத்து வலு மறம் அது நிலை அற—(நீ)
காதலோடு நல் வேத நெறி தொடர்ந்து,— சீர்

2. பொருள் அதில் உறு விருப்பதி சிதைவுளதென அறியாய்?—
ஓகோ!
போர் இடு பல பல தீதுகளுக் கது வேரே;
மருளைத் தவிர்க்கும் இறை அருளைக் கருதி நனி—(நீ)
மாசிலாத தெய் வீகன் அடி பணிந்து.— சீர்

ஜா. யா.

148. (169) குணப்படு பாவி

உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

குணப்படு, பாவி; தேவ
கோபம் வரும் மேவி—இப்போ.

அனுபல்லவி

கணப்பொழுதினில் காயம் மறைந்துபோம்;
காலமிருக்கையில் சீலமதாக நீ— குணப்

சரணங்கள்

1. கர்த்தனை நீ மறந்தாய்,—அவர்
கற்பனையைத் துறந்தாய்,
பக்தியின்மை தெரிந்தாய்,—பொல்லாப்

பாவவழி திரிந்தாய்,
புத்திகெட்ட ஆட்டுக் குட்டியே ஓடிவா,
உத்தம மேய்ப்பனுர் கத்தி யழைக்கிறார்.— குணப்

2. துக்கமடையாயோ?—பாவி
துயரமாகாயோ?
மிக்கப் புலம்பாயோ?—மனம்
மெலிந்துருகாயோ?
இக்கணம் பாவக் கசப்பை யுணராயோ?
தக்க அருமறைப் பக்கந் தொடாயோ?— குணப்

3. தாவீ தரசனைப்போல்,—தன்னைத்
தாழ்த்தும் மனுசேயைப்போல்,
பாவி மனுஷியைப்போல்,—மனம்
பதைத்த பேதுருபோல்,
தேவனுக்கேற்காத தீமைசெய்தேனென்று
கூவிப் புலம்பு நல் ஆவியின் சொற்படி.— குணப்

4. உன்னை நீ நம்பாதே!—இவ்
வுலகையும் நம்பாதே;
பொன்னை நீ நம்பாதே; எப்
பொருளையும் நம்பாதே;
தன்னைப் பலியிட்டுத் தாரணி மீட்டவர்
நின்னையும் ரட்சிப்பார், அன்னவரைப்பற்று.— குணப்

N. S.

149. (171) பாவத்தினை விட்டோடாயோ

ஹரிகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஓகோ! பாவத்தினைவிட் டோடாயோ?
உள்ளமே, ஏசு அன்பை நாடாயோ?

சரணங்கள்

1. மா கிருபையாக, ஏகன் அன்பாக
வந்ததில்லையோ பூவில் உனக்காக?— ஓகோ!

2. நாற்பது நாளாய்த் தீப்பசிக் காளாய்
நாதன் உன் பொருட்டிருந்தார், நேனாய்?— ஓகோ!

3. பூதர்கள் வைய, வேதனை செய்ய,
உன் பவம் செய்த தவர் உளம் நைய,— ஓகோ!

4. சிலுவையில் இறுக்க, உலகரும் நொறுக்க,
செய்த துன் பவம் மேசியா இறக்க,— ஓகோ!

5. அலகை[1] உன் மீது பல வகைத் தீது
ஆவலுடன் செய்வதால் புவி மீது,— ஓகோ!

6. ஐயோ! என் மனமே, வையகம் வனமே;
அழியா உலகில் அன்புற் றனுதினமே.— ஓகோ!
J. P.

150. (172) உன் நெஞ்சேனக்குத் தாராயோ

ஹரிகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

மகனே, உன் நெஞ்செனக்குத் தாராயோ?—மோட்ச
வாழ்வைத் தருவேன், இது பாராயோ?

சரணங்கள்

1. அகத்தின் அசுத்தமெல்லாம் துடைப்பேனே,—பாவ
அழுக்கை நீக்கி அருள் கொடுப்பேனே.— மகனே

2. உன் பாவம் முற்றும் பரி கரிப்பேனே,— அதை
உண்மையாய் அகற்ற யான் மரித்தேனே.— மகனே

3. பாவம் அனைத்துமே விட்டோடாயோ?—நித்ய
பாரகதி வாழ்வை இன்றே தேடாயோ?— மகனே

4. உலக வாழ்வினை விட்டகல்வாயே,—மகா
உவப்பாய்க் கதி ஈவேன்; மகிழ்வாயே.— மகனே

5. உன்தன் ஆத்துமத்தை நீ படைப்பாயே,—அதில்
ஊக்கமாய் வசிக்க இடம் கொடுப்பாயே.— மகனே
C. J.

151. (173) இன்றே திரும்பாயோ

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பாவி, இன்றே திரும்பாயோ?—நேச
ஆவியின் சத்தம் கேளாயோ?

அனுபல்லவி

மேவி தயை நிரம்பி, ஏவி உனை விரும்பிக்
கூவி அழைக்கையிலே தாவி ஏசுவை நோக்கி,— பாவி

1 பிசாசு

சரணங்கள்

1. பாவம் தொடர்ந்து செல்லுமே;—பாவ
சாபம் அடர்ந்து கொல்லுமே;—உனின்ப
லாபம் எல்லாமே சாபம்; காலமிதுவே காலம்;
தாபம் உளவுன் யேசு மா பரிதாபம் கண்டு,— பாவி

2. எத்தனை போதனை பெற்றாய்!—ஐயையோ!
சுத்தமாய்ச் சாதனை அற்றாய்,—என்றாலும்
அத்தனை பாவத்தையும் முற்றுமாக வெறுத்து,
அத்தனே, தத்தம் செய்தேன், நித்தமும் காவுமென்று,— பாவி

3. கல்வாரியில் தொங்கினோர் யார்?—உனக்
கல்லோ நேசர் எங்கினோர் பார்!—இன்னும்
பொல்லா மனதுடனே கல்போல் கடினமாகிச்
சொல்வோரையும் நிந்தித்து எல்லாக் கேட்டுக்குள்ளான,— பாவி

4. நிலை யின்றலை கின்றோரே,—ரத்த
விலை மதியாமல் சென்றோரே,—போதும்;
மலையாமல் யேசுவிடம் தொலையாத கவலை சொல்லி,
உலையா நம்பிக்கை வைத்து நிலையான ரக்ஷைபெற,— பாவி

J. D. S.

152. (*201*) நீ உனக்குச் சொந்தமல்லவே

கமாஸ். ரூபகதாளம்.

பல்லவி

நீயுனக்குச் சொந்தமல்லவே; மீட்கப்பட்ட பாவி,
நீயுனக்குச் சொந்தமல்லவே.

அநுபல்லவி

நீயுனக்குச் சொந்தமல்லவே,
நிமலன் கிறிஸ்து நாதர்க்கே சொந்தம்.— நீ

சரணங்கள்

1. சிலுவைமரத்திற்றொங்கி மரித்தாரே; திருரத்தம், ரத்தம்
திரு விலாவில் வடியுது, பாரே;
வலிய பரிசத்தால் கொண்டாரே;
வான மகிமை யுனக்கீவாரே.— நீ

2. இந்த நன்றியை மறந்துபோனாயோ? யேசுவைவிட்டு
எங்கேயாகிலும் மறைந்து திரிவாயோ?
சந்ததமுனதிதயங் காயமும்,
சாமிக் கிறிஸ்தினுடையதல்லவோ?— நீ

3. பழைய பாவத்தாசை வருகுதோ? பசாசின்மேலே
பட்சமுனக்குத் திரும்ப வருகுதோ?
அழியும் நிமிஷத் தாசை காட்டியே,
அக்கினிக்கடல் தள்ளுவானேன்?— நீ

4. பிழைக்கினும் அவர்க்கே பிழைப்பாயே; உலகைவிட்டுப்
பிரியினும் அவர்க்கே மரிப்பாயே,
உழைத்து மரித்து முயிர்த்த நாதரின்,
உயிர்பதவியில் என்றும் நிலைப்பாய்.— நீ

தே. உபா.

153. நன்மையேனுஞ்செயத் திறனிலேன்

நவரோஜ். சாபுதாளம்.

1. ஜென்மமார் கருவிலே வினைவிடங்[1] தீண்டலால்
நன்மனே தத்துவ நாசமா யினவெலாந்
தின்மையே செயவருந் திறனுளேன், சிறியவோர்
நன்மையே னுஞ்செயத் திறனிலேன், நவையினேன்.[2]

2. நான்பிறந் ததுமுயிர்ச் சுமையினு னலியவோ
கான்பிறங் கலினுறுங் கதழ்விடப்[3] பாந்தளில்[4]
ஊன்பிறங் குடல்வளர்த் துழலுவேன், உணர்விலேன்,
என்பிறந் தேன்கொலாம் எழையிவ்வுலகினே?

3. அன்னையாய் அப்பனாய் அன்றுதொட் டின்றுமட்-டு
என்னையன் பொடுபுரந் தென்றுநன் றேதருந்
தன்னையே நிகர்வதோர் தம்பிரான் தயைமறந்-து
என்னையே முப்பகைக் கீடழித் தினைகுவேன்.[5]

4. ஓரணுத் துணையுநல் லுணர்விலேன் உலகுசெய்
கோரணி[6] குலமுடைந் திடையுமோர் கோழையான்,
ஆரணத் துரைபடிந் தயர்வுயிர்த் திலனினி
மாரணக்[7]கடல் குளித் திடுவனோ மதியிலேன்?

5. எப்பெரும் பதகரும்[8] இதயநொந் தேங்கிவந்-து
அப்பனே பிழைபொறுத் தருளு மென் றடையிலோர்
ஒப்பரும் புதல்வனுக் குருகிமன் னிப்பமென்-று
இப்பெருஞ் சுருதிதந் திறைமறந் திடுவாரோ?

H. A. K.

[1] விஷம் [2] குற்றமுள்ளோன் [3] கோபிக்கும் விஷமுள்ள [4] பாம்பைப்போல [5] அழுவேன் [6] பாசாங்கு [7] மரண [8] சண்டாளரும்

154. (*82*) பாதகன் என் வினைதீர்

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பாதகன் என் வினைதீர், ஐயா; கிருபாகரா, நின்
பாடு நினைந் தெனைச் சேர், ஐயா.

அநுபல்லவி

தீதகற்றவே சிறந்த
சேண் உலகினிமை விட்டு,
பூதலத் துகந்து வந்த
புண்ணியனே, ஏசு தேவா,— பாதக

சரணங்கள்

1. வந்துறும் எப்பாவிகளையும்—அங்கீகரிக்கும்
மாசில்லாத ஏசு நாதனே,
உந்தன் இடம் வந்துளமே உருகி அழுத மாது
மூர்ந்தி மிகச் செய்த பாவம்முழுதும் பொறுத்தாய் அன்றோ?
—பாதக

2. சிந்தின உன் உதிரம் அதே—தீயோன் மறத்தை
சின்னபின்னம் செய்ய வல்லதே;
பந்தம் உற உந்தன் வலப் பாகமுற்ற கள்வனையே
விந்தையுற வோட்சித்த தேவனே, அவ்விதமாயே— பாதக

3. அற்பவிசுவாசமுளன் ஆம்—அடியேனை இனி
ஆதரிப்பதார்? உன் தஞ்சமே;
தற்பரா, உனைத் தரிசித் தன்றி நம்பிடேன், எனவே
செப்பின தோமாவுக்குப்போல், திரு உருக்காட்சி தந்து—பாதக

J. P.

155. (*83*) பாவிக் கிரங்கையனே

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆண்டவா, மோட்சகதி நாயனே,
மீண்டவா, பாவிக் கிரங்கையனே.

சரணங்கள்

1. நீண்ட ஆயுளுள்ளவா, நெறிமறை கொடுத்தவா,
தாண்டி உலகில் வந்தாயே, தயாளமுள்ள ஏசுவே,— ஆண்

2. பெத்தலேக மூரிலே பிள்ளையாய்ப் பிறந்தாயே;
சித்தம் வைத்திரங்கமாட்டாயோ, தேவசீல மைந்தனே?—ஆண்

3. பாவியான மனுஷி உன் பாதமுத்தி செய்திட
ஜீவவாக்குரைக்கவில்லையோ, தேற்றல்செய்யும் மீட்பரே?-ஆண்

4. பேதலித்த சீமோனைப் பேணி முகம் பார்த்தாயே;
ஆதரவுநீ தான் அல்லவோ, அருமையுள்ள அப்பனே?— ஆண்

5. கொல்கதா மலையிலே குருசினில் தொங்கையிலே
பொல்லாருக்கிரங்கவில்லையோ, பொறுமையுள்ள தேவனே?
—ஆண்

6. பாவவினை தீர்க்கவே பாடு மிகப் பட்டாயே;
கோபமின்றி என்னை நோக்காயோ, குருசில் அறையுண்டவா?
—ஆண்

J. C. A.

156. (*84*) தயை கூர் ஐயா

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தயை கூர், ஐயா; என் ஸ்வாமீ, பாவி நான்,
தயை கூர், ஐயா; நின்தாசன், ஏசையா;
தயை கூர், ஐயா.

சரணங்கள்

1. ஜெய மனுவேலன், நய அனுகூலன்,
தீரா, தீரா, அதிகாரா, திருக்குமாரா,
சேயர்கள் பணிவிடை மேவிய நேச வி
லாச க்ருபாசன ஏசு நரேந்திரா![1]— தயை

2. வானத்திருந்து வந்து, ஞானத் துரு உவந்து,
வளமை[2] கொண்டு, கிருபை விண்டு, குடில் கண்டு,
மாடடை வீடதி னூடு புல் மேடையில்
நீடின போதினி மோடியதாமோ?— தயை

3. தந்தை பிதாவின் மைந்தன் மைந்தர் வடிவமாகி,
தராதலமேவி[3] 'வா, பாவி' எனக் கூவி,
சாங்கமதாய்[4] அருள் ஓங்கி, மகா பெரு
ஈங்கிசையாய்[5] உயிர் நீங்கினதாலே நீ— தயை

1 அரசனே 2 மேன்மை 3 பூமியிடம் வந்து 4 முழுவதும்
5 உபத்திரவமுள்ளதாய்

4. தேவ ரட்சிப்பனைத்தும் பாவிகட்காய் விளைத்தும்,
சிலுவையில் மாண்டும், துயர் பூண்டும், சிறை மீண்டும்,
ஜீவனோடாதி பராபரனார் வல
பாரிசமே அர சாளும் இந் நேரம் நீ— தயை

வே. சா.

157. (86) பரனே உன் அருள்செய்

சகானா. ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. நரனும் எளியேன் நற்கதி சேர,
பரனே, உன் அருள் செய், என் பவவினை தீர.

2. தரணியோர்க் காக நரர் உருத்தரித்தாய்;
தரு நெறி விளக்கிட மிகவும் சஞ் சரித்தாய்.

3. இக பரம் அனைத்தும் வகையுடன் படைத்தாய்;
எளி யோர்க்கென் றுவின் கொட்டில் வழி வரத்தொடுத்தாய்.

4. பாவிகள் உயிர்த்து ஜீவனைக் கூட,
பரிவுடன் பாடடைந்தீர், திரு ரத்தம் ஓட.

5. இந்நிலத் தவர்க்காய் நந்நெறி முடிக்க,
இழிமரத் தறையுண்டீர் எழில்[1] உடல் துடிக்க.

6. பாதகன் ஒருவன் தீதுணர்ந் துருக,
பரதீசில் அமைந்தீரே, அருள்மிகப் பெருக.

7. மரணத்தின் கூர்போய் நரர் என்றும் நேரே
வாழ்ந்து பரத்துறவே ஆழ்ந்துயிர்த் தீரே.

J. P.

158. (176) தீயன் ஆயினேன்

முகாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தீயன் ஆயினேன், ஐயா; எளியேன் உற்ற
தீவினை அனைத்தும் தீரும்;
தேவரீர் மேலே என் பாரம்,
தீயன் ஆயினேன், ஐயா.

[1] அழகு

அநுபல்லவி

மாயவலை வீசவரு பேயின் வினை தீர,
சேயுடனே உறுசகாயனாய் எமக்கென்றிங்கு
நிச்சயித்தெழுந்த எங்கள்
அச்சயா,[1] திருக்குமாரா,— நீய

சரணங்கள்

1. நன்மை செய்யவே நான் நினைத்தாலும், என்
தன்மை வேறதாய்ப் பின்னம் ஆகுமே;
என்ன என்தன் நீதி கந்தை
அன்ன[2] அருவருப்பாமே;
எத்தனை ஆனாலும் உன்தன்
சித்தம் வைத்தனுக்கிரகிப்பாய்.— நீய

2. பாவமீறி என் ஆவி தள்ளாடி நற்
சீவ பாதையைத் தாவி ஓடியே,
ஆவலாய் அழி வுறும் துர்ச்
சாவின் வழியே தொடர்ந்து
அக்கிரமச் செய்கைகளில்
சிக்கினேன்; ஐயா, உன் தஞ்சம்!— நீய

3. தீது செய்பவன் தேவன் முன்னே உத்ர
வாதியாய் உறு நீதம் உண்டென,
போதம் உற வேத நெறி
ஓதிய ஏசு நாதா, உன்
புண்ணியத்தால் என்னை உய்யப்
பண்ணிடக் கிருபை செய்வாய்.— நீய

J. P.

(177) எனைச் சற்றே கண்பாரும்

ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பாவி எனைச் சற்றே கண்பாரும், சுவாமி.

அனுபல்லவி

தேவதிருப் பாலனான ஜீவனின் மன்னாவே,
சிந்தை விசாலா, மனோலா, குணாலா,
தேசுலாவு[3] திவ்ய ஏசு சர்வேசா,— பாவி

[1] கடவுளே [2] ஒத்த [3] ஒளிவீசும்

சரணங்கள்

1. இந்த லோக வாழ்வை நாடி, என்தன் மனம் வாடுதே;
தந்திரப் பசாசது நிர்ப்பந்தம் உறச் சாடுதே;
இடுக்கண் மிகுதுயர் படுத்துதெனையே;
இடத்த உனதுயிர் விடுத்ததிலையோ?— பாவி

2. பந்தினம் திரண்டு கூடி, கொந்தளித்துப் பேசுதே;
அந்தியும் சந்தியுமாக நிந்தனைசெய் தேசுதே;
பினும் உடல் அடமொடெனொடு சமர்[1] இடுதே;
நினைவு தவறிடவும் மனது பதறுதே.— பாவி

3. பத்துரை மறுத்துப் பேயின் எத்தினில் போனேனே;
குத்திரத் துரோகத்தினால் சத்துருவானேனே;
பதைக்க மனமது கொதிக்கு தலகொடு
கதிக்க அலகையும் வதைக்குதையோ?— பாவி

4. அங்கு நின் பாடுகள் நல்லோர் தங்களுக்குப் பேறோ?
செங்குருதி பாவிகளின் பங்கதல்லால் வேறோ?
ஆ! இது தர்மம் அல தீவினை வளருதே,
தேவரீர் அடிமையைச் சேர்ப்பது கடனே. பாவி

வே. சா.

160. (*178*) நான் ஒரு பாவ ஜென்மி

நீலாம்புரி. ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. ஐயோ, நான் ஒரு பாவ ஜென்மி ஆனேனே!
ஆண்டு ரட்சித்துத் தருளாய்,—மனுவேலனே!
உய்யும்படி, தெய்வமே, உன்னை அல்லால் எனக்கோர்
ஒதுக்கிட முண்டோ வேறே?—மனுவேலனே!

2. நல் வரமாய்ப் பெற்ற நீதி, சுசி, பாக்கியம்,
ஞானம், எலாம் இழந்து,—மனுவேலனே!
சொல்ல வெட்கம் அநீதி, சுசிகேடு, நிர்ப்பாக்கியம்,
துர்ப்புத்தியும் அடைந்தேன்,—மனுவேலனே!

3. மாட்சி உறும் சிங்கார வனமாம் என துளத்தை
மங்கு[2] காடாக்கினேனே,—மனுவேலனே!
ஆட்சி கொளும் உன் சுத்த ஆலயமாம் என் நெஞ்சை
அலகைக் கிடம் ஆக்கினேன்,—மனுவேலனே!

[1] போர் [2] வாடிய

4. உன்னை முழுப் பலத்தால் நேசியாமலே நெஞ்சம்
உரங் கொண்ட பாவி ஆனேன்;—மனுவேலனே!
என்னை நிகராக என் பிறனை நேசியாமல் நான்
இகலுற்[1] றிருந்தேனையா,—மனுவேலனே!

5. துப்புர வாம் சுத்தக் கண்ணனே, உன் முன் இன்னும்
துணிகர மாய் நடந்து,—மனுவேலனே!
இப்படி ஜென்ம கன்ம பாவத்தால் கேடடைந்த
ஏழைப் பாவிக் கிரங்காய்,—மனுவேலனே!

J. P.

161. (179) பாவியாம் எனை மேவிப்பார்

உசேனி. ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்

1. பாவியாம் எனை மேவிப்பார், ஐயா,—ஏசுநாதா, ஸ்வாமி;
பட்சமாக என் பாவந் தீர், ஐயா.

2. தேவத்ரோகி பாவி நான் அன்றோ,—ஏசுநாதா, ஸ்வாமி;
சீர்பதம் துணையன்றி வேறுண்டோ?

3. தீவினையுறு சாவு மேவிற்றே,—ஏசுநாதா, ஸ்வாமி;
சித்தம் வைத்திரட்சித்தாள் ஏழையே.

4. சஞ்சல மிருந்தஞ்சல் ஆயினேன்,—ஏசுநாதா, ஸ்வாமி;
தங்கும் உனை விட்டெங்கே ஏகுவேன்?

5. மனது, வாக்கு, [6]னைகளில் எல்லாம்,—ஏசுநாதா, ஸ்வாமி;
மாசுளோனாய்க் கூசினேன், ஐயா.

6. என் தன் நீதி ஓர் கந்தை அல்லவோ,—ஏசுநாதா, ஸ்வாமி;
என்செய்வேன்? மறு தஞ்சம் இல்லையே.

7. அலகையோடெனை உலகம் ஏய்க்குமே,—ஏசுநாதா, ஸ்வாமி;
ஆதரவில்லை, பாதுகா, ஐயா.

8. மன்னுயிர்க் கெனத் தன்னுயிர் விட்ட,—ஏசுநாதா, ஸ்வாமி;
வந்தெனது நிர்ப்பந்தம் பார், ஐயா.

J. P.

[1] பகைகொண்டு

162. (*180*) எனக்காகவே பாடுகள் பட்டீரோ

ஆஹிரி. சாபுதாளம்.

புலம்பல்

1. ஆதி பராபரனின் சுதனே, கிறிஸ்தேசுநாதா,—எனக்
காகவே இத்தனை பாடுகள் பட்டீரோ, ஏசுநாதா?
தீதணுகாத பராபரன் சேய் அல்லோ, ஏசுநாதா?—நீர்
செய்த குற்றம் அணுவாகிலும் தான் உண்டோ, ஏசுநாதா?
பாதகன் நான் அல்லோ கட்டுண்ண வேண்டிய தேசுநாதா?—
சற்றும்
பாவம் இல்லாத நீர் கட்டுண்ணப் பட்டதேன், ஏசுநாதா?
வாதை எனக்கு வரத்தகும் அல்லவோ, ஏசுநாதா?—சற்றும்
மாசணுகாத நீர் வாதைக்குள் ஆவீரோ, ஏசுநாதா?

2. மத்யஸ்தனாய் எனக்காக வந்தீர் அல்லோ, ஏசுநாதா?—இந்த
வஞ்சகன் சொந்தப் பிணையாளி நீர் அல்லோ, ஏசுநாதா?
எத்தனை பாதகம் செய்தவனாகிலும், ஏசுநாதா?—எனை
ரட்சிப்பதுன் கடன் அல்லாமல், ஆர் கடன், ஏசுநாதா?
சத்துரு நான் என் றறிந்தும் இருந்தீரோ, ஏசுநாதா?—கெட்ட
சண்டாளன் சிந்தையை முற்றும் அறிவீரோ, ஏசுநாதா?
சித்தம் இரங்கி, எனை முகம் பார்க்கவே, ஏசுநாதா?—என்னைத்
தேடி, வலிய வரத் தயவானீரோ, ஏசுநாதா?

3. பத்தம் இல்லாததுரோகி நான் அல்லவோ, ஏசுநாதா?—உமைப்
பாடுபடுத்தின பாதகன் நான் அல்லோ, ஏசுநாதா?
பெத்தரிக்கமான பெருமையினாலே நான், ஏசுநாதா!—கெட்ட
பேயைச் சிநேகித்து, இக்கோலம் ஆகினேனே, ஏசுநாதா!
புத்தி யில்லாத மிருகம்போல் ஆயினேன், ஏசுநாதா!—மனம்
போன வழியெல்லாம் போய் அலைந்தேங்கினேன், ஏசுநாதா!
சித்தம் வைத்தென் பேரில் திருக்கடைக் கண்ணோக்கி, ஏசுநாதா!
—உந்தன்
சீர்பதம் சாஸ்வதம் சேவை புரியச்செய், ஏசுநாதா!

வே. சா.

163. (*181*) எத்தனை திரள் என் பாவம்

தன்யாசி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

எத்தனை திரள் என் பாவம், என் தேவனே!
எளியன்மேல் இரங்கை யனே.

3. கள்ளனாயினும் வெள்ளனாயினும் பிள்ளை நான் உனக் கல்லவோ?
கர்த்தனே, வலப் பக்கமேவிய கள்ளனுக் கருள் செய்தையே;
தன்னி என்னைவிடாமல் உன்னடி தந்து காத்தருள், அப்பனே,
தயவாய் ஒரு குருசில் எறிய சருவ ஜீவ தயா பரா.— ஆரும்

4. நன்றி அற்றவனாகிலும், எனைக் கொன்று போடுவதாகுமோ?
நட்டமே படும் கெட்ட மைந்தனின் கிட்ட ஓடின தில்லையோ?
கொன்றவர்க் கருள் செய்யும் என்று பிதாவை நோக்கிய கொற்றவா,[1]
குற்றம் ஏது செய்தாலும் நீ, எனைப் பெற்றவா, பொறுத்தாள்வை
யே.— ஆரும்

5. பத்தியேதும் இலாது மாய சுகத்தை நாடிய பித்தனாய்
பாழிலே என்றன் நாள் எலாங் கெடுத் தேழையாகினேன்,
என்செய்வேன்?
சத்துருவான பிசாசினால் வரும் தந்திரம் கொடிதல்லவோ?
தஞ்சம் அற்றவன் ஆகினேன், உன தஞ்சல்[2] கூறும் அருதியே.
—ஆரும்

6. அறிவிலாதொரு மிருகமாக நான் அலைந்த பாதகன் ஆயினும்,
அருமை ரட்சகனே, திருமனம் உருகுமே, மிக உருகுமே;
மறுதலித்த பேதுருவைக் கைவிட மனது வந்ததும் உண்டுமோ?
மகதலா மரியாளின் மேல் அருள் வைத்தவா உனின் சித்தமே.
—ஆரும்

வே. சா.

166. (185) என்னை ஆளும் தயாபரனே

முகாரி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஐயையா, நான் பாவி,—என்னை
ஆளும் தயாபரனே!

சரணங்கள்

1. பொய்யாம் உலக உல்லாசத்தினால் மனம்
போனவழி நடந்தேன்;—எ
ஜையா, அபயம்! அபயம்! இரங்கும், மே
ஸையா, என் தாதாவே.— ஐயை

[1] அரசனே [2] அஞ்சாதே என்று

2. எத்தனை ஆறுகள், எத்தனை வாறுகள்,
எத்தனை தீறுகளோ?—என-து
அத்தனே! என் பிழை அத்தனையும் பொறுத்
தாண்டருளும், கோவே.— ஐயை

3. வஞ்சகமோ, காவோ, கபடோ, மாய்
மாலமோ, ரண்டகமோ?—மனச்
சஞ்சலம் நீக்கி எனக்கருள் செய்யும்
சமஸ்த நன்மைக் கடலே.— ஐயை

4. பொய்யும், புரட்டும், உருட்டும், திருட்டும்,
பொறாமையும், ஆணவமும்—விட்
டெய்யும்படி அருள் செய்யும், அனாதி ஓர்
ஏகதிரித்துவனே.— ஐயை

5. உன்னை எவற்றிலும் பார்க்கச் சிநேகித்
துனதடியார்களையும்,—நான்
என்னைச் சிநேகிக்குமாப்போல் சிநேகிக்க
ஏவும், பராபரனே.— ஐயை

வே. சா.

167. (*186*) இரங்கும் இரங்கும் கருணைவாரி

மணிரங்கு. மிஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

இரங்கும், இரங்கும், கருணைவாரி,
ஏசு ராஜனே,—பவ-நாசநேசனே!

சரணங்கள்

1. திரங்கொண்டாவி வரங்கொண்டுய்யச்
சிறுமை பார், ஐயா;—ஏழை—வறுமை தீர், ஐயா.— இர

2. அடியன் பாவக் கடி விஷத்தால்
அயர்ந்து போகின்றேன்;—மிகப்—பயந்து சாகின்றேன்.— இர

3. தீமை அன்றி வாய்மை செய்யத்
தெரிகிலேன், ஐயா,—தெரிவை[1]—புரிகிலேன், ஐயா.— இர

4. பாவி ஏற்றும் கவி மன்றாட்டைப்
பரிந்து கேள், ஐயா;—தயை—புரிந்து மீள், ஐயா.— இர

A. V.

[1] தெரிந்தவை

168. (189) சேர் ஐயா

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சேர், ஐயா; எளியேன் செய் பவ வினை
தீர், ஐயா.

சரணங்கள்

1. பார், ஐயா, உன் பதமே கதி;—ஏழைப்
பாவிமேல் கண் பார்த்திரங்கி,—எனைச்— சேர்

2. தீவினை உணர்ந்த சோரனைப்—பர
தீசிலே அன்று சேர்க்கலையோ?—எனைச்— சேர்

3. மாசிலா கிறிஸ் தேசுபரா,—உனை
வந்தடைந்தனன்; தஞ்சம், என்றே—எனைச்— சேர்

4. தஞ்சம் என்றுனைத் தான் அடைந்தோர்—தமைத்
தள்ளிடேன் என்று சாற்றினையே;—எனைச்— சேர்

5. பாவம் மா சிவப்பாயினும்,—அதை
பஞ்செனச் செய்வேன், என்றனையே;—எனைச்— சேர்

6. தீயர்க்காய்ப் பிணையாய் மரித்த—ஏசு
தேவனே, கருணாகரனே,—எனைச்— சேர்

J. P.

169. (77) ஐயா உனதருள் புரி

மாஞ்சி. ஏகதாளம்.

பல்லவி

ஐயா, உனதருள் புரி, அருமை மேசையா!

அனுபல்லவி

பொய்யா மருள்வினை செய்யா துலகதில்
நையாதடிமைகொள், துய்யா, மெய்யா.— ஐயா

சரணங்கள்

1. ஆதா ரமும் நீ யலதார் திருப் பாதா,
சாதா ரண வேத வினோத சங்கீதா,
காதா ர வினவு,[1] நீ தா எனின் [illegible],
தாதா, பர குரு நாதா, போதா!— ஐயா

1 கேளு

2. அந்தாதி, அனாதி, பிதா ஒரு மைந்தா,
சிந்தா குலமே[1] தவிர், நீதி சுகந்தா;
உந்தா பரம்[2] அருள் எந்தா,[3] ஞானப்ர
பந்தா, வருசதா னந்தா கந்தா!— ஐயா

3. ஈசா, ஈசராபுரி மேவிய வாசா,
பூசா விதி மாமறை புகழுபதேசா,
மாசா மிரு பவ நாசா, எருசலே
ராசா, ஒரு சரு வேசா, தேசா,— ஐயா

வே. சா.

170. (197) ஆரிடத்தில் ஏகுவேன்

சாவேரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆர் இடத்தில் ஏகுவேன் நான்?
ஆதரி, ஐயா!

அநுபல்லவி

தாரகமாய்[4] நீசர் உற்ற சாபம் மாற்றிட வந்த சகாயா,— ஆர்

சரணங்கள்

1. அலகை[5] மடங் கடித் தோட்டின ஜெய திறல்
மைந்தனே, உனை நம்பினேன்;
மலைவுகொளும் எனக்குன் பாதமே கதி அல்லால்,
மற்றொருதுணை இல்லையே, பரனே, இனி— ஆர்

2. அனுக ஈனரை வரவழைக்கும் மனோகரா,
அடியனை அரவணைத்தாள்;
பணிவுடன் உனதடி சேர்ந்து, சரண் புகுந்த
பாவியை நீ கைவிடாமல், அனுக்கிரகி!— ஆர்

3. முடிவு வரை நடத்தி ஆண்டு ரட்சிக்க எனை
முழுதுமே கை அளித்தேன்;
அடிதோறும் பலவினை சூழ்ந்திடும் பொழுதெல்லாம்
ஆதரிப்பதுனது மேல் உற்ற பாரமே!— ஆர்

J. P.

[1] திரு வியாகுலம் [2] உதவி [3] எந்தை [4] ஆதாரமாய் [5] பிசாசு

171. (190) என்பேரில் தயவாய் இரும்

மோஹனம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

சருவேசுரா, ஏழைப்பாவி—என் பேரிலே
தயவாய் இரும், சுவாமி.

அநுபல்லவி

திரியேக பரதேவா, நெறி மேவும் ஒரு யோவா,
சித்தம் இரங்கிக் காத்து, கிறிஸ்தின் முகத்தைப் பார்த்து,—சரு

சரணங்கள்

1. தந்தை நின் ஒன்றான மைந்தன் தனைக் கொடுத் தித் தகமை[1]
   உலகை நேசித்தாய்;—நின்
   சொந்தக் கிருபை தனைச் சிந்தித்துணர மறை தொகுத்தெனக்
   குபதேசித்தாய்;
   இந்தப் பெரிய நேசம் புந்திக் கொளியதாக்கும்;
   எந்தப் படியும் என் நிர்ப் பந்தம் அனைத்தும் போக்கும்!— சரு
2. தேவரீர்க் கேற்காத தீவினைகளைச் செய்தும் தண்டியாமல்
   பொறுத்தீர்,—நீர்
   யாவும் அறிந்திருந்தும், கோபித்துக் கைவிடாதென் நன்றி
   கேட்டை மறுத்தீர்,
   ஜீவனே, உமக்குப் பாவி பதில் என்செய்வேன்?
   மேவி அடி தொழாமல் ஆவி எங்ஙனம் உய்வேன்?— சரு
3. நெஞ்சில் தெய்வ பயம் கொஞ்சமேனும் இல்லாமல் நீதி வழி
   யைக் கடந்தேன்;—கெட்ட
   வஞ்ச உலக வாழ்வை மிஞ்சத் தேடிப், பேயின் மனதுக்கேற்க
   நடந்தேன்,
   பஞ்ச பாவி கூவிக் கெஞ்சும் ஜெபத்தைக் கேளும்,
   தஞ்சம் என்றேன்; உனக்கே அஞ்சல் என்[illegible] ஆளும்—சரு

4—3 வே. சா.

172. (191) தருணம் இதில் அருள் செய்

ஆனந்தபைரவி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

தருணம் இதில் அருள் செய், ஏசுபரனே, பாவச் சுமை
யானது
தாங்க ஏழையாலே அரி தேங்கல் உற லானேன்.

[1] இவ்விதமாய்

அனுபல்லவி

மரண மதின் உரமே ஒழித்தலகை திறம் அறவே செய்து,
வதையே விளைத்திடு தீவினை சிதைய வகை புரி, பரனே.—தரு

சரணங்கள்

1. உலகர் உறு பவமானதைத் தலைமேல் சுமந் ததனை அற
ஒழிக்க, நண்பர் செழிக்க, வனம் தெளிக்க வந்த பரம் பொருளே,
பல காலம் இத் தலமே ஒரு நிலையே எனப் புலமீ துன்னிப்[1]
பாழில் அழி ஏழை தனை ஆளவே இவ்வேளை வர.— தரு

2. வருத்த முடன் அகப் பாரமே தரித்தோர் தமை, விருப்போடு நீர்
வாரும், எனைச்சேரும், என்ற சீரை அறிந்தே ஏழையேன்;
திருத்தமுடன் எனைக்காத்து, நற்கருத்தை அளித்திருத்த அருள்
செய்ய, நானும் உய்யக் கருணை பெய்யக் கெஞ்சினேன், ஐயனே.
—தரு

J. P.

173. (*214*) கிருபை கூரும் ஐயனே

மோஹனம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

கிருபை கூரும் ஐயனே;—பாவி என்
சிறுமை தீரும், மெய்யனே.

அனுபல்லவி

பொறுமையே மிகுந்த அருமை தேவனே, நீர்— கிரு

சரணங்கள்

1. ஆறு லட்சண தேவா,—அடியர்க்குத்
தேறுதல் அருள்தா, வா;—திருமறை
கூறும் கருணை நாவா,—குறை அறப்
பேறுறச் செய் ஜீவா,—பெரியவா,
ஈறிலா துயர்ந்த மாறிலா வஸ்துவே, நீர்— கிரு

2. பத்தர் தொழும் சருவேசா,—பரிந்தருள்
வைத்த சத்திய வாசா,—மகா பரி
சுத்தக் கிருபையின் நேசா,—சுயாதிப
முத்தொழில் தரும் ஈசா, முழுதும் என்
மத்தியஸ்தனான நித்திய கிறிஸ்துவே, நீர்— கிரு

[1] நினைத்து

3. பாவத்தின் வழி நடந்தேன்,—பசாசுடன்
சாபத்திலே கிடந்தேன்,—சதா நித்ய
கோபத்தையே அடைந்தேன்,—கொடுமையின்
ஆபத்தால் மனம் உடைந்தேன்,—அடிமையை
மாபத்திரத் தோடென் பரிதாபத்தைப் பார்த்திரங்கி,
—கிரு

4. சரணம், சரணம், நாதா!—தவிக்கிற
தருணம், தருணம், வேதா,—தயாபர
கிரணம் இலங்கும் பாதா,—கிலேசங்கள்
திரணம்[1] உறாத நீதா,—திடுக்கிடும்
மரண வேளையிலும் கரணம்[2] மயங்கும் போதும்,— கிரு

வே. சா.

174. (216) என்தன் முகம் பார்த்திரங்குவாயே

உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

தந்தை சருவேஸ்பரனே, உந்தன் மகன் ஏசுவுக்காய்
எந்தன் முகம் பார்த்திரங்குவாயே—இம்மாத்ரம் நீயே.

சரணங்கள்

1. அந்தமதிலா அகாரி,[3] சந்ததமுமே விசாரி,
விந்தை அருள் மேவும் அசரீரி, மெய்ஞ்ஞான வாரி,— தந்

2. ஞானபரனே, ஒருத்வ மானமுதலே, திரித்வ
மேன்மை வடிவான மகத்வ மேலான தத்வ,— தந்

3. விற்பன விவேக நூலா, அற்புதமான சீலா,
நற்பரம லோக அனுகூலா, நன்மை க்ருபாலா,[4]— தந்

4. ஆதிமுதலான நேசா, வேதமறை மீதுலாசா,
பேதகம் இலாத சத்ய வாசா, ஞானப் ப்ரகாசா!— தந்

5. வந்த வினை யாவும் தீரும், நிந்தை அணுகாமல் காரும்;
சிந்தை மகிழ்ந்தே, கண்ணாலே பாரும்; சீர்ப்பாதம் தாரும்;— தந்

வே. சா.

[1] அற்பம் [2] புத்தி [3] கடவுள் [4] கிருபையளிப்பவனே

175. (217) எளியனுக் கிரங்குவாயே

கல்யாணி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

இறைவன் நீயே;—எளியனுக்
கிரங்குவாயே.

அநுபல்லவி

மறை விளக்கி இச்சாலை மீட்க,—இம்
மாநுவேல் எனும் நாமம் மேவியே,
தரையில் வந்தவதரித்த ஏழைகள்
தாதா, ஏகநாதா, என்— இறை

சரணங்கள்

1. அண்டர்கள்[1] போற்றும் விண்ணோனே,—எங்கள்
ஆதாரவாய் உற்ற கோனே,—நல்ல
தொண்டர்களுக் கருள் புரியும் நன் மனத்
தூயா, அன்பர் நேயா, என்— இறை

2. நன்று திகழ்[2] பெரியோனே,—திவ்ய
ஞானம் எனும் பெயரோனே,—இயல்
அன்றும் இன்றும் ஒன்றுபோல உறும்
ஐயா, ஒளிர் மெய்யா, என்— இறை

3. எங்கும் நிறைந்த வல்லோனே,—அன்பர்க்
கின்பு செய்கின்ற நல்லோனே,—மிக
இங்கிதமாய்[3] உனை ஏத்தித்[4] தொழ அருள்
ஈவாய்; க்ருபை ஆவாய்; என்— இறை

J. P.

176. (218) தேவா, இரக்கம் இல்லையோ

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேவா, இரக்கம் இல்லையோ?—ஏசு
தேவா, இரக்கம் இல்லையோ?

அநுபல்லவி

ஜீவா, பரப்ரமவ கோவா, திரித்துவத்தின்
மூவாள் ஒன்றாக வந்த தாவீதின் மைந்தன், ஒரே— தேவா

[1] தேவதூதர்கள் [2] ஒளி வீசும் [3] இனிமையாய் [4] துதித்து

சரணங்கள்

1. எல்லாம் அறிந்த பொருளே,—எங்கள்
இல்லாமை நீக்கும் அருளே,—கொடும்
பொல்லா மனதுடைய கல்லான பாவிகளைக்
கொல்லாதருள் புரியும் நல்லாயன் ஏசுநாதா,— தேவா

2. எங்கும் நிறைந்த ஜோதியே,—ஏழைப்
பங்கில் உறைந்த நீதியே,—எங்கள்
சங்கடமான பாவ சங்கதங்களை[1] நீக்கும்
துங்க இஸ்ராவேலின் வங்கிஷ க்ரீடாதிபதி,— தேவா

3. வேதாந்த வேத முடிவே,—ஜெக
ஆதாரம் ஆன வடிவே,—ஐயா,
தாதாவும் எமைப் பெற்ற மாதாவும் நீயே; ஏசு
நாதா, ரட்சியும், வேறே ஆதாரம் எமக்கில்லை.— தேவா

வே. சா.

77. (219) பரனே, திருக்கடைக்கண் பாராயோ

ரிகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பரனே, திருக்கடைக்கண் பாராயோ?—என்றன்
பாவத்துயர் அனைத்தும் தீராயோ?

சரணங்கள்

1. திறம் இலாத எனை முனியாமல்,[2]—யான்
செய்த குற்றம் ஒன்றும் நினையாமல்,— பர

2. மாய வலையில் பட்டுச் சிக்காமல்,—லோக
வாழ்வில் மயங்கி மனம் புக்காமல்,— பர

3. அடியேனுக் கருள் செய் இப்போது,—உன
தடிமைக் குன்னை அன்றிக் கதி ஏது?— பர

4. வஞ்சகக் கவலை கெடுத் தோட்டாயோ?—என்றன்
மனது களிக்க வர மாட்டாயோ?— பர

5. ஏசுவின் முகத்துக் காய் மாத்ரம்—எனக்
கிரக்கம் செய்யும்; உமக்கே தோத்ரம்.— பர

வே. சா.

[1] நட்புகளை [2] கோபிக்காமல்

178. (*220*) என் கலி நீங்கும்படி நல்பாங்கு புரியாயோ

முகாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

என் ஐயா, தினம் உனை நம்பி நான்
இருப்ப தறியாயோ?—மன
தேங்கும் என் கலி நீங்கும் படி நல்
பாங்கு புரியாயோ?

அனுபல்லவி

அன்னை யிடத்தில் என்னை உருவ
தாய் வகுத்தவா, கிறிஸ்
தையா எனதையா அருள் செய்,
யாதது மெய்யா இது?— என்

சரணங்கள்

1. குற்றத்தால் உனைக்கிட்ட என் மனம்
கூசி நாணுதே;—என் தன்
கோதும்[1] நான் செய்த தீதும் மனதில்
கூடத் தோணுதே;
சுற்றும் உலகச் சத்துருப் பகை
சூழக் காணுதே;
சுருதி மொழி உறுதி தனைக்
கருதி வந்தேன்; பொறுதி அருள்! என்

2. உன்னை அல்லாமல் பின்னை வேறெனக்
குதவி இல்லையே;—என
துற்ற ஜனமும் சுற்றத் தோர்களும்
உரிமை இல்லையே;
பின் எவரிடம் போவேன், சொல்? அது
பெரிய தொல்லையே;
பேசும் விசு வாசம் வளர்
நேசக் கதிர் வீச அருள்!— என்

3. அத்தனே, உன்தன் ரத்தத்தால் எனை
ஆற்றித் தேற்றையா,—தேவ
ஆவியாகிய ஈவெனும் உன
தருளை ஊற்றையா,

[1] குற்றமும்

நித்தனே, என்தன் குற்றத்தை எல்லாம்
நீக்கி ஆற்றையா,
நேசா, பவ நாசா, மறை
வாசா, எசு, ராசா, அருள்!— என்

மரி. உப.

179. (222) எனைத் தாங்கி அருள், கருணைவாரி

சைந்தவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தருணமே, பரம சரீரி; எனைத்
தாங்கி அருள், கருணைவாரி.

அநுபல்லவி

உரிமை அடியர் அனுசாரி,—உயர்
எருசலை நகர் அதி காரி, அதி— தரு

சரணங்கள்

1. வரர்[1] அடி தொழும் வெகு மானி,[2]—பரன்—மகிமை ஒளிர்
தேவ சமானி,
நரர் பிணை ஒரு பிரதானி,—எசு—நாயகன் என தெஜமானி,
அதி— தரு

2. ஆதாரம் உனை அன்றி யாரே?—எனை—அன்பாய்த் திருக்கண்
கொண்டு பாரே;
பாதாரவிந்தம்[3] கதி சேரே,—இஸ்ரேல்—பார்த்திபன் தவிது
வங்கிஷ வேரே, அதி— தரு

3. நித்த நித்த மாக என்றன் மேலே—வருவ—தெத்தனை துன்
பங்கள் ஒருக்காலே;
அத்தனையும் நீக்குதற்குன் காலே—எனக்—குத்தம துணைதான்,
மனு வேலே, அதி— தரு

4. கங்குல்[4] பகலும் துயரம், கோவே;—வரும்—கலக்கம் ஒழித்
தெனைத் தற் காவே!
பங் கெனக்குத் தந்த மெய்ம் மன்னாவே,—எழைப்—பாவியை
ரட்சியும், எசு தேவே! அதி— தரு

வே. சா.

[1] வானோர் [2] பெரியோர் [3] பாதமாகிய தாமரை [4] இரவு

180. (224) எனின் சிறுமை தீர்த்தருள்

கமாஸ். சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஜீவனேசு கிருபாசன்னு, எனின்
சிறுமை தீர்த்தருள் ஓசன்னு!

சரணங்கள்

1. காவில்[1] ஆதஞ் செய் பாவமுடவே,
கடிய பேய் சரசோடவே,
பூவுள்ளோருமைப் பாடவே, பரி
பூரண க்ருபை சீடவே,— ஜீவ

2. தொண்டர் பாதக ரண்டகங் கெட,
துயரமேபடும் அத்தனே,
தொண்டன் நின் சரணண்டினேன்; எனின்
தீமை, தீர், பரிசுத்தனே!— ஜீவ

3. அடியர் அடி பெற, அலகை யழல் விழ,
அரிய பொன்முடி கொடுபட,
படியில் நான் படுங் கொடிய விடர் கெட,
பலது தீமையு முறிபட,— ஜீவ

தே. சா.

181. (225) இழிஞன் எனை மீட்டருள்

காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஏசுவே, கிரு பாசனப்பதியே, கெட்ட
இழிஞன் எனை மீட்டருள்,
ஏசுவே, கிரு பாசனப்பதியே.

சரணங்கள்

1. காசினியில் உன்னை அன்றி, தாசன் எனக் காதரவு
கண்டிலேன், சருவ வல்ல மண்டலாதிபா!
நேசமாய் ஏழைக்கிரங்கி, மோசம் அணுகாது காத்து,
நித்தனே, எனைத் திருத்தி, வைத்தருள் புத்தி வருத்தி,— ஏசு

[1] தோட்டத்தில்

2. பேயுடைச் சிறையதிலும், காய வினைக் கேடதிலும்,
பின்னமாகச் சிக்குண்ட தூர்க் கன்மி[1] ஆயினேன்;
தீயரை மீட்கும் பொருளாய் நேயம் உற்றுதிரம் விட்ட
தேவனே, எனைக்கண் நோக்கித் தீவினை அனைத்தும் நீக்கி,—எசு

3. சிறைப்படுத்தின வற்றைச் சிறையாக்கி விட்ட அதி
தீரமுள்ள[2] எங்கள் உப கார வள்ளலே,
குறை எதுவே அண்டினோர்க் கிறைவா? எனைச் சதிக்கும்
குற்றங்கள் அறவே தீர்த்து, முற்றுமுடியக் கண் பார்த்து,—எசு

4. பொல்லா உலகம் அதில் நல்லார் எவரும் இல்லை,
புண்ணியனே, உன் சரணம் நண்ணி[3] அண்டினேன்;
எல்லார்க்குள் எல்லாம் நீ அல்லோ எனக்குதவி?
இந்நாள் அருள் புரிந்து உன் ஆவியைச் சொரிந்து,— எசு

J. P.

182. (228) தேவா, திருக்கடைக்கண் பார்

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேவா, திருக்கடைக்கண் பார், ஐயா:
வினை தீர், ஐயா, வினை தீர், ஐயா.

அனுபல்லவி

கோவாய் உலகில் வந்த யோவா, சச்சிதானந்தா!— தேவா

சரணங்கள்

1. மேவிய தயை நிரம்பி, ஆவலுடனே விரும்பி,
பாவி எனையே திரும்பிப் பார், ஐயா, ஸ்வாமி!— தேவா

2. பொல்லா உலகம் பகை, எல்லாச் செல்வமும் புகை;
வல்லா, உனின் கிருபை கூர், ஐயா, ஸ்வாமி.— தேவா

3. அந்தி சந்தியும் விடாமல், தந்திரப் பசாசடாமல்,
எந்த விதமும் கெடாமல் ஆளுமே, ஸ்வாமி!— தேவா

4. சர்ப்பனை[4] யதாய் உலகம் இப்படித் துரோகம் செய்தால்,
எப்படி அடிமை கரை யேறுவேன், ஸ்வாமி!— தேவா

[1] செய்கையுள்ளோன் [2] வல்லமையுள்ள [3] விரும்பி [4] வஞ்சகம்

5. எத்தனை துயர் அடைந்தேன்! மெத்தவும் மன துடைந்தேன்;
சித்தம் இரங்காய், என் மணவாளனே, ஸ்வாமி!— தேவா

6. இந்தத் தினத்தில் எனக்குத் தந்த சுகத்துக்குனக்கு
வந்தனம்! அனந்தனந்தம் ஸ்தோத்திரமே, ஸ்வாமி!— தேவா

வே. சா.

183. கடைக் கணியே

சுருட்டி. ரூபகதாளம்.

சரணங்கள்

1. பரனே பரம் பரனேபரப் பொருளே, பரஞ்சோதி,
உரனுடிய[1] விசுவாசிகட் குவந்தாதரம்[2] புரியும்!
பெருமான் அடி யேனுறுபெரும் பாவிபிழை பட்டேன்;
சரணடிவந் தடைந்தேன், ஒரு தமியேன்கடைக் கணியே!

2. தூலத்தையு[3] வந்துண்டுசு கித்துச்சுகம் பேணிக்
காலத்தையுங் கழித்தேன், உயர் கதிகூட்டும் ரக்ஷணிய
மூலத்தனி முதலே, கடை மூச்சோயுமுன் முடுகிச்[4]
சீலத்திரு முகத்தாரொளி திகழக்கடைக் கணியே!

3. அன்பார்கலி[5] யருண்மாமழை அடியார்க்க னவரதம்
இன்பார்தரு கிருபாநிதி, இரக்ஷண்ய புண்ணியக்குன்
றன்பாற்சரணடைந்தேன் வினையொருக்காய்[6] அகத்தொளிதந்-து
என்பாற்பிழை பொறுத்தாதரித் தெந்தாய், கடைக் கணியே!

4. கோதார்[7] குணக் கேடன், மிகக் கொடியன், கொடும்பாவி,
ஏதாகிலு நன்றொன்றில் னெனினும் புறக்கணியா-து
ஆதாரசர் வேசா[8]வன வாதா[9]வரு ளுதா,
பாதாரவிந் தஞ்சேர்த்தெனைப் பரிவாய்கடைக் கணியே!

5. போராதர முடையாய்ப்பெரி யோனே, பெரு மானே,
பாராதரித் துயிர்க்கிர க்ஷணையீட்டிய[10] பரனே!
ஓராதர முனையன்றிலை, யுயிர்போம்பொழு திடன்வந்-து
ஆராதரம் புரிவார் எனக் கையா? கடைக் கணியே!

1 திண்மை தேடிய 2 ஆதரவு 3 உருவத்தை 4 விரைந்து சென்று
5 அன்பாகிய கடல் 6 தண்டிக்காதே 7 குற்றம் நிறைந்த
8 ஆதாரவே சர்வேசா 9 பெரும் உபகாரி 10 சம்பாதித்த

6. கிருபாகர கருணாகர கிளர்[1]புண்ணியப் பொருப்பே,[2]
பெருமாவடியேன்செய்பிழை பொறுத் தென்னுயிர் பிரிகால்
மருவார்தரு குருசில் திகழ் வதனும் புஜமும்முன்
திருநாமமக் கிரமும்மகக் திகழக்[3] கடைக் கணியே!

H. A. K.

184. (182) பாவியாகவே வாறேன்

மோஹனம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

பாவியாகவே வாறேன்; பாவம் போக்கும்
பலியாம் என் ஏசுவே, வாறேன்.

சரணங்கள்

1. பாவக்கறை போமோ என் பாடாய்? உன் பாட்டாலன்றிப்
போவதில்லை என்றே பொல்லாத பாவியே நான்— பாவி
2. நீ வா, உன் பாவம் என்றால் நீங்கும் என்று சொன்னீரே;
தேவா, உன் வாக்கை நம்பி, சீர்கேடன் நீசனும் நான்— பாவி
3. பேய்மருள் உலகுடல் பேராசையால் மயங்கிப்
போயும் அவற்றோடு போரில் அயர்ச்சியாய் நான்— பாவி
4. ஜீவ செல்வ ஞான சீல சுகங்கள் அற்றேன்,
தாவென்று வேண்டிய சாவில் சஞ்சரித்த நான்— பாவி
5. துன்பங்கள் நீக்கி உன்னைத் தூக்கி அணைப்பேன் என்றீர்;
இன்ப வாக்குத்தத்தத்தை இன்றைக்கே நம்பியே நான்— பாவி
6. உன்னைச் சேர ஒட்டாமல் ஊன்றிய தடை யாவும்
உன்னன்பால் நீங்கி நல் உயிர் அடைந்தோங்கவே நான்—பாவி

E. W.

185. (202) ஐயையா, நான் வந்தேன்

முகாரி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஐயையா, நான் வந்தேன்;—தேவ
ஆட்டுக்குட்டி, வந்தேன்.

[1] ஒளி [2] மலை [3] ஒளிவீச

சரணங்கள்

1. தூய்யன் நீர் சோரி[1] பாவி எனக்காய்ச் சிந்தித்
துஷ்டன் எனை அழைத்தீர்,—தயை
செய்வோம் என்றே; இதை அல்லாது போக்கில்லை;
தேவாட்டுக்குட்டி, வந்தேன்;— ஐயையா

2. உள்ளக் கறைகளில் ஒன்றேனும் தானாய்
ஒழிந்தால் வருவேன், என்று—நில்லேன்;
தெள் உம் உதிரம் கறை யாவும் தீர்த்திடும்;
தேவாட்டுக்குட்டி, வந்தேன்; ஐயையா

3. எண்ணம், வெளியே போராட்டங்கள், உட்பயம்
எத்தனை எத்தனையோ!—இவை
திண்ணம் அகற்றி எளிஞனை ரட்சியும்;
தேவாட்டுக்குட்டி, வந்தேன்;— ஐயையா

4. ஏற்றுக்கொண்டு மன்னிப் பீந்து சுத்திகரித்
தென்னை அரவணையும்;—மனம்
தேற்றிக்கொண்டேன் உந்தன் வாக்குத்தத்தங்களால்;
தேவாட்டுக்குட்டி, வந்தேன்;— ஐயையா

5. மட்டற்ற உம் அன்பினாலே தடை எதும்
மாறி அகன்றதுவே,—இனி
திட்டமே உந்தன் உடைமை யான் என்றென்றும்;
தேவாட்டுக்குட்டி, வந்தேன்;— ஐயையா

A. V.

186. (*198*) ஏற்றுக் காத்திடும் ஏசுவே

கல்யாணி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

என்னையும் உம தாட்டின் மந்தையோ
டேற்றுக் காத்திடும், ஏசுவே.

சரணங்கள்

1. வன்னியான தோர் அலகைப் பேய் தனை
வதைத்திட ஞான பெலத்துடன் சிறந்-து
இந்நிலத்தினில் வந்துதித்த நல்
ஏசுவே, எனைச் சேர்த்திடும்.— என்னை

[1] இரத்தம்

2. ஐயிருபது ஆட்டினில் ஒன்று
அகன்றிட, மனம் உகந்து கோன்—அதை
மெய்யதாகவே தேடுவான் என்ற
மேய்ப்பரே, எனைச் சேர்த்திடும்.— என்னை

3. வாசலாகவே இருக்கிறேன், எனுல்
வந்தவன் மனம் நொந்திடான்—வெகு
நேசமாகவே வாழ்வான், என்ற நல்
நிமலனே, எனைச் சேர்த்திடும்.— என்னை

4. நல்ல மேய்ப்பன் நான் என மொழிந்த என்
நாதனே, ஞான போதனே—ஜீவ
புல்லுள்ள ஸ்தலந் தன்னில் கொண்டெனைப்
போஷித்து முசிப்பாற்றிடும்.— என்னை

5. மேய்ப்பராகவே இருக்கிறீர்: எந்தன்
மேய்ச்சலும் நீர் தாமலோ—ஞான
வாய்ப்புள்ள சத்ய மறையில் மேய்ந்து நான்
வளர்ந்திட அருள் புரிந்திடும்.— என்னை

6. அன்புடைய மெய் மேய்ப்பராயிருந்-து
ஆட்டுக்காய்ச் சொந்த ஜீவனை—வெகு
இன்பமாகவே ஈந்து மீட்ட நல்
எசுவே, எனைச் சேர்த்திடும்.— என்னை

மரி. உப.

187. (*229*) உரமுடன் தாங்கையா

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பரனே, உனை நம்பினேன்; உரமுடன் தாங்கையா,

சரணங்கள்

1. அருள் தருவாயே, அகம் வருவாயே;
திரிவினை[1] தீர்த்து விடுவாயே; ஒகோ!— பரனே

2. மானில மீது வரும் பலன் ஏது?
வானில் எனைச் சேர்த்திடு வாயே; ஒகோ;— பரனே

3. அலகையை ஜெயித்தாய், அதின் திறம் அழித்தாய்;
உலக அழுக்கனைத்தும் துடைத்தாய்; ஒகோ!— பரனே

1 சிந்தை, செய்கை, சொல்

4. பாவிகட்காகப், பரனே, நீ சாகப்
பூ வுலகில் வந்ததற்காக, ஓகோ!— பரனே

5. தீயர்கள் உய்யத் தேவரீர் செய்ய
மாய உலகில் வந்து மாண்டாய், ஓகோ!— பரனே

6. விசுவாசம் தரவும், விசும்பில் யான் வரவும்,
அசுசி அகற்றவும், அடியேனே, ஓகோ!— பரனே

J. P.

188. (76) ஏசு ராசா எனை ஆளும்

தோடி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

ஏசு ராசா,—எனை—ஆளும் நேசா!

சரணங்கள்

1. மாசிலா மணி ஆன முச்சுடர்
மேசியா அரசே,—மனு
வேலே, மாமறை நூலே, தேவ செங்
கோலே, இங்கெனின் மேலே அன்பு செய்.— ஏசு

2. தாவீ தரசன் மைந்தா,—நின்
சரணம், சரணம், எந்தா!—சதா
னந்தா வா னந்தா, உ
வந்தாள்; மிக வந்தனம், வந்தனம்!— ஏசு

3. ஐயா, என் மனம் ஆற்றி,—உன
தடிமை என்றெனைத் தேற்றிக்,—குண
மாக்கி, வினை நீக்கிக், கை
தூக்கி, மெய்ப் பாக்கியம் கொடு.— ஏசு

4. சுத்த திரித்துவ வஸ்துவே,—சுவி
சேட மகத்துவ கிறிஸ்துவே,—பரி
சுத்தனே, கரி சித்தெனை இ
ரட்சித் தடிமைகொள்: நித்தியம் தோத்திரம்!— ஏசு

5. மங்களம் ஈசாவே,—வளம் மிகும்
சங்கையின் ராசாவே,—நரர்
வாழ்வே, மன் னுவே, மெய்த்
தேவே, உமக் கோசன்னுவே!— ஏசு

வே. சா.

189. (*200*) ஆரிடத்தில் ஏகுவோம்

சாவேரி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஆரிடத்தினில் ஏகுவோம்?—எம் ஆண்டவனே,
ஆரிடத்தினில் ஏகுவோம்?

அனுபல்லவி

ஆரிடத்தில் ஏகுவோம்? சோராநித்திய ஜீவ
நேரார்[1] வசனங்கள் உமதுசாரில் இருக்க, இனி.— ஆரி

சரணங்கள்

1. பாவிகளாம் எங்களுக்கு—உமையல்லாது
தாவரமில்லை; நீரே
ஜீவன் தனையுடைய தேவகுமாரனாக
மேவு கிறிஸ்தென்றுமையே—ஆவலுடன் நம்பினோம்.— ஆரி

2. போனவர்போல நாங்களும்—உமை நெகிழ்ந்து
போவதில்லை, பரமனே,
ஞானோபதேச குருவான உம்மை அண்டின
ஈனர் இனிதுற்ற உமது—தானமதைப் பிரிந்து— ஆரி

3. உற்றார் சிநேகர் யாரையும்,—எம் வீடுவாசல்
உள்ள பொருளனைத்தையும்
முற்றாய் வெறுத் தும்மையே பற்றியிருக்க நாங்கள்
தெற்றாய்,[2] இனியும்மைநன்றி—யற்றோர்போலே நெகிழ்ந்து—
ஆரி

4. பொன் னுலகத் திருந்தெம்மைப்—புரக்க வந்த
புண்ய நாதன் நீரல்லவோ?
பின்ன பேதகமற்ற மன்னவனே, உமது
நன்னய முகப்பிர—சன்ன மதனை விட்டு,— ஆரி

J. P.

190. (*226*) வேறொரு துணை இல்லை

காம்போதி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

நின்பாதம் துணை அல்லால், வேறொரு துணை
இல்லை,—
நித்ய பரம போதா.

[1] நன்னெறி [2] நிச்சயமாய்

அனுபல்லவி

என் பாவம் போக்கியே கிருபை புரியும், சுவாமீ,
ஏக வஸ்துவான ஏசுக் கிறிஸ்துநாதா!— நின்

சரணங்கள்

1. ஆதி மனிதருக்கன் ஞேதியபடி மனு அவதாரமாய்ப் பிறந்தீர்;
ஜாதி அனைத்தும் உய்ய,[1] நீதிக்கென்று தலைசாய்த்துக் குருசில் இறந்தீர்;
வேதம் முழுதும் நிறை வேற்றிக் கடைசியிலே வெற்றி முடியும் சிறந்தீர்;
ஏதம்[2] இல்லாத அ ஞதி திருமகனே,
எங்கும் நிறைந்திலங்கும் ஏசுகிறிஸ்தென் தேவா!— நின்

2. தேவரீருக் கேற்காத குற்றம் செய்திருந்தாலும், சித்தம் இரங்கி வாரும்;
மேவி எனது வினை யாவும் அகல இந்த வேளை எனையும் காரும்;
பாவிக்குதவியாக, மனுவேலே, நீர் பட்ட பாடனைத்தையும் பாரும்;
ஆவலாக உனை அடைந்து சரண் புகுந்தேன்;
ஆபத்தை நீக்கும், ஐயா, இப்போ மெய்யாய்!— நின்

வே. சா.

191. சிலுவைமிசைக் கண்டேனே

ஆரபி. ஆதிதாளம்.

1. கள்ளமுறுங் கடையேனுங் கடைத்தேறப் பெருங்கருணை
வெள்ளமுகந் தருள்பொழியும் விமலலோ சனநிதியை,[3]
உள்ளமுவப் புறுதேனை, யுயிர்க்குயிரை, யுலவாத[4]
தெள்ளமுதைத் தீங்கனியைச் சிலுவைமிசைக் கண்டேனே.

2. படிசாய்த்த[5] பெரும்பாவப் பரஞ்சுமந்து பரமர்திரு
மடிசாய்த்த திருமேனி வதைந்திழி[6] செங் குருதியுக,[7]
முடிசாய்த்த பெருமானை, மூதலகை[8] தலைநசுக்கிக்
கொடிசாய்த்த கொற்றவனைக் குருசின்மிசைக் கண்டேனே.

3. மூவினைக்கு மும்முதலாய், மும்முதலு மொருமுதலாந்
தேவினைக்கை தொழுதேத்துந் திரிகரண சுத்தருந்தம்
நாவினைக்கொண் டேத்தரிய[9] நல்லறத்தின் தனித்தாயைத்
தீவினைக்கோ ரருமருந்தைச் சிலுவைமிசைக் கண்டேனே.

[1] பிழைக்க [2] குற்றம் [3] பரிசுத்த கண்ணின் செல்வப் பெருக்கே
[4] சலிப்புறாத [5] பூமி சாயச்செய்ய [6] வருத்தப்பட்டு [7] சிந்த
[8] பழைய பிசாசின் [9] துதிக்கமுடியாத

4. மூவாத முதலவனை, முதுசுருதி மொழிப்பொருளை
ஓவாத பெருங்குணத்த உத்தமனை, உலகனைத்தும்
சாவாத படிகாக்கத் தனுவெடுத்துத்[1] துஜங்கட்டுந்
தேவாதி தேவனையான் சிலுவைமிசைக் கண்டேனே.

5. துன்னெறிபுக் குழல்கின்ற தூர்த்தரிலுந் தூர்த்தனுய்ப்
பன்னெறிகொள் பரசமயப் படுகுழிவீழ்ந் தழிவேற்கு
நன்னெறியின் துணிபுணர்த்தி நயந்திதயக் கண்திறந்து
செந்நெறி காட்டிய குருவைச் சிலுவைமிசைக் கண்டேனே.

6. மறம் வளர்க்குங் களருளத்தை[2] வளமலிதண்[3] பணையாக்கி
அறம் வளர்க்கு மருண்முகிலின் அன்புமழை மாரிபெய்து
புறம் வளர்க்கும் இரக்ஷிப்பின் புகழமைந்த புண்ணியத்தின்
திறம் வளர்க்குஞ் செழுங்கிரியைச் சிலுவைமிசைக் கண்டேனே.

7. காயொளியில்[4] கதிர்பரப்புங் களங்கமினீ தியின்சுடரைப்
பாயொளிகொள்[5] பசும்பொன்னை, பணிக்கருஞ்[6] சிந்தாமணியைத்
தூயொளிகொள் நித்திலத்தைத்[7] தூண்டாத சுடர்விளக்கைச்,
சேயொளிகொள்[8] செம்மணியைச் சிலுவைமிசைக் கண்டேனே.

H. A. K.

192. உன் தன் சிலுவை என் மேன்மை

ரூபகதாளம்.

பைரவி.

பல்லவி

விந்தைக் கிறிஸ்தேசு ராசா!
உந்தன் சிலுவை என் மேன்மை.

அனுபல்லவி

சுந்தரம் மிகும் இந்தப் பூவில்
எந்த மேன்மைகள் எனக்கிருப்பினும்,— விந்தை

சரணங்கள்

1. திரண்ட ஆஸ்தி, உயர்ந்த கல்வி,
செல்வாக்குகள் மிக விருப்பினும்,
குருசை நோக்கிப் பார்க்க எனக்
குரிய பெருமை யாவும் அற்பமே.— விந்தை

[1] சரீரமடைந்து [2] உவர் நிலமாகிய மனதை [3] செழிப்பு மிகுந்த
[4] எரியுமொளிபோன்ற [5] பரவுமொளிகொண்ட [6] சொல்லுதற்கரிய
[7] முத்தை [8] மிக்க ஒளியைக்கொண்ட

2. உம் குருசே ஆசிக்கெல்லாம்
ஊற்றும், வற்றா ஜீவநதியாம்;
தூங்க இரத்த ஊற்றில் மூழ்கித்
தூய்மையடைந்து மேன்மையாகினேன்.— விந்தை

3. சென்னி, விலா, கை, காலின்று
சிந்துததோ! துயரோடன்பு;
மன்னு, இதைப்போன்ற காட்சி
எந்நாளிலுமே எங்கும் காணேன்.— விந்தை

4. இந்த விந்தை அன்புக் கீடாய்
என்ன காணிக்கை ஈந்திடுவேன்;
எந்த அரும் பொருள் ஈடாகும்?
என்னை முற்றிலும் உமக்களிக்கிறேன்.— விந்தை

V. S.

193. (*208*) ஆசையாகினேன் கோவே

யமுனகல்யாணி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

ஆசையாகினன், கோவே;—உனக்
கனந்த ஸ்தோத்திரம், தேவே!

அனுபல்லவி

ஏசுகிறிஸ்து மாசத்துவத்து ரட்சகா, ஓரோ தட்சகா![1]—ஆசை

சரணங்கள்

1. வேதா, ஞானப் பர்த்தா,—என்—தாதா, நீயே கர்த்தா;
மா தாரகம் நீ என்றே, பரமானந்தா, சச்சிதானந்தா.— ஆசை

2. கானான் நாட்டுக் கரசே,—உயர்—வான் நாட்டார் தொழும் சிரசே,
நானாட்ட முடன் தேடித், தேடி, நாடி, பதம் பாடி,— ஆசை

3. வீணாய்க் காலம் கழித்தேன்;—சற்றும்—தோணாமல் நின்று விழித்தேன்;
காணா தாட்டைத் தேடிச் சுமந்த கருத்தே, எனைத் திருத்தே.— ஆசை

4. வந்தனம், வந்தனம், யோவா!—நீ—சந்ததம் சந்ததம் கா, வா;
விந்தையாய் உனைப் பணிந்தேன், சத்ய வேதா, ஏசுநாதா!—ஆசை

வே. சா.

[1] தாங்குவோனே

194. (255) ஏசையா, பிளவுண்ட மலையே

சங்கராபரணம். ஏகதாளம்.

பல்லவி

ஏசையா, பிளவுண்ட மலையே,
மோசநாளில் உன்னில் மறையேனே.

சரணங்கள்

1. மோசமுள்ள பாவ நோய் முழுதும் என்னில் தீர், ஐயா;
தோஷம் நீக்கும் இரு மருந்தாமே—சொரிந்த உதிரம் நீருமே.—
ஏசையா

2. இகத்தில் என்ன செய்தாலும் ஏற்காதே உன் நீதிக்கு,
மிகவாய் நொந்தழுதும் தீராதே—மீளாப் பாவ ரோகமே;—
ஏசையா

3. பேறம் அருந்தவம் பெருமிதமாய்ச் செய்திடினும்
நேரஸ்தரின்பாவம் நீங்குமோ?—நீங்காதே உன்னாலல்லால்;—
ஏசையா

4. வெறுங் கையோடோடி வந்து, வினை நாசன் பேரருள் கெஞ்சி
திருச்சிலுவைத் தஞ்சம் புகுந்து,—தியங்கி அணைத்தே நிற்பேன்;—
ஏசையா

5. அருளில்லாதோன் ஆனாலும், அபயமுன்தன் நீதிக்கே!
கருணை ஊற்றில் கழுவமாட்டாயோ?—கழுவாயாகில் சாவேனே,
—ஏசையா

6. ஜீவனோடே தங்கிலும், தெளிகண் சாவில் மங்கிலும்,
தேவாசனமும் அஞ்சி நிற்கத்—தேவலோக மேறிலும்,—ஏசையா

R. C. C.

195. (256) நித்திய கன்மலை எனக்காய்ப் பிளந்தது

முகாரி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

நித்திய கன்மலை எனக்காய்ப்—பிளந்தது
நேயமாய் மறைந்துய்குவேன்.

சரணங்கள்

1. சுத்த உதிரமும் நீரும் வடிந்தது
தூயன் விலாவினின்று;—அதால்
சுத்தமடைந்து பாவக்குற்றம் நீங்கிச்
சுகமாக வாழ்வேனே.— நித்

2. என்றன் கிரியைகளால் தேவ நீதிக்கு
ஈடு நான் செய்வதில்லை;—தினம்
சிந்துகினுங் கண்ணீர், ஏதேது செய்கினும்,
தீங்கு நீங்குவதில்லை.— நித்

3. கொண்டுவரக் கையிலொன்று மில்லை, உன்
குருசுடன்றான் ஒன்றினேன்;—குருதி
கொண்டு கழுவி உடுத்திப் பெலனருள்,
கோவே; அல்லாதுய்ந்திடேன்.— நித்

4. ஜீவனிருக்கையில், சாவில் கண் மூடுகையில்,
தெரியாவுலகிற் செல்கையில்,—ஒளி
மேவு பத்ராசன மீதுனைக் காண்கையில்
விரைந்துனில் மறைந்துய்குவேன்.— நித்

D. B.

196. (247) நம்பி வந்தேன்

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நம்பிவந்தேன், மேசையா, நான் நம்பிவந்தேனே.—திவ்ய
சரணம்! சரணம்! சரணம் ஐயா, நான் நம்பிவந்தேனே.

சரணங்கள்

1. தம்பிரான்[1] ஒருவனே, தம்பமே தருவனே;—வரு
தவிது குமர குரு பரமனுவேலே, நம்பிவந்தேனே.— நான்

2. நின்பாத தரிசனம் அன்பான கரிசனம்;—நித
நிதசரி தொழுவ திதம் எனவும் உறுதியில் நம்பிவந்தேனே.—நான்

3. நாதனே, கிருபைகூர்; வேதனே, சிறுமைதீர்;—அதி
நலம் மிகும் உனதிரு திருவடி அருளே நம்பிவந்தேனே.— நான்

4. பாவியில் பாவியே, கோவியில் கோவியே,—கன
பரிவுடன் அருள்புரி, அகல விடாதே; நம்பிவந்தேனே.— நான்

5. ஆதி ஓலோலமே, பாதுகா காலமே;—உன
தடிமைகள் படுதுயர் அவதிகள் மெத்த; நம்பிவந்தேனே.— நான்

வே. சா.

[1] ஆண்டவன்

197\. ஏகநாதா உன் அடைக்கலமே

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

அடைக்கலம் அடைக்கலமே யேகநாதா, உன்
அடைக்கலம் அடைக்கலமே!

அநுபல்லவி

திடனற்றுப் பெலனற்றுன் அடியற்றழுகும் ஏழைக்கு— அடை

சரணங்கள்

1 ஆசையோடு பாவமதில் அலைந்து திரிந்தேனே,
அன்புள்ள பிதா உனை விட்டகன்று பிரிந்தேனே;
மோசமதை யேயலால் மற்றொன்றையும் காணுமலே
தோஷமொடு சேர்ந்தனன் துரத்திடாது சேர்த்தருள்!— அடை

2\. கட்டுப்படாக் காயமதின் கெட்ட ரணம் போலவே
மட்டுப்படாப் பாவமதில் மயங்கி உறங்கினேன்;
கெட்டவனே போவெனக் கிளத்தினும்[1] நியாயமே,
கிட்டிவந்தலறும் ஏழை கெஞ்சுதல் கேளய்யனே!— அடை

3\. சிந்திய உதிரமதும் ஐந்து திருக்காயமும்
கொந்தரு மெனதுமனச் சஞ்சல மகற்றிடும்;
பந்தமிகும் பாவி என்தன் கெஞ்சிடுங் காத்திலே
எந்தவிதமுந் தள்ளாமல் இரங்கிடு மையனே!— அடை

4\. என்னிடத்தில் வருவோரை எந்தவிதமும் தள்ளேனென்
என்றுசொன்ன வாக்கினில் எனக்கும் பங்கில்லையோ?
அன்றுனது பக்கமதி லாயிருந்த கள்ளனுக்கு
இன்றுபர தீசிலிருப்பா யென்றுரைத்தா யல்லவோ?— அடை

தே. உபா.

198\. தேவனே நான் உமதண்டையில் சேர்வதே

ஆனந்தபைரவி. ஏகதாளம்.

பல்லவி

தேவனே, நான் உமதண்டையில்—இன்னும் [நெருங்கிச்
சேர்வதே என் ஆவல் பூமியில்.

[1] கூறினும்

அநுபல்லவி

மாவலிய கோரமாக வன் சிலுவை மீதினில் நான்
கோவே[1], தொங்க நேரிடினும் ஆவலாய் உம்மண்டை
சேர்வேன்;— தேவனே

சரணங்கள்

1. யாக்கோபைப்போல், போகும் பாதையில்—பொழுது பட்டு
இராவில் இருள் வந்து மூடிட,
தூக்கத்தால் நான் கல்லில் சாய்ந்து தூங்கினாலும் என் கனவில்
நோக்கியும்மைக் கிட்டிச் சேர்வேன், வாக்கடங்கா நல்ல நாதா!—
தேவனே

2. பரத்துக்கேறும் படிகள் போலவே—என் பாதை தோன்றப்
பண்ணும் ஐயா, என்றன் தேவனே,
கிருபையாக நீர் எனக்குத் தருவதெல்லாம் உமதண்டை
அருமையாய் என்னையழைக்கும் அன்பின் தூதராகச் செய்யும்—
தேவனே

3. நித்திரையினின்று விழித்து—காலை எழுந்து
கர்த்தாவே, நான் உம்மைப் போற்றுவேன்;
இத்தரையில் உந்தன் வீடாய் என்துயர் கல் நாட்டுவேனே,
என்றன் துன்பத்தின் வழியாய் இன்னும் உம்மைக் கிட்டிச்
சேர்வேன்.— தேவனே

4. ஆனந்தமாம் செட்டை விரித்துப்—பரவசமாய்
ஆகாயத்தில் ஏறிப் போயினும்,
வான மண்டலங் கடந்து மறந்து மேலே சென்றிடினும்,
மகிழ்வுறு காலத்திலும் நான் மருவியும்மைக் கிட்டிச் சேர்வேன்.—
தேவனே

V. S.

199. என் உள்ளங் கவரும்

உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

என் உள்ளங் கவரும்,—நீர் மரித்த
இன்பக் குருசண்டை இன்னும் நெருங்கிட.

அநுபல்லவி

என் பாவம் போக்கவே ஈட்டியால் குத்துண்டு
இரத்தம், தண்ணீர் வழிந்தோடும் விலாவண்டை.— என்

[1] அரசனே

சரணங்கள்

1. உந்தன் மகா இன்ப சத்தம் நான் கேட்டவன்,
உமதாச்சரிய அன்பை உணர்ந்தவன்,
எந்தையே, நானும்மைச் சேர்ந்தவனாயினும்,
இன்னும் நெருங்கி நான் உம்மண்டை சேர்ந்திட,— என்

2. சுத்த கிருபையின் வல்லமையால் என்னை
முத்திரியும்[1] உமக்கூழியம் செய்திட,
அத்தனே, உம்மில் நல் நம்பிக்கையாய் உந்தன்
சித்தமே என் சித்தமாகப் பிழைத்திட,— என்

3. உந்தனடிதனில் உறைந்து தனித்து
ஓர் மணி நேரம் கழிப்பதே பாக்கியம்;
என் தேவனே, அதி நேசமாய் உம்முடன்
இன்ப சம்பாஷணை செய்வதே ஆனந்தம்.— என்

4. அம்பரா, மரண ஆழி[2] தாண்டும் வரை
அறிய முடியா அன்பின் ஆழம் உண்டு;
என் பரனே, உந்தன் அன்பின் ஆழத்தை நான்
இம்மையில் கூடியமட்டும் அறிந்திட.— என்

V. S.

200. (232) நடத்திக் காப்பதுன் கடமை

ஆனந்தபைரவி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

நம்பி னேன், உன தடிமை நான், ஐயா;—
திடப் படுத்தி என் தனை—
நடத்திக் காப்ப துன் கடமை தான், ஐயா.

அனுபல்லவி

உம்பரும்[3] புவி நண்பரும் மற்ற
உயிர்களும் பல பொருள்களும் தொழும்
தம்பிரானே, மெய் யம்பராபரா,
தாசன் மீது நன் னேச அருள் செய்.— நம்பி

சரணங்கள்

1. தீதாம் என் பாவம் யாவையும் பொறுத்து,—திருக் கருணையின்
அருள்
செய்து பின் வரும் இடர்களை அறுத்து
வேதாந்தப்படி என்னைத் தான் வெறுத்து—நான் உனைப்பின்
செல்ல, உன்

1 முத்திரை செய்யும் 2 கடல் 3 வானவரும்

மெய் அருளை என் உள்ளத்தில் நிறுத்து;
ஆதாரம் எனக்கார், உனை அன்றி?
அம்புவியில் யான் நம்ப வேறுண்டோ?—உன்
பாதா தாரத்தில் ஒதுங்கினேன்; எனைப்
பாரும், கிருபையைத் தாரும், ஐயனே!— நம்பி

2. என்னைப் படைத்த தேவனும் நீயே;—திரு உதிரத்தைச் சிந்தி
ஈடேற்றிக் கொண்ட மீட்பனும் நீயே;
இன்னமும் பின்னும் காப்போனும் நீயே;—ஒருபோதும் குன்றிடா
இன்பத்தில் வைக்கும் ஜீவனும் நீயே;
உன்னையன்றி யான் சொன்னவை வேற
துண்டோ? உன்தன் வாய் விண்டுரை செய்யேன்,
என் ஐயா, இதை யாவும் சொல்லுமே;
ஏழைக்குன் திருத்தாள் அருள் செய்யுமே.— நம்பி

3. சுத்த இருதயத்தினைத் தருவாய்;—பரிபூரணானந்த
ஜோதி ஆவியின் நல்துணை அருள்வாய்,
நித்தமும் பய பக்தியைத் தருவாய்;—நான் ஊழியம்செய்ய,
நீதனே, எந்தன்முன் எழுந்தருளாய்;
அத்தனும் பரிசுத்தனும் என
தன்பனும் அனு கூலனுமான
பத்தனே, பரிசித்தனே,[1] உனைப்
பாடினேன்; கிருபை சூடி ஆள், ஐயா!— நம்பி

4. ஊக்கமும் மனத்திர்க்கமும் வேணும்;—சுவிசேஷ உரையை
உற்றுப் பார்த்ததில் தேறவும் வேணும்;
ஆக்கமும் அன்பர்ச் சேர்க்கையும் வேணும்;—உனக்கூழியம் செய்ய
ஆவியும் அதின் ஈவதும் வேணும்?
ஏக்கமும் மனக்கவலையும் நித்ய
இன்பமுள்ள உன் அன்பின் நல்திரு
வாக்கையே நோக்கி இருப்பதால் என்முன்
வாரும், கிருபை தாரும், ஐயனே!— நம்பி

மரி. உப.

[1] அன்புள்ளோனே

201. (261) உன் பாதம் ஒன்றே வேணும்

உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

பாதம் ஒன்றே வேணும்;—இந்தப்
பாரில் எனக்கு மற்றேதும் வேண்டாம்—உன்

சரணங்கள்

1. நாதனே, தங்க மெய்—வேதனே, பொங்குறக்
காதலுடன் தூய்ய—தூதர் தொழுஞ் செய்ய,[1]— பாதம்

2. சீறும் புயலினால்—வாரிதி[2] பொங்கிடப்
பாரில் நடந்தாற்போல்—நீர்மேல் நடந்த உன்— பாதம்

3. வீசும் கமழ்[3] கொண்ட—வாசனைத் தைலத்தை
ஆசையுடன்—மரி—பூசிப் பணிந்த பொற்— பாதம்

4. போக்கிடமற்ற எம் ஆக்கினை யாவையும்,
நீக்கிடவே மரந்[4]—தூக்கி நடந்த நற்— பாதம்

5. நானிலத்தோர்[5] உயர்—வான் நிலத்தேற வல்
ஆணி துளைத்திடத்—தானே கொடுத்த உன்— பாதம்

6. பாதம் அடைந்தவர்க்—காதரவாய்ப் பிர
சாதம் அருள் யேசு—நாதனே, என்றும் உன்— பாதம்
யாம்.

202. (242) சதிபேய் செயுது

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சதிபேய் செயுது; துணை நீயே.

அநுபல்லவி

முதல்வா, க்ருபை செய்யும் உன் மைந்தனை நினைந்து,— சதி

சரணங்கள்

1. மயல் வலைவீசுதே, மருட்டியும் ஏசுதே;
துயரமோ டனுதினம் தூறுபேசுதே.— சதி

2. கவலை புரியுதே, கனல்[6] போல் எரியுதே;
எவரை விழுங்கலாம் என்று திரியுதே.— சதி

[1] சிவந்த [2] கடல் [3] வாசனை [4] சிலுவை [5] உலகோர் [6] தீ

3. மிசை[1] வலி மூட்டுதே, மிகப் பயம் காட்டுதே;
அகலக் கெடுத்துவிட் டையோ! குற்றம் சாட்டுதே.— சதி
4. சிங்கமாய்க் கெர்ச்சிக்குதே; சீறி, எதிர் நிற்குதே?
கங்குல்[2], பகல் என்மேல் கனல்கணை[3] இறைக்குதே.— சதி

வே. சா.

203. (*241*) பாவப்பாரில் உன்னத சமாதானம்

மோஹனம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

பாவப்பாரில் உன்னத—சமாதானம்;
தேவ வாக்கிதுவல்லோ?

சரணங்கள்

1. பாவீ, உன்தனுக் கித்த ஒலிய வாக்கை யீந்த
பாவநாசர் ஏசுரத்தம் ஆறுதலைப் பேசுஞ் சத்தம்— பா
2. கடுத்தவேலை கூடவே, வருத்தந்தொல்லை நீடவே,
கர்த்தரின் சித்தந்தனைக் கருத்தாய்ச்செய்வ தாறுதல்— பா
3. உறவர், நம் முற்றநேசர் புறமொதுங்கினும் ஏசு
உறங்காது யாவரையும் உரமாய் அரவணைப்பார்.— பா
4. வருங்காலான வைகளும் மரணகாலவிருளும்
அறவே நம் ஏசுவேந்தர் அருளுவர் சமாதானம்.— பா
5. பரமானந்தமே ஓங்கும், தரணித்துன்பமும் நீங்கும்,
பரலோகச் சமாதானப் பரவசம் ஆகுவோம் நாம்.— பா

J. S. C.

204. (*248*) நல்வழி, மெய், ஜீவன்

புன்னாகவராளி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

நல்வழி, மெய், ஜீவன் எனும் நாம தேயனே,—உனை
நம்பினேன், ஏழைக்கிரங்கி ஆள், என் நாயனே.

அனுபல்லவி

செல்வழி விலகு நீயர் ஜீவனில் சேர—நர
ஜென்மமாம் மரித்துயிர்த்தாரே, வினைதீர;
திருமறை வேதா, அருள் நிறை போதா,
கருணை மெய்த் தாதா, உரிமையுள்ளெம் ஏசுநாதா!— நல்

[1] தன்பம் [2] இரவு [3] அக்கினியம்பு

சரணங்கள்

1. சத்தியத்தையே போதிக்கும் சத்தியம் நீயே;—அந்த
சத்தியத்தில் நான் நடக்கச் சக்தி ஈவாயே;
சத்தமறையாம் சுவிசேஷத்தை ஈந்தாயே;—அதின்
சத்தாங்க மெய்ம்மை உணர்த்துவித்தருள்வாயே;
தொழுதகம் சேர்த்தேன், அழுதகம் ஓர்த்தேன்[1],
எளியனுன் சேர்த்தேன், முழுதுமே சார்த்தேன் உனதடி;—நல்

2. செத்த பிரேதம்போல் செயல் அற்றவன் நானே,—நல்ல
ஜீவனைக் கொடுக்கும் நித்ய ஜீவன் நீ தானே;
முத்தி நெறி காட்டும் மார்க்கம், சுத்த நல் தேனே,—அதின்
மூலம் நான் உயிர்க்க உனதாவி ஈ, கோனே;
முடவியல் மாற, நடையது தேற,
அடமது பாற[2], திடமனதாய்க் கரையேற;— நல்

J. P.

205. (244) உமது சித்தம் ஆகிடவே வேணும்

காம்போதி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஐயா, உமது சித்தம் ஆகிடவே வேணும்.

அனுபல்லவி

மெய்யாய் எனது சித்தம் வெகுமோசமே காணும்;— ஐயா

சரணங்கள்

1. ஆடுபோல் வழிதப்பி அவனவன் வழியொப்பிக்
கெடலைந்தோர் பாவத்தைக் கிறிஸ்துமேல் சுமத்தினீர்.— ஐயா

2. ஜீவனோ, மரணமோ, செல்வமோ, வறுமையோ,
யாவிலெனை நிறுத்த தேவரீர் நினைக்கினும்,— ஐயா

3. வசை, இசை[3], பகை, நேசம், வாழ்வுயர் வதிமோசம்,
பசி, நிருவாணம், நாசம், பாடு, நோயடைகினும்,— ஐயா

4. என்னிஷ்டம் வாயாததால் எத்தனை துயர்கொண்டேன்,
பொன்னடிக் கிழடங்கிப் புகழுமக்கென்று வாழ்வேன்.— ஐயா

5. குயவன்கைக் களிமண்ணாய், குருவே உமக்கமைவேன்,
சயமிது வென்றறிந்த ஞானமுள்ள பிதாவே!— ஐயா

G. S. V.

[1] ஆராய்ந்தேன் [2] ஓட [3] புகழ்

206. (209) நினையேன் மனம்

நாதநாமக்கிரியை. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

நினையேன், மனம், நினையேன் தினம்
உனை மீட்ட ஏசுவையே.

அனுபல்லவி

கன மேவிய மனு வேலனைக் கன காசன சுதனை— நினை

சரணங்கள்

1. கவன முடன் நீடி, உனக் காக அருள் தேடி,
புவன மதில் பிறந்து திவ்ய பதுமை மிகச் சிறந்து,
தவன முறு ஆத்மா ஜீவ தண்ணீர் உண, சும்மா
பவம் நீக்கிய வானுசன பதியை, சுரர்[1] கதியை— நினை

2. நரக அழலாலே[2] கெடு நாசம் வந்த காலே
உருகி, மனம் இரங்கித், தொலைத் துண்மையுடன் இணங்கி,
பரமனொடு உறவாக்கி, மெய்ப்பலனும் பெறத் தாக்கி,
பெருக நலம்புரிந்தோன், மறை பேதம் இன்றி அறைந்
தோன்.— நினை

3. ஜெயமும், புத்ர சுவிகாரமும், சிறந்த நீதியும், மகா
நயந்த பரிசுத்தம் தேவ ஞானமுடன் மீட்பும்
சுயமாக்கியும் அளித்தும் தனதுயிரைப் பலிகொடுத்தும்
பயன் எலவே, தூய ஆவியைப் பரிந்தோனையே கனிந்தே,—
நினை

A. A.

207. (210) வாரீரோ வினை தீரீரோ

பியாக். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வாரீரோ? வினை தீரீரோ? என்னைக்
காரீரோ? ஜீவன் தாரீரோ, யேசு.

அனுபல்லவி

வாரேனென்றீர், வரந் தாரேனென்றீர், சுவாமீ;
பாரினிலே யெனக்கு யாருமில்லை, துணைக்கு.— வா

[1] வானோர் [2] அக்கினியால்

சரணங்கள்

1. நேசனே, மரிமகனே, தேடி மருகும்[1] கோனே,
சேனைகளின் சீமானே, சிந்தை கலங்கி நானே
கானகமே மேவும் மானது போலானேன்;
வானகம் போன தேவா, ஏனோ வரத் தாமதம்?— வா

2. அட்ட திக்கெங்கு மென்னைத் துட்டப் பசாசுக் கூட்டம்
இட்டப் படுத்தவல்லோ கிட்ட வளையுது, பார்
அடுத்தாலோ, அம்பைத் தொடுத்தாலோ என்ன!
அடிபடையாக நின்று தடு படை[2] செய்வீர், யேசு.— வா

3. காணாத ஆட்டைத் தேடிக் காடெங்கும் சென்ற கோன் நீர்
கண்டு பிடித்த ஆட்டைக் கொண்டு தொழுவஞ் சேர்க்கக்
கருத்துடனே மிக உரித்துடனே இரு
காத்திலேந்தி வலப் புறத்தில் வைப்பீர் திண்ணம்.— வா

4. வீடு எனக்குச் செய்ய மேலோகம் போன தேவா,
கூட இருத்தி வைக்கக் கூப்பிட வாறேனென்றீர்;
கொண்டு வருவீர் முடி, நின்று வருவீர் கொடி;
கண்டு மகிழ்வேன், கூடி நின்று புகழ்வேன் கெடி.— வா

M. D.

208. (246) எனக்கென்ன குறைவுண்டு

பியாக். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

என் மீட்பர் உயிரோடிருக்கையிலே எனக்
கென்ன குறைவுண்டு? நீ சொல், மனமே.

சரணங்கள்

1. பொன்னோ தொலைந்[திடு]ம், மண்ணோ அழிந்திடும்,
பூவோ ரொழிந்திடுவ[ா]ர் கணமே;
என்னுசைமிகும் யேசுவோ நித்தியர்
எல்லாப் பொருள் விலை கொள்ளாப் பொருளெனும்,— என்

[1] மயங்கும் [2] மறுக்கிற ஆயுதம்

2. என்னுயிர் மீட்கவே தன்னுயிர் கொடுத்தோர்,
என்னோடிருக்கவே எழுந்திருந்தோர்;
விண்ணுல குயர்ந்தோர், உன்னதஞ் சிறந்தோர்,
மித்திரனே, சுகபத்திர மருளும்.— என்

3. பாபமோ, மரணமோ, நரகமோ, பேயோ,
பயந்து நடுங்கிட ஜெயஞ் சிறந்தோர்,
சாபமே தீர்த்தோர் சற்குருநாதன்;
சஞ்சலமினியேன்? நெஞ்சமே, மகிழாய்.— என்

4. ஆசிசெய்திடுவார், அருள்மிக அளிப்பார்,
அம்பரந் தனிலெனக்காய் ஜெபிப்பார்;
மோசமே மறைப்பார், முன்னமே நடப்பார்;
மோட்சவழி சத்யம் வாசல் உயிரெனும்.— என்

5. கவலைகள் தீர்ப்பார், கண்ணீர் துடைப்பார்,
கடைசிமட்டுங் கைவிடா திருப்பார்;
பவமனிப்பளிப்பார் பாக்கியங் கொடுப்பார்,
பரம பதவியினுள் என்தனை எடுப்பார்.— என்

6. போனது போகட்டும், புவிவசை பேசட்டும்,
பொல்லான் அம்புக ளெய்திடட்டும்,
ஆனது ஆகட்டும், அருள்மழை பெய்திடும்,
அன்புமிகும் பேரின்ப மெனக்கருள்.— என்

N. S.

209. தினமே நான் உன்னைத் தேடிப்பணிய

சுத்தபங்காளா. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தினமே நானுனைத் தேடிப்பணியத்
துணைபுரி வாய்நித்ய ஏக தெய்வமே.

அனுபல்லவி

மனநிலை தவறி மருகினேன்[1] நானே,
மாசிலானே அனுகூலநற் கோனே.— தின

சரணங்கள்

1. அருள் நாயகனே, அம்பரத் தீசா,
ஆதியாய் நின்றபேர் அருள்நிறை பாசா,
மருள்பவ நாசா, மனுக்குல ராசா,
மகிமை யடைந்தமா மகத்துவ நேசா!— தின

1 வந்தேன்

2. செத்தேன், எனக்குன் ஜீவன் அளித்தாய்,
தீயனென் மேல் திருத் தீர்த்தம் தெளித்தாய்,
முத்தேயென் நன்மைக் காக மரித்தாய்,
மோதிய தீவினை யாவும் அழித்தாய்.— தின

3. திரளென் பாவங்கள் தீர்த்திட வாராய்,
தீமை மறந்துநான் சீர்பெறக்கூறாய்,
கள்[1] குணமாற்றிக் கனிந்தெனைச் சேராய்,
களிப்புடன் பாடிடக் காதற்கண் பாராய்.— தின

S. P.

210. (78) ஏசுவே உமதுரை மிகப்பருகம்

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஏசுவே, உமதுரை மிகப் பகரும்—சுவிசேஷமானதை
எமக்கும் ஈந்ததால் உமக்கு ஸ்தோத்திரம்.

அனுபல்லவி

தாசர் பிழைத்தென்றும் வாழ்ந்திட, ஏசுவே,
தயவுடன் உமதூழியக்காரரால்
சத்தியம் அறைந்தீர்; வெற்றியாய்ச் சிறந்தீர்;
முத்தியைத் திறந்தீர்; சித்தம் போலீந்தீர்.— ஏசுவே

சரணங்கள்

இருண்ட பள்ளத்தின் உழையினில் கிடந்தேன்;—நீர் உருக்கமாகவே
எடுத்தெனக்குயிர் கொடுத்ததால் பிழைத்தேன்;
வறண்ட தலமதாகவே இருந்தேன்;—உமதன்பின் ஞான
மழைபொழிந்ததின் மகிமையால் செழித்தேன்;
திரண்ட சத்துருக் [illegible] மதால் எங்கும்
புரண்டோடும் பாவ[illegible] பல்[illegible]லே நின்று
சேர்த்தெனை எடுத்தீர், [illegible]தசுவே, [illegible]டைத்தீர்;
போர்த்துடை உடுத்தீர், [illegible]கொடுத்திர்;— ஏசுவே

இப்படி நான் பெற்ற [illegible] நெகிப்தியும்,—ஏசுக் கிறிஸ்துவே, அன்பாய்
இரங்கிச் செய்த நன் மறுமை நீதியும்,
தப்பிடாமல் என்றும் எனக்கு வீதியும்,—நான் அடைந்த வாக்கியம்
தளர்ந்திடாமலே தினமும் போதியும்;

[1] நஞ்சுள்ள

எப்பொழுதும் உம தாழியக்காரரால்
செப்பிடப்பட்ட நற் சுவிசேஷத்தால்
எல்லாரையும் பாரும்; பொல்லா வினை தீரும்,
அல்லும் எனில் வாரும்; நல் ஆவியைத் தாரும்,— ஏகவே

மரி. உப.

211. (234) எமை ஆண்டருள்

பியாகடை. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

ஆரணத் திரித்துவமே,—எமை
ஆண்டருள், மகத்துவமே.

அனுபல்லவி

பூரண தேவ பிதா, சுதன், ஆவியே,
பொன்னுலகத்தெழும் உன்னதமான
போத க்ருபையா பத்ததி[1] நீதிச் சுடரே, நித்திய— ஆரண

சரணங்கள்

1. அன்றன்றை அப்பத்தைத் தாரும்;—எங்கள்
ஆபத் தினைத்தையும் தீரும்;
இன்றும் என்றெங்களைச் சேரும்;—திரு
இரக்கத்தால் முகம் பாரும்;
நன்றி கெட்டோர்களைக் கொன்று போடாதேயும்;
நம்பரா, கருணும்பரா,
ஞானத் தனு மானத்தொளிர்
மேன்மைத் திவ்விய பானத்தருள்.— ஆரண

2. மூவர் ஒன்றான யெகோவா
முக்ய கிருபையின்னென்[1] நாவே
மேவி அடியாரைலகற் கோவே-பல
எவ்வினையினின் ஊங்கள்வா;
பாவிகள் நாங்கள் உமவயின் மக்களே,
பக்ஷமே, பரம பொக்ஷமே,
பாடும்புகழ் நாடும்பரி
வோடும் தயை நீடும்பரா! ஆரண

வே. சா.

[1] ஒழுக்கு

212. (235) எந்த வேளையும் அடியனேடிரும்

ர்குகவாளி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஆதி யாம் மகா ராசனே,—எந்த வேளையும்
அடிய னேடிரும், ஈசனே.

அநுபல்லவி

நீதில்லா சருவேசா, தேசுறும் பிரகாசா,
பாதகன் யான் மிகு பலவீனன் ஆனதால்,— ஆதி

சரணங்கள்

1. பாவி பெலனுல், ஐயனே,—நின்ருல் என்னைப்
பகைவர் ஜெயிப்பார், மெய்யனே;
தேவா, துணை நீர், ஐயனே;—சிறியனிடம்
சேர்ந்தே வசியும், துய்யனே,
மேவும் தஞ்சம் எனக்கு வேண்டும், காவலன் நீரே;
சாவுவரையும் என்னைத் தாங்கி அரவணையும்.— ஆதி

2. இரக்கம் பொழியு வாருமே,—கிருபையாக,
இறைவா, என்னிடம் சேருமே;
உருக்கம் நிறைந்த நீருமே;—அனவரதம்
உந்தன் அருளைத் தாருமே;
செருக்காய் எம்மீ திகலோர் சேதம் செய்ய நினைக்கும்
திருக்கை அகற்றி என்னில் தினமும் அருள்புரியும்.— ஆதி

C. J.

213. (236) சேரும் கிறிஸ்தேசுவே

...பூபாளி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சேரும், கிறிஸ்தேசுவே, எனைச் சேரும், கிறிஸ்
தேசுவே;
சிறியேன் தனைக் கை நெகிழாமல நீர்

சரணங்கள்

1. சாரும் துணை நீர் அல்லால், பாரின் மிசை வேறிலே;
தயை மல்கிய[1] உம்மிடத்தே எனைச்— சேரும்

2. துட்ட மைந்தனைப் பிதா விட்டதில்லை, என்றுரைத்
திட்ட வசனப்படியே எனைச்— சேரும்

1 நிறைந்த

3. வஞ்சமதில் நீங்கி உன் தஞ்சமதில் ஓங்க என்
நெஞ்சிலும் கிருபை செய் தெளி யனேநீர்.— சேரும்
4. தூர்க் குணத்தைத் தாக்கவும், நற்குணத்தைக் காக்கவும்
சற்குணத்தா ரோடுறவாகவும்.— சேரும்
5. வன் மனம் உருகவும், நன் மனம் வருகவும்,
கன் மனத்தோர்க்கா நல் வழி பகரவும்.— சேரும்

தே. மு.

214. (237) ஆவியால் சீர்ப்படுத்தும்

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

1. அடியேன் மனது வாக்கும் கொடிய நடத்தையுமே
ஆவியால் சீர்படுத்தும், ஸ்வாமி!
2. உமக்கே யான் சொந்தம்; தீயோர் தமக் கந்நியனாய்ப்போக
உதவும் எளியேனுக்கென் ஸ்வாமீ!
3. அன்பின் வடிவே! பாவத் துன்பம் இல்லாமல், வாழ
அடைந்தேன் உமை யான், சேரும், ஸ்வாமீ!
4. நீரே எனக்கு வேண்டும், தாரணி முற்றும் வேண்டாம்;
நீசனை ஆட் கொள்ளும், என் ஸ்வாமீ!
5. பூமியில் வசித்தும், நீர் தாமே எனது வாஞ்சை;
புகலிடம் அளியும், என் ஸ்வாமீ!
6. சஞ்சல மேதெனக்கு? பஞ்சம் படைகளேது?
தஞ்சம் நீர் தாம் எனக்கென் ஸ்வாமீ!
7. விண்ணி லோரிடமும், யான் மண்ணுலகை வெறுக்க
மெய்த் தவமும் தாரும், என் ஸ்வாமீ!

தே. மு.

215. யேசு நான் நிற்குங் கன்மலையே

நாதநாமக்ரியை. சாபுதாளம்.

பல்லவி

யேசு நான் நிற்குங் கன்மலையே!—மற்ற
எந்த ஆதாரமும் வெறும் மணல் தரையே.

சரணங்கள்

1. யேசுவின் நாமத்தின் மேலே—என்றன்
எல்லா நம்பிக்கையும் வைத்தேன் அன்பாலே;
நேசனையுங் கூட நம்பேன்,—நான்
யேசு நாமத்தின் மேல் முழுதுமே சார்வேன்.— யேசு

2. இருள் அவர் அருள் முகம் மறைக்க,—நான்
உறுதியாய் அவர் மாறாக் கிருபையில் நிலைப்பேன்;
உரமாகக் கடும்புயல் வீச,—சற்றும்
உலையாத[1] எனது நங்கூரமாம் அவரே.— யேசு

3. பெரு வெள்ளம், பிரவாகம் வரினும்—அவர்
பிரதிக்னை, ஆணை, இரத்தம் என் காவல்;
இருதயத்தின் நிலை அசைய—அப்போ
யேசுவே என் முழு நம்பிக்கையாமே.— யேசு

4. சோதியாய் அவர் வரும்போது— நான்
சுத்தனாய்த் தரிசித்தே அவரைப் போலாவேன்;
நீதியாம் ஆடை தரிப்பேன்,—சதா
நித்திய காலமாய் ஆளுகை செய்வேன்.— யேசு

V. S.

216. (245) தேவ பிதா என்தன் மேய்ப்பன்

ஹரிகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேவ பிதா என்தன் மேய்ப்பன் அல்லோ,
சிறுமை தாழ்ச்சி அடைகிலனே.

அனுபல்லவி

ஆவலதாய் எனைப் பைம்புன்மேல்
அவர் மேய்த் தமர் நீர் அருளுகின்றார்.— தேவ

சரணங்கள்

1. ஆத்துமந் தன்னைக் குளிரப்பண்ணி,
அடியேன் கால்களை நீதி என்னும்
நேர்த்தியாம் பாதையில் அவர் நிமித்தம்
நிதமும் சுகமாய் நடத்துகின்றார்.— தேவ

2. சா நிழல் பள்ளத் திறங்கிடினும்,
சற்றும் தீங்கு கண்டஞ்சேனே;
வானபரன் என்னோடிருப்பார்,
வளை தடியும் கோலுமே தேற்றும்.— தேவ

3. பகைவர்க் கெதிரே ஒரு பந்தி
பாங்காய் எனக்கென் றேற்படுத்தி,
சுக தயிலம் கொண்டென் தலையைச்
சுபமாய் அபிஷேகம் செய்குவார்.— தேவ

[1] அழியாத

4. ஆயுள் முழுவதும் என் பாத்ரம்
அருளும் நலமுமாய் நிரம்பும்,
நேயன் வீட்டினில் சிறப்போடே
நெடுநாள் குடியாய் நிலைத்திருப்பேன்.— தேவ

T. J.

217. (*211*) யேசு நேசிக்கிறார்

சாமா. சாபுதாளம்.

பல்லவி

யேசு நேசிக்கிறார்,—யேசு நேசிக்கிறார்;
யேசு என்னையும் நேசிக்க யான் செய்த
தென்ன மா தவமோ!

சரணங்கள்

1. நீசனுமெனைத்தான் யேசு நேசிக்கிறார்,
மாசில்லாத பரன் சுதன்றன் முழு
மனதால் நேசிக்கிறார்.—

2. பரம தந்தை தந்த பரிசுத்த வேதம்
நராமீனரை நேசிக்கிறாரென
நவிலல்[1] ஆச்சரியம். யேசு

3. நாதனை மறந்து நாட்கழித் துலைந்தும்,
நீதன் யேசெனை நேசிக்கிறாரெனல்
நித்தம் ஆச்சரியம்.— யேசு

4. ஆசை யேசுவென்னை அன்பாய் நேசிக்கிறார்;
அதை நினைந்தவர் அன்பின் காத்துளே
ஆவலாய்ப் பறப்பேன்.— யேசு

5. ராசன் யேசுவின் மேல் இன்ப கீதஞ் சொலில்,
ஈசன் யேசெனைத் தானேசித்தாரென்ற
இணையில்[2] கீதஞ் சொல்வேன்.— யேசு

R. B.

218. நல்சித்தம் ஈந்திடும் யேசுவே

தேசிகதோடி. சாபுதாளம்.

1. பத்தியாய்ச் செபம் பண்ணவே
சுத்தமாய்த் தெரியாதய்யா!
புத்தியோடுமைப் போற்ற, நல்
சித்தம் ஈந்திடும், யேசுவே!

[1] சொல்லுதல் [2] ஒப்பற்ற

2. பாவ பாதையைவிட்டு நான்
ஜீவ பாதையில் சேர, நல்
ஆவி தந்தெனை ஆட்கொளும்,
தேவ தேவ குமாரனே!

3. பொய்யும் வஞ்சமும் போக்கியே
மெய்யும் அன்பும் விடாமல், யான்
தெய்வமே! உனைச் சேவித்திங்
குய்யும்[1] நல்வரம் உதவுவாய்.

4. அப்பனே! உன தன்பினுக்
கெப்படிப் பதில் ஈட்டுவேன்?
செப்பும் என்னிதயத்தையே
ஒப்படைத்தனன் உன்னதே.

5. சிறுவன் நானுனைச் செவ்வையாய்
அறியவும், முழு அன்பினால்
நிறையுமுள்ள நிலைக்கவும்,
இறைவனே! வரம் ஈகுவாய்.

6. அண்ணலே! உன தாலயம்
நண்ணி, நல்லுணர்வோடுனே
எண்ணி யெண்ணி இறைஞ்ச, உன்
கண்ணில் இன்னருள் காட்டுவாய்.

H. A. K.

219. தந்தேன் என்னை யேசுவே

தேவகாந்தாரி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

தந்தேன் என்னை யேசுவே,
இந்த நேரமே உமக்கே.

அனுபல்லவி

உந்தனுக்கு ஊழியஞ்செய்யத்
தந்தேன் என்னைத் தாங்கியருளும்!— தந்தேன்

சரணங்கள்

1. ஜீவகாலம் முழுதும்
தேவபணி செய்திடுவேன்,
பூவில் கடும் போர் புரிகையில்
காவும்! உந்தன் கரத்தினில் வைத்து,— தந்தேன்

1 பிழைக்கும்

2. உலகோர் என்னை நெருக்கிப்
பலமாய் யுத்தம் செய்திடினும்,
நலமாய்ச் சர்வ ஆயுதம் பூண்டு
ஞானிலத்தினில்[1] நாதா, வெல்லுவேன்.— தந்தேன்

3. உந்தன் சித்தமே செய்வேன்,
எந்தன் சித்தம் ஒழித்திடுவேன்,
எந்த இடம் எனக்குக் காட்டினும்,
யேசுவே, அங்கே இதோ! போகிறேன்.— தந்தேன்

4. கஷ்டம் நஷ்டம் வந்தாலும்,
துஷ்டர் கூடிச் சூழ்ந்திட்டாலும்,
அஷ்டதிக்கும்[2] ஆளும் தேவனே,
அடியேன் உம்மில் அமரச்செய்திடும்!— தந்தேன்

5. ஒன்றுமில்லை நான் ஐயா!
உம்மாலன்றி ஒன்றும் செய்யேன்;
அன்று சீஷர்க்களித்த ஆவியால்
இன்றே அடியேனை நிரப்பும்!— தந்தேன்

V. S.

220. (*203*) என்னை ஜீவபலியாய் ஒப்புவித்தேன்

சங்கராபரணம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

என்னை ஜீவபலியாய் ஒப்புவித்தேன்,
ஏற்றுக் கொள்ளும், ஏசுவே.

அனுபல்லவி

அன்னை தந்தை உன்தன் சன்னதி முன்னின்று
சொன்ன வாக்குத்தத்த மல்லாது, இப்போது— என்னை

சரணங்கள்

1. அந்தகாரத்தி னின்றும், பவப் பேய்
அடிமைத் தனத்தி னின்றும்,
சொந்த ரத்தக் கிரயத்தால் எனைமீட்ட
எந்தையே, உந்தனுக்கிதோ! படைக்கிறேன்.— என்னை

2. ஆத்ம சரீரமதை உமக்கு
ஆதீன மாக்கி வைத்தேன்;
பாத்ரமதாய் அதை பாவித்துக் கொள்ளக்
காத்திருக்கின்றேன்; கருணைசெய், தேவா.— என்னை

[1] பூமியில் [2] எட்டுத் திசைகளும்

3. நீதியி னாயுதமாய் அவயவம்
சேர்த்து விட்டேன் உமக்கு;
ஜோதி பரிசுத்த ராலய மாகவே
சொந்தமாய்த் தந்தேன் என்றன் சரீரத்தை.— என்னை

S. S.

221. என்னைத் தேடி ரட்சித்தாண்ட கிறிஸ்துவே

சஹானா. சாபுதாளம்.

பல்லவி

தேவ தேவா! உமக்குத் தோத்திரம் ஐயா!—என்னைத்
தேடி ரக்ஷித்தாண்ட க்றிஸ்தேசு நாதையா!

சரணங்கள்

1. பாவ வழியில் நடந்த பாவி நான் ஐயா!–மிகப்
பட்சம்வைத் தென்னை ரட்சித்தீர், பரம மேசையா!
ஆவியின் பிறப்பென்னில் உண்டாக்கினீர் ஐயா!—மகா
ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! யேசுநாதையா!— தேவ

2. அந்தகாரப் பாவவல் லிருளில் அலைந்தேன், உமது
ஆவியின் அருளுதயத்தாலே மகிழ்ந்தேன்;
சந்ததம் சந்ததம், உமக்கே துதி ஐயா!–மீட்பின்
சந்தோஷம் எனக்களித்த யேசுநாதையா!— தேவ

3. வஞ்சனை, பொறாமைகள், மனதினில் வைத்து–வெறும்
மாயசாலமாக[1] மார்க்க வாய்மை பேசினேன்;
நெஞ்சகம் புதுக்கினீர் ஓர் விஞ்சையாய்[2] ஐயா! இப்போ
நேர்பெற ஒழுக வைத்தீர், யேசுநாதையா!— தேவ

4. அச்சமும் நடுக்கமும் கொண் டஞ்சலிக்கிறேன்[3], — உமது
ஆவியால் பெலனடைந் தகமகிழ்கிறேன்;
துச்சனர் நகைக்கில் இனி அச்சம் ஏதையா?—பரஞ்
சோதியாய் உலகில் வந்த யேசுநாதையா!— தேவ

5. தொண்டர்கள் உமக்குள்ளே சந்தோஷ முறவே!–பரி
சுத்தமாய் உமது நாமம் தொழுகை பெறவே!
எண்டிசை நரரும் உம்மைக் கண்டடையவே! கிறிஸ்
தேசையா! உமது செங்கோல் நீடுவாழ்கவே!— தேவ

D. I. J.

1 வஞ்சனையாக 2 வித்தையாகி 3 வணங்குகிறேன்

222. என் யேசுவை விடமாட்டேன்

காபி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

நான் விடமாட்டேன் என் யேசுவை.

அநுபல்லவி

வான் புவியாவும் போனாலும்,—அத்தால்
மயங்கியே யொருக்காலும் மெய்யாய்,— நான்

சரணங்கள்

1. முக்தியென் மேலன்பு கூர்ந்தார்; இங்கே
முக்யகன்மைதாச் சேர்ந்தார்; தீய
எந்தனுக்காய்த்தம்மை யீந்தார்; எனக்
கென்னருகன்மைகள் கோர்ந்தார்; மெய்யாய்— நான்

2. வானலோகந்தனைத் துறந்தார்; ஏழை
மானிடனாகவே பிறந்தார்; மிக்க
ஈனனெனக்காக இறந்தார்; பேய் மேல்
எந்தனுக்காய் ஜெயஞ்சிறந்தார்; மெய்யாய்— நான்

3. மேசியாவுக் கிணையுண்டோ? அவர்
வேதத்துக்கொப்பு கற்கண்டோ? எனின்
கேசர்சமுகம் பூச்செண்டோ? இந்த
நீசனதில் மொய்க்கும் வண்டோ? மெய்யாய்— நான்

4. லோகமெனை உதைத்தாலும், பொல்லா
லோபிகள் துஷ்டர் மொய்த்தாலும், பசி
தாகநோயும் வதைத்தாலும், இந்தத்
தாரணியோர்[1] சிதைத்தாலும், மெய்யாய்— நான்

N. S.

223. என் சிலுவை எடுத்து பின்னே வாறேன்

முகாரி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

என் சிலுவை எடுத்து, என் யேசுவே,
இச்சணம் பின்னே வாறேன்.

[1] பூலோகத்தார்

அநுபல்லவி

இங்கில மீதினில் எனக்காயுயிர் விட்டீர்;
இரட்சகரே! எனக்குள்ள யாவும் விட்டு—என்

சரணங்கள்

1. உலகும்மை விட்டிடினும்—உம் தயையால்
உம்மை நான் பின் செல்லுவேன்,
அலகை[1] என்மேல் பாய்ந்து அதிகமாய் எதிர்த்தாலும்,
அஞ்சாமல் போர்செய்து அவனை மேற்கொண்டு நான்— என்

2. என்றன் சுதந்தரத்தை—இழக்கினும்
சொந்தம் நீரே எனக்கு;
பந்து சனங்களும் பற்றுறு நேசரும்
பகைத்துப் பழிப்பின் என் பங்கு நீரல்லவோ!— என்

3. பாடுகள் பட்டிடுவேன்,—உம்மோடு நான்
பாரநுகஞ் சுமப்பேன்;
ஆடுகளுக்காக அரிய சீவன் தந்த
அன்பான மேய்ப்பரே, ஆடுகளை மேய்ப்பேன்.— என்

4. ஆசை மேற்கொள்ள விடேன்,—கெட்டலோக
பாசம் அணுகவிடேன்;
ஈசன் லோகத்திலென்றும் நேசமுடனே தங்கி
மாசுகளற உன்றன் தாசனாய் விளங்கிட,— என்

V. S.

224. உதவு நதியாக வந்த பெருமானே

கேதாரகௌளம். கண்டசாபுதாளம்.

திருப்புகழ்

1. அருமையுற நீ இறங்கி அடியனுள மீது தங்க,
அணுவளவிலாது டங்கம்—அகன்றோடும்;
அருளொளி அன்பே யுறைந்து அதிகவுயர்வாய் வளர்ந்து
அகமுழுதுமே நிறைந்து—வழிந்தோடும்.

2. திருவரசுன் சீர்குணங்கள் இனிய திருவாசகங்கள்
திவிய வரமாக வந்து—எனதாகும்;
தினமுமெழிலாயிலங்கி[2] எனதகமுமே கனிந்து
சிறுமை செயும் 'நான்' மறைந்து—பறந்தோடி,

[1] பிசாசு [2] அழகாய் ஒளிவீசி

3. மருவு கிறிஸ்தேசுன் அன்பும் அமருமழகான இன்பும்,
மலர் முக சந்தோஷ பண்பும்—கூடான
மகிமையும் நின்றேறுவந்து எனதிதயமே நிரந்து,[1]
வளமை வரவே விளைந்து—நிலையாக,

4. உரிமையுடனே உவந்து மனமதியெலாங் கவர்ந்து,
உனதடிமையாய்ப் பரிந்து—எனையாளாய்!
உனதசுனையாய்ச்[2] சார்ந்து அடியருளமே விரிந்து,
உதவு நதியாக வந்த—பெருமானே!

N. V. T. (V. S)

225. (212) எல்லாம் ஏசுவே

சங்கராபரணம். *ஆதிதாளம்.*

பல்லவி

எல்லாம் ஏசுவே,—எனக்கெல்லா மேசுவே.

அநுபல்லவி

தொல்லைமிகு மிவ்வுலகில்—துன்பமில்லையே,— எல்

சரணங்கள்

1. ஆயனும் சகாயனும் நேயனும் உபாயனும்,
நாயனும் எனக்கன்பான ஞானமண வாளனும்,— எல்

2. தந்தைதாய் இனம்ஜனம் பந்துளோர் சிநேகிதர்,
சந்தோட சகலயோக சம்பூரண பாக்யமும்,— எல்

3. கவலையில் ஆறுதலும், கங்குலிலென் ஜோதியும்,
கஷ்டநோய்ப் படுக்கையிலே கைகண்ட அவிழ்தமும்,— எல்

4. போதகப் பிதாவுமென் போக்கினில் வரத்தினில்
ஆதரவு செய்திடுங் கூட்டாளியுமென் தோழனும்,— எல்

5. அணியு மாபரணமும் ஆஸ்தியும் சம்பாத்யமும்
பிணையாளியும் மீட்பருமென் பிரிய மத்தியஸ்தனும்,— எல்

6. ஆன ஜீவ அப்பமும் ஆவலுமென் காவலும்,
ஞானகீதமும் சதுரும் நாட்டமும் கொண்டாட்டமும்,— எல்

Y. G.

226. (195) விசுவாசத்தால் நீதிமான் பிழைப்பான்

பங்களா. *ஆதிதாளம்*

பல்லவி

விசுவாசத்தால் நீதிமான் பிழைப்பான்;—மெய்
விசுவாசமுள்ளவன் தான் தழைப்பான்.

1 நிறைந்து 2 உயர்ந்த மலையூற்றுல்

சரணங்கள்

1. திசமாக காம் பாவத்தினில் பிறந்தோர்;—முழு
விஷமான பாவத்தினால் இறந்தோர்.— விசு

2. உய்யும் வகையறியோம்; பெலனேயில்லை;—நரர்
செய்யும் கிரியைகளில் நலனேயில்லை.— விசு

3. பாவக் கடனொழிக்கப் பலமே யற்றோம்;—எச்
சாபம் அழிவினுக்கும் தகைமை யுற்றோம்.— விசு

4. தேவன் கிருபையொன்றே நமைப் பார்க்கும்;—அவர்
மாவன்பே பாவிகளின் கடன் தீர்க்கும்.— விசு

5. நீதிமானைக் குற்றஞ்சாட்ட யாராலேயாகும்?—அவன்
பாதகம் பழிமரணம், யாவுமே போகும்.— விசு

6. தேவனின் பிள்ளை நானென்றே அவன் துள்ளுவான்;— தீய
பாவ வழிதனைப் பகைத்தே தள்ளுவான்.— விச

N. S.

227. (253) நல் உயர் பருவதம் இதோ

ிலஹரி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

உனக்கொத்தாசை வரும் நல் உயர் பருவதம், இதோ!

அனுபல்லவி

தினமும் மனது நொந்து சிந்தை கலங்குவோனே,— உன

சரணங்கள்

1. வானம் புவி திரையும்[1] வகுத்த நன்மைப் பிதாவின்
மாட்சிமையின் கரமே வல்லமையுள்ள தல்லோ?— உன

2. காலைத் தள்ளாடவொட்டார், காத்தைத் தளரவொட்டார்;
மாலை யுறங்கமாட்டார்; மறதியாய்ப் போகமாட்டார்.— உன

3. கர்த்தருனைக் காப்பவராம், கரமதில் சேர்ப்பவராம்;
நித்தியமு முன்றனுக்கு நிழலாயிருப்பவராம்.— உன

4. பகலில் வெயிலெனிலும், இரவில் நிலவெனிலும்,
இகல் தருவதுமில்லை, இன்னல் செய்வதுமில்லை.— உன

5. தீங்கு தொடாதுன்னை, தீமை படாதுன்மேல்;
தாங்குவார் தூதர் கோடி, தாளிடறாதபடி.— உன

[1] கடல்

6. போக்கும் ஆசீர்வாதமாம், வரத்தும் ஆசீர்வாதமாம்;
காக்கைக் குஞ்சுகள் முதல் கதறி நம்பிவிடுமே.— உன

7. துன்ப துயரத்திலும் துக்க சமயத்திலும்,
இன்பமுறும் பொழுதும் எல்லாம் உனக்கவரே.— உன

ம. ஞ.

228. (*257*) பங்கமின்றித் தங்குவான்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

துங்கனில் ஒதுங்குவோன் பங்கமின்றித் தங்குவான்.

அனுபல்லவி

கங்குல் பக லும்பரனுர் காவல் அர ணுதலால்,— துங்

சரணங்கள்

1. வேடன் கண்ணி குத்துங்கால், விக்கினங்கள் சுற்றுங்கால்,
மூடி உனைக் காப்பரே, ஓர் மோசமின்றிச் சேர்ப்பரே.— துங்

2. பக்கத்திலே ஆயிரம், பாலே பதிஞயிரம்
சிக்கென வீழ்ந்தாலுமே, தீங்குனே அண்டாதுகாண்.— துங்

3. கண்ணிஞலே பார்க்குவாய், கடவுள் செயல் நீக்குவாய்;
அண்ணலே உன் அடைக்கலம், ஆண்டவன் உன் தாபரம்.—துங்

4. தீங்குனே அண்டாமலும், தீனங்கள் தீண்டாமலும்,
பாங்கு தூதர் காபந்தில் பத்திரமாய் வாழ்வையே.— துங்

5. பாதம் கல்லிட ருமல், பகைவர் உக்ரம் மீருமல்,
தூதர் உனைக் கைகளில் தூக்கி ஏந்திக்கொள்வரே.— துங்

6. நீடுநாட்களாகவே கேடு துன்பம் போகவே,
வீடுபரதீசினில் சூடுவான் மா மகிமைகள்.— துங்

T. J.

229. (*196*) விசுவாசக் கேடகத்தைப் பிடி

பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

கிஞ்சிதமும், நெஞ்சே, அஞ்சிடாதே;—நல்ல
கேடகத்தைப் பிடி நீ;—விசுவாசக்
கேடகத்தைப் பிடி நீ.

அனுபல்லவி

வஞ்சனையாகவே பேய் எதிர்த்தென்றனை
வன்னிக்[1] கணைதொடுத் தெய்கின்ற வேளையில்,
நெஞ்சில் படாமல் தடுக்க அது நல்ல
நிச்சயமான பரிசை அறிந்து நீ— கிஞ்சித

சரணங்கள்

1. பாவத்தை வெறுக்க, ஆபத்தைச் சகிக்க,
பத்தியில் தெளிக்கவும்,—நித்ய
ஜீவனைப் பிடிக்க, லோகத்தை ஜெயிக்க,
இறைமை அளிக்கவும்,
சாவே, உன் கூர் எங்கே? பாதாளமே, உன்
ஜயம் எங்கே? என்று நீ கூவிக் களிக்கவும்,
தேவன் உகந்துனைத் தான் அங்கீகரிக்க,
செய்யவுமே அது திவ்ய நல் ஆயுதம்;— கிஞ்சித

2. பண்டையர்[2] அந்தப் பரிசையினால் அல்லோ,
கண்டடைந்தார் பேறு?[3]—நல்ல
தொண்டன் ஆபேல் முதலான வைதீகரைத்
தொகுத்து வெவ்வேறு
விண்டுரைக்கில் பெருகும்; தீ அணைத்ததும்,
வீரிய சிங்கத்தின் வாயை அடைத்ததும்,
கண்டிதமாய் வெற்றி கொண்டது மாம்பல
காரியங்களையும் பார்; இது மா ஜெயம்.— கிஞ்சித

3. ஊற்றமுடன்[4] இப்பரிசை பிடித்திட
உன் செயல் மா பேதம்;—அதின்
தோற்றமும் முடிவும் ஏசுபரன் செயல்,
துணை அவர் பாதம்;
ஏற்றா வணக்கவே பணிவாக
இரந்து மன்றாடி அவர் மூலமாகவே,
ஆற்றல் செய் தேற்றரவாளி பரிசுத்த
ஆவி உதவியை மேவி, அடைந்து, நீ— கிஞ்சித

J. P.

[1] அக்கினி [2] முன்னோர் [3] முத்திப்பேறு [4] வல்லமையுடன்

230. (249) சிந்தனைப்படாதே நெஞ்சமே

துஜாவந்தி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சிந்தனைப் படாதே, நெஞ்சமே,—உனை ரட்சித்த
தேவ சுதன் இருக்கிறார்.

அனுபல்லவி

அந்தியும் சந்தியுமாக ஆர் பகை செய்தாலும் என்ன?
எந்த வினை வந்தும், மயிர் எண்ணப் பட்டிருக்கையிலே— சிந்

சரணங்கள்

1. ஐந்து சிட்டு ரண்டு காச தாக விற்றும், அங்கதில் ஒன்
றும் தரையி லேவிழாதென் றுத்தமன் உரைத்திருக்க,
புந்தியில் விசாரமுடன் போக்கிடம் அற்றவர் போல,
சந்தேகத்தினால் உழன்று, தவித்துத், தவித்து நின்று,— சிந்
2. சோங்கில்[1] அயர் சீடரின்முன் பாங்குடன் தயவளித்துத்
தாங்கினோர் உனையும் வந்து தாங்குவார், என வந்தாலும்;
ஒங்கும் இஸ்ரவேல் ராசன் தூங்கவும் இலையே; சும்மா
எங்கி எங்கிச் சஞ்சலம் கொண்டேமாங் தேமாந்து நின்று— சிந்
3. எத்திசையினும் அடர்ந்த சத்துரு எல்லாம் ஜெயம்கொண்
டத்தனின் வலத்தில் நித்திய துத்தியத் திருந் தரசாள்
கர்த்தனும் கிறிஸ்து நாதர் சித்தம தல்லாமல் வீணில்
தத்தி[2] விழுந் தென்ன வரும்? பித்தது பித்தது கொண்டு,— சிந்

வே. சா.

231. (250) யேசுரட்சகர் ஆத்துமத்துயர் நீக்கவல்லவர்

காஹரப்பிரியா. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

அஞ்சாதே, ஏசு ரட்சகர்
ஆத்துமத்துயர் நீக்க வல்லவர்.

அனுபல்லவி

வஞ்சமே மிஞ்சுமா? பஞ்சபாதகன் நானென்று— அஞ்

சரணங்கள்

1. திருடன் ஒருவன் மரிக்கும் வேளையில்
திருச்சுதன் பதம் தழுவிக் கதிக்-கு
அருள் பெற்றான், என வேதஞ் சொல்வதை
ஆய்ந்து மனஞ் சாய்ந்து நீ செல்.— அஞ்

[1] படவில் [2] குதித்து

2. வெள்ளிக் காசொன்றை இழந்து விட்டவள்
வீட்டைப் பெருக்கிப் பார்த் தெடுத்தபின்,
துள்ளிப் பூரிக்கும் போல் உன்மேலே,
தூதர் சங்கமும் களிப்பதாலே.— அஞ்

3. மேய்ப்பன் மந்தையை விலகின ஆட்டை
வெகு கவலையாய்த் தேடிக் கண்டபின்,
வாய்ப்புடன் மனம் மகிழும் போலே,
மானுவேலுனைத் தழுவலாலே.— அஞ்

4. தொண்ணூற் றொன்பது நீதியரிலுந்
துயரடை பாவி யொருவன் மீதினில்
எண்ணருந் தூதர் மகிழ்வதாலே,
இரட்சிப் புனக்குப் பலித்ததாலே.— அஞ்

5. மரணத்தின் கூரை ஒடித்த வல்லவன்
வருந்தி அழைத்த விருந்துக்கு வரத்
தருணம் ஈதெனத் தாசர்கூடி,
சாற்றும் மொழியை ஏற்று நீவர.— அஞ்

ச. ஐ.

232. (251) நெஞ்சே நீ கலங்காதே

புன்னாகவராளி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நெஞ்சே நீ கலங்காதே;—சீயோன் மலையின்
ரட்சகனை மறவாதே;—நான் என் செய்வேனென்று.

அநுபல்லவி

வஞ்சர் பகை செய்தாலும், வாரா வினை பெய்தாலும்,— நெஞ்

சரணங்கள்

1. வினைமேல் வினை வந்தாலும்,—பெண்சாதி பிள்ளை,
மித்ரு[1] சத்ருவானாலும்,
மனையொடு கொள்ளை போனாலும், வானம் இடிந்து வீழ்ந்
தாலும்,— நெஞ்

2. பட்டயம், பஞ்சம் வந்தாலும்,—அதிகமான
பாடு நோவு மிகுந்தாலும்,
மட்டிலா வறுமைப் பட்டாலும், மனுஷர் எல்லாம் கைவிட்
டாலும்,— நெஞ்

1 நேசன்

3. சின்னத்தனம் எண்ணினாலும்,—நீ நன்மை செய்ய
தீமை பிறர் பண்ணினாலும்,
பின்னபேதகம் சொன்னாலும், பிசாசு வந்தணுப்பினாலும்,–நெஞ்

4. கள்ளன் என்று பிடித்தாலும்,—விலங்கு போட்டுக்
காவலில் வைத் தடித்தாலும்,
வெள்ளம் புரண்டு தலை மீதில் அலைமோதினாலும்.— நெஞ்

வே. சா.

233. (*252*) என்னே நீ உன்னை அலைக்கழிப்பாய்

செஞ்சுருட்டி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

என்னே பல நினைவாலும் நீ உன்னை அலைக்கழிப்பாய்.

அனுபல்லவி

மன்னர்கள் மன்னவன் ஆகிய ஏசு நின்
மன்னவராய் இருக்கையிலே,— என்

சரணங்கள்

1. அன்னை யிடத்துருவாய், உன்னை அமைத்த தந்தை அல்லவோ?
—பின்னும்,
ஆகாரமும் உடையும் ஜீவனும் அளிப்பதவர் அல்லவோ?— என்

2. மாதானவள் சேயை[1] ஒரு வேளை மறந்தாலும்,—உன்னை
மறவோம் ஒருகாலும், என வார்த்தை கொடுத்தாரே;— என்

3. இஸரேலரைக் காப்போர் உறங்கிடுவார், என நினையேல்;—
அவர்
நிசமாக உன் வல பாகத்தில் நிழல் ஆவர் என்றறிவாய்;— என்

4. சிங்கங்கள் பட்டினியாய் இருக்கக் கண்டேன், தேசம் எங்கும்
சுற்றிப் பார்த்தும்,—தேவ
சேயர்கள் பட்டினியாகக் காணேன், என்ற திவ்ய உரையும்
பொய் யாமோ?—
என்

5. தேகமும் கெட்ட உலகமும் பேயும் திரண்டு நினைப் பொரு
தாலும்,[2]—அதை
ஜெயித்தயேசு நின் மன்னவர், ஆகையில் சிந்தனை வேறென்ன
உனக்கு?—
என்

[1] பிள்ளையை [2] சண்டை செய்தாலும்

6. தேவ பிதா உன் பிதாவும் இயேசு நின் சகோதரரும் சுத் தாவி—உன்தன்
தேற்றரவாளனும் ஆவதைப் பார்க்கிலும், தேவை உனக் கென்
றொன்றும் இல்லையே.—

சவ. உபா

234. (254) நல்லாயன் ஆட்டுக்காய் உயிர் தாரார்

பியாகடை. ஏகதாளம்.

பல்லவி

நல்லாயன் ஏசு சாமி, ராஜாதாவீதுடை மகவு,—
ஒரே மகவு ஆட்டுக்காய் உயிர் தாரார்.

சரணங்கள்

1. எல்லார்க்கும் பெரியான், எம்பிரான் தம்பிரான்,
ஏகவஸ்தோரே ஏகோவா,—மா
தேவ கிறிஸ்து நீ கா, வா, வா,— நல்

2. மன்னர் மன்னர் கொண்டாடிய நீடிய
வானப் பரமகு மாரா வோ,—அதி
ஞானத் திறம் மிகும் வீராவோ,— நல்

3. விண்ணாடர் முழங்க, மண்ணாடர் விளங்க,
மேவி வந்தமே சையாவே,—படு
பாவி சொந்தம் ஏ சையாவே,— நல்

4. சீராட்டுக் காட்டி எந்தையார், தந்தையார்
திருக்கடைக் கண்ணால் பார்த்தாரே;—வந்து
திரும்பத் திரும்ப எனைச் சேர்த்தாரே.— நல்

5. ஆட்டைக் கூட்டி ஓர் தொழுவத்தில் அடைப்பார்,
அரிய நல்ல மேய்ச்சல் கொடுப்பார்,—அன்
பாகத் தோளினிலே எடுப்பார்.— நல்

வே. சா.

235. (259) வல்ல கிறிஸ்துனக்கு நல்ல தாரகமே

காதநாமக்கிரியை. சாபுதாளம்.

பல்லவி

வாரா வினை வந்தாலும், சோராதே, மனமே;
வல்ல கிறிஸ்துனக்கு நல்ல தாரகமே.

சரணங்கள்

1. சூரன் சதித்துன் மீது வலை வீசினாலும்,
சோராதே, ஏசுபரன் தஞ்சம் விடாதே;— வாரா

2. உலகம் எதிர்த்துனக்கு மலைவுசெய்தாலும்,
உறுதிவிட்டயராதே, நெறி தவறாதே;— வாரா

3. பெற்ற பிதாப்போல் உன் குற்றம் எண்ணாரே;
பிள்ளை ஆகில் அவர் தள்ளிவிடாரே.— வாரா

4. தன் உயிர் ஈந்திட்ட உன் ஏசுநாதர்
தள்ளுவரோ? அன்பு கொள்ளவர் மீதே.— வாரா

5. மரணம் உறுகின்ற தருணம் வந்தாலும்,
மருள விழாதே, நல் அருளை விடாதே.— வாரா

6. வையகமே உனக்குய்ய ஓர் நிலையோ?
வானவனை முற்றும் தான் அடைவாயே!

J. P.

236. (260) கிறிஸ்தேசுவே உனக்கு நேசதுணையே

சஹானா. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நெஞ்சமே, தள்ளாடி நொந்து,
நீ கலங்காதே;—கிறிஸ்
தேசுவே உனக்கு நல்ல
நேச துணையே.

சரணங்கள்

1. தஞ்சமான தோழர்களும் வஞ்சகமாக—உன்னை
தாக்கியே பகைஞராக நின்றபோதிலும்,— நெஞ்

2. அன்னை தந்தை ஆனவரும் பின்ன பேதமாய்—உனை
அங்கலாய்க்க விட்டெளிஞன் ஆன போதிலும்,— நெஞ்

3. ஜீவனம் இழந்து துன்பம் மேவினாலும்,—மா
சிறுமையாய்ச் சகிக்கொணா வறுமை கொண்டாலும்,— நெஞ்

4. பஞ்சமும் பசியும் வந்து நெஞ்ச வைத்தாலும்,—மிகு
பாரமாய்ச் சுமை உன்மேலே பற்றி நின்றாலும்,— நெஞ்

5. கெட்ட நோயிலும் நீ அகப் பட்டுழன்றாலும்,—எந்தக்
கேடுகள் உன்மேலே வந்து மூடினாலும்,— நெஞ்

6. ஆன வீடு தானும் கொள்ளை ஆன போதிலும்,—கிறிஸ்
தண்ணலே,[1] உனக் கெல்லாம் என் றெண்ணி நிறைவாய்,—
நெஞ்

J. P.

237. (262) ஆத்தும அடைக்கலம்

காதகாமக்ரியை • ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. ஆத்தும அடைக்கலம் அன்புள்ள யேசுவே,
அய்யா, புகலிடம் தாரும்;
காற்றுப் பெருவெள்ளம்போல் சீற்றங்[2]கொள்ளுது துன்பம்,
கைகொடுத் தெனை ஆற்ற வாரும்.

2. நீரே என் நம்பிக்கை, நீரே என் தஞ்சம்;
நீசன் எனக்கு வேறுார் அய்யா?
சாரும் நிராயுதன் யான் போரில் விழாப்படித்
தாங்கும் உன் மறைவினில், அய்யா.

3. நீதம் கெட்ட பாவியான், நீதி பரிசுத்தமும்
நிறைந்த நீர் எனக்குத்ர வாதி;
பாதகத்தால் நிறைந்த பேதையான்; கிருபை சத்தியம்
பரிபூரணம் உள்ளோன் நீர் ஜோதி.

4. எந்தப் பாவமும் மூடும் விந்தைக் கிருபை உண்டும்மில்,
என் பாவம் தீர்த்தருளும், கோவே!
நொந்த எனை நீர் ஆற்றிச் சிந்தையைப் புதுப்பித்து
நோக்கும் அதைத் துய்யதாய், தேவே.

5. ஜீவ ஊற்றே, உம்மில் யான் தெளிந்து குடிப்பேனாக;
தீராத தாங்கள் தீரும்;
ஓவா[3] நித்தியமட்டாகப் பாவி என் நெஞ்சில் ஊறும்
உன்னத அன்பன் யேசு, வாரும்.

A. V

238. (263) மாற்றீர் என் கவலை

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

மாற்றீர் என் கவலை அருள்பெற
மாற்றீர் என் கவலை;—மிக
மாற்றியே கலி[4] தீர்த்தீர் உமது
மகிமையை நிறைவேற்றி.

[1] பெருமானே [2] கோபம் [3] ஓயாத [4] சிறுமை

சரணங்கள்

1. சாமனவரசே, நீர் தந்தை
சாமனவரசே, நீர்—ஒரு
சந்திர பதம் போல் சுடரே விடுத்தீர்,
தாசனுரு வெடுத்தீர்.— மாற்

2. சூதலகையை நீக்கி, அழலின்
சூதலகையை நீக்கி,—என் கை
தூக்கி, உலகிடர் போக்கி, எமையே
துதிக்கவும் மயலாக்கி;[1]— மாற்

3. சடலமுலகம் சூது, பொல்லாச்
சடலமுலகம் சூது;—இது
தகாததின் மடவாது கொடியாது;
சஞ்சலம் இனி யேது?— மாற்

4. நலங்கடனே வழுவி, சுகிர்தன்
நலங்கடனே வழுவி,—வழி
நழுவி விழுமெனைக் கழுவி அழகாய்
நலமாக்கவே வருவீர்.— மாற்

வே. சா.

239. (*213*) ஜெப சிந்தை எனில் தாரும்

நாதநாமக்ரியை. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஜெப சிந்தை எனில் தாரும், தேவா,—என்னை.

அனுபல்லவி

அபயமென் றுனக்குக்கை அளித்தேன்,
பொற்பாதா,— ஜெப

சரணங்கள்

1. உண்மை மனதோ டுன்னைக் கெஞ்ச,— உல
கெண்ண மெல்லா மகற்றி உரிமையே மிஞ்ச,
தொன்மை ஆயக்காரன் போலஞ்ச,—பவ
தோஷமகலத் திருரத்தம் உள்ளிஞ்ச.[2]— ஜெப

2. இடைவிடாமல் செய்யும் எண்ணம்—என்
இதயத்தில் உதயமாய் இலங்கிடப் பண்ணும்;
சடமுலகப் பேயை வெல்லும்—நற்
சாதக முண்டாகத் தயைசெய் என்னுள்ளம்.— ஜெப

[1] ஆசையாக்கி [2] உள் சுவற

3. ஊக்கமுடன் ஜெபம் செய்ய,—தகா
நோக்க மெல்லாம் கெட்டு நொறுங்கியே நைய,
பேய்க்கண மோடுபோர் செய்ய,—நல்
ஆக்கம் எனில் தந்து ஏக்கம் தீர்ந்துய்ய.— ஜெப

S. S.

240. ஜெபமறவாதே நேசனே

கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஜெபம்மறவாதே நேசனே—எக்காலமும் நீ!

சரணங்கள்

1. ஜெபம் பரமனுடன் பேச்சு;
தேவை யெல்லாம் அத்தா லாச்சு;
தப விசுவாசி மூச்சு;
தகாதெலாம் அத்தால் போச்சு.— ஜெப

2. அம்பரன் கற்பனை நோக்கு;
அவாதருமை வாக்கு;
நம்பிச் சந்தேகம் போக்கு;
நலம் வரத் தீமை நீக்கு.— ஜெப

3. பேயை ஜெபத்தோடு வென்ற,
பிரிய நாமமுங் கொண்ட,
நேய சுதன்தனைத் தந்த,
நின் மலனுக்கே யுகந்த.— ஜெப

4. விசுவாச நேசத்தோடு
மிகும் பத்தியோடு நாடு;
நிசமாய்ப் பரனைத் தேடு;
நேர்மையுடனே ஓடு.— ஜெப

5. பகலுட னிரவிலும்,
பணிவுடன் குறைவிலும்,
திகிலிலும் மகிழ்விலும்,
செல்வம் வறுமையிலும்,— ஜெப

6. தேவ அரசாட்சிக்காக
ஜெபி, உந்தன் குறைபோக;
ஆவலுடன் பிறர்க்காக
அன்புடன் ஜெபிப்பா யாக.— ஜெப

7. மறந்திடாதே ஜெபமே;
மறக்கில் நீ ஓர் சவமே;
சிறந்த உன் வீடவமே;
செய்ய லாமோ பவமே.— ஜெப

241. (*238*) ஜெபத்தை ஏற்றுக்கொண்டருளும் N. S.

காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஏற்றுக்கொண்டருளுமே, தேவா!—இப்போ
தேழையேன் ஜெபத்தை யேசுவின் மூலம்.

சரணங்கள்

1. சாற்றின ஆதி ஆயத்த ஜெபமும்,
சாந்தமாய் ஜெபித்த பாவ அறிக்கையும்,
தேற்றிக்கொண்டருளும் மன்னிப்பின் மருவும்[1]
திவ்விய பாதத்தில் வைக்கிறேன், ஸ்வாமி.— ஏற்றுக்

2. குறையுண்டு இதிலே, அருமைப் பிதாவே,
குற்றம் மன்னித்திடும் யேசுவின் மூலம்;
முறைப்படி கேட்க நான் தெரியாத பாவி;
முழுதும் மேசையாமேல் வைக்கிறேன், ஸ்வாமி.— ஏற்றுக்

3. மறுரூப ஆவி வேண்டுமென் ஸ்வாமி;
மனமெல்லாம் புதிதாக்கிடும் ஸ்வாமி;
சிறுமைப்பட் டடியேன், கேட்கிறேன் ஸ்வாமி;
தேற்றிடும், புதுப் பெலன் ஊற்றிடும், ஸ்வாமி.— ஏற்றுக்

4. விசுவாசம் பெருகி நிலைத்திடச் செய்யும்;
வெளிப்படும் மறைபொருள் பலப்படச் செய்யும்;
சிசுவைப்போல் மறுபடி பிறந்திடச் செய்யும்;
தேவாவி என்னுளந் தங்கிடச் செய்யும்.— ஏற்றுக்

242. (*239*) இன்பகாலமல்லோ ஜெபவேளை அ. பி.

பைரவி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஆ! இன்ப கால மல்லோ—ஜெபவேளை,
ஆனந்த காலமல்லோ?

1 வாசனை

அனுபல்லவி

பூவின் கவலைகள் போக்கி என் ஆசையைப்
பொன்னுல காதியன் முன்னே கொண்டேகிடும்.— ஆ

சரணங்கள்

துன்பம் துயர் நீக்கி,-பொல்லாங்கன்-சோதனைகள் போக்கி
அம்பர வாசிகளோ-டிதயத்தை-இன்ப உறவாக்கி,
கெம்பீரமாகவே தம்பிரான் ஆசனம்
கிட்டி மகிழ்வுடனுற்று வாரச் செய்யும்.— ஆ

ஜீவ ஆறுதல் பெற்று,-பிஸ்காவின்-சிகரமதனில் உற்று,
தேவ நகர் கண்ணுற்று,-சடத்தை-ஜெகத்தில் எறிந்துவிட்டு,
ஆவி களிப்புடன் ஆகாயஞ் செல்லவே,
அன்பொடு பார்த்து நல் வந்தனஞ் சொல்லுவேன்.— ஆ

M. V.

43. (141) சத்திய வேதத்தைத் தினம் தியானி

ரிகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சத்திய வேதத்தைத் தினம் தியானி,
சகல பேர்க்கும் அதபிமானி.

அனுபல்லவி

உத்தமஜீவிய வழிகாட்டும், உயர்வானுலகில் உனைக்கூட்டும்.
—சத்

சரணங்கள்

1. வாலிபர்தமக்கூண் அதுவாகும்; வயோதியர்க்கும் அதுண வாகும்;
பாலகர்க்கினிய பாலும் அதாம்; படிமீ தாத்மபசி தணிக்கும்.
—சத்

2. சத்துருப் பேயுடன் அமர்புரியும் தருணம் அது நல் ஆயுதமாம்;
புத்திரர் மித்திரரொடு மகிழும் பொழுதும் அதுநல் உறவாகும்.
—சத்

3. புலைமேவிய[1] மானிட ரிதயம் புனிதம் பெறுதற்கதுமருந்தாம்;
நிலையா நரர்வாணாள் நிலைக்க நேயகாய கற்பம்[2] அதாம்.— சத்

1 தீமை சேர்ந்த 2 மருந்து

4. கதியின் வழிகாணுதவர்கள் கண்ணுக்கரிய கலிக்கம் அது;
புதிய எருசாலேம்பதிக்குப் போகும் படணத்துணையும் அது.
—சத்

5. மாந்தர் ரக்ஷிப்படையும் வழி வழுத்தும் தேவவார்த்தை அது;
வேந்தர் அமைச்சர் முதலெவர்க்கும் விதித்த பிரமாணமும்
அதுவே.—
சத்

M. S.

244. (*142*) சத்திய வேதம் திவ்யமான மதுரம்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேன் இனிமை யதிலும் சத்திய வேதம்
திவ்யமானம் மதுரம்.

அனுபல்லவி

ஞானமது நிறையும் வேதமதில் எனக்கு,
நாதனே, அருள் ஆசை அனுதினம் ருசித்திட,— தேன்

சரணங்கள்

1. ஆரணம் அதி புனிதம் களங்கம் இல்
லாத சுகிர்த அமுதம்;
பூரணமாய் அதைத் தான் உட் கொண்டே வரில்,
பொன்னுல கதற் கேற்ற தன்மை உண்டாக்குமே.— தேன்

2. பாதைக்குரிய தீபம்; மெய் வேதம்
பற்றிடில் மிகு லாபம்;
வாதை செய்திடும் பல சோதனைகளும் எதிர்
வரில் அனைத்தும் வெல்லத்தகும் படைக்கல[1] மதே.— தேன்

3. விண்ண தழிந்தாலும், அதோ டிந்த
மேதினி ஒழிந்தாலும்,
திண்ண மதாய் என்றும் சிறந்திலகும் ஜீவ
திருமறை எனில் தங்கிப் பலன் தர அனுக்ரகி.— தேன்

4. எத்திசையிலுமுள்ள நரர் யாரும்
ஏகன் நின் அறிவு கொள்ள,
சுத்த சுவிசேஷம் துலங்கிப்ர காசிக்க
தூய நல் ஆவியை யாவர்க்கும் ஈந்தருள்,— தேன்

J. P.

1 போராயுதம்

245. (358) வேதப் புத்தகம் விலைபெற்ற செல்வம்

மாஞ்சருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வேத புத்தகமே, வேத புத்தகமே,
வேத புத்தகமே, விலை பெற்ற செல்வம் நீயே.

சரணங்கள்

1. பேதைகளின் ஞானமே,—பெரிய திரவியமே,
பாதைக்கு நல்தீபமே,—பாக்யர் விரும்புக் தேனே!— வேத

2. என்னை எனக்குக் காட்டி—என் நிலைமையை மாற்றி,
பொன்னுலகத்தைக் காட்டிப்—போகும் வழி சொல்வாயே,— வேத

3. துன்பகாலம் ஆறுதல்—உன்னால்வரும் நிசமே
இன்பமாகுஞ் சாவென்றாய்—என்றும்நம்பின பேர்க்கே.—வேத

4. பன்னிரு மாதங்களும்—பறித்துண்ணலாம் உன்கனி;
உன்னைத் தியானிப்பவர்—உயர்கதி சேர்ந்திடுவார்.— வேத

அ. பி.

246. (143) பாதைக்குத் தீபம்

பேரகனம். ஏகதாளம்.

பல்லவி

பாதைக்குத் தீபமாமே
பரிசுத்த ஆகமம்—மா நல்ல

சரணங்கள்

1. பாதைக்குத் தீபமே, பாவிக்கு லாபமே,
பேதைக்குத் திரவியமே, பரிசுத்த ஆகமம்.— மா நல்ல

2. தேனின் மதுரமே, திவ்ய அமுதமே,
வான பிதாவின் வாக்கே பரிசுத்த ஆகமம்.— மா நல்ல

3. நீதியி னாதாரமே, நெறியுள்ளோர் செல்வமே,
ஜாதிகள் மேன்மையாமே பரிசுத்த ஆகமம்.— மா நல்ல

4. ஞான சமுத்திரமே, நல்ல சமுத்திரையே,[1]
சனர்க்கும் ஆதாரவே பரிசுத்த ஆகமம்.— மா நல்ல

5. உலகோர்க் குயிர்த்துணை, உண்டோ அதற்கிணை?
அலகையை வெல்லுங்கணை பரிசுத்த ஆகமம்.— மா நல்ல

[1] சரியளவு

6. எல்லையில்லா விஸ்தாரம், எவர்க்கும் பர மாகாரம்,
வல்ல பரனின் வேதம் பரிசுத்த ஆகமம்.— மா நல்ல

D. A.

247. (*144*) ஞான சுவிசேஷமே

பிலஹரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஞான சுவிசேஷமே
நன்மை தரும் நேசமே.

அனுபல்லவி

ஞான உபதேசமே, வளரும் விசுவாசமே,— ஞான

சரணங்கள்

1. சத்திய வாக்கியமே, சந்தோஷ பாக்கியமே,
புத்தியா ரோக்கியமே, புண்ணிய சலாக்கியமே,— ஞான
2. நீதிப் பிரசங்கமே, நிமலன் அருள் தங்கமே,
சோதிமிகும் துங்கமே, துதிபெருகும் பொங்கமே,— ஞான
3. அஞ்ஞானத்தை அழிக்கும், அலகையிடர் ஒழிக்கும்,
மெய்ஞ்ஞானத்தை அளிக்கும், விளங்கி என்றும் செழிக்கும்.— ஞான
4. யேசுவண்டையில் சேர்க்கும், எல்லா இடரும் நீக்கும்,
பேசும் பவத்தைப் போக்கும், பேதமையோரைக் காக்கும்— ஞான

J. J.

248. (*145*) நல்ல வாத்தி சுவிசேஷம்

நாட்டகுரஞ்சி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

வானுதி[1] தாள் காட்டும் — நல்ல
வாத்தி சுவிசேஷம்.

அனுபல்லவி

கோன் ஆதி ஏசு கிறிஸ்து மொழிந்த தோர்
கோதில்லா நீதி நிறைந்த சுவிசேஷம்.— வானு

[1] கடவுள்

சரணங்கள்

1. ஆதி ஒளி தோண,—நல்ல—அறிவு மிகக் காண,—சத்திய
நீதியின் வேர் ஊண,—அதை—நீணிலத்தோர் பூண,
ஜாதிகளான சகல மனிதரும்
சத்திய மறை என்று தத்யம் புரியவும்,— வாரு

2. அன்பு நிறைந்திடவும்,—கெட்ட—ஆசை குறைந்திடவும், மோட்ச
இன்பம் சிறந்திடவும்,—பாவ—இருள்கள் மறைந்திடவும்,
முன்பு பிடித்த முரட்டாட்டத்தை விட்டு
முற்றிலும் நற்குண சுத்தம் பெருகவும்,— வாரு

3. கார் இருள் நீங்கிடவும்,—பாவக்—கயிறு[1] பின் வாங்கிடவும்,— நித்ய
பேர் ஒளி ஓங்கிடவும்,—சத்ய—பிரபல்யம் தூங்கிடவும்,[2]
தாரணியில் உள்ள சர்வ மனிதரும்
சத்ய பிதா எனும் வஸ்துவைச் சேரவும்,— வாரு

4. பாலர்கள் கூடிடவும்,—நித்ய—பரகதி தேடிடவும்,—ஜீவ
காலங்கள் நீடிடவும்,—மோட்ச—கன முடி சூடிடவும்,
கோலம் நிறைந்த மணவாளன் ஏசுவைக்
கூடி அனுதினம் பாடித் துதிக்கவும்,— வாரு

மரி. உப.

249. வேதமே என்ன சொல்லுவேன்

கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வேதமே, என்ன சொல்லுவேன்?—நின் மாட்சியை

அனுபல்லவி

சேத மிலாது நன்னுதர் தம் அருள் திருப்
பாதமுறும் நெறி யோது மொரே சத்ய— வேத

சரணங்கள்

1. கண்முன் நீ எழுத்தானால் கரையிலா ஞானம்;
காந்தி நற்பனி மழை கசிந்திடும் வானம்;
புண் மனமுடை யோர்க்குப் புகழருந் தானம்;
கசித்திடப் புசித்திட ருசித்திடும் பானம்.— வேத

1 தவறு 2 பெருகவும்

2. சிறியவர் பெரியவர் செல்வர்கள் வலியார்
தீரர்கள் வீரர்கள் சீரியர் எளியார்
அறிஞர்கள் அல்லவர் ஆடவர் மெலியார்
அனைவரும் அருந்திட அருந்திடச் சலியார்.— வேத

3. கனபல மருளுவாய், தினந்தினங் காலை
களைப்பினைப் போக்குவாய், களைப்புறு மாலை
தினமென திதயமே திருத்தலுன் வேலை,
செப்பருங் கனிதருங் கற்பகச் சோலை.— வேத

4. அகமுறு மானைகள் விழுந்து தள்ளாடும்;
அருள்நதி ஆடுகள் நடந்துனி லோடும்;
தகவுனின் கரைகளில் குருவிகள் கூடும்;
தருக்கள் செழித்திருக்கும் தாசர்கள் நாடும்.— வேத

6. பொன் அபரஞ்சியிலும்[1] உன் விலை பெரிதே!
பூவுலகினிலுனக் குவமைக ளரிதே;
நின்னை யசட்டை செய்வோர் நிலைமிக வறிதே!
நின்படிப் பறியாதோர் கல்விமா சிறிதே!— வேத

6. இருபுறங் கருக்குவாள் தனிலும் நீ கூரே!
இகபரம் ரண்டிற்கும் உன்வழி நேரே!
கிருபை எத்தனமுனக் கேற்ற நற்பேரே!
கிறிஸ்துவின் அருள்தனை எனக்கு நீ வாரே!— வேத

N. S.

250. (357) சகோதரர்கள் ஒருமித்துச் சஞ்சரிப்பது

(சங். 133)

குராஞ்சி. திஸ்ர ஏகதாளம்.

1. சகோதரர்க ளொருமித்துச்
சஞ்சரிப்பதோ எத்தனை
மகா நலமும் இன்பமும்
வாய்த்த செயலா யிருக்குமே

2. ஆரோன் சிரசில் வார்த்த நல்
அபிஷேகத்தின் தயிலந்தான்
ஊறித் தாடியில் அங்கியில்
ஒழுகு மானந்தம்போலவே.

[1] புடமிட்ட பொன்னிலும்

3. எர்மோன் மலையின் பேரிலும்
இசைந்த சீயோன் மலையிலும்
சேர்மானமாய்ப் பெய்கின்ற
இவலைப் பனியைப் போலவே.

4. தேசமார்க்க மிரண்டிற்கும்
சேனை யெகோவா தருகிற
ஆசீர்வாதம் சீவனும்
அங்கே என்று முள்ளதே.

ஆ. ச.

251. (205) அன்பே பிரதானம்

கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

அன்பே பிரதானம்,—சகோதர
அன்பே பிரதானம்.

சரணங்கள்

1. பண்புறு ஞானம்,—பரம நம்பிக்கை,
இன்ப விஸ்வாசம்,—இவைகளி லெல்லாம்.— அன்பே

2. பலபல பாஷை—படித்தறிந்தாலும்,
கலகல வென்னும்—கைம்மணியாமே.— அன்பே

3. என் பொருள் யாவும்—ஈந்தளித்தாலும்,
அன்பிலையானால்—அதிற்பயனில்லை.— அன்பே

4. துணிவுட னுடலைச்—சுடக்கொடுத்தாலும்,
பணிய வன்பில்லால்—பயனதிலில்லை.— அன்பே

5. சாந்தமும் தயவும்—சகல நற்குணமும்
போந்த சத்தியமும்—பொறுமையுமுள்ள.— அன்பே

6. புகழிறு மாப்பு,—பொழிவு பொறாமை,
பகை நியாயப்—பாவமுஞ் செய்யா.— அன்பே

7. சினமடையாது,—தீங்கு [illegible]ணாது,
தினமழியாது,—தீமை செயாது.— அன்பே

8. சகலமுந் தாங்கும்,—சகலமும் நம்பும்,
மிகைபட வென்றும்—மேன்மை பெற்றோங்கும்.— அன்பே

C. P. G.

252. (265) பாக்கியர் இன்னுர்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பாக்கியர் இன்னுர்—என்றிறைவன்
பண்புடன் சொன்னுர்.

அனுபல்லவி

ஆக்கியோன் ஏசுவின் வாக்கியம் கேட்கவே
அனந்தமான ஜனம் வனந்தனில் நிற்கையில்,— பாக்

சரணங்கள்

1. ஆவி பணிந்தோர்,—மனத்தாழ்மை—யான தணிந்தோர்,
பாவிகள் தாமென்று பயந்து நடப்போர்
தேவனின் ராஜ்யம் சேர்வதால் பாக்கியர்;— பாக்

2. துக்கப்படுவோர்,—பவத்துக்காய்த்—துயரப்படுவோர்
விக்கினமின்றி எங் தேவன் அருளினல்
மிக்க மெய்யாறுதல் மீட்புறும் பாக்கியர்;— பாக்

3. சாந்த குணத்தோர்,—சண்டை கோப—தாபம் வெறுத்தோர்,
வேந்தனுர் செய்கையுள் சாந்தனையும் கொள்வோர்
மேதினி[1] வாழ்விலும் விண்ணிலும் பாக்கியர்;— பாக்

4. நீதியின் பேரில்—பசி தாகம்—நித்தம் கொள்வோரில்
போத மெய்ப் புத்தியும் பூரண பத்தியும்,
காதலன் ஆவி கடாட்சிப்பர் பாக்கியர்;— பாக்

5. இரக்க முடையோர்,—பிறர்மீது—உருக்கமுடையோர்,
நெருக்கப்படுவோர்க்கு நேயமுற்றுதவுவோர்
பெருக்க இரக்கம் பெற்றிடும் பாக்கியர்;— பாக்

6. சுத்தநெஞ்சத்தார்,—தேவனருள்—சுகிர்த ஜென்மத்தார்
பத்தியில் வர்த்தித்து நித்தமும் தேவனின்
பரிசுத்த சமுகத்தைத் தரிசிக்கும் பாக்கியர்;— பாக்

7. சமாதானத்தை—நடப்பித்துச்—சல்யம்[2] வாதத்தை
தமதுரை நடக்கையால் தள்ளி ஒழுகுவோர்
எமதேகன் சேயர்கள் என்னும் மெய்ப்பாக்கியர்;— பாக்

8. நற்செய்கை யிட்டுப்—பகைஞரால்—நஷ்டங்கள் பட்டு
துர்ச்செய்கை நீங்கியே துன்பப் படுவோர்
சுகலோகம் சேர்ந்தென்றும் மூகியாத பாக்கியர்;— பாக்

T. J.

[1] பூமி [2] உபத்திரவம்

253. நித்தம் முயல் மனமே

உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

நித்தம் முயல் மனமே! பரி
சுத்த ஜீவியத்தில் மெத்த வளர நீ.

சரணங்கள்

1. அத்தன் யேசுவினில் பத்தியாய் அமர்ந்து
சத்திய வேதத்தால் நித்தம் உன்னைப் போஷி!— நித்

2. அல்பகல் யேசுவோ டதிக நேரத்தை
ஆசையாய்க் கழி நீ, அவரைப்போலாவாய்.— நித்

3. தேவன்றன் பிள்ளைகள் யாவரையும் நேசி,
ஆவலாய் எளியோர்க் கன்பாலுதவி செய்.— நித்

4. யேசுவே உன்றனை என்றும் நடத்துவார்;
இன்ப துன்பத்திலும் அன்பாய் நீ, பின்செல்லு.— நித்

5. எந்த எண்ணத்தையும் யேசுவின் கீழ் ஆக்கி,
உந்தன் உள்ளத்தில் அமர்ந்திரு சாந்தமாய்.— நித்

6. மேவும் அன்பினுக்குள் தேவாவி நடத்த
மேலான வாழ்வுக்குத் தக்கவனாகுவாய்.— நித்

V. S.

254. யேசுவைப்போல நட

மோஹனம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

யேசுவைப் போல நட—என் மகனே!
யேசுவைப் போல நட—இளமையில்.

அநுபல்லவி

நீசமனுடர் செய் தோஷ மகற்றிட,
பாசம் நிறைந்து நற் பாலனாக வந்த— யேசு

சரணங்கள்

1. பன்னிரு வயதில் அன்னை தந்தையுடன்
பண்டிகைக்கு எருசாலேம்நகர் வர,
சின்ன வயதிலே தேசிகரைக் கேட்ட
உன்னத ஞானத்தை உள்ளந்தனிலெண்ணி— யேசு

2. சொந்தமாம் நாசரேத்தூரினில் வந்தபின்
தந்தையர்க் குதவியாக வளர்ந்தனர்;
எந்த நாளுங் கோணி எதிர்த்துப் பேசாது
சிந்தை மகிழ்ந்தவர் சொற்படி நடந்த— யேசு

3. விளையிளைஞரோ டீனவழிசெல்லா,
எவருக்கும் சிறந்த மாதிரியாய் நின்று
ஞானம் தேவ க்ருபை ஆவி பெலன் கொண்டு
யாவர் தயவிலும் நாளாய் வளர்ந்தவன்— யேசு

S. P.

255. (266) ஏசுவை வாழ்த்திப் போற்றும்

தோடி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

மகிழ்ந்து, புகழ்ந்து, மிகப்பணிந்து, துதித்தேசுவை
வாழ்த்திப் போற்றும், என் ஆத்துமாவே.

அனுபல்லவி

தருந்த காலத்தில் க்றிஸ்துன் அகந்தைப்பவம் தீர்த்துனைத்
தமது கிருபைச் சமுகந்தனில் சேர்த்ததால்,— மகிழ்ந்து

சரணங்கள்

1. சிந்தை மகிழ்ந்து சத்திய மார்க்கத்தில் ஓடு;
தினந் தினம் ஜெபத்தில் தேவாவியைக் கூடு;
விந்தையாய் மெய்ஞ்ஞான பதங்களைப் பாடு;
விண் உலகத்தின் நித்ய வாழ்வினைத் தேடு;
வீரமாய் மறை கூறும் சத்தியமே,
நயமே, ஜெயமே—திவ்விய
சாரமாய் வெகு தாரமாய்ப் பார்த்து,
தேறுவாய், களி கூருவாய் தினம்— மகிழ்ந்து

2. அவரைப் பின் சென்ற பின்பாசை ஆகாது;
அநித்திய உலகத்தின் பாசம் ஆகாது;
பவம் மிகும் மாமிச இச்சை ஆகாது;
பரிசுத்த நெறி விட்டுப் பிரியல் ஆகாது;
பந்தயப் பொருளைச் சிந்தையில் எண்ணியே,
நண்ணியே,[1] உன்னியே,—மகா
விந்தைக் கிறிஸ்தரசன் உன்தன் சிரத்தின் முடி,
சந்தோஷமாய்ச் சூட்ட முந்தியோடு, மிக— மகிழ்ந்து

மரி. உப.

1 விரும்பியே

256. (267) ஆண்டவரின் நாமம் ஈண்டு போற்றுவேன்

ஸஹானா. ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. ஆண்டவரின் நாமமதை ஈண்டு போற்றுவேன்;—அவர்
ஆளுகையின் நீதி அன்பில் வாழி சாற்றுவேன்.

2. உத்தம வழியில் நிதம் புத்தி கொள்ளுவேன்;—மன
உண்மையுடன் வாழ்ந்து தீய கன்மம் தள்ளுவேன்.— ஆண்

3. கெட்ட விஷயங்கள் எனை ஒட்டுவதில்லை;—மதி
கேடரின் புரளிகளும் கிட்டுவதில்லை.— ஆண்

4. வஞ்சகங்களை உகக்கும் நெஞ்சை நீக்குவேன்;—பொல்லா
மார்க்கங்களிலே நடக்கும் தீர்க்கம் போக்குவேன்.— ஆண்

5. மற்றவனை ஏசி வாயால் குற்றங்கள் செய்யும்—துஷ்ட
மாந்தர் மேலே பற்றுமலென் பாந்தவம் நையும்,— ஆண்

6. பொய்யர்களை என்னுடனே உய்ய ஒட்டேனே;—மகா
புரளிசெய்யும் எத்தர்களின் திரளில் கிட்டேனே.— ஆண்

7. சீருடையோர் பேரில் அன்பு கூருவேனே;—நல்ல
சீரொழுகு சான்றோர் தயை சேருவேனே.— ஆண்

T. J.

257. (268) புத்தியாய் நடந்து வாருங்கள்

தஜாவந்தி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

புத்தியாய் நடந்து வாருங்கள்;—திரு வசனப்
பூட்டைத் திறந்து பாருங்கள்.

அனுபல்லவி

சத்தியத்தைப் பற்றிக்கொண்டு,
தன்னைச் சுத்தி பண்ணிக்கொண்டு,
நித்தமும் ஜெபம், தருமம்,
நீதி செய்து, பாடிக்கொண்டு,— புத்தி

சரணங்கள்

1. ஆருடைய பிள்ளைகள் நீங்கள்?—திரு உரையில்
அறிந்து உணர்ந்து பாருங்கள்;
சீருடைய தெய்வப் பிள்ளைகள்—நீங்கள்; ஏதிந்த

தித்தரிப்பு[1] செய்யும் வகைகள்?
கூருடன் மெய்த் திருமறை குறித்துச் சொல்வதைத் தினம்
நேருடன் ஆராய்ந்து பார்த்து நித்திய ஒளியில் தானே— புத்தி

2. ஆவியை அடக்காதிருங்கள்;—நான் சொல்லுவதை
அசட்டை செய்யாமல் பாருங்கள்;
ஜீவனை அடையத் தேடுங்கள்;—ஏசுக் கிறிஸ்தின்
சிந்தையைத் தரித்துக் கொள்ளுங்கள்;
மேவியே ஜெபம், மன்றாட்டு, விண்ணப்பம், வேண்டுதலோடு
தாவி, ஏசுவைப் பிடித்து, தளரா நடையோ டுன்னிப்— புத்தி

3. ஏசுக் கிறிஸ்தையன் பதத்தைத்—துதித்துப் போற்றி,
இன்பமாய்ச் சத்திய வேதத்தை
வாசித்து ஆராய்ந்து, நலத்தைப்—பிடித்துளத்தில்
வைத்துக்கொண்டு, இவ்வுலகத்தை
நேசியாமல் பகைத்துங்கள் நித்திய ரட்சிப்பைத் தினம்
ஆசையோடு தேடி, நீங்கள் அடையும்படி முற்றிலும்— புத்தி

4. ஐயன் வருவார் நமைச் சேர்க்க,—பூமியில் என்றும்
ஆளுகை செய்தொன்றாய் இருக்க,
வையக மனுக்கள் திகைக்க—கிறிஸ்தோர்களின்
மகிமை மென்மேலும் கதிக்க,
துய்யன் சீயோன் மலையில் சுதந்தரராய் வீற்றிருக்க,
மெய் இது, பொய் அல்ல; உங்கள் மேன்மை இதை எண்ணித்
தினம்—
புத்தி

5. பரிசுத்த கூட்டம் அ[illegible]வோ?—நீங்கள் எல்லாரும்
பரன் மகன் தேட்ட[illegible]லலவோ?
தரிசிக்க நாட்டம் அல்லவோ?—கிறிஸ்தின் உள்ளம்
தன்னிலே கொண்டாட்டம் அல்லவோ?
பரிசனை செய்தவர்பொற் பாதத்தை மனதில் உன்னி,
கரிசனை யோடு தேடி, காணத் தீயோன் நாணப் பாடிப்— புத்தி

மரி. உப.

258. (369) உன்னையே ஓர்ந்தறி

ஆனந்தபைரவி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

உன்னையே நிமிஷந் தோறும் ஓர்ந்தறி, மனமே.

1 உபாயம்

அநுபல்லவி

உன் நினைவும், உன் விருப்பும்
இன்ன இன்ன தென்றுணர்ந்து— உன்னை

சரணங்கள்

1. சுற்றி நிற்கும் பாவம் உன்னைப் பற்றினதுண்டோ, நீ—நினை;
வெற்றி கொள்ளாதை அதன் கீழ் வீழ்வை ஆனால், மீள்வ
தெங்கே?— உன்னை

2. போக ஒண்ணாத் தலந் தன்னில் போக ஆசைகொண்டே—
உன்னில்
ஏகனுக் கீ திசையாதென் றின் றடங்கல் நன்றலவோ?—
உன்னை

3. முன் அருவருத்த தீதைப் பின்னும் நீ நினைக்கில்—வாதை
தன்னையே வருத்தும், என்று சஞ்சலம் கொண்டஞ்சுவாயே.
—உன்னை

4. கண்ணினால் இங்குற்ற தோஷம் எண்ணில், மிகு மோசம்;—
ஓகோ!
நண்ணும் ஓர் பார்வையிலும் நீ நன்று தீதி தென்று கண்டு—
உன்னை

5. வாய் செவியால் வந்து தீது நீ உணரில், அளவேது?—பின்னும்
தீயதாம் இப் புலனெல்லாம் செய்வினை அனைத்தும் நோக்கி.—
உன்னை

J. P.

59. (368) தரி தாழ்மையே

...காரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தரி—தாழ்மையே தெரிந்து,—வெறு
தாட்டிகமதை[1] உரிந்து,

சரணங்கள்

1. திரித்துவத் தொருவராம் கிறிஸ்தேசு
செயலதை நீ குறி, மனமே;—அவர்
தரித்திர ரிகராய் இகத்தில் உற்பவமாய்த்
தாழ்த்திருந்தார் அனுதினமே.— தரி

[1] அகந்தை

2. மனத்தரித்திரர் தாம் பாக்கியர் எனவே
வாருடன் அவர் உரைத்தாரே;—நெஞ்சே,
உனக்குள் இத்தகைமையான நற்குணமே
உண்டோ என் ருய்ந்து[1] நீ பாரே.— தரி

3. மேட்டிமை யுடையோர் மீது தற்பரனுர்
வெறுப்படைந் தகற்றுவார் உடனே;—நல்ல
தாட்டிகமதிலாத் தாழ்ந்த சிந்தையினேர்
தமக்கருள் புரிகுவர் திடனே. தரி

4. ஆதியில் தூதர்களில் சிலர் கெர்வம்
அடைந்து நல் வாசமற்ருரே;—உடன்
தீதுறு பேய்களாய் எரிநரகில்
சேர்ந்ததி சாபமுற்ருரே.— தரி

J. P.

260. (336) திரும்பிப் பாராதே

உசேனி. ருபகதாளம்.

பல்லவி

திரும்பிப் பாராதே,—சோதோமைத்
திரும்பிப் பாராதே.

அனுபல்லவி

விரும்பிப் பார்த்து, லோத்தின் பெண்டு
வெறுமுப்புத் தூண் ஆனதைக் கண்டு— திரு

சரணங்கள்

1. சந்தைக் கூட்டும் பொம்மலாட்டு,—மாதர்
சந்தடி செய்யும் சீராட்டு,
விந்தையான போரோட்டு,—மந்தை
வேடிக்கை என்று விட்டோட்டு.— திரு

2. செல்வத்திலே மெத்தச் செருக்கு;—நீ
செய்வதெல்லாம் முழுத் திருக்கு,
பல் வழி நீரோட்டப் பெருக்கு;—என்
பண்ணுகிருய் இந்த முறுக்கு?— திரு

3. அங்கும் இங்கும் சுற்றித் தயங்கிருய்;—உல
காசையினல் மெத்த தியங்கிருய்;
சங்கடத்துள்பட்டு மயங்கிருய்,—வீண்
சண்டாளரோடு என் முயங்கிருய்? திரு

[1] ஆராய்ந்து

4. ஆண்டவர் ஏசு சகாயம்,—உனக்
கடைக்கலம் ஐந்து காயம்;
வேண்டிக் கொள்வது நேயம்;—கை
விடாதே இந்த உபாயம்.— திரு

வே. சா.

261. (337) செய்யவேண்டியதைச் செய்

தமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

செய்யவேண்டியதைச் சீக்கிரம்
செய், செய், செய், செய், செய்.

சரணங்கள்

1. வையகமும் அதன் வாழ்வுகளும் மிக
மகிமை பெருமை பொருளானதுவும்
வெய்யவன் கண்ட பனிபோலாம்; இது
மெய், மெய், மெய், மெய், மெய்.— செய்

2. ஆவியும் கூடுவிட் டேகாமுன்,
ஆபத்து நாட்கள் வந்தணுகாமுன்,
தேவ சுதன் ஜெக ரட்சகரண்டை
சேர், சேர், சேர், சேர், சேர்.— செய்

3. அவ்வியம் பெருமை அகந்தையும் அசுத்தமும்
அகற்றி நீ அனுதினமும்
திவ்விய வேதத் தீவர்த்தி ஒளியினில்
செல், செல், செல், செல், செல்.— செய்

துர்ச்சன ரோடுற வாகாமல், ஐயன்
தூய்ய விதி பத்து மீறாமல்,
உச்சிதப் பதமருள் ஏசுவைப் பணிந்
துய், உய், உய், உய், உய்.— செய்

J. P.

2. (371) சுத்தஜலம் வேண்டுமோ

சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஏதுவேண்டும், சொல், நேசனே,—உனக்
கேதுவேண்டாம்; என் நேசனே?

சரணங்கள்

1. மதிவாட, மனம்வாட, மயக்கங் கண் ணிறைந்தாட
மதுபான மூண வேண்டுமோ?—அன்றி
துதிபாடும் உலகோருன் புகழ்பாடி மகிழ்ந்தாடச்
சுத்த ஜலம் வேண்டுமோ?— எது

2. வாதாடி நகையாடி, வழிகளில் விழுந்தாடி
மதுவுண்டு கெடவேண்டுமோ?—அன்றி,
தாதாவே, கனவானே, தனவானே யெனச் சாற்றத்
தண்ணீ ருண்ண வேண்டுமோ?— எது

3. பகைதந்து, பழிதந்து, பரியாசந் தரு மது
பான மூண வேண்டுமோ?—அன்றி,
தகை கொண்ட கதியேற, அருளோடு புகழ்பெறத்
தண்ணீ ருண்ண வேண்டுமோ?— எது

4. சண்டை, காயம், கந்தை, அமளி, வேதனையாதி
தருங் குடி வெறி வேண்டுமோ?—அன்றி,
பண்டை வேதஞ் சொன்னபடி மோட்சம் பெற ஜல
பானமது வேண்டுமோ?— எது

5. இரத்தக்கண், பெருந்துக்கம், ஏக்கம், நடுக்கம், வெட்கம்,
இவை தருங் குடி வேண்டுமோ?—அன்றி,
ஸ்திரத்துக்கும் அறிவுக்குஞ் சுகத்துக்கு மிடமான
தெளிந்த தண்ணீர் வேண்டுமோ?— எது

J. R. A.

263. (274) பரத்திலே போக்கிஷம் சேர்த்திடுங்கள்

பைரவி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

பொக்கிஷம் சேர்த்திடுங்கள்—பரத்திலே

அனுபல்லவி

பக்கிஷமாகப் பரத்திலே பொக்கிஷம்
மிக்கவே சேர்ப்பது மேலான பாக்கியம்.— பொக்

சரணங்கள்

1. பொட்டு மரிக்காதே,—அங்கே புழுப்
பூச்சி கெடுக்காதே;
துட்டரங்கே கன்னமிட்டுத் திருடாரே;
திருவும் பிடியாது, குறையாது, அழியாது.— பொக்

2. விண்ணுலகத் தன்னிலே—பொக்கிஷத்தை
விரும்பியே சேர்த்திடுவோர்
மண்ணிலும் விண்ணிலும் வாழ்வது திண்ணமே;
மாயப் ப்ரபஞ்சத்தின் வாழ்வெல்லாங் குப்பையே.— பொக்

3. உங்கள் பொக்கிஷம் எங்கேயோ,—அங்கே உங்கள்
உள்ளமுமே யிருக்கும்;
இங்கித மோட்சத்தை என்றும் நினைக்கவே,
அங்கே வைக்கப்பாரும் உங்கள் பொக்கிஷத்தை.— பொக்

4. ஜீவன் சுகத்துடனே—இருக்கையில்,
ஆவலா யிப்பொழுதே
தேவலோகத்திலே ஜீவ பொக்கிஷத்தைச்
சேர்த்திடுவோர் மெத்தப் பாக்கியவான்களே.— பொக்

Y. G.

264. (272) சேவிக்கில் உமை ஜீவாமிர்தம் தருவீரே

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேவாதி தேவே, நீரே—சேவிக்கில் உமை,
ஜீவாமிர்தம் தரு வீரே.

அனுபல்லவி

ஈவாகிய தயவை நாவாலும் நயம்பெறப்
பாவாலும் எவர்முனும் ஓவா[1] தறிக்கைசெய்து,— தேவா

சரணங்கள்

1. நன்றே, அருள் என்றே கொலைக்குச் சென்றாய்;—மரித்
தன்றே நீ பேயை முற்றும் வென்றாய்;
நின்றே இவ்வுலகினின் அன்றாடகவே நம்பி,
நேசா, விஸ்வாசா, இராசா, சருவ ஜீவ— தேவா

2. பொல்லா உலகம் அல்லோ? இதனில் செல்லா,—துணை
நல்லாயனே, என்பேன்; வல்லாய்,
சல்லாப நூலில் அதி உல்லாச மேவி நிதம்
தாயா, மாதாயா, நன்னேயா, சுரர்கள் பதி— தேவா

3. பண்டே[2] மறைகைக் கொண்டே, இதயத் தொண்டே—புரிந்
தண்டே வரும் உதவி உண்டே;
விண்டே[3] குறைகளும் தண்டை சுகிதர்தமாகும்;
வேதா, என் தாதா,[4] அதீதா, மகத்வமான— தேவா

A. A.

[1] ஓயாது [2] முற்காலம் [3] பிரிந்து [4] உபகாரா

265. உதவி செய்தருளே

காம்போதி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

உதவி செய்தருளே!—ஒருவர்க்கொருவர் யாம்
உதவி செய்திடவே.

அனுபல்லவி

உதவி செய்தருள் மோட்ச
உசிதக் கோனே! நீ பூவில்
பதவி தந்திட வந்த போதினின்
பலருக்குதவின் பான்மை போலவே— உதவி

சரணங்கள்

1. ஒருவரொருவர்க்காய்—சிலுவை தூக்க
ஒத்தாசை தருவாய்!
தருண நேச சகாயம் சகலர்க்கும் புரிய
சகோதரன் படும் கஷ்டங் கவலையில்
சன்மனத்தொடு பங்கு பெற்றிட— உதவி

2. உன்னன்பு தொடவே—எம்முள்ளங்கள்
ஒன்றாய்ப் பொருந்தவே,
எந்நாளும் பிறன்பால் யாம் ஏகியே கிட்டிட
எந்தையே! உனையருகி நெருங்கிட
உன்தயை செயல் தந்து மேற்பட— உதவி

3. பிரியாமல் உனையே—பற்ற எமக்குப்
பெலன் தா! நீ துணையே!
நிறைவாய் உனிலிருந்த பரிவான அன்பின் சிந்தை
நினது சீடர்கள் பெறவே கிருபைசெய்!
நிதமு மதிலே மிக வுய்திடவே— உதவி

4. மாசற்ற பளிங்காய்—ஒளிருமுன்
மாணன்பு மிகவாய்,
ஆசற்ற குணமணி கோர்க்கும் பொற் சரடதே!
அழிவிலாததை எமக்குள் அணிந்திட
ஆர்ந்துன் சிந்தையை நேர்ந்து செய்திட— உதவி

V. M.

266. (273) புறப்படுங்கள்

சாவேரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

புறப்படுங்கள், தேவ புதல்வனின் ஊழியரே.

சரணங்கள்

1. கறைப்படா ஏசுநாமம் கதித்து மகிமைபெற,
பிறப்பினிலே உங்களைப் பிரித்த தயைநினைந்து,— புற

2. மாமிச ரத்தத்தோடு மயங்கி யோசிப்பதாலே
தாமசம் செய்யவேண்டாம்; தரித்தெங்கும் நிற்கவேண்டாம்— புற

3. அழிவின் பாதையில் செல்லும் அநேகரைக் கண்டிருந்தும்
பழி சுமராதபடி பரனுரையைப் பகரப்,— புற

4. சிலுவை மரத்தில் தொங்கி ஜீவனை விட்ட கர்த்தர்
வலுவான அன்பை உங்கள் மனதினிலே அணிந்து.— புற

S. S.

267. தாரணியை யேசுவுக்குச் சொந்தமாக்குவோம்

சங்கராபரணம். ஏகதாளம்.

பல்லவி

தாசரே, இத்தாரணியை அன்பாய்
யேசுவுக்குச் சொந்தமாக்குவோம்.

அனுபல்லவி

நேசமாய் யேசுவைக் கூறுவோம், அவரைக்
காண்பிப்போம், மாவிருள் நீக்குவோம்,
வெளிச்சம் வீசுவோம்.— தாச

சரணங்கள்

1. வருத்தப்பட்டுப் பாரஞ்சுமந்தோரை,
வருந்தியன்பாய் அழைத்திடுவோம்,
உரித்தாய் யேசு பாவப் பாரத்தை,
நமது துக்கத்தை, நமது துன்பத்தைச் சுமந்து தீர்த்தாரே.— தாச

2. பசியுற்றோர்க்குப் பிணியாளிகட்குப்
பட்சமாக உதவி செய்வோம்;
உசித நன்மைகள் நிறைந்து, தமை மறைந்து,
யேசு கனிந்து, திரிந்தனரே.— தாச

3. நெருக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டோரை,
நீசரை நாம் உயர்த்திடுவோம்;
பொறுக்கவொண்ணு கஷ்டத்துக்குள்,
நிஷ்டூரத்துக்குள், படுகுழிக்குள் விழுந்தனரே.— தாச

4. இந்துதேச மாது சிரோமணிகள்
விந்தை யொளிக்குள் வரவழைப்போம்;
சுந்தர குணங்களடைந்து, அறிவிலுயர்ந்து,
நிர்ப்பந்தங்கள் தீர்ந்து, சிறந்திலங்கிட,— தாச

5. மார்க்கம்தப்பி நடப்போரைச் சத்ய
வழிக்குள் வந்திடச் சேர்த்திடுவோம்;
ஊக்கமாக ஜெபித்திடுவோம், நாமுயன்றிடுவோம்,
நாம் உழைத்திடுவோம், நாம் ஜெயித்திடுவோம்.— தாச

V. S.

268. அடியேன் இருக்கிறேன்

கேதாரகௌளம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இதோ! அடியேனிருக்கிறேன்,—என்னை
அனுப்பும்,
ஏசுவே, இப்போதே போகிறேன்.

அநுபல்லவி

இதோ! போகிறேன் நாதனே, இப்புவியில் நீர் எனக்கு
எந்த இடம் காண்பித்தாலும் உந்தன் சித்தம் செய்திடுவேன்;—

சரணங்கள்

1. மலைகள், பள்ளங்கள் தாண்டியோ,—மா கஷ்டமான
வனங்கள், கடல்கள் கடந்தோ,
தொலை தூரமாகச் சென்றோ, சுவிசேஷம் கூறும்படி
சொல்லும்போது நீர் ஏசுவே, துரிதமாய்ச் சென்றிடுவேன்;—
இதோ

2. வறியர் அறிவீனருக்கும்,—மா துஷ்டருக்கும்,
வணங்காக் கழுத்துள்ளோருக்கும்,
அறிவி என் நாமம் என்று அடியேனை ஏவும்போது,
சரியென்றிணங்கி எல்லா சனத்தையும் தேடிப் போவேன்;—
இதோ

3. வயல் நிலங்கள் இப்பொழுதே—அறுப்புக்கேற்க
வெண்மையாய் விளைந்திருக்குதே;
தகுமான வேலையாட்கள் ஞாலமதில் தேடுகின்றீர்;
பயமின்றி என்னை உந்தன் பாதமதில் ஒப்புவித்தேன்.—இதோ

4. உலக முடிவு மட்டுமே—சகல நாளும்
உங்களோடிருப்பேன் என்றீரே;
மலைமேலே நீர் கொடுத்த மாபெரிய கட்டளையைத்
தலைமேலே கொண்டிப்போது தரணியில் ஏகுவேன்.—இதோ

V. S.

269. (275) ஆத்தும ஆதாயம் செய்குவோமே

தோடி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

ஆத்தும ஆதாயம் செய்குவோமே,—இது
ஆண்டவர்க்குப் பிரியம்;—நாமதினல்
ஆசிர்வாதம் பெறுவோம்.

அனுபல்லவி

சாத்திரம் யாவும் தெரிந்த கிறிஸ்தையன்
தஞ்சத்தைப் பெற்று நாமிந்த மாவேலையில்
ஆத்திரமாக முயற்சி செய்வோமாகில்
அற்புதமான பலனை அடையலாம்.— ஆத்

சரணங்கள்

1. பாழுலக முழுவதையும் ஒருவன் சம்
பாதித்துக் கொண்டாலும்,—ஒரு
நாளுமழியாத ஆத்துமத்தை அவன்
நஷ்டப்படுத்தி விட்டால்,
ஆளுந்துரையவ னாயிருந்தாலுமே,
அத்தால் அவனுக்கு லாபமில்லை யென்று,
ஏழை ரூபங்கொண்டு ஞாலமதில் வந்த
எம்பெருமான் கிறிஸ்தேசன்று சொன்னாரே.— ஆத்

2. கெட்டுப்போன ஆத்துமாக்களை ரட்சிக்க
மட்டில்லா தேவசுதன்—வானை
விட்டுலகில் கனபாடு பட்டு ஜீவன்
விட்டதும் விந்தைதானே;

அட்டை யொருத்தியி னாத்துமத்தை மீட்க
தூயபரன் முன்னோர் கிணற்றருகிலே
இட்டமுடன் செய்த இரட்சண்ய வேலையை
இந்த நியிஷமே சிந்தையி லெண்ணியே.— ஆத்

Y. G.

270. (304) ஜீவ வசனம் கூறுவோம்.

மோகனம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஜீவ வசனங் கூறுவோம்,—சகோதரரே;
சேர்ந்தே எக்காளம் ஊதுவோம்.

அநுபல்லவி

பாவிகள் மேலுருகிப் பாடுபட்டு மரித்த
ஜீவாதி பதி ஏசு சிந்தை மகிழ்ந்திடவே,— ஜீவ

சரணங்கள்

1. பாதகப் பேயின் வலையில்,—ஐயோ! திரள்பேர்
பட்டு மடியும் வேளையில்,
பேதமை யோடு பிடிவாத மருள் மிகுந்து
வேதனை தானடையப் போவோர் கதி பெறவே,— ஜீவ

2. காடுதனிலே அலைந்தோம்;—கிறிஸ்தேசு
கர்த்தன் சேவையில் அமர்ந்தோம்;
நாடு, நகர், கிராமந் தேடி நாம் பெற்றடைந்த
நல்ல ஈவு வரங்கள் எல்லாருங் கண்டடைய,— ஜீவ

3. பூலோகம் எங்கும் நமையே—கிறிஸ்து நாதர்
போகச் சொல்லி விதித்தாரே;
காலமெல்லாம் உம்மோடு கூடயிருப்பேன் என்ற
கர்த்தன் வாக்கை நினைந்து எத்தேசமுந் திரிந்து,— ஜீவ

4. விண்ணின் மகிமை துறந்தார்,—கிறிஸ்து நமை
மீட்கக் குருசில் இறந்தார்;
மண்ணின் புகழ், பெருமை எல்லாம் தூசுகுப்பை என்
றெண்ணிச் சிலுவைதனை எடுத்து மகிழ்ச்சியொடு,—ஜீவ

M. V.

271. உன்தன் திருப்பணி

மோகனம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

உன்றன் திருப்பணியை உறுதியுடன் புரிய
உதவாத பாவி நானே.

அனுபல்லவி

அந்தகாரமே நின்றுன் அருணோதயமே கண்டு
வந்த நாள் முதற்கொண்டு வைத்தாய் எனக்குன் தொண்டு;—
உன்

சரணங்கள்

1. வேதனத்தின்[1] பொருட்டோ, மேலவர் நிமித்தமே
தெளியிட் டறிக்கை செய்யவோ?—உல
காதாயம் சுயநயம் அகிலத்துரிய புகழ்
அடைந்து ப்ரகாசிக்கவோ?
ஓதிக்காலங் கழிக்க உலகாவி அடைந்தவன்
நீதிக்கெனைப் பலியாய் நேர்ந்துகொண் டுழைக்கேனோ?— உன்

2. வேனல் குளிரைக் கண்டு மேனி மிகவெருண்டு
வெளியேறா தகம் துஞ்சினேன்;—வேளைப்
பான முணவுபிந்த பலபிணி வருமென்ற
பயத்தாலே நித மஞ்சினேன்;
கானகம்[2] மலைசென்று கடும்பனி குளிர் வென்று
போனகம் நீரகன்று புவியி லுழைத்த யேசு— உன்

3. காடோ, மலை நதியோ, கடலோ, கடந்தலுத்துக்
கஸ்தி மிகவே அடைந்து,—உடல்
பாடுங் கவலை நோயும் பசியும் நிருவாணமும்,
பகைவர் திருடர் மோசமும்,
சாடக கிறிஸ்துவுக்குத் தகுந்த பானபலியாய்
ஓடத்தனை யொப்பித்தோன் உறுதி யெனக்கில்லையே.— உன்

4. வண்டி குடைகள் ஜோடுவைத்தும் எனது கூடு
மயங்கி அயர்ந்து வாடுதே;—இனி
என்று மிருப்பிடத்திவிருந்து ப்ணி புரிய
இசைந்தென் மனது நாடுதே;
ஒன்றும் உதவியின்று ஊரே அலைந்து சென்று,
நன்றே நிதம்புரிந்த நரனே பரனே யேசு.— உன்

G. S. V.

[1] அறிவின் [2] காடு

272. (३५०) ஏசு சேனை வீரர்கள்

பியாகு. ஆதிதாளம்.

1. வீராதி வீரர் ஏசு சேனை வீரர்கள்,
சேனை வீரர்கள், கெலின் சேனை வீரர்கள்.

2. திரு வசனத்தை எங்கும் திரிந்து சொல்வோம்,
திரிந்து சொல்வோம், அதை அறிந்து சொல்வோம்.

3. அறிவீன மென்னும் காட்டை அதமாக்குவோம்,
அதமாக்குவோம்; ஞானமதால் தாக்குவோம்.

4. சிறுமைச் செருமையைச் சேரத் தேடிப் பிடிப்போம்,
தேடிப் பிடிப்போம்; அன்பு கூறிப் பிடிப்போம்.

5. ரட்சணிய சீராவுடன் நீதிக் கவசம்,
நீதிக் கவசம் வைத்திடுவோம் வசம்.

6. விசுவாசக் கேடகத்தை மேலுயர்த்துவோம்,
மேலுயர்த்துவோம்; அதை மேலுயர்த்துவோம்.

7. பாவச் சோதனைத் தடைகள் பாசம் நீக்குவோம்,
பாசம் நீக்குவோம்; ஆசாபாசம் போக்குவோம்.

S. S.

273. (300) தசம பாகம் தாரும்

பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

ஆண்டவர் பங்காகவே, தசம பாகம்,
அன்பர்களே, தாரும்;—அதால் வரும்
இன்பத்தினைப் பாரும்.

அநுபல்லவி

வான்பல கணிகளைத் திறந்தாசீர்
வாதங்கள் இடங்கொள்ளாமற் போகுமட்டும்
நான் தருவேன், பரிசோதியுங்களென்று
ராஜாதிராஜ சம்பூரணர் சொல்லுதால்,— ஆண்

சரணங்கள்

1. வேதாளராஜன் அருஞ்சிறை மீட்டாளும்
விண்ணவர் கோமானே—அந்த
மேசகத்தை[1] வென்றி ஞாபகஞ் செய்திட
விதித்தது தானே,

1 மேன்மை

வேதனம்[1] வியாபாரம், காலி, பறவையில்,
வேளாண்மை, கைத்தொழில், வேறு வழிகளில்,
ஊதியமாகும் எதிலும் அவர் பாகம்
உத்தமமாகப் பிரதிஷ்டை பண்ணியே,— ஆண்

2. ஆலயங் கட்ட, அருச்சனை செய்ய,
அதற்குளதைப் பேண,—தேவ
ஊழியரைத் தாங்கி உன்னத போதனை
ஓதும் நன்மை காண,
ஏழைகள், கைமைகள், அனாதப் பாலர்கள்,
ஏதுகாமற்ற ஊனர், பிணியாளர்,
சாலவறிவு நாகரீக மற்றவர்
தக்க துணைபெற்று துக்கமகன்றிட,— ஆண்

3. நம்மைப் படைத்துச் சுகம் பெலன் செல்வங்கள்
யாவும் நமக்கீந்து,—நல்ல
இம்மானுவே லென்றொரு மகனைத் தந்து
இவ்வா றன்புகூர்ந்து,
நன்மைபுரிந்த பிதாவைக் கனம்பண்ண
நம்மையும் நம்முடை யாவையு மீந்தாலும்
சம்மதமே அதிலும் தசம பாகம்
தாவென்று கேட்கிறார்; மாவிந்தை யல்லவோ?— ஆண்

G. S. V.

274. (298) ஆதுலர்க் கீவதே பாக்கியம்

பியாகு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நீதியாமோ? நீர் சொல்லும்,—ஐய்!
நெறியுளோரே, அறம் செய்யாதிருந்திடில்,—நீதி

சரணங்கள்

1. ஆதுலர்க் கீவதே பாக்கியம்;—பிறரை
ஆதரித்திடுவதே யோக்கியம்;—ஓகோ!
பாதகம் செய்யில் நிர்ப்பாக்கியம்;—மோட்ச
பாதை நடக்கில் சலாக்யம்.— நீதி

2. தரித்திரர்க் கிரங்குவோன் உடனே—இடுவான்
தற்பரனுக் கவன் கடனே,—என்று
கருத்துடன் சுருதியில் திடனே—உரைத்தார்
கடுநெஞ் சகல் மானிடனே.— நீதி

1 சம்பளம்

3. அன்புடன் விதவையும் போட்ட—காசை
அதி வியப்பாய் யேசு காட்ட,—புகழ்
இன்புடன் அவள் மிசை சூட்ட,—அதை
எவர்களும் அகத்தினில் நாட்ட,— நீதி

4. பிறர் புகழும்படி இன்றே—செய்தால்,
பிரயோஜனமில்லை என்றே,—பரன்
மறையதில் விளம்பினர் நன்றே;—அம்
மாதிரி விலகாது நின்றே,— நீதி

5. பரிதானம் வாங்குதல் தீது;—அதைப்
பறித்தறம் செய்தல் தகாது;—உமக்
குரியதில் ஈவது போதம்,—இதில்
ஊன்றி இருப்பதே நீதம்.— நீதி

6. ஏழைகட் கீயாது ஆஸ்தி—ஐயே!
ஈண்டு சேர்த்திடில் என்ன கீர்த்தி—இதோ?
வாழ்வு கடைந்திடில் நேர்த்தி;—என்றும்
வாழலாம், அதுவே மா பூர்த்தி.—

C. J.

275. கர்த்தருக்குக் காணிக்கை இதோ

துஜாவந்தி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

கர்த்தருக்குக் காணிக்கையிதோ! தம்மையே தந்த
கர்த்தருக்குக் காணிக்கை!

அனுபல்லவி

கர்த்தருக்குக் காணிக்கையாய்ப்
பத்திலொன்று நான் கொடுப்பேன்,
சத்திய கிறிஸ்து சபை
விர்த்தியாய் வர்த்திக்கவேணும்,— கர்த்தரு

சரணங்கள்

1. அநியாயம் நீங்க வேணும்,—உலகிலே மெய்
அறிவு வளர வேணும்,
தனியேக மெய்த்தேவனை—நந்தேசத்தில்
சகலரும் போற்ற வேணும்,

கனிவாய்ப் போதகர் வேதம்
கற்றறிந்து சொல்லவேணும்,
கணக்காயி தன் செலவு
கட்டி வரவேணும், அய்யா!— கர்த்தரு

2. ஆபிரகாம் பத்திலொன்றையே—மெல்கிசேதேக்குக்-கு
அனைத்திலும் தந்ததையே!
மா பிரியமாக வாசித்தேன்,—இஸ்ரயேல் பேத்தேல்
வள்ளற்குச் செய்பொருத்தனையே,
ஆண்டவர் பரன் அவர்கட்
கனைத்தும் ஆசீர்வதித்து,
தாபரம்த மதடிக் கீழ்
தந்தளித்த தெல்லாங் கேட்டேன்.— கர்த்தரு

3. இட்டுக் கெட்டவருமில்லையே,—உலகிலே
இடாது வாழ்ந்தவரு மில்லையே.
முட்டுப்பட்ட ஏழைகளையே—பராமரிக்க
முந்துவதறத் தினியிலையே,
தட்டுப் பட்டவர்க்குச் செய்தல்
தன்மை தேவனுக்குக் கடன்
இரட்டிப்பாய்ப் பெறுவேனங்கு
திட்டமிதனை அறிந்தேன்.— கர்த்தரு

4. கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சேர்த்தேன்—இதோ! இத்தனை
கூடினதைக் கொண்டிதோ வந்தேன்,
நெஞ்சைவிளைவினி லோர்பாகம்-சேர்த்து வைத்தேனான்,
நாலாவகை வரத்திற் கொஞ்சம்,
புஞ்சை பல போகத்திலும்
போட்டு வைத்தே னன்குறுணி
புத்தகக் கணக்கில் கண்ட
தித்தனை தொகையுமாச்சு.— கர்த்தரு

276. காணிக்கை தருவாயே

முகாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

காணிக்கை தருவாயே—கர்த்தற்குனது
காணிக்கை தருவாயே.—

அநுபல்லவி

காணிக்கை தா உனக்காய் பாணி, குருதி சிந்தி
மாண ரட்சிப்பினை நீ காணும்படி செய்ததால்,— காணி

சரணங்கள்

1. பத்தில் ஒரு பங்குதானோ?—பத்தினில் கட்டுப்
பட்ட யூதருக் கல்லவோ?
அத்தன் உனக்களித்த அளவை உட்கார்ந்து பார்த்தால்,
பத்தில் ஒரு பங்கல்ல பல மடங்காகிடாதோ?— காணி

2. உந்தன் உடல் உன் சொந்தமோ?—அதைவிடினும்
உன் மனம் ஆவி தொந்தமோ?
அன்னவன் உடைய தென்றறிந்து உணர்வாயானால்
உன்னையும் உன்னுடைய உடைமையுமல்லோ ஈவாய்?— காணி

3. தேவ வசனம் பரப்ப,—அதனுக்கென்ற
செல்லும் செலவை நிரப்ப,
ஆவலாய் ஏசுவுக்கே ஆராதனை நடத்தும்
தேவ ஊழியத்துக்கும் திறந்த மனதுடனே— காணி

4. பயிர் பலன் மூலமாகவும்,—இன்னும் பலர்க்குப்
பணம் முதலானதாகவும்,
உயிர் பிராணியாகவும் உதவும் கடவுளுக்கே
உயிரைப் படைப்பாயோ, உடைமையைக் கொடாவிடில்?—காணி

L. P.

277. (343) மரித்தோர் உயிர்த்தெழுவார்

குறிஞ்சி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

மரித்தோர் எவரும் உயிர்த்தெழுவார்,
வானெக்காளத் தொனி முழங்க.

அநுபல்லவி

எரி புகை மேக ரத மேறி
ஏசு மகா ராஜன் வருங்கால்,— மரித்

சரணங்கள்

1. தூதர் மின் ஒற்றிசை துலங்க,
ஜோதி வான் பறை இடி முழங்க,
பாதகர் நெஞ்சம் நடுநடுங்க,
பரிசுத் தோர் திரள் மனதிலங்க,— மரித்

2. வானம் புவியும் வையகமும்
மட மட வென்று நிலை பெயர,
ஆன பொருளெல்லாம் அகன் றேட,
அவரவர் தம் தம் வரிசையிலே,— மரித்

3. அழிவுள் ளோராய் விதைக்கப்பட்டோர்
அழியா மேனியை அணிந்திடுவார்;
எளிய ரூபமாய் விதைக்கப்பட்டோர்
என்றும் வாழும் ஜோதிகளாய்,— மரித்

S. G. Y.

278. (341) என்றைக்குச் சாவேனோ

ரீதிகௌளை. சாபுதாளம்.

பல்லவி

என்றைக்குச் சாவேனோ,—என் யேசுவை நான்
என்றைக்குச் சேர்வேனோ?

அநுபல்லவி

ஒன்றும் அநாதி பிதா உரிமைக் கிறிஸ்துவுக்குள்— என்

சரணங்கள்

1. இன்றைத்தினமோ? நாளையோ?—இன்னும் ஓர் ஆண்டோ?
இரவோ, பகல் எவ் வேளையோ?
துன்றிய வாலிபத்தோ? தோன்றும் முதுமையிலோ?
துன்ப வியாதியிலோ, சுகமாய் இருக்கும் போதோ?— என்

2. வன்மம், பகை இல்லாமல்,—குறை சொல்லாமல்,
மனச் சாட்சி வாதை கொல்லாமல்,
கன்மப் பாவம் சாராமல், கற்பனைத் துரோகம் சேராமல்,
கவலை விசாரத்தினால் கலங்கி மனம் சோராமல்,— என்

3. தரும வழியில் நடந்து,—தீமை கடந்து
சாமி அடியைத் தொடர்ந்து,
பரம கதியை நோக்கி, பல துர்க்குணமும் நீங்கி,
பாவ மன்னிப்பை நாடித், தேவ க்ருபையைத் தேடி— என்

4. ஐந்து மெய்த்திருக் காயமும்,—சிலுவைதனில்
அறையுண் டிருந்த நேயமும்,
நிந்தையின் முண்முடியும், நீண்ட இருப்பாணியும்,
நேய ரத்தப்ரவாகமும் கண்டு, துயரங்கொண்டு.— என்

வே. சா.

279. (*342*) யேசுவின் ஒதுக்கில் நான் இறக்க அருள்புரியும்

சஹானா. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

யேசுவின் ஒதுக்கில் நான் இறக்க அருள்புரியும்.

அனுபல்லவி

நேசபரனே, இந்த நீசன் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்.— யேசு

சரணங்கள்

1. நாள் ஓடும், சாவு சேரும்; நாதா, எந்த நேரமோ?
பாழுடல் விட்டு ஜீவன் பறக்கும் வேளையறியேன்.— யேசு
2. யேசுவை விட்டென் சாவு என்னைப் பிரித்திடாது;
நீசன் அவரில் நின்றென் நேசரேயென்று சொல்வேன்.—யேசு
3. என் ஜீவன் இன்றுபோயும் என் மீட்பரால் நான் பாக்யன்;
என் சாவு நாளை வந்தும் யேசுவுக்குள் நான் நிற்பேன்.— யேசு
4. நீர் என்னை இங்கே வைக்கும் நேரமட்டும் உமக்கே
சீராக நான் பிழைக்கத், தேவா, எனை நடத்தும்.— யேசு
5. சீர்ப்படத் தாமதமேன்? ஜீவவழி பிடிப்பேன்;—
ஈறந்தத்தை நினைப்பேன், என் தீபமே சோடிப்பேன்.— யேசு
6. பயணமுஸ்திப்பாய் நித்தம் பரம் நோக்கிச் செல்வேனென்று
நயமாயுமது சித்தம் நலமென்றஞ்சா துரைப்பேன்.— யேசு
7. விண் எனக்குத் தித்தித்து மண் பிச்சைபோல் கசக்க,
என் நெஞ்சைநீர் உயர இழுமேன் மயக்கங்கண்டால்.— யேசு
8. யேசுவின் நீதியால்நான் என்பாவத்தை மூடுவேன்;
மாசற்றுச் சுத்தமாவேன் மனதில் விசுவாசித்து,— யேசு
9. ஆண்டவரைங் காயங்கள் அடியேனின் அடைக்கலம்;
மாண்டோர் அவர், நான் மாளேன், மரணம் எனதுபாக்யம்.—
யேசு

N. S.

280. (*346*) பரத்திலே நன்மை வருகுமே

துஜாவந்தி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பரத்திலே நன்மை வருகுமே,—நமக்கு நித்திய
பாக்கியம் மிகப் பெருகுமே.

அநுபல்லவி

பாத்திலே சிறந்த ஜீவ பதி வளர் கிரீடம் அதைச்
சிரத்திலே அணிய, யேசு
தேவனைப் பணிந்து போற்றுவோம்.— பாத்

சரணங்கள்

1. வருத்தம், பசி, தாகம், சாவில்லை;—அலறுதலும்
மனத்துயர், இரவு சாபம் இல்லை;
அருணன், மதி வேண்டியதில்லை;—துன்மார்க்கர் எனும்
அசுத்தர் வந்து சேர்வதும் இல்லை;
சருவ மகிமை யுடைய தந்தை
பரனொடு கிறிஸ்தின் திரு
அருள் மிகச் சிறந்த ஒளி
தெளிவுற ப்ரகாசம் ஆக்குமே.— பாத்

2. ஆட்டுக் குட்டியின் ரத்தத்தில் தோய்த்து,—வஸ்திரங்கள்தமை
அழுக்கறப் பிரகாசமாய் வெளுத்து,
வாட்டங்கள் அனைத்தையும் தீர்த்து,—கண்ணீர் அறவே
மகிமையின் காத்தினால் துடைத்து,
கூட்டி ஜீவ புனலிடத்தில்
கொண்டு மேய்த் தருள் முடியைச்
சூட்டியே அனந்த பாக்கிய
சுகத்தில் வாழ்ந்திருக்கச் செய்குவார்.— பாத்

3. பங்கம் இன்றி மகிழ்ந்து வாழலாம்;—பேர் ஒளி துலங்கும்
பரம கிருபாசனத்தைச் சூழலாம்;
சங்கை யோ டரசிருந்தே ஆளலாம்;—பராபரன் தன்
சமுக ப்ரபைதனிலே வாழலாம்;
மங்கை சீயோன் மகளின் பிரிய
மன்னவன் தேவாட்டுக் குட்டியின்
இங்கிதக் கல்யாணப் பந்தியில்
இருந்து நித்ய விருந்தால் மகிழலாம்.— பாத்

மரி. உப.

281. (*348*) வான நகரத்தின் மேன்மையென சொலுவோம்

காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வான நகரதின் மேன்மையென சொலுவோம் கன
வலன் நலவருக்கருள்?

சரணங்கள்

1. பரலோகவிருந்தான்கள் அந்நியாயமாம் நிருபகாசங்கள்
பன்னிரு முத்துக்கள் செரு பொன்னின்மயமே;
தெளிதும் மதாம் தெளிவிற் பளிங்கதான ஆறும்
தீவகமும் நிருக்கும் செப்பரும் அழகதான— வான
2. அக்குவோம், துன்பம், விசாரம், அச்சமம், கண்ணீர், தரித்திரம்
அற்புத பிருப்பதில்லை, சோற்பமாகிலும்
பொல்லோ முச்சந்தருக்கள் போரிலும் கெடுப்பதில்லை,
புண்ணியனுர் சொன்னதிரு உன்னத வருசேலையாம்— வான
3. அர்ப்பர்க் குடிகள் வெண்மையான அலங்காரமான
அர்ச்சய உடுப்பு, சிரமாநிற் கிரீடம்
மன்னவர் போலே அணிந்த மகிமையின் ஞானத்தில்
வாய்மையாக வீற்றிருப்பர்; தாய்மையான அந்த நல்— வான
4. வேமுற்பிதாக்கள், நீர்க்கள், கின்மகன் அப்போஸ்தலர்கள்
சிநிமான்கள், எல்லாரும் தரர் சகலோரும்
துய்மதின்றித் தோத்ர கீத உச்சிதத் தொனிமுழக்கி
உன்னதரைப் போற்றுவர்கள்; பன்னரும் சிறப்புதன்ன— வான

S. S.

282. (349) எப்போ காண்பேனோ

முகாரி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

எப்போ காண்பேனோ? எப்போ சேர்வேனோ?
எது என் சீபோனோ? அந்நினம் எத்தினை தொலையோ?

சரணங்கள்

1. என் சோதர்,—என் ஆத்தும மீட்பர்,
என் ரட்சகராகிய ஏசுநிற்கத்த இருக்கிற இடத்தை— எப்
2. நாதர்கள் கூடிச்—சோபனம் பாடி,
காதல் கிறிஸ்தவைப் போற்றும் பரிசுத்த ராஜ்ய வாழ்வை—எப்
3. தீவ கிரீடம்,—திவ்விய வாழ்வு,
பாவி எனக்கும் பரிசுத்தவான்களின் பங்குமுண்டாமே— எப்
4. துன்பங்கள் மாறும்,—சுகம் வந்து சேரும்;
இன்பக் கிறிஸ்தவின்டத்தில் சேர்ந்தால் என் மனம் ஆறும்— எப்
5. உலகத்தின் கவலை—ஒன்றும் செய்யாதே;
பலவிதத்தொல்லை இராது, அங்கே பாக்கியம் கொள்வேன்.—எப்

6. கைகளில் எடுத்தென்—கண்ணீரைத் துடைப்பார்;
ஐயன் கிறிஸ்துவின்மேல் கவிபாடி நான் ஆனந்தம் கொள்வேன்.
—எப்

P. D.

283. (344) உச்சித பட்டணம் செலுவோம்

சங்கராபரணம். ரூபகதாளம்.

பல்லவி

உச்சித பட்டணம் பட்சமுடன் செலுவோம்;—
விரைந்தோடி நடவடி, உத்தம புத்திரி,—
உச்சித பட்டணம் பட்சமுடன் செலுவோம்.

அனுபல்லவி

நிச்சயமாகவே ரட்சகர் செப்புரை
நீணிலம் தோன்றும் முனுடி,—நம்
நித்திய பிதாவே ஆயத்தமாய் நாட்டிய
நீதியின் பட்டணம், ஆதிபன்[1] கட்டடம்,
நிண்ணய மா நகரம்—திடத்திடு
உன்னதமே சிகரம்;—நமின் பிரிய
நேசர் கிறிஸ்து மேல் பாசம் மிகுத் தவர்
நேரே செலும் நவ சாலேம் நகர் என்ற— உச்சி

சரணங்கள்

1. சித்தமாய் உச்சித பட்டணம் பற்றியே,
செப்புகிருய் எனின் தாயே;—அதில்
சேர்ந்திடு பிள்ளைகள் வாழ்ந்துறும் பாக்கியம்,
தீட்ட அரிதாம், என் தாயே;—புது
வித்தக மா நகர் ரத்னப் பளிங்கு
விளக்கொளி மேவும், நன்ருயே;—அந்த
விஞ்சையர் பட்டணம் எங்கே இருக்கும்?
விளம்பி விரி, என் பேராயே;
இத்தரை மீதிலோ அத்திரி[2] வானிலோ?
இட்டமாய் யாம் அதற் கெட்டி நடவமோ?
எங்கே இருக்கு தம்மா?—கவலை அற்
றங் கிருப்போமே, சும்மா,—சரி சரி,
இன்பக் கண்ணுட்டியே, அன்புப் புதல்வியே,
எங்கிருக்கு தென்றன் தங்கமே, சொல்கிறேன்.— உச்சி

[1] அரசன் [2] ஆகாயம்

2. உன்னத வானிலிருந் திறங்கும் அவ்வெர்
உசலேம் பட்டணம் கண்டு,—வெகு
ஊக்கமுடன் அதைப் பார்க்கப் புறப்பட்டு,
ஓசன்னாவும் பாடிக் கொண்டு,—அங்கே
பன்னிரு வாசலும் கண்ணாடி வீதியும்
பாவெளிக் கற்களும் உண்டு,—அந்தப்
பட்டணம் தேவாட்டுக் குட்டியின் ஆசனம்
பண்பாக மத்தியில் கொண்டு,
மின்னும் விளக்குகள், தீவட்டிகள் இல்லை;
விண்ணினில் சூரிய சந்திரரும் இல்லை;
மெய்ப்பொழு தானவரே—அதன் விளக்
கெப்பொழுதும் அவரே;—அலங்க்ருத
மேன்மைப்பிரகாசப் பான்மையின் நீதியர்
மேனி மினுங்கிடத் தோணி இலங்கிட.— உச்சி

3. பந்தயம் பெற்றுமே அங்ஙனம் உற்ற மெய்ப்
பாக்கியரே களிப்பர்;—என்றும்
பட்டினி வந்து உடற்றாது;[1]—தேவனின்
பாலன் கனி அளிப்பர்;—நனிச்
சந்தோடமாய் ஜீவ தண்ணீரின் ஆற்றினில்
தாகம் தீரக் குளிப்பர்;—எங்கள்
தற்பரனார் எல்லார் கண்களின் கண்ணீரைத்
தான் துடைத்தே அளிப்பர்;
அந்தியும் சந்தியும் ஆலயம் மேவுவர்;
ஆசனத்தின் முன் ஆராதனை செய்குவர்,
அங்கிகள் தாம் துவைப்பர்,—குருதியில்
இங்கிதமாய் வெளுப்பர்;—ஒவ்வொருவர்
அங்கைகளில் குருத் தோலைகள் கொண்டெழுந்
தாட்டுக் குட்டி மண வாட்டியும் ஆகுவர்.— உச்சி

ஏ. உபா.

284. (*361*) உச்சித மோட்ச பட்டணம் போவோம்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

உச்சித மோட்ச பட்டணம் போக
ஓடி நடப்போமே;—அங்கே
உன்னத யேசு மன்னவருண்டு, ஓயா இன்பமுண்டு.

[1] வருத்தம் செய்யாது

சரணங்கள்

1. சித்திரச் சீயோன் பெற்றிடச் செல்லும்
சேனையின் கூட்டமதாய்,—எங்கள்
ஜீவனினதிபர் யேசு நம்மதிபர்
சீயோன் பதி மனுவேல்.— உச்சித

2. அன்பினால் அழைப்பார், ஆறுதல் சொல்வார்
அதிபதி யேசையர்;—அங்கே
இன்பங்களுண்டு; யேசுவின் சமுகம்
என்றென்றும் ஆறுதலே.— உச்சித

3. கீதங்களோடு யேசுவைப் போற்றிக்
கெம்பீரமாய் நடப்போம்;—அங்கே
இளர்[1] ஒளியுள்ள பட்டண ராசன்
கீதங்கள் நாம் அறைவோம்.— உச்சித

S. I. C.

285. திருச்சபை வளரத் தயைபுரியே

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

திருமா மறையே—அருள்பதியே! நின்
திருச்சபை வளர நின்தயை புரியே.

சரணங்கள்

1. கருணை வாசகக் கதிர்பலத் தொளிர,
கனகார்[2] புவிநின்றே அகல,
மருள்ஜன மொளியுற அவனரு ளுணர,— திரு

2. யேசு நாமமெங் கணுமொளி வீச,
இறையே நினை மெய் விசுவாச
நேச மோடேயுனின் தாசர்கள் பேச,— திரு

3. ஞாலம் அந்தமட் டெம்முடனிருக்க,
நயவாக் களித்தாய் எமக்குருக்க
சீலமதாயுனின் வசனமதுரைக்க,— திரு

4. ஆறிரண்டு பேரான வருடனே
அமலா இருந்தாய் வெகுதிடனே,
போரற வருளிய நேயமே போலே,— திரு

[1] இலங்கும் [2] பொன் நிறைந்த

5. நின்னையன்றிக் கட்டிட எமக்காகா,
நேயா தூயா நினை வாகா,
உன்னி உழைத்திடப் பலமளி யேகா,— திரு

6. சத்ய போதம் இத்தரைதனில் செழிக்க,
தமியோர் நின் புகழே உரைக்க,
நித்திய பாக்கியமே புவிக் களிக்க.— திரு

286. (284) தந்தானைத் துதிப்போமே N. S.

உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

தந்தானைத் துதிப்போமே;—திருச்
சபையாரே, கவி—பாடிப்பாடி.

அனுபல்லவி

விந்தையாய் நமக்கனந்தனந்தமான,
விள்ளற்கரியதோர்[1] நன்மை மிகமிகத்— தந்

சரணங்கள்

1. ஒய்யாரத்துச்[2] சீயோனே,—நீயும்
மெய்யாகக் களிகூர்ந்து நேர்ந்து,
ஐயனேசுக்குனின் கையைக் கூப்பித் துதி
செய்குவையே, மகிழ் கொள்ளுவையே,—நாமும்— தந்

2. கண்ணாரக் களித்தாயே,—நன்மைக்
காட்சியைக் கண்டு ருசித்துப் புசித்து;
எண்ணுக்கடங்காத எத்தனையோ நன்மை
இன்னுமுன்மேற் சோனாமாரிபோற் பெய்துமே,— தந்

3. சுத்தாங்கத்து நற்சபையே,—உனை
முற்றாய்க் கொள்ளவே அலைந்து திரிந்து
சத்துக் குலைந்துனைச் சத்தியாக்கத் தம்மின்
ரத்தத்தைச் சிந்தி எடுத்தே உயிர் வரம்— தந்

4. தூரந்திரிந்த சீயோனே,—உனைத்
தூக்கியெடுத்துக் கரத்தினிலேந்தி,
ஆரங்கள் பூட்டி அலங்கரித்து நினை
அத்தன் மணவாட்டி யாக்கினது என்னே!— தந்

[1] பிரிக்கமுடியாத [2] அலங்கார

5. சிங்காரக் கன்னிமாரே,—உம்
அலங்காரக் கும்மி அடித்துப் படித்து,
மங்காத உன் மணவாளன் யேசுதனை
வாழ்த்தி வாழ்த்தி வத்திப் பணிந்திடும்.— தந்

V. M.

287. (281) எமைக் கண் பாராயோ

சயிந்தவி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஓ! ஸ்திரீ வித்தேசையா,
அன்புகூராய், துன்பம் தீராயோ?

அனுபல்லவி

வஸ்தோரே, கிறிஸ்துவேதா, மானுவேலே, ஏசுநாதா,
வந்தெமை க்ருபைக் கண் பாராயோ?— ஓ!

சரணங்கள்

1. ஆதி மானிடர் புரிந்த பாதகம் தொலைக்க வந்த
அண்ணலே, உமக் கபயமே!
ஓ! ஸ்திரீ வித்தேசையா,
ஆதரித் திரங்க வேண்டுமே.— ஓ!

2. எத்தனை மனக் கிலேசம், நித்தமும் சத்துருக்கள் மோசம்!
ஏந்தையே கைவிட்டுவிடாதேயும்.
ஓ! ஸ்திரீ வித்தேசையா,
எப்படியும் காத்தருள் மெய்யா.— ஓ!

3. ஆடுகள் சிதறிப்போச்சே? அன்னியருக் கிஷ்டம் ஆச்சோ
பாடுபட்ட பட்சக் கோனுரே?
ஓ! ஸ்திரீ வித்தேசையா,
காடுகளில் தேடிப் பாருமேன்.— ஓ!

4. மங்தையை க்ருபைக் கண் பாரும்; சிந்தையில் துயரம் தீரும்,
சந்ததம் தொழுவம் சேருமேன்,
ஓ! ஸ்திரீ வித்தேசையா,
வந்தனம், உமக்கு ஸ்தோத்திரமே!— ஓ!

வே. சா.

288. நின்திருவிலம் அளவற இனிதே

பிலஹரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சேனைகளின் கர்த்தரே! நின்
திருவிலம் அளவற இனிதினிதே!

அனுபல்லவி

வானவானங்கள் கொள்ளாத
ஈன ஆன்மாவைத் தள்ளாத— சேனை

சரணங்கள்

1. திருவருளிலமே, கணுறும் உணரும்
தெருளம்பகமே,[1] இனிதுறும் நிசமிது.— சேனை

2. ஈண்டடியார் கேட்டிடும் நின்வசனமினிதே, இனிதே!
இகபர நலமொளி ரிதமிகு பெயருள
எமதரசெனும் நய— சேனை

3. புவியோர் பதிவான்[2] புகநிதியே[3]!
புனருயி ருறுமுழுக் கருளினிதே!
புதுவிடமே, புகுமனமே, புதுமதியே!
புரிவொடு வினிதருள்!— சேனை

4. பேயொடே புவி பேதை மாமிசம்
பேணிடாதடியாருனைப்
பேறு தந்தவனே; யெனச்சொலி
பேணிடத்துணை ஈவையே!
பேசருமுன்னந்தம் பேதைகளின் சொந்தம் பேதமிலானந்தம்
பிசகொழியே, திடமளியே!
பெருமலையினிலரு முயிர்தரும்— சேனை

5. ஆலய மது நிறைவாக,
அவைக் குறை வொழிந்தேக,
அவரவருனதில மெனமன விடர்சாக,
அருளும் பொருளுந் தெருளும் செறிந்திடும்,
ஆலய பர னேச,
ஆசுக மது வீச,
ஆரண மொழி பேச,
ஆ புது எருசலேயாம்
ஆலய மொரு நிலையாம்
அது நிக ரேது? சேனை

N. S.

1 கண் 2 கடவுளின் வானலோகம் 3 ஏற்பாடே

289. ஆலயம் போய்த் தொழவாரும்

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆலயம்போய்த் தொழவா ருமென்ற தொனி
ஆனந்தப்பரவசம் அருளுதாத் துமந்தனில்.

அனுபல்லவி

ஆலயந்தொழுவது சாலவும்[1] நன்றென
ஆன்றோருரை[2] நெறி சான்ற வர்க்கானதே
ஆவலாயதி காலையும் பகல் மாலையுந் திருநாளிலும்பரன்—ஆலயம்

சரணங்கள்

1. பரம சன்னதியென்றும் பரிசுத்த தூதர்கள்
பணிந்து புகழ்ந்து கீதம் பாடியஞ்சலி செய்யும்;
முறையோதுந் திருமறை கரமேந்தி தக்ஷிணை
முழுமனதோடு கொண்டு உளம் இதழ் துதிவிண்டு[3]
மோட்ச மாநகர் காட்சியால் இக சாட்சியாம் பரன்
மாட்சி காணவே.— ஆலயம்

2. பூர்வமுதல் தொழும்பர் போந்த[4]ாலயந் தொழுதார்
புனித சுதனும் நமக்கினு முன்மாதிரி தந்தார்;
ஆர்வமுளாரவரே ஆராருடனுஞ் சென்றார்;
ஐயனின் மகிமையே அங்கும் விளங்க நின்றார்;
ஆதலாவினி யாரிலுங்குறை யோதிடாதென
துள்ளமே இனி— ஆலயம்

3 தனித்தியா னத்துடன் சமுசார ஜெபம் நன்று;
சபையாரோ டர்ச்சனை தருதல் மிகவும் நன்று;
இனிதே சத்தியவேதம் பொருளறவே உணர்ந்து
இலகு சுடர்கள்போல உலகுக்கொளியே தந்து
எந்தையார்சுதன் சிந்தையில்வளர்ந் தென்றுமன்பதில்
ஒன்றவே திரு— ஆலயம்

G. V. S.

290. சிந்தனையுடன் தேவாலயந்தனில் சேர்வோம்

சஹானா. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சிந்தனையுடன் தெய்வாலயந்தனில் சேர்வோம்.—திரி
யேகரின் திருத்தாள்[5] போற்றியே களிகூர்வோம்.

[1] மிகவும் [2] ஞானிகள் உரைத்த வழி [3] சொல்லி [4] வந்து [5] திருப்பாதங்கள்

சரணங்கள்

1. தெய்வகிறையுள்ள யேசு சீர்தெய்வாலயம்;—அவர்
செற்றலர்[1] இடித்துமே சிறந்தவாலயம்;—தமின்
மெய்ப்பல னளித்து நம்மை மீட்குமாலயம்;— சிங்

2. கர்த்தனைப்பிடித்தோன் ஜீவ கற்றெய்வாலயம்;—எந்தக்
காலமும் துதிமுழங்கும் கான[2]வாலயம்;—பரி
சுத்தமாய்த்தனையே காக்கும் துங்க[3]வாலயம்;— சிங்

3. திவ்யபக்தர் கூட்டமே சிங்காரவாலயம்;—அது
தெய்வ ஆவி சிற்பி வேலை செய்யுமாலயம்;—தீட்
டவ்வியம் பகைவிலக்கும் அன்பினாலயம்;— சிங்

4. வானமே தேவாட்டுக்குட்டி வாழுமாலயம்;—பக்தர்
மாமகிமை ஜோதிமய மாகுமாலயம்;—மெய்ஞ்
ஞானபாக்கியங்கள் பெய்யும் காதராலயம்.—

N. S.

291. (18) கிறிஸ்துவண்டைக் கோடிவா

புன்னாகவராளி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஓடிவா, ஜனமே;—கிறிஸ்து வண்டைக்
கோடிவா, ஜனமே;—பண்டிகை கொண்
டாடிவா, ஜனமே;—அவர் பாதத்தைத்
தேடிவா, ஜனமே.

அனுபல்லவி

நீடு சமர்புரி கோடி அலகையை
நிக்ரகித்து வாள் பிடித்த உக்ர மனுவேலனைக் கண்-டு— ஓடி

சரணங்கள்

1. நேர்ந்தடிகள் துதித்து,—நித்ய ஜெபத்தில்
நீதித் தவங்கள் கதித்து,
சேர்ந்தருளை மதித்து,—சோதிக்கச் செய்த
தீய சர்ப்பத்தை மிதித்து,—அநித்தியமான
ஜெக ஜாலத்தைப் பணித்து, அகத் தாக்ரமத்தை விட்டு,
திட்டமாக நின்று, பத்துக் கற்பனைப் படியே சென்று,

[1] பகைவர் [2] சங்கீத [3] உயர்ந்த

தேவ துந்துமி முழங்க,—சங் கீதங்களும்,
பா வினங்களும் விளங்க,—அதன் ஒலியால்
அண்டமும் குலுங்க, பர மண்டலங்களும் இலங்க,
ஆராதனைகள் செய்து, சீராய் நடந்துகொண்டு,
அரிய பரம் பொருள் ஒருவனை நெஞ்சகம்
உருகி நடம் செய்து, பெருகிய அன்புடன்,— ஓடி

2. ஞானஸ்நானம் பெற்று,—சுருதி நூலின்
மேன்மைச் சாஸ்திரம் கற்று,
ஈனப் பாவிகள் கற்று,—மாயங்கள், அக்கி
யானக் கிரியைகள் அற்று,—மாங்கிஷத்தின்
இருளாந்த காரம் நீக்கி, அருளானந்தங்கள் ஓங்கி,
இஷ்டமாய் நடந் தெலார்க்கும் துஷ்டத்தனப் பொல்லார்க்கும்
ஏசு நேசத்தைச் சூட்டி,—மனோகரத்தால்
பாசத் தன்பு பாராட்டி,—கவனமாக
அந்தி சந்தியும் ஜெபங்கள், மந்திரங்களைப் படித்து,
ஆண்டாண்டெமைக் கரிசித்து, மீண்டாண்டனுக்கிரகித்த
அறிவுகள் இங்கித கிருபை விளங்கிய
திரிமுதலின் சரண் உறுதியுடன் தொழ.— ஓடி

வே. சா.

92. (2) எனக்குன் தயை புரியும்

ஞ்சுருட்டி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

சரணம், சரணம், சரணம் எனக்குன்
தயைபுரியும், என்பரனே.

அநுபல்லவி

மரணத்தின் பெலன் அழித்துயிர்த்த என்
மன்னா, ஓ சன்னா!— சர

சரணங்கள்

1. தரணிதனில் வந் தவதரித்த தற்
பரனே, எனக்காக—வலு
மரணம் அடைந்தும், உயிர்த்தெழுந்த தென்
மகிமை, நித்திய பெருமை;— சர

2. சுரர்கள் போற்றும் பரனே, உனக்குத்
துரோகியான எனக்கு—நீயே
இரவு பகல் என் குறைவு நீக்க, உண்
டேது நலம் என்மீது;— சர

3\. தப்பின ஆடதற் கொத்த அடியேனைத்
தானே வந்து தேட,—உனக்
கெப்படிச் சித்தம் உண்டானதிவ் வற்பனுக்
கற்புதமாம் முடி சூட,— சா

4\. எவ்வித நன்மைக்குங் காரணனே, உனை
ஏழை அடியேனே—பற்றி
இவ் வுலகத்தில் எவ்வேளையும் போற்றவே
இரங்காய், எனக் கிரங்காய்;— சா

J. P.

293. (4) நாம் கூடி மகிழ்கொண்டாடுவோம்

சங்கராபரணம். திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

ஆ! வாரும் நாம் எல்லாரும் கூடி,
மகிழ் கொண்டாடுவோம்;—சற்றும்
மாசிலா நம் யேசு நாதரை
வாழ்த்திப் பாடுவோம்.

சரணங்கள்

1\. தாரகம்[1] அற்ற ஏழைகள் தழைக்க நாயனுர்—இந்தத்
தாரணி யிலே[2] மனுடவ தாரம் ஆயினுர்;— ஆ!

2\. மா பதவியை இழந்து வறியர் ஆன நாம்,—அங்கே
மாட்சி உற வேண்டியே அவர் தாழ்ச்சி ஆயினுர்;— ஆ!

3\. ஞாலமதில்[3] அவர்க்கிணை[4] நண்பர் யாருளர்,—பாரும்
நம் உயிரை மீட்கவே அவர் தம் உயிர் விட்டார்;— ஆ!

4\. மா கொடிய சாவதின் வலிமை நீக்கியே,—இந்த
மண்டலத்தி னின்றுயிர்த் தவர் விண்டலஞ் சென்ருர்;— ஆ!

5\. பாவிகட் காய்ப் பரனிடம் பரிந்து வேண்டியே,—அவர்
பட்சம் வைத் துறும் தொழும்பரை ரட்சை செய்கிருர்.— ஆ!

J. P.

[1] ஆதரவு [2] பூமியிலே [3] உலகத்தில் [4] ஒப்பு

294. (5) தருணம் ஈது

மணிரங்கு. மிஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

தருணம் ஈதுன் காட்சி சால[1]
அருள்; அனுதியே,—திவ்ய—சருவ நீதியே.

சரணங்கள்

1. கருணை ஆசன ப்ரதாப
சமுக சன்னிதா,—மெய்ப்—பரம உன்னதா!— தருண
2. பரர் சுரநரர் பணிந்து போற்றும்
பரம நாயகா,—நின்—பக்தர் தாயகா!— தருண
3. உன்னதத்திருந் தென்னை ஆளும்
ஒரு பரம்பரா,—நற்—கருணை அம்பரா![2]— தருண
4. அரிய வல்வினை தீர்ப்பதற்குற
வான தட்சகா,—ஓர்—அனுதி ரட்சகா! தருண
5. அலகைநரகை அகற்றி, முழுதும்
அடிமை கொண்டவா,—என—தருமை கண்டவா!—
தருண
6. தினந்தினம் நரர்க் கிரங்கும், இரங்கும்,
தேவ பாலனே,—இம்— மானுவேலனே.— தருண

வே. சா.

295. (6) தருணம் இதுவே

மோஹனம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

தருணம் இதுவே, கிருபை கூரும்,
விழிபாரும், பதம் தாரும், தாரும்.

சரணங்கள்

1. கருணை தெய்வ குமாரா, கன மனுடவதாரா,
அருமை ரட்சக யேசு நாதா,—உல
கனைத்தும் வணங்கும் சத்ய வேதா,—உன்றன்
அடியர்க் கருளும் திருப் பாதா, சத்ப்ர
சாதா, நீதா!— தரு

1 மிக்க 2 கடவுளே

2. வானத்திருந்து வந்த ஞானத்தொளி சிறந்த
மகிமைப் பிதாவின் திருப் பாலா,—ஆதி
மைந்தர்க் கிரங்கும் அனுகூலா,—கன
விந்தைக் கருணை மனுவேலா,—மெய்க்
தூலா, சீலா!— தரு

3. அற்ப உலக வாழ்வில் அலைந்து, நிலை குலைந்து,
அலகைப்படு குழியில் வீழ்ந்து,—தாழ்ந்து,
அஞ்சி அஞ்சி நலிந் தேனே;—அடிமைக்
கஞ்சல் என்று சொல்லும் கோனே,—ஓ
மானே, தானே!— தரு

4. இந்த உலகத் தெமைச் சந்தித் தனுக்கிரகித்த
சொந்தக் கிருபைகள் மா காத்ரம்,[1]—அவை
சிந்தித்து முடியா விச் சேத்ரம்,[2]—நிர்ப்
பந்த அடியர்கள் எம் மாத்ரம்!—பத
தோத்ரம்! தோத்ரம்!— தரு

வே. சா.

296. (௯) சரணம் நம்பினேன்

நாதநாமக்ரியை. சாபுதாளம்.

பல்லவி

சரணம் நம்பினேன் ஏசு நாதா—இது

அனுபல்லவி

தருணம், தருணம், உன்தன் கருணை கூர், வேதா— சர

சரணங்கள்

1. நின் அருளால் இங்கே வந்து,—என்றும்
நின் அடைக்கலமாக என்னையே தந்து,
முன் நாள் வினையைத் துறந்து,—ஆதி
மூலமே, உனக் கோலம், ரட்சியும் என்று— சர

2. சன்னதி முன் தொண்டன் நின்றே,—என்றும்
தாயான கருணை உனக்கு உண்டென்றே,
சென்னிமேல் கரம் தூக்கி நின்றே, உனைச்
சேவிக்கும் எளியேனைக் கோபிக்காய் என்றே.— சர

[1] முக்கியம் [2] அதிசயம்

3. அலைவாய்த் துரும்புபோல் ஆடி,—உன
ததி கருணை வரச் செம்பாதந் தேடி,
தொலையாத வாழ்வை மன்றாடி,—அன்பின்
தோத்ர சங்கீர்த்தன கீதங்கள் பாடி,— சா

4. இனிய கருணை பொழிவேதா,—எனை
இரு கரத்தால் அணை எம் கிறிஸ்து நாதா;
கனி வினை நீக்கிய நீதா,—நசரைக்
கர்த்தாதி கர்த்தா, உன் கருணையைத் தா, தா;— சா

ச. பி.

297. (*10*) வந்தருள் இவ்வாலயத்தில்

புன்னாகவராளி. ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்

1. வந்தருள், இவ்வாலயத்தில்; மகிமை எகோவாவே,—உனை
வாழ்த்தும் அடியார்க்கு நிதம் வாய்த்த பெரு வாழ்வே!
அந்தி பகல் இங்குனை வந்தடையும் அடியார்க் கிரங்கி,
ஆதரவாய் ஆண்டு கொள்வாய், ஆதி பராபரன் குமாரா!

2. திருக் கருணை மொழியால் மனத் திருக்கறுக்கும் பொருட்
டெழுந்து,
தீய வினை மிதித் தழிப்பாய், தேவர் பெருமானே!
பெருக்கமுள உன் வசனம் பேதையருக்கே பலிக்க
உருக்கமுடன் இரங்கும், ஐயா, உன் பதமே தஞ்சம் என்றும்.

3. சஞ்சலம் மிஞ்சும் மனதால் சரணம் உனக்கென்று வரும்
தமியர் தமக் காறுதலாய்த் தயைசெய், ஆதிசேயா!
செஞ் சொல் மலிந்த புலவர் செப்பு தமிழ்க் குகந்த உன்தன்
சீரடிக்கண் சேர்பவர்க்கே ஆருயிர் உண்டாவதற்கே.

4. பூவுலகை ஆளும் மன்னர், போதம் உணர் வேதியர் உன்
பொற் பதத்தை அர்ச்சிக்கவே நற் பதம் தா, தேவே!
மூவுலகிலும் துதியும், முக்யம் மகத்துவம் கனமும்,
மா பலமுமே உமக்கே, மங்களம் உண்டாவதாக.

சா. உ.

8. இங்கு வந்தருள்வீரே

காமக்ரியை. ஆதிதாளம்

பல்லவி

எமதேசுவே இப்போதே எழுந்து நீர்
இங்கு வந்தருள் வீரே!

சரணங்கள்

1. உமது வீட்டில் வந்தோம்;
உணர்வாய்த் துதி தந்தோம்;
எமது முகம் பார்த்தருள் வீரே!— எம

2. ஆவியோடே பாடவும்,
அனலாய் உம்மைத் தேடவும்,
தாவி மனம் உம்மில் கூடவும்,— எம

3. கருத்தாய் வேதம் கேட்கவே,
கவலை அதில் போக்கவே,
சுருதியில் உம்மைப் பார்க்கவே,— எம

4. ஆவியாலே பிரசங்கி;
அருள் மனதில் பொங்கி
ஆவலாக பிரசங்கிக்கவே,— எம

5. ஜீவ சக்தி யாம் பெற்று,
திரும்பி வீட்டிலே உற்று,
தேவ சேவை செபித்துத் தேறவே,— எம

C. A.

299. (13) நல்வரந் தந்தனுப்பையா

ஆனந்தபைரவி. ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்

1. வந்து நல்வரம் தந்தனுப்பையா, ஆதிநாதா, ஜோதி,
வல்ல ஆவியை நல்கியாளையா.

2. பண்ணின ஜெபம் எண்ணிக்கேள், இன்னும்-ஆதிநாதா, ஜோதி,
பண்பாய் உள்ளினில் பதிந்தே ஆளென்றும்.

3. காதில் கேட்ட உன் வேத வாக்கியம்,—ஆதிநாதா, ஜோதி,
கருத்தில் இருந் தப்போதே பாக்கியம்.

4. புறத்தில் சென்று அறத்தைச் செய்யவே,—ஆதிநாதா, ஜோதி,
புத்தி தா நான் புதிதாய் உய்யவே.

5. இந்தப் பலியின் இனிய கந்தமே,—ஆதிநாதா, ஜோதி,
என்னில் கமழ ஈவாய் அந்தமே.

C. A.

300. (290) இந்தக் குழந்தையை ஏற்றுக்கொள்ளும்

பிலஹரி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

இந்தக்குழந்தையை நீர் ஏற்றுக்கொள்ளும், கர்த்தாவே.

அநுபல்லவி

உந்தன் ஞானஸ்நானத்தால் உமக்குப் பிள்ளையாய் வந்த— இந்த

சரணங்கள்

1. பிள்ளைகள் எனக் கதிகப் பிரியம், வரலாம், என்று
உள்ளமுருகிச் சொன்ன உத்தம சத்தியனே,— இந்த

2. பாலரைக் கையில் ஏந்திப் பண்பாய் ஆசீர்வதித்த
சீலமாயின்றும் வந்தாசீர்வாதம் செய்யும், ஐயா,— இந்த

3. உமக் கூழியஞ் செய்யவும் உம்மைச் சிநேகிக்கவும்,
உமது ஆவியைத் தந்து உம்முட மந்தை சேர்த்து— இந்த

4. உலகமும் பேய் பசாசும் ஒன்றும் தீது செய்யாமல்,
நலமாய் இதைக் காத்தாளும், நன்மைப் பராபரனே!— இந்த

5. விசுவாசத் தோடிதுந்தன் மேய்ப்புக்கும் உள்ளடங்கி,
பசிய மரம்போல் தெய்வ பத்தியிலே வளர.— இந்த

P. D.

301. ஞானஸ்நான மா ஞானதிரவியமே

காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஞானஸ்நான மா ஞானத்திரவியமே; திரு
நாமம் ஜலமொடு சேர்.

சரணங்கள்

1. வானபரன் யேசுலக மானிடர்க்காய்ப் பாடுபட்டு
வாய்த்தநலம் இலவசமாய்க் கொடுத்திட,
ஞானமுட னேசகல மானிடரைச் சீடராக்க,
நல்லதேவ நாமமதைச் சொல்லிஜலம் வாருமென்ற— ஞான

2. தண்ணீராவியால் பிறக்கார் விண்ணலம் பெறாரெனவே
சத்தியன் உரைத்தமொழி சுத்தமுணர்ந்து,
சின்னவர் பெரியவர்கள் சீரியர்கள் பூரியர்கள்[1]
செம்மைபெற மூழ்குவர்கள் இம்முழுக்கில்[2] வேதமுறை—ஞான
3. கண்ணினாலே காண்பதென்ன? தண்ணீர்தானேயென்று சொல்
கர்த்தனி னுரைமறப்ப தெத்தனை மோசம்! [லிக்
அண்ணலார் பரிசுத்தாவி தன்னையுமிணைக்கு நேர்மை
அறிந்தவரே யிருகண் தெரிந்தவர் திருவருள்— ஞான

N. S.

302. ஐயனே! இவர்க் காசி ஈகுவாய்

செஞ்சுருட்டி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

ஐயனே! இவர்க் காசி ஈகுவாய்,
மெய்யாய் உன்னைச் சார—என்றும்

அனுபல்லவி

பொய்யா மிவ்வுல காசை யைவிட்டு,
மெய்யாய் உன்னைச் சார,—என்றும்— ஐயனே!

சரணங்கள்

1. பாவ முஞ்செக சால மும்விட்டு,
பனுவ லுரைப்[3]படியே,—வெகு
ஆவ லாயுன தருளி னுயிர்
அடையக் கதி யடைய—என்றும்— ஐயனே!
2. நற்று திசெயும் பத்த ராயுன்றன்
பொற்று ளிணை[4] போற்றி!—ஓங்கு
சற்கு ணமுமெய் வாழ்வு மேபெற்றுச்
சான்றோர் நெறி சார—என்றும்— ஐயனே!
3. இன்று தொட்டிவர் என்று மேயுனைச்
சென்றே எங்குங் கூறி,—பயன்
நன்றி பெற்றுயர் வென்றி யுற்றினி
ஒன்றி யுயர்ந் தோங்க—என்றும்— ஐயனே!
4. அன்று சீடராய்ப் பன்னி ருவரை
அழைத்தாய், தயை விளைத்தாய்;—இவர்
என்றுஞ் சபையில் ஒன்றி வைகிட[5]
நின்றன் கிருபை ஈவாய்;—என்றும்—. ஐயனே!

யாழ்.

[1] கீழ்மக்கள் [2] ஸ்நானத்தில் [3] வேதவுரை [4] அழகிய இரு பாதங்கள் [5] இருக்க

303. திடப்படுத்தல் பெறுவோர்க் கருள்தாரும்

யமுனாகல்யாணி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பரிசுத்தாவி நீர் வாரும்!—திடப்
படுத்தல் பெறுவோர்க் கருள் தாரும்!—இன்று

அனுபல்லவி

அருளினைப் பெருக்கும் அக்கினி மயமே
ஆவியின் நற்கனி நல்குமா தூயமே.— பரி

சரணங்கள்

1. செயல்குண வசனத் தீதுகள் போக,
திருச்சபை யதிலிவர் பூரணராக,
ஜெயமொடு பேயை எதிர்த்துக் கொண்டேக,
ஜெபதப தியானஞ் செய்வதற்காக,— பரி

2. நற்கருணைதனை நலமுடன் வாங்க,
நாளொரு மேனியாய் ஆவியி லோங்க,
சற்குணராய் இவர் சபையைக் கை தாங்க,
சகல தீதான பேதங்களும் நீங்க,— பரி

3. அஞ்ஞானங்க ளோடிவர் சமர்[1] புரிய,
அருண்மறை யதினுழங் கலையறிய,
நெஞ்சினில் அன்பு கொழுந்துவிட் டெரிய,
நின்னடியாரிவ ரென்பது தெரிய,— பரி

4. பத்தியுந் தாழ்மையுமா யிவர் உய்ய,[2]
பரிசுத்தமான ஜீவியஞ் செய்ய,
நித்தமுங் கிருபையின் கனி கொய்ய,
நிலைவரமாய் இவராவியில் துய்ய,— பரி

5. தினமறை யோதி ஜெபித்து மன்றாட,
திருச்சபை யதின்ஐக் கியத்தினிற் கூட,
உணர்வொடு தொழுது கீதங்கள் பாட,
உள்ளத் திருந்து ஜீவாறுகளோட.— பரி

C. P. G.

[1] போர் [2] பிழைக்க

304. (292) கர்த்தரின் பந்தியில் வா

சங்கராபரணம். ரூபகதாளம்.

பல்லவி

கர்த்தரின் பந்தியில் வா,—சகோதரா
கர்த்தரின் பந்தியில் வா.

அநுபல்லவி

கர்த்தர் அன்பாய்ச் சொந்த ரத்தத்தைச் சிந்தின
காரணத்தை மனப் பூரணமாய் எண்ணி,— கர்த்த

சரணங்கள்

1. ஆபேலின் ரத்தம் அல்ல,—நீ செய்த
அநியாயத்தைச் சொல்ல,
சாபம் எல்லாம் வெல்ல,—சிந்துண்ட
தயையை நான் என்ன சொல்ல?
கோபம் இல்லாமல் உன் மா பாவம் தீர்த்திடக்
கூறிப் பிதாவின் முன் ஏறின ரத்தமே.— கர்த்த

2. ஜீவ அப்பம் அல்லோ?—கிறிஸ்துவின்
திருச் சரீரம் அல்லோ?
பாவ மனங் கல்லோ?—உனக்காய்ப்
பகிரப்பட்ட தல்லோ?
தேவ குமாரனின் ஜீவ அப்பத்தை நீ
தின்று அவருடன் என்றும் பிழைத்திட,— கர்த்த

3. தேவ அன்பைப் பாரு;—கிறிஸ்துவின்
சீஷர் குறை தீரு;
பாவக் கேட்டைக் கூறு;—ராப்போசன
பந்திதனில் சேரு;
சாவுக்குரிய மா பாவமுள்ள லோகம்
தன்னில் மனம் வைத்து அன்னியன் ஆகாதே.— கர்த்த

4. அன்பின் விருந்தாமே;—கர்த்தருடன்
ஐக்யப் பந்தி யாமே;
துன்பம் துயர் போமே;—இருதயம்
சுத்த திடனுமே;
இன்பம் மிகும் தேவ அன்பின் விருந்துக்கு
ஏது தாமதமும் இல்லாதிப்போதே வா.— கர்த்த

மரி. உப.

305. போசனம் உண்டோ திருராப்போசனம்போல

உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

போசனந்தா னுமுண்டோ—திருராப்
போசனம் போ லுலகில்?

அனுபல்லவி

ராசரும் வையக நீசரும் அம்பரன்[1]
நேசரும் யேசுவின் தாசரும் உண்டிடப்,— போச

சரணங்கள்

1. கத்தன் மரணத்தின் சாசன[2] போசனம்;
கன்மிகட் கானமெய் நேசத்தின் போசனம்;
பத்தரை யொன்ருய் இணைத்திடும் போசனம்;
பஞ்சகாலத்தும் கிடைத்திடும் போசனம்;— போச

2. பூர்வ ஏற்பாட்டோர்கள் காணுத போசனம்;
பொன் வானதூதரும் உண்ணுத போசனம்;
ஓர்க் காலமும் குறைவாகாத போசனம்;
ஒப்பில்லான் மாமிசம் ரத்தமாம் போசனம்;— போச

3. பஸ்காப் பலியின்பொருள் என்னும் போசனம்;
பாவி புசிக்கும் சமாதான போசனம்;
நிஷ்கார[3] நிந்தைப் பவம்போக்கும் போசனம்;
நின்மலன் தந்திடும் அற்புத போசனம்;— போச

4. மாமலைப் பீடப் பலியான போசனம்;
மானிட ஞானத்துக் கெட்டாத போசனம்;
ஆமென்று நாங்கள் போதித்திடும் போசனம்;
அத்தனுர் மெய்மொழியாலான போசனம்;— போச

5. மாமிசம் அப்பத்தோடே வரும் போசனம்;
வல்லன் ரத்தன் ரசத்தோடுறும் போசனம்;
பூமியில் மோட்சம் கொணர்ந்திடும் போசனம்;
பொய்க் கிறிஸ்தோர்களுக் காக்கினேப் போசனம்;— போச

6. ஒப்பனே யென்னக் கூடாதமெய்ப் போசனம்;
ஒன்று மற்றொன்ருக மாருத போசனம்;
தப்பற நாங்கள் புசித்திடும் போசனம்;
சந்தோஷப் பாவப் பொறுப்பீயும் போசனம்;— போச

[1] கடவுள் [2] கட்டளை [3] காரணமில்லாத

7. செத்தும் உயிரோ டெழுப்பிடும் போசனம்;
சீவனோ டென்றென்றும் வாழ்விக்கும் போசனம்;
நித்த முண்டாலும் சலிக்காத போசனம்;
தேச சஞ்சீவி யெனுந்திருப் போசனம்,— போச

N. S.

306. மாசற்ற தேவாட்டுக்குட்டி

புன்னாகவராளி. ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்

1. மாசற்ற தேவாட்டுக்குட்டி மனுவேல் மெசியாவே!
வாரும், எனைப் பாரும், பவந்தீரு மேசையாவே!

2. தீரும் வகை காணாதிந்த ஜெக மீதலைந் தயர்ந்தேன்,
தேவா, வினைதீர், வா வென்றுன் திருப்பாதத்தைத்
துயர்ந்தேன்.

3. திருப்பாத மென் கதியே, பவத் திரளோ பெருமலையே;
நீயேனுடல் சிரசும் அதைச் சுமக்கப் பெலனிலையே.

4. சுமந்தோன் இங்கே வா வா, வை உன் சுமையை என்
தோள் மேலே;
சுக ஆறுதல் தருவேனென்று சொன்னீர், மனுவேலே!

5. சொன்னீர் ஐயா! ரத்தாம்பரச் சிவப்பாம் பவக் கறையும்
சென்னீர் படப் பறந்தோடி என்தேகம் வெண்மை
நிறையும்.

6. நிறைவா கரக்கடலே! மறை நிறை யாகமத்திடலே!
குறையா வரம்தயை பூரணம் குடிகொண்டதுன் னுடலே.

7. உடலே திரு விருந்து, சுவாமி உதிரம் திருமருந்து,
உலகாசையைத் துறந்து, எனதுளமே, அதை அருந்து.

8. அருந்தப் பவச்சுமை நோவிடர் ஆருத்துயர் சாபம்
அகலும், அவர் பதச் சேவையால் ஆறுந் தேவ கோபம்.

9. ஆறும் மனந் தேறும் அவரருட்கண் என்மேல் சாரும்,
ஆத்மா கரையேற அவர் அன்பை ருசி பாரும்.

10. அன்பால் எனைத்தழுவி எந்தன் ஆத்மக் களை யாற்றி
அவர் மார்பினில் அணைத்தார் ஏழை யடியேன் மனந்தேற்றி.

11. மனமோ ஏசு சாந்தம் அன்பு மனத்தாழ்மையைப் பூண்டு,
மனுவேல் ஏசு நாமம் உன்னில் மகிமைப்பட வேண்டு.

A. D. D.

307. (297) பசிதாகத்துடன் வாரேன்

தேவகாந்தாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தாரகமே,—பசிதாகத்துடன் உம்மிடம்
வேகத்துடனே வாறேன்.|

அனுபல்லவி

சீருஞ் செல்வமும் பெற்றுத் தேறும்படிக் கென்னிடம்
சேரும் யாரையும் ஒருபோதுந் தள்ளிடே னென்றீர்,— தார

சரணங்கள்

1. பாவமகல, தேவ கோபமது ஒழியப்
பாடுபட்டுயிர் விடுத்தீர்;—பின்னும்
ஜீவ போசன மெனக்கிய உமையே அந்தச்
சிலுவைதனிலே பகுத்தீர்;
மேவியெனை நெருக்கித் தாவும் பவத்தைக் கொன்று,
சேவித் துயிர்பிழைக்க, தேவே, உமையுட் கொள்ள,— தார

2. காணுதொழிந்த ஆடு வீணய்ப்போகாமல் அதை
கண்டுபிடித்தி ரட்சித்தீர்;—அது
பேணுதலுடன் பரி பூரண ம்மடைந்திடப்
பேருவ குதித்தேனென்றீர்;
வேணுமுமது நீதி பூண, நிறைவா யுன்றன்
மாணருளுந் திருப்தியானே பெற உம்மிடம்;— தார

3. தந்த திருவசனம் உந்தன் இராப்போசனம்
தகமை எத்தனமாமே;—யான்
சிந்தை பணிந்தவற்றை என்றன் மனதுட்கொள்ள
தேவசுத்தாவி தாமே;
உந்தன் தசையுதிர விந்தை விருந்தினை யான்
சந்ததமுண்டு துதி சாற்ற அருள் செய்வீரே!— தார

M. V.

08. அருமை ரட்சகா கூடிவந்தோம்

லஹரி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

அருமை ரட்சகா, கூடிவந்தோம்;—உம
தன்பின் விருந் தருந்த வந்தோம்.

அனுபல்லவி

அறிவுக் கெட்டாத ஆச்சரியமான
அன்பை நினைக்க,— அரு

சரணங்கள்

1. ஆராயும் எமதுள்ளங்களை,—பல
வாறான நோக்கம் எண்ணங்களை
சீராய்ச் சுத்தமனதாய் உட்கொள்ள நீர்
திருவருள் கூறும்.— அரு

2. ஜீவ அப்பமும் பானமும் நீர்,—எங்கள்
தேவையாவும் திருப்தி செய்வீர்;
கோவே! மா பயபக்தியாய் விருந்து
கொண்டாட இப்போ,— அரு

3. உமதன்பின் பிரசன்னம் பெற்றோம்;—உம-து
ஒளி முகதரிசன முற்றோம்;
சமாதானம், அன்பு, சந்தோஷமும் எமில்
தங்கச் செய்திடும்.— அரு

4. கிருபை விருந்தின் இந்த ஐக்யம்—பூவில்
கிடைத் தற்கரிய பெரும் பாக்யம்;
அரும் பிரியத்தோ டெங்களை நேசிக்கும்
குருவே, வந்தனம்!— அரு

5. எங்கட்காய் உமை ஒப்புவித்தீர்;—கொடும்
ஈனச் சிலுவையில் மரித்தீர்;
பொங்கும் பேரன்பை எங்கும் தெரிவிப்போம்,
புண்ய நாதரே!— அரு

6. பந்திக் கேசமான் நீர் யேசுவே!—எமைச்
சொந்தமாய் வரவழைத்தீரே;—
உந்தன் கிருபை வல்லமை பெற்றுமக்
கூழியஞ் செய்ய,— அரு

V. S.

309. அன்பரின் நேசம் ஆர் சொல்லலாகும்

தேவகாந்தாரி. ஆதிதாளம்

பல்லவி

அன்பரின் நேசம் ஆர் சொல்லலாகும்?—அதிசய
அன்பரின் நேசம் ஆர் சொல்லலாகும்?

அனுபல்லவி

துன்ப அகோரம்[1] தொடர்ந்திடும் நேரம்— அதிசய

சரணங்கள்

1. இதுவென் சரீரம், இதுவென்தன் ரத்தம்,
எனை நினைத்திடும்படி அருந்துமென்றாரே.— அதிசய

2. பிரிந்திடும் வேளை நெருங்கினதாலே
வருந்தின சீஷர்க்காய் மருகி நின்றாரே.— அதிசய

3. வியாழனிரவினில் வியாகுலத்தோடே
விளம்பின போதகம் மறந்திடலாமோ?— அதிசய

4. செடியும் கொடியும்போல் சேர்ந்து தம்மோடே
முடிவு பரியந்தம் நிலைப்பீரென்றாரே.— அதிசய

5. பக்தர்கட்காகப் பரமனை நோக்கி
மெத்தவும் ஊக்கமாய் வேண்டிக்கொண்டாரே.— அதிசய

S. P.

310. (287) தயை பொழிந்திடும்

தோடி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பொழியும், பொழியும்;—தயை
பொழிந்திடும்.

அனுபல்லவி

எழிலடி தந்து தாசரிவர்க் கிரங்கி,— பொழி

சரணங்கள்

1. சத்தியம் விடாமல் அதில் தங்கி நிற்கவே,
நித்தமும் உமைத் துதித்து நேசிக்கவே,— பொழி

2. தங்கள் விசாரணையின் சபையின்மேலே
கங்குல் பகலதாகக் கவலை கொள்ள,— பொழி

3. பாவச் சிந்தை முதலாய்ப் பரிச்சேதமே
மேவி உறாமல் உம்மேல் விருப்பம் வைக்க,— பொழி

4. உந்தன் திருமறையை உலகெங்குமே
எந்தக் குலத்தோருக்கும் எடுத்துரைக்க,— பொழி

I. G.

[1] பயங்கரம்

311. வரம் இவர்க்கு அருள்வாய்

பாசு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

அப்பா, அருட்கடலே, வரம்
துப்பாய்[1] இவர்க்கருள்வாய்!

அனுபல்லவி

செப்பரிதாகிய மெய்ப்பொருளை எங்கும்
சென்றறிவித்திட நிறைவாய்,— அப்பா

சரணங்கள்

1. பண்டு புறாவுருகொண்டு இறங்கிய
பான்மை இவர் சிரமீதே,—திருத்
தொண்டு செய்யும்படி வல்லாவியால் முடி
சூட்ட இரங்கும் இப்போதே.— அப்பா

2. நன்னயமாகவே பன்னிரு வேதியர்
சாவில் எழுந்துரை யாடிப்,—பேயின்
சன்னதம்[2] ஒய்ந்திடப் பண்ணியவாறிவர்
தம்மிலும் வந்தசை வாடி,— அப்பா

3. இன்பாய் உலகை இமைக்குள் அமைத்தவர்
ஏவைக் குலங்கள் ஈடேறப்,—பெருந்
துன்பாய் இறந்த பேரன்பைத் தெளிவுறச்
சொல்லு முந்நூலினில் தேற,— அப்பா

4. தேகமும் ஆவியும் ஜீவியம் யாவையும்
தீயவை அப்புறம் ஏகத்,—திரி
யேகருக் கர்ப்பிதமாக ஒப்பிக்கும் நல்
எண்ணம் இவர்க்குள் உண்டாக,— அப்பா

5. முந்து நடுவு முடிவுமிலா ஒரு
மூவரில் அக்கினிக் கொழுந்தே,—தேவ
சிந்தை இவரில் சிறந்தொளி வீசிடச்
செய்யுதற் கிங்ஙனம் எழுந்தே.— அப்பா

E. J. G.

[1] வலிமையாக [2] இருப்பு

312. (289) வரந்தர இது சமயமே

தன்யாசி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

அருட்கடலே, வரந் தர இது சமயமே;
ஐயனே, அருள் தாரும்.

சரணங்கள்

1. சிரந்தனில் இறங்கிடும் புறவுரு ஆவியே,
கரங்களில் தாசனைத் தாங்கிடும், தேவா,— அருட்
2. பன்னிரு சீஷரைப் பண்பாகத் தெரிந்தீரே,
உன்னத ஆவியால் உண்மையாய்ப் பிழைக்க,— அருட்
3. அன்போடு யேசுவை ஆவியோடு பேச,
இன்புறு வரங்களை இவர்க்கின்றே ஈய,— அருட்
4. திரியேக தேவா, திருச்சபை பெருக,
அறிவுட ஞளும் அன்பர் கோனுக,— அருட்
5. அந்தம் ஆதியில்லா அல்பா ஓமேகாநமா,
சந்ததம் வாழ, சபைகளுஞ் செழிக்க,— அருட்

Y. S. T.

313. உமது ஆவி தரவேணுமே

மோஹனம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

தருணம் இதில் எசுபரனே!—உமதாவி
தரவேணுமே சுவாமி!

அனுபல்லவி

அருள்தரும் சத்ய வல்ல, அன்பின் ஜெபத்தின் ஆவி
அபிஷேகம் பெறுமுன்றன் அடியர்மேல் அமர்ந்திட,— தரு

சரணங்கள்

1. வித்தை ஞானம் அறிவு வேத சத்தியங்களில்
மிக்க உயர்ந்து தேர்ந்து விண்ணொளி இவர் வீச,
சத்யம் சகலத் துள்ளும் தாசர்களை நடத்தும்
சத்ய ஆவி இவர்மேல் சம்பூரணமாய்ப் பெய்ய,— தரு
2. பாவத்தை வேறுக்கும் ஆவியின் வாள்பிடித்துப்
பலமாகவே இவர் உலகினில் போர் செய்ய,
சாவுற்றோர்களை நித்ய ஜீவனைப் பெறச் செய்யும்
மா வீரராய் விளங்க வல்லாவியே இறங்க,— தரு

3. ஆவியின் கனியென்னும் அன்பாதி குணங்களை
அனுதினமும் இவர் அணிகல மாயணிந்து,
மேவும் திருமந்தையை மேய்த்து வளர்க்க நல்ல
மேய்ப்பரே, அன்பின் ஆவி வாய்ப்பாய் இவரில் தங்க,— தரு

4. எக்கம் ஆத்தும தாகம் இடைவிடாமல் அடைந்து
ஊக்கத்துடனே இவர் ஓயாமல் ஜெபித்திட,
வாக்குக் கடங்காப் பெருமூச்சோடே எமக்காக
மன்றாடும் ஜெப ஆவி என்றென்றும் நிரம்பிட,— தரு

5. மாசுகளற உம்மில் வாசமாக நிலைத்து
மாபணிவாய் உந்தன் மகிமையை நிதம் தேட,
தேசுறு அருள்நாதா, தாசர் உள்ளத்தினின்று
ஜீவநதிகள் ஓடிச் செல்வம் பொழியச் செய்ய,— தரு

V. S.

314. ஏசுவே திருச்சபை ஆலயத்தின் மூலைக்கல்

யமுனாகல்யாணி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

ஏசுவே திருச்சபை ஆலயத்தின்
என்றும் நிலைக்கும் மூலைக்கல்.

அனுபல்லவி

பேசற் கரிய மூலைக்கல் அவர்,
பெரும் மாளிகையைத் தாங்கும் கல்.— ஏசுவே

சரணங்கள்

1. ஆகாதென்று வீடு கட்டுவோர்
அவமதித்திட்ட இந்தக் கல்;
வாகாய் ஆலய மூலைக் கமைந்து
வடிவாய்த் தலைக்கல்லான கல்.— ஏசுவே

2. ஆலயமெல்லாம் இசைவாய் இணைக்கும்
அதிசயமான அன்பின் கல்;
ஞாலத்துப்[1] பல ஜாதிகள் தமை
நட்புற[2] ஒன்றாய்ச் சேர்க்கும் கல்.— ஏசுவே

3. ஒப்பில்லா அரும் மாட்சிமை யுறும்
உன்னத விலைபெற்ற கல்;
எப்போதும் பரஞ்சோதியாய் நீதி
இலங்கும்[3] சூரியனான கல்.— ஏசுவே

[1] பூமியின் [2] சிநேகமுண்டாக [3] ஒளிவீசும்

4. காற்றுக்கும் கன மழைக்கும் அசையா
கடிய மாபலமான கல்;
மாற்றிக் கலியை ஆற்றித் துயரைத்
தேற்றிச் சபையைக் காக்குங் கல்.— ஏசுவே

5. என்றும் கட்டுவோம் இந்த ஆலயத்தை,
எழிலுறவே[1] இக் கல்லின்மேல்;
நன்றாய் இக்கல்லில் நம்பிக்கை வைப்போன்
நாணம் அடையான் மெய்தானே.— ஏசுவே

V. S.

315. இவ்வாலயம் வந்தருள் கூரும்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

மாமனோகரா! இவ்வாலயம்—வந்தருள் கூரும்,
மாமனோகரா! பராபரா!

சரணங்கள்

1. பூமியாளும் நாதனே, நரர்
க்ஷேமம் நாடும் நீதனே!
நாம் வாழ்த்தும் தாசர் நடுவில் நீ
தாமதம் இல்லாமல் எழுந்தருள்!— மா

2. நாதனே, இவ்வாலயத்தை
நீ தந்தாய் நின் தாசர்க்கே;
பாதம் போற்றி வாழ்த்துவோம்; திரு
வேதனே, பராபரா, தினம்— மா

3. நின் திருத்தயை பொறுமை
நின் திரு மகிமையும்
சந்தமாய்[2] நிறைந்திட இதில்
சந்ததம் ஈவாய் நின் ஆசிடை.— மா

4. தோத்திரம் ஜெபம் தியானம்,
கீர்த்தியாய்ப் பிரசங்கமும்
பார்த்திபா,[3] இவ்வாலய மதில்
நேர்த்தியாகவே நடந்திட,— மா

[1] ஒளிவீசவே [2] அழகாய் [3] அரசனே

5. நீதி ஞாயம் தெய்வபக்தி,
வேதத் தியானமோ டன்பும்
நாதனில் விஸ்வா சமும் மிஞ்சிப்
பாதம் போற்ற தாசர்க்கருள் புரி.— மா

J. S.

316. (318) இத்தேவ ஆலயம் வந்திடும்

கமாஸ். சாபுதாளம்.

பல்லவி

தேவனே, ஏசுநாதனே, இத்
தேவ ஆலயம் வந்திடும்;
தேவ ஆலயம் வந்தவர்க் கருள்
திவ்ய ஆவியை ஈந்திடும்.

சரணங்கள்

1. பாவிகள் உமக்காலயஞ் செய்யப்
பாத்திரர்களோ? அல்லவே;
பாவநாசராம் ஏசுவே உம்மால்
பாத்திரராய் இதைச் செய்தனர்.— தேவ

2. கூடிவந் தும்மையே பணிந்திடக்
குறித்த இச்சிறு ஆலயம்
நாடி வந்தவர் யாவருக்குமுன்
நல்வசன முளதாகவும்,— தேவ

3. தேவனே, உமக்கான ஆலயம்
பாவியின் சிறு நெஞ்சமே;
பாவம் யாவையும் நீக்கியே சிறு
தேவ ஆலய மாக்கிடும்.— தேவ

S. D.

317. (1) கர்த்தருடைய ஜெபம்

ஹரிகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

கழிநெடில்

உன்னதப் பரமண் டலங்களில் வசிக்கும்
ஒளிர்பிதா வே, உனின் நாமம்
உயர் பரி சுத்த மாய்த்தொழப் படுக;
உனது ராச்சிய முறை வருக;

முன்னிய உனது சித்தமே பரத்தில்
முடியுமாப் போல, இப்புவியில்
முடிவுறச் செய்யப் படுவது மாக;
முழுதும் நின் கரத்தையே நோக்கும்
நின் அடியார்க்கன் ருடக உணவு
நிரம்பவே அருள்; பிறர் இயற்றும்
நீதிக்கே டினை யாம் பொறுப்பது போல,
நிமலனே, எம்பவம் மனியாய்;
இன்னமும் எமைச்சோ தனைக்குட் படாமல்
இடர் தவிர்த் திரக்கமாய்க் காவாய்;
இராச்சியம் வல்லமை மகிமைமற் றெவையும்
என்றும் உன் உடைமையே; ஆமென்.

சவ. உபா.

318. கன்னிமரியாள் கீதம்

பியாகடை. சாபுதாளம்.

பல்லவி

என்னபாக்கியம் அம்மா!—ஏகனருள்
ஏழைக்குக் கிடைத்த தம்மா!

அநுபல்லவி

உன்னியே தவம்புரிந் தோர் அனேகரிருக்க,
கன்னியெனை நினைத்த கருணையை என்ன சொல்ல?— என்ன

சரணங்கள்

1. என்னாத்துமாவே, நீ—இறைவனை
என்னாளுமே துதிப்பாய்!
என்னாவியே, தேவரட்சகனை யறிந்து
என்றும் வணங்கிமகா நன்றியோடு களிப்பாய்!— என்ன

2. பாக்கியவதியானேன்,—இப்பூவின்கண்
யார்க்கு மதிப்பானேன்;
வாக்கிலே வல்லபரன் மகிமை எனக்குச் செய்தார்;
நோக்கிலவ ரரிய நாமம் பரிசுத்தமே.— என்ன

3. ஆண்டவர் இரக்கம்—அடியார்க்கு
ஆண்டாண்டாக நிலைக்கும்;
மீண்டுமவர் புயத்தால் மெத்தப் பராக்கிரமஞ்செய்தார்;
மேட்டிமையுள்ளவரை மேதினியில் அழித்தார்.— என்ன

4. பலவான்களானோரை—ஆசனம் விட்டு
பாதாளத்தில் தள்ளினார்;
தலமதில் தாழ்ந்தோரைத் தம்மாசனமுயர்த்தி,
தாகம் பசியுள்ளோர்க்குச் சகல நன்மை அளித்தார்.— என்ன

5. நேசன் ஆபிரகாமை—பின் சந்ததியை
நினைத்திரக்கஞ் செய்தோனாய்,
தாசன் இஸ்ரவேலைத் தாங்கியே ஆதரித்த
தற்பரன்[1] கிருபையை நித்தமுமறவேனே.— என்ன

S. P.

319. கன்னிமரியாள் கீதம்

உசேனி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆத்துமா கர்த்தரைத் துதிக்கின்றதே, எந்தன்
ஆவியும் அவரில் களிக்கின்றதே,—இதோ!

அநுபல்லவி

நேர்த்தியாய்ப் பாடுவேன், நிதங்கனிந்தே எந்தன்
பார்த்திப னுட[2]பதந் தினம்பணிந்தே, இதோ!—ஆத்.

சரணங்கள்

1. அடிமையின் தாழ்மையைப் பார்த்தாரே,—என்னை
அனைவரும் பாக்கிய மென்பாரே,
முடிவில்லா மகிமை செய்தாரே,—பலம்
உடையவர் பரிசுத்தர் என்பாரே;— இதோ!

2. பயப்படும் பத்தருக் கிரங்குகிறார்,—நரர்
பார்த்திட பெருஞ்செயல் புரிகின்றார்;
உயர்த்திடு நரர்களைச் சிதறடிப்பார்,—தன்னை
உகந்தவர் தாழ்ந்திடில் உயர்த்துகின்றார்;— இதோ!

3. முற்பிதாக் களுக்கவர் சொன்னதுபோல்—அந்த
முனியாபி ராமுட ஜனமதன்பால்,
நட்புடன் நினைவொடு நல்லிஸரேல்—அவன்
நலம்பெற ஆதரித் தார்மறவேல்;— இதோ!

C. D. G.

[1] கடவுள் [2] அரசனுடைய

320. (319) தேவ சுதனை மறவாதே

காம்போதி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

மறவாதே, மனமே—தேவ சுதனை
மறவாதே, மனமே,—ஒருபொழுதும்.

சரணங்கள்

1. திறமதாக உனைத் தேடிப் புவியில் வந்து,
அறமதாகச் செய்த ஆதி சுதன் தயவை— மற

2. விண்ணின் வாழ்வும் அதன் மேன்மை அனைத்தும் விட்டு,
மண்ணில் ஏழையாக வந்த மானு வேலை— மற

3. கெட்ட மாந்தர் பின்னும் கிருபை பெற்று வாழ,
மட்டில்லாத பரன் மனுஷனான தயவை— மற

4. நீண்ட தீமை யாவும் நீக்கிச் சுகம் அளித்திவ்
வாண்டு முழுதும் காத்த ஆண்டவனை என்நாளும்— மற

5. நித்தம் நித்தம் செய்த நிந்தனை பாவங்கள்
அத்தனையும் பொறுத்த அருமை ரட்சகனை— மற

6. வருஷம், வருஷம் தோறும் மாறாத் தமதிரக்கம்
பெருகப் பெருகச் செய்யும் பிதாவின் அனுக்ரகத்தை— மற

வே. சா.

321. எந்தன் பாவங்கள் தீரும் ஐயா

ஆபேரி. சாபுதாளம்.

1. பூங்காவில் நீர்மனக் கஸ்தி யடைந்ததால்,
பூங்காவில் நின் வேர்வை ரத்தமாய்ப் போனதால்,
பூங்காவில் மும்முறை குப்புற வீழ்ந்ததால்,
பூங்காவில் ஓர் தூதன் தேறுதல் செய்ததால்,
பூலோகங் காருமையா, சுவாமி!—எந்தன்
பாவங்கள் தீருமையா.

2. இராவில் யூதாஸ் உம்மைக் காட்டிக்கொடுத்ததால்,
இராவில் அங்கு மிங்கும் ஓடித்திரிந்ததால்,
இராவில் நித்திரையின்றி துன்பஞ் சகித்ததால்,
இராவில் கற்றூணோடே கட்டி யடித்ததால்,
நாயனே! காருமையா, சுவாமி!—எந்தன்
பாவங்கள் தீருமையா.

3. சின்னப் படுத்தியே கோரணி[1] செய்ததால்,
சீஷன் ஒருவன் சபித்து மறுத்ததால்,
சென்னியில் ஓர் அறை ஓங்கி அறைந்ததால்,
மன்னன் ஏரோதே மறு வேஷம் போட்டதால்,
என்னைக் கண் பாருமையா, சுவாமி!—எந்தன்
பாவங்கள் தீருமையா.

4. சிரசினில் முண்முடி தன்னைத் தரித்ததால்,
செங்கோலென்று மூங்கில் கோலைக் கொடுத்ததால்,
திருமுகந் தன்னிலே துப்பி உமிழ்ந்ததால்,
திருட்டுத் தனமாகக் கும்பிட்டடித்ததால்,
தேவனே! காருமையா, சுவாமி!—எந்தன்
பாவங்கள் தீருமையா.

5. உம்மை இறக்கிக் கிடத்தியே வைத்ததால்,
உம்மைத் துணியாலே சுற்றிப் பொதிந்ததால்,
உம்மைப் புதுக்கல் லறையில் புதைத்ததால்,
உம்முட ஆவி பரதீசு சென்றதால்,
என்னைக்கண் பாருமையா, சுவாமி!—எந்தன்
பாவங்கள் தீருமையா.

ஆ. ஐ.

322. இரங்குவாய் யேசுநாதா

தேவாரம்

நவரோஜ். ஏகதாளம்.

1. திருமனு டவதாரத்தை, விருத்தசே தனத்தை, யுன்றன்
அரியஞான ஸ்நானத்தை, அடைந்த சோதனையைத், துன்பை,
வருடமுப் பத்துமூன்றின் வறுமையை, உபவாசத்தை,
இருதயத் தன்பை நோக்கி இறங்குவாய், யேசுநாதா!

2. சுந்தர ஒலிவக்காவில் தூயவர் சூழச்சென்றே
தந்தையாம் பரனைநோக்கித், தரையில்வீழ்ந் திறைஞ்சுநேரஞ்
சிந்திட உதிரவேர்வை, திகிலடைந் தாத்மம்நோக,
எந்தை, நீர் படுந்துன்பங்கண் டிரங்குவாய், யேசுநாதா!

3. முப்பது வெள்ளிக்காக முத்தியால் யூதாசென்போன்
ஒப்புவித் திட, ஒன்னார்கள்[2] ஒருங்குடன் கரங்கள்பற்றிச்
சற்பனை[3] யாகக்கட்டித் தயங்கிட நடத்திச்சென்ற
இப்பெருந் துயரங்கண்டே இரங்குவாய், யேசுநாதா!

[1] பரிகாசம் [2] பகைவர் [3] வஞ்சனை

4. வஞ்சகன் அன்னமுன்னும், வன்குரு காய்பாமுன்னும்,
தஞ்சமற் றவராய்நின்றோர் தறுகணன்[1] கன்னமீது
வெஞ்சினத் தறையநொந்து மிகுபொய்ச்சாட் சிகளினாலே
எஞ்சலற் றுறுந்துன் பங்கண் டிரங்குவாய், யேசுநாதா!

5. விம்மியே சேவல் இரண்டு தரம்விளிப் பதற்குமுன்ன
மும்முறை மறுத்தசீமோன் றனைமுகம் நோக்கினாற்போல்,
செம்மையற் றொழுகும்பொல்லா தீயபா தகரேயான
எம்மையுந் திருக்கண்ணோக்கி இரங்குவாய், யேசுநாதா!

6. சிலுவையைச் சுமந்துசீமோன் சிரேனைய னொருபாற்றாங்க,
மெலிவினா னடந்துசெல்ல, மெல்லியர் அழுதுநிற்கப்,
பலநெறி அவர்கட்கோதிப் பரதபித் ததுபோலெம்மேல்
இலங்கும்நின் கருணைகூர்ந்தே இரங்குவாம், யேசுநாதா!

வே. சா.

323. மன்னிப்பீர் என் பிதாவே

தேவாரம்

நவரோஜ். ஏகதாளம்.

1. இன்னிய முகமலர்ந்து இருதயத் துருகுமன்பால்
உன்னத தேவ மைந்தன் உலகின்பாற் கருணை கூர்ந்து,
'மன்னிப்பீர் என்பிதாவே! மதலைகளிவர்கள்[2] குற்றம்
மன்னிப்பீர்' என்றுருகு மனுவுக்கே ஆமென் என்பீர்.

2. பதிலுக்குப் பதில் செயென்ற பழைய ப்ரமாண மாற்றிப்
புதியதங் கற்பனையைப் புவியதில் நாட்ட வந்த
கதி தருங் கருணைமூர்த்தி கருணையுற் றுருகித் தம்மை
வதைத்திடும் யூதர்கட்காய் வருந்தியே ஜெபித்து நின்றார்.

3. விற்றதும் வீணன் நானே, வெறுத்ததும் வீணன் நானே,
செற்றதும்[3] சேவகன் நானே, அறைந்ததும் அடிமை நானே,
குத்தின கோரன்[4] நானே, கொலைபுரிந்தவனும் நானே,
இத்தனை பாவஞ்செய்தேன்; இரங்கியாட் கொள்ளுமையா.

4. மன்னிப்பீர் எந்தன் பாவம், மைந்தர்தம் சிலுவைநோக்கி;
மன்னிப்பீர் எந்தன் பாவம், மைந்தர் ஐங் காயநோக்கி,
மன்னிப்பீர் எந்தன் பாவம், மரிக்கும் தம்மைந்தர் நோக்கி,
மன்னிப்பீர் எந்தன் பாவம், மன்னிப்பீர்; ஆமென் ஆமென்.

A. G. P.

[1] வன்கண்ணன் [2] மக்கள் [3] பகைத்ததும் [4] கொடியோன்

324. அருள் தாராய் உரிமை நாதா

தேவாரம்

நீலாம்புரி. ஏகதாளம்.

1. தந்தையே இவர்க்கு மன்னி, தாம் செய்வ தின்னதென்று
சிந்தையிலுணர்ந்திடாதே செய்கிறார்; எனக்கிவ்வாதை!
எந்தையே எளியேன் பாவம் இரங்கியே பொறுதியென்றே
உந்தையின் வலமே நின்றே உரைந்திடாய் உரிமைநாதா.

2. அன்று மெய் மனஸ்தாபத்தோ டடியனை நினையுமென்றே
மன்றாடு சோரன்தேற மலர்த் திருவாய் திறந்தே,
இன்றைக் கென்னோடே கூட ஏகமாய்ப் பரதீசின்கண்
சென்று நீ வாழ்வாயென்றீர், தீயனுக்கிரங்காய் நாதா!

3. அன்பின் சீடனையே நோக்கி, அதோ உனின் தாய் என்றோதி,
பின்புநின் தாயை நோக்கி பிள்ளையதோ வென்றோதிக்
குன்றிடா தன்பின் கட்டைக் குவலயத்[1] தமைத்தீரையா!
இன்றென தேங்கல் தீர்ப்பாய், இறைவனே, உரிமை நாதா!

4. என்தேவா, என்தேவா, நீர் ஏனெனைக் கையிகந்தீர்
என்றுமா தொனியாக் கூறி இடர்கொடு[2] துயரமானீர்;
என்றுமுன் சமுகம் நீங்கி எரிநரகாளா மென்னைப்
பொன்படா துயிர்தந் தேற்பாய், பொன்னடிக் கபயம் நாதா!

5. உதிர மூற்றுண்டேபோக, உஷ்ணமே சட லந்தாவ,
நதிகடல் முதிரஞ்செய்தோய் நாவறண்டகமே சோர்ந்து,
முதுமறைப்படியே தாக முற்றனனென்றாய் அப்பா!
ததியிலென்[3] தாகந்தீர்ப்பாய், தற்பரா,[4] உரிமை நாதா!

6. திருமறை யடையாளங்கள் தீர்க்கர் முன்னுரைகள் தேவ
நிருணயமெல்லாந்தீர்ந்து நிறைவுனி லடைதல் கண்டு,
முருகொளிர் வாய்திறந்தே முடிந்ததென் றுரைத்தீரையா!
இருமையென் பங்கேதாராய், என்னையாள், உரிமை நாதா!

7. அப்பனே, உமதுகையென் ஆவி ஒப்படைத்தேனென்று
செப்பியுன் சிரமே சாய்த்து ஜீவனை விடுத்தீரையா!
ஒப்பிலா உரை சொல்வாயா? உலகமே புரக்குந் தூயா!
அற்பனென் ஆத்மநேயா, அருள்தாராய், உரிமை நாதா!

G. S. V.

[1] பூலோகம் [2] துன்பம் கொண்டு [3] சமயத்தில் [4] கடவுளே

325. ஏசுநாதர்க்கே வான்முடி சூட்டுங்கள்

சங்கராபரணம். திஸ்ர ஏகதாளம்.

1. உன்னதத்தின் தூதர்களே ஒன்றாகக் கூடுங்கள்,
மன்னன் ஏசுநாதருக்கே வான்முடி சூட்டுங்கள்!

பல்லவி

ராசாதி ராசன் யேசு மகா ராசன்!—அவர்
ராஜ்யம் புவியெங்கு மகாமாட்சியாய் விளங்க,
அவர் திரு நாமமே விளங்க,—அவர் திரு நாமமே விளங்க,
அல்லேலூயா, அல்லேலூயா, அல்லேலூயாவே!
அல்பா, ஓமேகா, அவர்க்கே அல்லேலூயாவே!

2. நாலாதேசத் திலுள்ளோரே, நடந்து வாருங்கள்,
மேலோனேசு நாதருக்கே மெய்முடி சூட்டுங்கள்!

3. நல்மனதோடு சொல்கிறேன், நாட்டார்களே, நீங்கள்
புன்னகையொடு நிற்பானேன்? பூமுடி சூட்டுங்கள்!

4. இந்தியா தேசத்தார்களே, ஏகமாய்க் கூடுங்கள்,
சிந்தனையை வைத்துக்கொண்டு செம்முடி சூட்டுங்கள்!

5. சின்ன நாடுகளை விட்டுச் சீக்கிரம் வருங்கள்,
பொன்னகராம் சாலேமுக்குப் போய் முடி சூட்டுங்கள்!

6. குற்றமில்லாப் பாலகரே, கூடிக் குலாவுங்கள்,
வெற்றி வேந்த ரேசுவுக்கே வெண்முடி சூட்டுங்கள்!

7. யேசுவென்ற நாமத்தையே எல்லாரும் பாடுங்கள்,
ராசாதிராசன் தலைக்கு நன்முடி சூட்டுங்கள்!

8. சகல கூட்டத்தார்களே, சாஷ்டாங்கம் செய்யுங்கள்,
மகத்வ ராசரிவரே, மாமுடி சூட்டுங்கள்!

A. G. P.

326. தேவ லோகமதில்

கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேவ லோகமதில்
சேவிப்பார் தூயவர்கள்.

அனுபல்லவி

மாவலராகிய தேவன்றன் பலத்தால்—நீ—
பூவினில் ஜீவித்துப் புகழுறும் ஜெயம் பெற்றார்.— தேவ

சரணங்கள்

1. வானமண்டல பொல்லா ஆவியின் சேனையோடும்—பல
மான துரைத்தனம், அதிகாரம், பிரபஞ்ச அதிபதியிவர்களோடும்
ஞானமாய்த் தேவ சர்வாயுதம் தரித்து,— நீ—
நலமுடன் போராடி உலகினில் ஜெயங் கொண்டார்.— தேவ

2. பட்டயம், நிர்வாணம், பசி, நாச மோசங்களும்,–மா
பாடு, வியாகுலத்தோடு, உபத்ரவம், பஞ்சமும் மிஞ்சி வந்தும்,
துட்டர்கள் கிட்டினும் மட்டில்லா அன்பரால்— நீ—
துணிவுடன் முற்றிலும் ஜெயித்த விசுவாசிகள்.— தேவ

3. பாரத்தையும், தமை நெருங்கிய பாவத்தையும்,–தள்ளிப்
பட்சமுறும் யேசுரட்சகர்மீது தம் பார்வையை வைத்து என்றும்
வீரமாய் ஓடியே வெற்றி சிறந்தவர்,— நீ—
வேகும் அக்கினியின் உக்கிரம் அவித்தவர்.— தேவ

4. ஜெயங் கொள்ளுவோர் பரதீசினில் வீற்றிருப்பார்,–வாடா
ஜீவகிரீடம் அணிந்தாளுகை செய்வார், ஜீவகனி புசிப்பார்,
வியப்புறு புது நாமம், வெள்ளுடை பெற்றுமே— நீ—
விடிவெள்ளியாய் நித்யம் விளங்கி ஜொலித்திடுவார்.— தேவ

V. S.

327. விமல முத்தர் இவர் யார்?

கன்னடா. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வெள்ளை அங்கிகள் தரித்த
விமல முத்தர் இவர்யார்?

அனுபல்லவி

கள்ள மில்லா ஆட்டுக்குட்டிக்
கருணைவள்ளல்[1] முன்நிற்கும்.— வெ

சரணங்கள்

1. நாலுதிக்கிலுமிருந்து
நயந்து வந்தவர் இவர்;
கோலுதி துன்பக்கடலில்
குளித்துவந்தவர் இவர்.— வெ

[1] கடவுள்

2. குருத் தோலைகள் பிடித்துக்
கொற்றவனைச்[1] சூழநிற்கும்
பெருத்த கூட்டத்தார் இவர்;
பேரன்பின் அடியார்களாம்.— வெ

3. ஆட்டுக் குட்டியாலே மீட்பை
அடைந்த உத்தமர் இவர்;
தேட்டமுடனே[2] நாயனை
சேவித்து நிற்கின்றார் நித்தம்.— வெ

4. பசிதாகம் யாவுமற்றார்;
பாக்கிய நிலைமை பெற்றார்;
உசித மோட்சத்தில் கண்ணீர்
உகுக்கா[3] வாழ்வினை யுற்றார்.— வெ

L. I. S.

328. விடியல் நேரத்தின் வெள்ளி முளைத்தது

பூபாளம். சாபுதாளம்.

1. விடியல் நேரத்தின் வெள்ளி முளைக்குது,
வீட்டுச் சேவலும விழித்துக் கூவுது,
வடிவில் மிகுந்ததோர் பறவை பாடுது,
வணங்க மனமே, நீ எழுந்திராய்!

2. காகங் கூவுது, காலை யாகுது,
காணுங் குணதிசை[4] வெளுத்துக் காணுது,
ஆக மனதினில் அடியார் துதிக்கிறார்,
அதிக சீக்கிரம் எழுந்திராய்!

3. நேத்த முத்தர்கள் துதிகளெழும்புது,
முனிவர் துதிகளின் மூட்டமெழும்புது,
காத்த கர்த்தரின் கரமுமெழும்புது,
கடுகி மனமே, நீ எழுந்திராய்!

4. அந்தகாரமும் அகன்றுபோகுது,
அழகு தாமரை அரும்பு மலருது,
இந்த நேரத்தில் இணங்கித் துதித்திட,
இரக்கங் கிடைத்திடும் எழுந்திராய்!

1 அரசனை 2 விருப்பத்துடனே 3 விடாத 4 கிழக்கு

5\. மயில்கள் தோகையை விரிய கெளிக்குது,
மகத்வ மிருகங்கள் ஓடி யொளிக்குது,
குயில்க ளோசையைக் காட்டத் துவக்குது,
குருவை வணங்க நீ எழுந்திராய்!

6\. இயேசு நாமமே இன்ப ரசமென
ஏற்றித் துதிசெய்யும் அடியர்க் கருள் புரி!
இயேசு நாமத்தை எண்ணித் தாசனின்,
ஏழை மனமே, நீ எழுந்திராய்!

329. (15) காலமே தேவனைத் தேடு

J. I.

மோஹனம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

காலமே தேவனைத் தேடு;—ஜீவ
காருண்யர் பாதம் பணிந்து மன்றாடு.

அனுபல்லவி

சீலமுடன் பதம் பாடிக்கொண்டாடு;
சீரான நித்திய ஜீவனை நாடு.— காலமே

சரணங்கள்

1\. மன்னுயிர்க்காய் மரித்தாரே,—மனு
மைந்தனென நாமம் வைத்திருந்தாரே;
உன் சிருட்டிகரை நீ உதயத்திலெண்ணு;
உள்ளங்கனிந்து தனிஜெபம் பண்ணு.— காலமே

2\. பாவச் சோதனைகளை வெல்லு;—கெட்ட
பாருடல் பேயுடன் போருக்கு நில்லு,
ஜீவ கிரீடஞ் சிரத்திலணியச்
சிந்தனை செய்; மனுவேலனைப் பணிய.— காலமே

3\. சிறுவர்கள் என்னிடஞ் சேரத்—தடை
செய்யா திருங்களென்றார் மனதார;
பரலோக செல்வ மவர்க்குப் பலிக்கும்;
பாக்கியமெல்லாம் பரந்து ஜொலிக்கும்.— காலமே

4\. வேலையுனக்குக் கைகூட,—சத்ய
வேதன் கிருபை வரத்தை மன்றாட,
காலை தேடுவோர் எனைக் கண்டடைவாரே,
கண்விழித்து ஜெபஞ் செய்யுமென்றாரே.— காலமே

C. P. G.

330. உமது திருவடிகளுக்கே தோத்திரம்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. ஐயனே! உமது திருவடி களுக்கே
ஆயிரந்தரந் தோத்திரம்!
மெய்யனே! உமது தயைகளை அடியேன்
விவரிக்க எம்மாத்திரம்.

2. சென்றதாம் இரவில் தேவரீரென்னைச்
சேர்த்தரவணைத்தீரே;
அந்தடைவாயிப் பகலிலுங் கிருபை
யாகவா தரிப்பீரே.

3. இருதயந் தனை நீர் புதியதே யாக்கும்!
ஏழையைக் குணமாக்கும்!
கருணையாய் என்னை உமதகமாக்கிக்
கன்மமெல்லாம் போக்கும்!

4. நாவிழி செவியை, நாதனே, இந்த
நாளெல்லாம் நீர் காரும்!
தீவினை விலகிநான் திருமுகம் நோக்க,
தெய்வமே, அருள்கூரும்!

5. கைகாலால் நான் பவம்புரி யாமல்
கத்தனே துணை நில்லும்!
துய்யனே, உம்மால் தான் எனதிதயம்
தூய்வழியே செல்லும்.

6. ஊழியந் தனைநான் உண்மையாய்ச் செய்ய
உதவி நீர் செய்வீரே!
ஏழைநான் உமக்கே இசையநல் ஆவி
இன்பமாய்ப் பெய்வீரே!

7. அத்தனே! உமது மகிமையை நோக்க,
அயலான் நலம் பார்க்கச்
சித்தமாய் அருளும், மெய்விசுவாசம்,
தேவனே உமக்கேற்க,

8. இன்றும் என்மீட்டைப் பயம் நடுக்கத்தோ
டேயடியேன் நடத்தப்,
பொன்றிடா[1] பலமே தாரும், என் நாளைப்
பூவுலகில் கடத்த.

[1] அழியாத

9. இந்த நாளிலுமே திருச்சபை வளர
எசா தயைகூரும்!
தந்தையே, நானதற் குதவியாயிருக்கத்,
தற்பரா வரந்தாரும்!

10. ஊனுடை[1] சகமே அருள்வதன் பாரம்
உன்னதத் திருநாதா!
மாண்புற அளித்தேன், என்னையென் னவரை
வல்லமை நிறைபாதா!

11. யேசுவின் முகமே நோக்கிநீர் ஐயா,
ஏழையின் ஜெபங்கேளும்!
தாசனை உமது ராச்சியந் தனில்நீர்
தற்காத்தே யாளும்!

N. S.

331. (*16*) இன்றைத்தினம் உன் அருள் ஈகுவாய்

சுருட்டி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

இன்றைத்தினம் உன் அருள் ஈகுவாய், ஏசுநாதையா,
இன்றைத்தினம் உன் அருள் ஈகுவாய்.

அநுபல்லவி

அன்றுன் உதிரம் நரர்க் கென்று சிந்தி மீட்டெனை
வென்றியுடன் ரட்சித்த நன்றி போலே எனக்கு— இன்

சரணங்கள்

1. போன ராவில் என்னைக் கண் பார்த்தாய்,—பலவிதமாம்
பொல்லா மோசங்களில் தற்காத்தாய்;
ஈன சாத்தான் எனையே இடர்க்குள் அகப்படுத்தி,
ஊனம் எனக்குச் செய்யா திருக்கமுடன் புரந்தாய்;[2]— இன்

2. கைபிட்டுக் கொள்ளும் என்றன் வேலை—யாவிலுமுன்றன்
கடைக்கண் நோக்கி, அவற்றின் மேலே,
ஐயா, நின் ஆசீர்வாதம் அருளி, என் மனோவாக்கு
மெய்யால் நின் மகிமையே விளங்கும்படி ஒழுக,— இன்

3. எத்தனையோ விபத்தோர் நாளே;—தஞ்சம் நீ என
எளியேன் அடைந்தேன் உன்றன் தாளே;
பத்தர் பாலனு, எனைப் பண்பாய் ஒப்புவித்தேன், உன்
சித்தம் எனது பாக்கியம், தேவ திருக்குமாரா,— இன்

[1] சரீரத்தின் [2] காப்பாற்றினாய்

4. பாவ சோதனைகளை வென்று, பேயுலகுடல்
பண்ணும் போர்களுக் கெதிர் நின்று,
ஜீவ பாதையில் இன்றும் இடனாய் முன்னிட்டுச் செல்ல,
தேவ சர்வாயுதத்தைச் சிறக்க எனக் கணிந்து,— இன்
P.

332. (17) தேவா, எனைக் கா, வா

ஹரிகாம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேவா, பர தேவா, ஓ! யே
கோவா, எனைக் கா, வா.

அனுபல்லவி

கா, வா, எனை இக் காலையில் எழுந்து,
கண் பார்த்தென் மேல் கருணை புரிந்து,— தேவா

சரணங்கள்

1. கடந்த இரா அந்தகாரம் பின் வாங்க,
காலை ஒளி கண்ணுறக் காத்தெனை ஓங்க,
உடந்தையாக என்னை உரித்துடன்[1] தாங்க
உன் அருள் புரி இடை யூறுகள் நீங்க;— தேவா

2. பாவம் பசாசுலக பாசம் விட் டோட,
பரலோக வாழ்வினைப் பத்தியாய்த் தேட,
பூவில் விசுவாசப் போராட்டம் ஆட,
புண்ணியன் உன்னையே போற்றி மன்றாட;— தேவா

3. இந்த நாளில் அடியேன் எழுந்து பணிகள் ஆற்ற,
ஏற்ற சௌக்கியம் பெலன் என்னிடம் தோற்ற,
வந்தருள் உன் திரு வசனமே சாற்ற,
வரம் அளித்திட உன்னை வாழ்த்தியே போற்ற;— தேவா

4. இங்கிலங் தன்னிலே, இறைவா, நீ மாத்ரம்
எத்தித் தொழும் மகிமை ஏற்றிடப் பாத்ரம்;
உன் இடந்தான் நோக்கும் ஊன்றி என் நேத்ரம்,
ஓதிடுவேன் என்றும் உனக்கே மா தோத்ரம்.— தேவா

J. P.

[1] பட்சமுடன்

333. (20) கிருபை கூர் ஐயா

கல்யாணி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தோத்திரம்! க்ருபை கூர், ஐயா!
விழி பார், ஐயா; விழி பார், ஐயா!

சரணங்கள்

1. பாத்திரம் இலா எனை நேத்திரம் என உச்சிதமாய்க்
காத்து வந்திடும், எனது கர்த்தாதி கர்த்தனே!— தோத்

2. இந்த நாள் அளவிலும் வந்த துன்பம் யாவுமே
என்தனை விட்டகலவே இரங்கிய தேவனே!— தோத்

3. மனதிலும் வாக்கிலும் மட்டில்லாத பாவி நான்;
எனது தீதகற்றி ஆளும், ஏகாம்பர நாதனே!— தோத்

4. போதனே, நீதனே, புனித சத்ய வேதனே,
கீதனே, தாசர் துதி கேளும், ஏசு நாதனே!— தோத்

Y. A.

334. அதிகாலையில் உமைத் தேடுவேன்

நவரோஜ். ஏகதாளம்.

பல்லவி

அதிகாலையிலுமைத் தேடுவேன் முழுமனதாலே;—தே
வாசீர் வாதம் பெற நாடுவேன் ஜெபதபத்தாலே.

அனுபல்லவி

இதுகாறும் காத்த தந்தை நீரே;
இனிமேலும் காத்தருள் செய்வீரே,
பதிவாக உம்மிலே நான் நிலைக்கவே,
பத்திரமாய் எனை உத்தமனாக்கிடும், தேவே!— அதி

சரணங்கள்

1. போனராமுழுவதும் பாதுகாத்தருளின போதா!—எப்
போதும் எங்களுடனிருப்பதாய் உரைத்த நல் நாதா!
ஈனப்பாவிக் கேதுதுணை லோகிலுண்டு பொற்பாதா?
எனக்கான ஈசனே! வான ராசனே!
இந்த நாளிலும் ஒரு பந்தமில்லாமல் காரும் நீதா!— அதி

2 பலசோதனைகளால் சூழ்ந்துநான் கலங்கிடும்போது,—தப்
பாது நின்கிருபை தாங்கிட வேணும் அப்போது,
விலகாது என்சமூகம் என்ற வாக்கில் தவறேது?
விசுவாசங்கொண்டு மெய்ப் பாசமூண்டிட,
விக்கினம்[1] யாவிலும் வெற்றி காணுவேன் மலைவேது?— அதி

3. நரர்யாவர்க்குமுற்ற நண்பனாய் நடந்திட வையே!—நீ
நாவின் பாவமற நன்மைகள் மொழிந்திடச் செய்யே!
பரலோக ஆவியைநல் மாரி போலெனிலே பெய்யே!
புகழான நாதனே! வேத போதனே!
பூரணமாய் உனைப் போற்றுவேன், தினந் தினம் மெய்யே!—அதி

S. P.

335. வாழ்த்திப் போற்றுவேன்

மோஹனம். திஸ்ர ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்

1. நல்ல தேவனே, ஞான ஜீவனே,
வல்ல உமது கருணை தன்னை
வாழ்த்திப் போற்றுவேன்.

2. போன ராவிலே பொல்லாங்கின்றியே,
ஆன நல்ல அருளினாலே
அன்பாய்க் காத்தீரே.

3. காலையைக் கண்டேன், கர்த்தா உம்மையே
சாலவும் துதித்துப் போற்றிச்
சார்ந்து கொள்ளுவேன்.

4. சென்ற ராவதின் இருளைப்போலவே,
என்றன் பாவ இருளைப்போக்கி,
இலங்கப் பண்ணுமே!

5. இன்று நானுமே இன்பமாகவே,
உன்தன் வழியில் நடக்கக், கருணை
உதவவேணுமே!

6. ஒளியின் பிள்ளையாய் ஊக்கமாகவே,
எளியன் இன்றும் நடக்க, ஆவி
ஈந்தருளுமே!

[1] இடையூறு

7. கையைக் காவுமே, கண்ணைக் காவுமே!
மெய்யைக் காத்து என்றன் மனதை
மிகவும் காவுமே!

C. A.

336. (19) தோத்திரந் துதி உமக்கே

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தோத்திர பாத்திரனே, தேவா,
தோத்திரந் துதியுமக்கே!
நேத்திரம்போல்முழு ராத்ரியுங்காத்தோய்;
தோத்திரந் துதியுமக்கே!

சரணங்கள்

1. சத்துரு பயங்களின்றி,—நல்ல
நித்திரை செய்ய எமை
பத்திரமாய்ச்சீ ராட்டி உறக்கியே[1]
சுற்றிலுங் கோட்டையானாய்.— தோத்

2. விடிந்திருள் ஒழும்வரை—கண்ணின்
விழிகளை மூடாமல்,
துடி[2] கொள் தாய்போல் படிமிசை[3] எமது
துணை எனக் காத்தவனே.— தோத்

3. காரிருள் அகன்றிடவே,—நல்ல
கதிரொளி திகழிடவே,
பாரிதைப் புரட்டி உருளச்செய் தேகன
பாங்கு சீராக்கி வைத்தாய்.— தோத்

4. இன்றைத் தினமிதிலும்—தொழில்
எந்தெந்த வகைகளிலும்
உன் திரு மறைப்படி ஒழுகிட எமக்கருள்
ஊன்றியே காத்துக்கொள்வாய்.— தோத்

P. I. J.

[1] உறங்கவைத்து [2] பதைக்கிற [3] பூமியின்மேல்

337. ஐயரே நீர் தங்கும்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. ஐயரே, நீர்தங்கும் என்னிடம்,
ஐயரே, நீர்தங்கும்!—இப்போது
அந்திநேரம் பொழு தஸ்தமித்தாச்சே,
ஐயா, நீர் இரங்கும்.

2. பகல்முழுதுங் காத்தீர், சென்ற
பகல்முழுதுங் காத்தீர்;—தோத்திரம்!
பரமனே, இந்த இரவிலும் வாரும்,
பாவியை நீர் காரும்!

3. தங்கா தொருபொருளும் என்னிடம்,
தங்கா தொருபொருளும்;–யேசு
தற்பரனே, நீர் ஒருவரேயென்னில்
தங்கித் தயைபுரியும்.

4. உயிரே நுமையன்றிப் பாவிக்
குயிரே நுமையன்றி?–என்றன்
உடல் உயிர் உம்மால் உய்கிறதையா,
உத்தமனே, தங்கும்.

5. நீர் தங்கிடும் வீட்டில், யேசுவே,
நீர் தங்கிடும் வீட்டில்—எல்லாம்
நிறைவே குறைவுண்டாமோ, கர்த்தா?
நின்னை விடமாட்டேன்.

6. என்பாவம் மனியும், இறையே!
என்பாவம் மனியும்!—அப்போது
எளியேன் உம்மோ டயர்வேன், இரவில்
எனக்கோர் திகிலேது?

7. எனக்கு நீர்காவல்,—என்றும்
எனக்கு நீர்காவல்;— என்றன்
இனத்தார் ஜனத்தார் எளியோர் வலியோர்
எல்லவர்க்குங் காவல்.

8. உம்மோடே படுப்பேன், ஐயா,
உம்மோடே படுப்பேன்.—இரவில்
உம்மோ டயர்வேன், சேதமில்லாமல்
உம்மோ டெழுந்திருப்பேன்.

9. மரணம் ஜெயித்தோர்நீர், மெய்யாய்
மரணம் ஜெயித்தோர்நீர்.—உம்மால்
மரணமே கூரெங்கே? நரகேநின்
வலுஜெயம் எங்கென்பேன்.

N. S.

338. (*21*) இந்தக் கங்குலில் எனைக் கா, வா

சாபுதாளம்.

காம்போதி.

பல்லவி

கருணாகர தேவா, இரங்கி இந்தக்
கங்குலில் எனைக் கா, வா.

அனுபல்லவி

இருளேதும் அணுகாமல் இரவிலும் பகல்போல
என்றும் ப்ரகாசமாக இலங்கும் மா திரியேக.— கரு

சரணங்கள்

1. சென்ற பகலில் காத்து, சேர் விபத்துகள் நீத்துச்
சேர்த்தையே வழி பார்த்து, திகில் தீர்த்து;
நன்றி யதற்குத் துதி நவில்வன்;[1] நீ என் கதி
நாடும் என் அதிபதி; நமஸ்காரம் உனக்கதி!— கரு

2. நித்திரையில் உட்புகுந்து, சத்துருப் பசாசு வந்து
நெருங்காமல் நீ எழுந்து, நிலை புரிந்து,
சுத்தநெஞ்சோ டமைந்து தூங்க நல் துயில் தந்து,
தூதர் காவல் நிறைந்து, துணையாய் என்னோடிருந்து,— கரு

3. தாதா, அண்டினேன் உன்னைத் தஞ்சம் நீயே, என்னைத்
தாங்குவதார் பின்னை, சார்வன் நின்னை;
வேதா, நான் உன் தொண்டு வினைஞன் என் நிலை கண்டு,
மீண்டுன் செட்டைகளை விண்டு[2] விலகா தணைத்துக்கொண்டு,— கரு

4. தீய எண்ணங்கள் பாற,[3] திகில் கனவுகள் மாற,
திவ்ய சிந்தை உள் ஊற, ஸ்திரம் ஏற,
காயம் உயிரும் கூடக், கருத்துன்னோ டுறவாட,
காலை நல்லறம் நாடக், கரிசித்துன் துதி பாட,— கரு

J. P.

1 சொல்லுவேன் 2 விரிந்து 3 ஓட

339. (22) இந்த இரவினில் எனைக் காத்தாள்

தன்யாஸி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

விளை சூழா திந்த இரவினில் காத்தாள்,
விமலா, கிறிஸ்து நாதா.

அநுபல்லவி

கனகாபி ஷேகனே,[1] அவனியர்க் கொளிர், பிர
காசனே, பவ நாசனே, ஸ்வாமி!— விளை

சரணங்கள்

1. சென்ற பகல் முழுதும் என்னைக் கண் பார்த்தாய்;
செய் கருமங்களில் கருணைகள் பூத்தாய்;
பொன்றா[2] தாத்ம சரீரம் பிழைக்க ஊண் பார்த்தாய்;
பொல்லாப் பேயின் மோசம் நின்றெனைக் காத்தாய்.— விளை

2. சூரியன் அஸ்தமித் தோடிச் சென்றானே;
ஜோதிநட் சத்திரம் எழுந்தன வானே,
சேரும் விலங்கு பட்சி உறைபதி தானே
சென்றன; அடியேனும் பள்ளி கொள்வேனே.— விளை

3. ஜீவன் தந்தெனை மீட்டோய், சிறியேன் உன் சொந்தம்;
ஜெகத் தின்பங்கள் விழைந்து சேர்தல் நிர்ப்பந்தம்;
பாவியேன் தொழுதேன் நின் பாதார விந்தம்;
பட்சம் வைத்தாள்வையேல், அதுவே ஆனந்தம்.— விளை

4. இன்றைப் பொழுதில் நான் செய் பாவங்கள் தீராய்;
இடர்கள் துன்பங்கள் நீங்க என்னைக் கை சேராய்;
உன்றன் அடிமைக் கென்றும் உவந்தருள் கூராய்;
உயிரை எடுப்பையேல், உன் முத்தி தாராய்.— விளை

P.

340. (23) ஓய்வு நாள் இது மனமே

மோஹன கல்யாணி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

ஓய்வுநாள் இது, மனமே,—தேவனின்
உரையைத் தியானஞ் செய் கவனமே.

[1] பொன்போன்ற அபிஷேகமுள்ளவனே [2] சாகாமல்

அனுபல்லவி

நேய தந்தையர் சேயர்க் குதவிய
நெறி இச் சுவிசேஷ வசனமே.— ஒய்வு

சரணங்கள்

1. ஜீவ சுக புத்ர செல்வம் தந்தவர்
சேவடி உனக் கபயமே;
மேவி அவர் கிருபாசனத்தின் முன்
வேண்டிக் கொள், இது சமயமே.— ஒய்வு

2. ஆறு நாளுனக் களித்தவர், இளேப்
பாறி எழினில் களித்தவர்;
கூறும் பூரண ஆசீர்வாதத்தைக்
குறித்துனே இதற் கழைக்கிருர்.— ஒய்வு

3. கர்த்தர் ஆசனம் குறுகிக் கேள் இன்று
காலே நண் பகல் மாலேயும்;
சுத்தம் நாடுவோர் யாவரும் வந்து
துதி செய்யும் இத் தேவாலயம்.— ஒய்வு

P.

341. (24) இறைவனேத் துதிசெய்ய எழுந்திராய்

பூபாளம். சாப்புதாளம்.

கண்ணிகள்

1. கதிரவன்[1] எழுகின்ற காலேயில் இறைவனேத்
துதி செய்ய மனமே,—எழுந்திராய்.

2. வறண்டு தண்ணீரற்ற வனம் இந்தப் புவிதனில்
திரண்ட தயை தேவை,—நாடுவேன்.

3. கடவுளின் வல்லமை, கன மகிமை காணும்
இடமதில் செல்வதே—என் இஷ்டம்.

4. ஜீவனேப் பார்க்கிலும் தேவனின் காதலே
ஆவலாய் நாடி நான்—போற்றுவேன்.

5. ஆயுள் பரியந்தம் ஆண்டவர் நாமத்தை
நேயமாய்ப் பாடி நான்—உயர்த்துவேன்.

6. மெத்தையில் ராச்சாமம் நித்திரை கொள்கையில்
கர்த்தரின் செயல்களே—சிந்திப்பேன்.

1 சூரியன்

7. அல்லும் பகலும் நான் அவர் செட்டைகளின்கீழ்
தொல்லைக்கு நீங்கியே—ஒதுங்குவேன்.

8. ஆத்துமம் தேவனை அண்டிக் கொள்ள அவர்
நேத்திரம் போல் என்னைக் காக்கிறார்.

T. J.

342. (25) தேவன் இன்றுயிர்த்தார்

சாஹாப்ரியா. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேவாதி தேவன் இன்றுயிர்த்தார்.

சரணங்கள்

1. தேவாதி தேவன்றன் நேய குமாரன்,
ஜீவரட்சண்ய உபகாரன், ஏசு— தேவாதி

2. அதிமகி ழொடு கன சுரர் துதிபாட,
அடியர்களும் மகிழ் கொண்டாட, ஏசு— தேவாதி

3. சீறும் அலகை[1] சிரமுடைத்ததி திடமாய்த்
தீயர் கதியடைய இடமாய், ஏசு— தேவாதி

4. சாபம் அற்றிடவே, ஜீவன் உற்றிடவே,
சாவதின் கூருமொடிந்திடவே, ஏசு— தேவாதி

5. சீஷரை யாற்றி, மாசறத் தேற்றி,
தேவ நெறியை நிறைவேற்றி, ஏசு— தேவாதி

6. மனத்துயர் தரித்தோர், மரத்தினில் மரித்தோர்
மாஜெயங்கொண்ட அதிபனுனர், ஏசு— தேவாதி

J. P.

343. (26) ஓய்வுநாளை ஸ்தாபித்த உன்னதா

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஓய்வு நாளதை ஸ்தாபித் தருளிய
உன்னதா, உமக்கே ஸ்தோத்திரம்!

அனுபல்லவி

மாய்விலா மறையை யாம் மனதில் உட்கொண்டு,
வாழ்த்தி, உம்மைப் புகழ்ந்து போற்ற வாய் விண்டு,[2]— ஓய்வு

[1] பிசாசு [2] மலர்ந்து

சரணங்கள்

1. தேகக் கவலே, தொழில், யாவையும் ஒழிக்க,
திவ்ய சிந்தையால் எங்கள் இதயமே செழிக்க,
ஏகன் நின் அருள் பெற்றிங் கிகல்[1] அறத் தழைக்க,
எவரும் திருநாளாய்க் கொண்டாடி எக்களிக்க,— ஒய்வு

2. விண்ணே ருடன் யாவரும் ஆவியில் கூட,
வேதா, உம்மைப் புகழ்ந்து மங்களம் பாட,
மண் உலகில் போராட்டச் சாலேயில் ஓட,
வரம் அளித்திட உம்மைக் கெஞ்சி மன்ருட,— ஒய்வு

3. முத்தி வழி விலக்கும் துர்க் குணம் மாற்றி,
முன் நின் றெம்மை நடத்தியே கரை ஏற்றி,
எத்தேசத்தாரும் உம்மை ஏகமாய்ப் போற்றி
இறைஞ்ச அருளும் உமதாவியை ஊற்றி.— ஒய்வு

J. P.

344. நிறைவுற வரந்தா

மோகனம். ரூபகதாளம்.

பல்லவி

நிறைவுற வரந்தா!—நியமகம்
நிறைவுற வரந்தா!

அனுபல்லவி

நித்திய திரித்துவ சத்தியபரா என்றும்— நிறை

சரணங்கள்

1. உரிய தொண்டருக்கில்லமே!—இங்கு
உண்டமைக்கும் எங்கள் தெய்வமே!
உன் திருத்தாளரண்[2] எங்களுக்கேசரண். நிறை

2. ஆதம் தனித்த நிலேயது—நல்ல
தல்லவென்று கண்டவனது
அங்கமே நின்ருெரு மங்கையே தந்தனே.— நிறை

3. ஆபிரகாம் எலியே சரும்—மன்
ருடிய வேண்டுதல் கேட்டொரு
அங்கனே[3] நெஞ்ச மிணங்க வகை செய்தாய்.— நிறை

4. உலகம் பேயுடல் முப்பகை—இவர்
ஒப்பந்தம் தீண்டா துனது கை
ஒங்கியே தாங்கி யுறுதுணே தந்துமே.— நிறை

[1] பகை [2] திருப்பாதமாகிய கோட்டை [3] பெண்

5. ஒப்பந்தத் தாலிரு சார்மினர்—தமை
உற்றவர் மற்றவர் நற்றவர்
உன்னதா சீரடைந்துன் மகிமை தர.—

G. S. V.

345. (*312*) ஏசு நாயகா வந்தாளும்

கேதாரகௌளம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஏசுநாயகா, வந்தாளும்;—எந்நாளும், திவ்ய
ஏசுநாயகா, வந்தாளும்.

அனுபல்லவி

ஆசீர்வாதமாக இந்த நேச மணமே நன்றாக,— ஏசு

சரணங்கள்

1. சுந்தரம் மிகும்படி முன் அந்த மணவீட்டில்
உந்தன் அருள் தந்த தயை போலே, அன்பாலே,— ஏசு

2. உத்தம சன்மார்க்க நெறி, பத்தி, விசுவாசம்,
நித்திய சமாதானம் உற்று வாழ, மிக வாழ,— ஏசு

3. துங்கம் மிகு நன் கனம் விளங்கி, வளமாக
மங்களம தோங்க, நலம் தாங்க, நலம் தாங்க,— ஏசு

4. நித்திய சுபசோபனமோ டெத்திசையினும் பெருகிப்
புத்திர சந்தானமே செழிக்க, தழைக்க,— ஏசு

வே. சா.

346. (*307*) மணம் இங்கதிவளமாய் உற வருவீர்

சூரியகாந்தம். ரூபகதாளம்.

பல்லவி

குணம் இங்கித வடிவாய் உயர் கோவே, ஏசு தேவே,
மணம் இங்கதி வளமாய் உற வருவீர், மேசியாவே.

சரணங்கள்

1. மன்றல்[1] செய்து மனை புகு மண
வாளனோ டவ னேரும்[2]
தன் துணையான மங்கையும் இங்கே
தழைக்க அருள் தாரும்.— குணம்

[1] விவாகம் [2] நியமிக்கும்

2. ஆதி மானிடற் கான ஓர் துணை
அன்றமைத்த நற் போதனே,
நீதற இணையாம் இவர்க் கருள்
செய்குவீர், எங்கள் நாதனே.— குணம்

3. தொன்று கானாவில் மன்றல் ஓங்கிடத்
தோன்றிய தயாபரனே,
இன்று மன்றல் சிறந்திட அருள்
ஈந்திடும், க்ருபா கரனே.— குணம்

4. பண்பதில் லவ லேசமும் குறை
பாடில்லாத தெய்வீகனே,
நண்பதில் இரு பேரும் வாழ்ந்திட
நண்ணும், மா திரி யேகனே.— குணம்

5. உற்ற நல் உற வோரும் எங்கள்
உரிமை ஆனவர் யாரும்
பற்றதாய் உறு பத்தியோடும்மைப்
பாட நல் மனம் தாரும்.— குணம்

J. P.

347. (310) உன் ஆசிடை சாற்றும்

கேதாரகௌளம். ரூபகதாளம்.

பல்லவி

சந்தத மங்களம், மங்களமே!
சந்தத மங்களம், மங்களமே!

அநுபல்லவி

அந்தம் ஆதி இலான் அருள் சேயா,
எந்தை ஏக கிறிஸ்து சகாயா,— சந்

சரணங்கள்

1. அந்தரம், பரம் பூமி அடங்கலும் விந்தை மேவி நிறைந்த
விசாலா,
இந்த நாள் மணம் செய்யும் இவர்க் கருள் தந்துன் ஆசிடை
சாற்றும், தயாபரா.— சந்

2. லவயமுற்ற மணவறைப் பந்தலில், ஐயனே, உன் அருட்
கொடி வந்திருந்து
உய்ய இக் குறியாலும் உவந்தருள் செய்யும், ஏக திரித்துவ
தேவா.— சந்

3. கர்த்தனே, கருணைக் கடலே, உயர் பெத்தலைப் பிரதாப விசேடா,
புத்திரர் பெறவும் புகழ் ஓங்கவும் சித்தம் வைத்தே இவர்க்கருள் செய்திடும்.—
சங்

வே. சா.

348. (*311*) ஆசீர்வாதமெல்லாம் உவந்தருள்

பைரவி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

மாதுக்கோர் மணவாளனே!
வகுத்த ஞான மணாளனே!

அனுபல்லவி

ஆதமேவையர்க் கன்று தந்தருள்
ஆசீர்வாதமெலா முவந்தருள்,— மாது

சரணங்கள்

1. ஆலயந்தனில் வந்திடும்; அடியார்க்குமதருள் தந்திடும்,
சீலனே, மறைநூலனே, மரிபாலனே, அனுகூலனே, முன்பு— மாது
2. ஆகமோடுயிர்[1] போலவே அமையவே இவர் சாலவே
பாகம்நீங்க விவாகமென்பது பாரிநாயகர் பற்று மன்பது,— மாது
3. பாக்கியத்தினிற் பாக்கியம் பகருமே மனப்பாக்கியம்,
சீக்கிரஞ் செலும் செல்வப்பாக்கியம், சிதைவுறுதொளிர் கற்பு யோக்கியம்,— மாது
4. புத்ர பாக்கியமருளுவாய், புகழும்வாழ்வும் தந்தருளுவாய்,
சத்தியம், தயை, சாந்தம், இன்னுரை, தம்பதிக் கியல்பாகும் நல்லுரை,— மாது

S. S. J.

349. (*313*) மங்களம் செழிக்கவே கிருபை செய்யும்

துஜாவந்தி. ஆதிதாளம்

பல்லவி

இந்த மங்களம் செழிக்கவே—கிருபை செயும்,
எங்கள் திரித்துவ தேவனே!

[1] தேகத்துடன் உயிர்

அநுபல்லவி

கன்னாக் காணாவின் மணப் பந்தலில் சென் றம்பணத்தைக்[1]
கந்தரசமாகச் செய்த விந்தைபோல், இங்கேயும் வந்து— இச்

சரணங்கள்

1. ஆதி தொடுத் தன்பை எடுத்தாய்;—மானிடர் தமை
ஆணும் பெண்ணுமாகப் படைத்தாய்;
நீதி வரம் நாலுங் கொடுத்தாய்;—பெற்றுப் பெருகி
நிற்க உலகத்தில் விடுத்தாய்;
மாதவர் பணியும் வேத போதனே, அந்தப்படி உன்
ஆதரவைக்கொண்டு சுதன் நீதியை நம்பிப் புரிந்த— இச்

2. தக்க ஆபிராமும் விண்டனன்;—அதனை மன
துக்குள் எலியேசர் கொண்டனன்;
முக்கிய ஹாரான் நிலத்தண்டினன்;—நினைத்தபடி
சக்கியமதாகக்[2] கண்டனன்;
பக்குவம் உரைத்திடா ரெபக்காளும் ஈசாக்குவுக்குத்
தக்க மண வாளியாகத் தந்து தயை செய்தாற்போல,— இச்

3. சத்திய வேதத்தின் வாசனே,—அருளு பரி
சுத்த சுவிசேட நேசனே,
பத்தர்கள் பவ விமோசனே,—பழுதணுவும்
அற்ற கிறிஸ் தேசு ராசனே,
வெற்றியால் யாக்கோபுவுக்கு முற்றிலும் அளித்த பேருய்ப்
புத்திர சம்பத்துண்டாக்கி நித்ய சுப சோபனமாய்,— இச்

வே. சா.

350. (314) இம்மணர்க் குன்னருள் ஈ

நாதநாமக்ரியை. சாபுதாளம்.

பல்லவி

இம் மணர்க் குன்னருள் ஈ, பர வாசா,
ஏசுக் கிறிஸ்தையா, ஓ! சருவேசா!

சரணங்கள்

1. செம்மையும் நன்மையும் செல்வமும் தாரும்;
தேவரீர் இவ்விரு பேரையும் காரும்;— இம்

2. ஆதமோ டேவையே அன்றமைத்தீரே,
அவ்விதமாக நீர் இன்றும் செய்வீரே;— இம்

[1] நீர் [2] சினேகமாக

3. அன்பன் ஈசாக்கு ரெபெக்காட் கிரங்கி,
ஆபிரகாமுடன் சாராளைக் காத்தீர்.— இம்

4. உன் தயை பெற்றிவர் ஓங்கிப் பெருகவும்,
ஒருவர்க் கொருவர் நல்லன்பில் நிலைக்கவும்.— இம்

5. தாழ்மை பொறுமைகள், சற்குண மேன்மைகள்
தந்தும் தாவியைக் கொண்டு காத்தாளுமேன்.— இம்

6. இயேசுகிறிஸ்துவை நேசித்து வாழவும்,
இன்ப விசுவாச வீட்டார் என்றாகவும்.— இம்

P. P.

351. (315) தேவா வந்தாளும்

சைந்தவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தீதலா மா மகத்வ
தேவா, வந்தாளும்.—அதிசய

சரணங்கள்

1. ஆதி மூலனே,—உயர்—நீதி குணாலனே,—மனு
ஜாதி இடமே மணமானதை மாதயவாய் நிலையாக்கின,—தீதிலா

2. வேத போதனே,—பிர—சாத நாதனே,—தினம்
மாது மணாளனும் யாதொரு பேதம் இலாது சுகித்திட—தீதிலா

3. மித்திர சேர்க்கையும்,—பரி—சுத்த இல் வாழ்க்கையும்—வளர்
புத்திர சந்தான மோடிவர் நித்திய சிலாக்கியம் உற்றிடத்—
தீதிலா

4. தேவ சேயராய்,—இவர்—மேவ, நேயராய்க்—கெடு
பாவ வழி மாறிநெருங்கிய ஜீவ வழியே தொடர்ந் தேகிட,—
தீதிலா

J. P.

352. ஆசீர்வதித் திணையும்

சுருட்டி. ரூபகதாளம்.

1. ஆதி மணவாளன்மண வாட்டி யிருபேரை
ஏதேன் மலர்க்காவில் மணஞ் சூட்டி, மனமகிழ்ந்து
ஆசீர்வதித் திணைத்த முறை யதுபோல், இவர்களையும்
ஆசீர்வதித் திணையும், அரு ளன்பே மனதிரங்கி.

2. தாச னெலியேசர் விசு வாசப்படி ஆபிராம்
நேசமகனுன அந்த யீசாக்குடன் ரெபெக்காள்
பாசமுடன் வாழ அருள் புரிந்த உந்தன் தயைபோல்
நேசம் வைத் தாளும், இவர் நீடித்துனில் வாழ.

3. தனித்து வழி சென்ற வளர் தனயன் இயாக்கோபு
இனிய குழல் ராகேல் மனே யேகி மணம்புரிந்து,
கனிந்தும் பாதம் பணிந்தாப்போல் இவரையெம் கர்த்தா
நினைத்துந் திருக்கரத்தால் மகிழ் நித்ய மணஞ் சூட்டும்.

4. கானு மணமதிலே களி கூருங் கிறிஸ்தரசே,
ஞானு வுமைக்காண ஜலம் நல்ல ரசமாச்சே;
வானு வுமதாசீர்வாதம் வளமாய் இவர் மீதே
நானுவிதம் பொழியும், இது நாளுமென் றென்றும்.

5. சீயோன் மகன் மீதுபுரி சிநேக பாந்தத்தாலே
தீயோன் வினையகல அருள் ஜீவன் தருமேசு,
நீயே மணவாளன் மணவாட்டிக் கருள் புரிவாய்,
காயமும தைந்தினடைக் கலமே, சரண் ஐயா!

S. G. Y.

353. (339) ஆறுதல் அடை மனமே

துஜாவந்தி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆறுதல் அடை, மனமே; —கிறிஸ்துவுக்குள்
ஆறுதல் அடை, மனமே.

அனுபல்லவி

பாருள் பாவத்தால் வந்த பலனும் மரண மதின்
கூரை அழித்த ஏசு கொற்றவன் றனே நோக்கி.— ஆறு

சரணங்கள்

1. நம்பிக்கை யற்றோரைப் போலே,—மரித்தோர்க்காக
நலிவதேன் ஒருக்காலே;
உம்பர் கோன் மேகத்தின் மேலே—தோன்றிடும் போ
துயிர்த்தெழும்புவ தாலே,
வெம்பிப் புலம்பி அழ வேண்டாம்; கிறிஸ்து வெனும்
தம்பிரான் திருமொழிச் சாரத்தை ருசிபார்த்து,— ஆறு

2. ஜீவ நதிகள் ஓடுமே;—எருசலேமில்
திரளாய் ஜனங்கள் கூடுமே;
தேவ துதியைப் பாடுமே;—ஏசுகிறிஸ்தின்
ஜெயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டாடுமே;
ஆவலுடனே நாமும் அதையே அடைவதற்கு
ஜீவ வசனந் தன்னைத் திடனாய்ப் பிடிப்போமாக.— ஆறு

3. எண்ணம் கவலைகள் உண்டாம்;—மரித்தோர்க்காக
ஏக்கம் பெருமூச்சும் உண்டாம்;
கண்ணீர் சொரிவதும் உண்டாம்;—துயரம் மிஞ்சிக்
கலங்கி அழுவதும் உண்டாம்;
அண்ணல் கிறிஸ்துவும் முன் எண்ணிக் கண்ணீர் விட்டார்;
நண்ணி அவரை ஜெபம் பண்ணித் துயரை விட்டு,— ஆறு

4. ஏசுவைப் பற்றின பேர்கள்—மரித்தும் உயிர்த்
தெழுந்து புறப்படுவார்கள்;
மாசற்ற தேவன் அவர்கள்—உடனிருக்க
மகிமை பெற்றிருப்பார்கள்;
பேச வேண்டுமோ? ஏசு ராசன் சமுகமதில்
நேசமுடன் என்றைக்கும் வாசம் செய்வார்கள் அல்லோ?— ஆறு

மரி. உப.

354. திருவுலகந்தனை நோக்கினையோ

முகாரி. சாபுதாளம்.

தீபதைகள்

1. இந்தக்கடல்கடந்து மோக்ஷானந்தக்
கந்தக்கடல்[1] தொடர்ந்து—உயிர்சிந்திப்
பந்தஉடலெறிந்து திருவுலகந்தனை நோக்கினையோ?

2. ஜீவனிற் ஜீவனெய்திச் சுகக்கிரக
தேவனின் சன்னிதியில்—வசிப்பதற்-கு
ஆவியில் தாபமுற்று விஸ்வாசத்தைமேவி நீர்க்கைப்பிடித்தீர்.

3. பூவிதழ்போலே துஞ்சி[2]சீயோனருள்
நாமலர்க்காவில் விஞ்சி[3]செழித்திட,
சாமங்கடோறுஞ் சிந்தித்தினிதுடன் ஜீவியஞ்சென்றனையோ?

4. ஐயையோ, என் நண்பரே, கிறிஸ்தவின்
ஐங்காயக் கோட்டையிலே—பிழைத்திட, [னீரோ?
பொய்யைப்பொய் யென்று தள்ளிப் புகுந்து நீர் பொன்மயமா

[1] வாசனையுள்ள கடல் [2] தூங்கி [3] அதிகமாக

5. உத்தமர்சென்றவழி செலஜெபம்
பக்தியுடனேபுரிந்து—பலவீன [யோ?
கஸ்திக்கழுது கொந்து கிறிஸ்துவின் காயத்தை வாஞ்சித்தை

6. ஆரையுந்தள்ளாத கிறிஸ்துவை
ஆதரவாகக்கொண்டு—கதிதராப்
பாரையுஞ்[1]சீர்களையும் வெறுத்துப் பரதீசிலெய்தினையோ?

7. எடுத்தஉடலெடுத்தால் அல்லாற்பரம்
எய்தலரிதெனவே—தெய்வபுண்யம் [னையோ?
உடுத்திமோட்சானந்தத்தில் வானோருடன் ஒன்றிக்கச்சென்ற

8. நின்மலதேகமொடு இனியந்த
நின்மலனின் நாளிலக்—கிருபையினால்
நன்மலர்போல்விழித்து எருசலேப் பொன்னுலகில் வாழ்வீர்.

9. என்னென்றுநான்பிரிவேன், கிறிஸ்துவின்
கண்ணென்று நான்வருவேன்,—எனக்குள்ள [மோ?
நன்னயர் கூட்டத்துடன் கலந்திட நாள் வெகுவாய்ச்செலு

10. துன்பமரணமில்லை; எக்கேதமுஞ்
சோர்வுமுடிவுமில்லை,—முடிவில்லா
இன்பமும்வாழ்வதுவுஞ் சதாநித்ய இமையவர்ஜீவனுமே.

ச. பி.

355. (331) கல்லும் அல்லவே காயம்

காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

கல்லும் அல்லவே காயம்,—வல்லும்[2] அல்லவே—இது

அனுபல்லவி

வெள்ளி, பொன் விலைமதியா மேரும் அல்லவே.— கல்

சரணங்கள்

1. வல்லமை பேசாதே, நாளை வருவதறியாய்;—அதால்
நல்ல வழி தேடி, தேவ நாமத்தைத் தியானி.— கல்

2. சூரியன் கீழ்க் கண்டதெல்லாம் மாயை அல்லவோ?—சால்மோன்
பார்[3] அறியச் சொன்னதை நீ பார்த்தறியாயோ?— கல்

3. காற்றடித்த மேகம் புகைக்கொப்பதாகவே,—இங்கே
போற்றிய மனுடர் ஜீவன் போய் ஒழியுமே.— கல்

[1] பூலோகத்தையும் [2] வலிமை [3] உலகம்

4. வேகமாய் வடியும் ஆற்றுக் கொப்பாகவே,—மாய
தேக தாரர் நாட்களும் சீக் கிரம் அழியுமே.— கல்

5. இராப் பகல், இருள், வெளிச்சம் மாறும் வண்ணமே,—ஐயோ!
நாட்களில் மகிழ்ச்சிக்கு மா மாறுதல் உண்டே.— கல்

6. பூவதும் உதிரும், பசும் புல்லும் வதங்கும்;—அது
போலவே நரர் உருவம் மாறி வதங்கும்.— கல்

7. மேலது கீழ், கீழதுமேல் ஆம் உருளைபோல்,—நரர்
மேன்மையும் வாழ்வும் கீழது மேலும் ஆகுமே.— கல்

8. தன்னிலை ஞானி என்றாலும் கீர்த்திபெற்றாலும்,—ஐயோ!
அன்னவன் மலையும் நேரம் யாவும் கலையும்.— கல்

9. ஆசனம், துரைத்தனம், தத்துவங்கள் ஒழியும்;—அர
சாண்ட மன்னரும் ஒரு நாள் மாண்டொழிவார்கள்.— கல்

10. யாவும் ஓட்டமாகப் பாயும், யாவும் அழியும்;—மெய்த்
தேவபக்தியே கெலிக்கும்; ஜீவன் நிலைக்கும்.— கல்

வே. சா.

356. (*338*) பொன்னகர் போகும் புண்ணியர்களே

காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பொன்னகர் பயணம் போகும் புண்ணியர்களே,—மகிமை
என்னவென் றுரைக்க வல்லோர் யாருமில்லையே.

சரணங்கள்

1. உன்னத சுதனுக் கேதும் ஒப்புமை யுண்டோ?—அவர்
தன்னுயிரைத் தந்து கொண்ட தன்மை யருமை.— பொன்

2. லாசருக் கழுத கண்ணீர் நம்முடையதே;—அவர்
நெஞ்சமார்பில் சாய்ந்து கொள்ளும் நித்திரையிதே.— பொன்

3. வந்தழைத்துப் போயென்னோடு வைப்பே னென்றவர்—இன்று
வந்தழைத்துப் போகுமேன்மை மாந்தருக் குண்டோ?— பொன்

4. மண்ணினா லுண்டான வுடல் மண்ணேயாயினும்,—யேசு
தன்னுரு வோடே எழுப்பும் சத்திய மிதே.— பொன்

5. கண்ணீர் துடைத்தெம்மை யாற்றும் கர்த்தருகில்—சென்றோர்
கண்ணியே ஜீவகனி யுண் டின்னல் நீங்குவார்.— பொன்

6. ஆட்டுக்குட்டியானவர் சிங்காசனங் கண்டு—புதுப்
பாட்டுகள் பாடும் சுத்தர் கூட்டமடைந்தார்.— பொன்

7. கர்த்தருக் குள்ளே மரிப்போர் பாக்கிய மென்று—சொல்லும்
உத்தம வேதத்தி னுண்மை உன்னத மல்லோ?— பொன்

G. S. V.

357. (335) உலக வாழ்வை விரும்பாதே

காம்போதி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

விரும்பாதே, மனமே;—உலக வாழ்வை
விரும்பாதே, மனமே,—பதவி என.

சரணங்கள்

1. தரும் பெரும் சுகம் எனத்தரையின் செல்வமதைக்
கரும்ப தாக எண்ணிக் காதல் மிஞ்சி, அதை— விரும்

2. அகிலம் யாவுக்கும் நீ அரசன் ஆனாலும், மா
மகிமை நிறைந்த ஒரு மாளிகையில் வாழ்ந்தாலும்,— விரும்

3. பெலத்தில் வீரனெனப் பேர் கீர்த்தி அடைந்தாலும்,
ஜலத்தின் ஓட்டம்போலே க்ஷணத்தில் ஒழிந்துபோவார்.— விரும்

4. திட்டமாய் நூல் கற்றுத் தேர்ந்த ஞானி, என்றே
அட்டதிக்கிலும், உன் பேர் இஷ்டம் புரிந்தாலும்,— விரும்

5. பொன்னும் பொருளும் உன்தன் பொக்கிஷமானாலும்,
என்ன புகழ்ச்சி என்று இப்போதே வெறுத்து நீ— விரும்

6. லோக ஆஸ்தி எல்லாம் குப்பை எனவே தள்ளு,
ஏக பரன் உனக்கும் ஏற்ற பொக்கிஷம் என்றும்.— விரும்

7. நிழலைப் போலே ஏகும் நிலையாச் செல்வமதில்
களிகூராமல் யேசு கர்த்தன் பதத்தைத் தேடு.— விரும்

C. J.

358. ஆண்டவரே தோத்ரம்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

1. வானமும் பூமியும் வகுத்திடுந்தேவே!
வளம்நிறை ஆண்டவரே!—தேவரீர்
ஈனராம் எம்மேல் இரங்கி இவ்வறுப்பை
ஈந்ததற்காய்த் தோத்ரம்!

2. பாவம்நிறைந்தோர், பாத்திரமற்றோர்,
கோவத்துக்கேயுரியர்,—வறியர்
ஆயினர் எமக்கிவ்வறுப்பை யளித்த
ஆண்டவரே, தோத்ரம்!

3. வான மன்னாவை வருஷித் திஸ்ரேலை
வருடநாற்பது காத்தீர்!—அந்த
வல்லமை எமக்கிவ் வருடமுங்காட்டிய
நல்லவரே, தோத்ரம்!

4. ஐந்தப்பங்கொண்டை யாயிரம்பேரைப்
பந்தியில் போஷித்தீர்;—பகவா!
போத[1]எம் பசியும் புறமுறச்செய்தீர்;
புண்ணியரே தோத்ரம்!

5. பெரிய உம்நாமம் பேருலகோங்க,
வுறியவர் மிடியகல,— இவ்வீவை
அறிவுடன்காத்தே அருமையாய் ஆளும்
நெறியெமக் கீந்தருள்வீர்!

6. திருச்சபைபண்ணை திகழ்பயிர் நாங்கள்
தேவரீர் பயிர்க்காரர்,—திருவே,
ஆவியின் மழையால் ஆக்கிடும், எம்மை
அழகிய கதிர்மணியாய்!

V. D.

359. (322) அனைவரும் பாடிடுவோம்

பிலஹரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆனந்தமே! ஜேயா! ஜேயா!
அகமகிழ்ந்தனைவரும் பாடிடுவோம்.

அனுபல்லவி

ஞானரட்சகர், நாதர் நமை—இந்த
நாள்வரை ஞாலமதினில் காத்தார்.— புகழ்!

சரணங்கள்

1. சங்கு கனம், வளர் செங்கோலரசிவை
தளராதுள கிறிஸ்தானவராம்,
எங்கள் ரட்சகரேசு நமை—வெகு
இரக்கங் கிருபையுடன் ரட்சித்ததால்,— புகழ்!

1 கடவுளே

2. முந்து வருட மதினில் மனுடரில் வெகு
மோசகஸ்திகள் தனிலேயுழல,
தந்து நமக்குயிருடையுணவும்—வெகு
தயவுடன் யேசு தற்காத்ததினுல்,— புகழ்

3. பஞ்சம்பசிக்கும் பட்டயத்துக்கும் வெகு கொடும்
பாழ் கொள்ளைநோய் விஷதோஷத்திற்கும்,
தஞ்சரட்சகர் தவிர்த்து நமை—இத்
தரைதனில் குறை தணித்தாற்றியதால்.— புகழ்!

V. M.

360. எந்நாளுமே துதிப்பாய்

பியாகு. சாபுதாளம்.

பல்லவி

எந்நாளுமேதுதிப்பாய்—என்னுத்துமாவே, நீ
எந்நாளுமேதுதிப்பாய்!

அநுபல்லவி

இந்நாள் வரையிலே உன்னதனுர்செய்த
எண்ணில்லா நன்மைகள் யாவு மறவாது,— எந்நா

சரணங்கள்

1. பாவங்கள் எத்தனையோ,—நினையா திருந்தாருன்
பாவங்கள் எத்தனையோ?
பாழான நோயை அகற்றிக் குணமாக்கிப்
பாரினில் வைத்த மகா தயவைஎண்ணி,— எந்நா

2. எத்தனையோ கிருபை,—உன்னுயிர்க்குச் செய்தாரே,
எத்தனையோ கிருபை?
நித்தமுனைமுடி சூட்டினதுமன்றி,
செத்திடாதபடி ஜீவனை மீட்டதால்,— எந்நா

3. நன்மையாலுன் வாயை—நிறைத்தாரே, பூர்த்தியாய்
நன்மையாலுன் வாயை;
உன்வயது கழுகைப்போல் பலங்கொண்டு,
இன்னும் இளமைபோ லாகவே செய்ததால்,— எந்நா

4. பூமிக்கும் வானத்துக்கும்—உள்ள தூரம் போலவே,
பூமிக்கும் வானத்துக்கும்,
சாமி பயமுள்ளவர் மேல் அவர் அருள்
சாலவும் தங்குமே, சத்திய மேயிது;— எந்நா

5. மன்னிப்பு மாட்சிமையாம்—மாதேவனருளும்
மன்னிப்பு மாட்சிமையாம்;
எண்ணுவாயோ கிழக்கும் மேற்கும் தூரமே?
மண்ணில் உன்பாவம் அகன்றதத்தூரமே. எங்கா

6. தந்தைதன் பிள்ளைகட்கு—தயவோ டிரங்காரே
தந்தைதன் பிள்ளைகட்கு?
எந்த வேளை அவ ரோடுநீ தங்கினல்,
சொந்தம் பாராட்டியே தூக்கிச் சுமப்பாரே;— எங்கா

361. (*323*) எனை அன்பாகப் பாரும் S. P.

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பாரும், பாரும், ஐயா,—எனை அன்பாகப்
பாரும், பாரும், ஐயா,—திருக்கண்கொண்டு.

அனுபல்லவி

பாரில் மகிழ் வெல்லைப் பதி மேவிய பரா,
பாவ விமோசனா, தீவினை நாசனா, மூ வுலகாசனா, ஜீவனே,
ஓசனா!— பாரும்

சரணங்கள்

1. பாவநரர் பிணையே,—பரி பூரண—மேவும் உயர் துணையே,—
வினையை எய்யும்
தேவ திருக் கணையே,[1]–உலகில் உள்ள–யாவர் உனக்கிணையே!
பூவில் இவ்வாண்டெமைப் புனிதநெறியில் காவும்,
போதக நாயனே, மாதவ தூயனே, கோதறும்[2] ஆயனே,
ஆதியின் சேயனே!— பாரும்

2. தாலந்தனில்[3] இருளை—அகற்றிமிகச்—சீலந்தரும் அருளே,—
அடியர்கட்கனு
கூலம் நிறைதெருளே,[4]—மனுடர்களின்—கோலம் உறும்
பொருளே,
காலத்தை எண்ண மெய்க் கருத்தை எனக்களியும்;
காரண நேசனே, ஆரண[5] வாசனே, பூரண ராசனே, தாரணி[6]
ஈசனே.— பாரும்

தே. ரை.

[1] அம்பு [2] குற்றமற்ற [3] பூமியில் [4] ஞானமே
[5] வேதம் [6] பூமி

362. நித்தம் அருள்செய்

செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நித்தம் அருள்செய் தயாளனே!—எங்கள்
நேசா யேசு மணாளனே!—ஸ்வாமி நித்தம்.

அநுபல்லவி

உத்தம சற்குண தேவ குமாரா!—
உம்பர்கள்[1] சத்தம் போற்றும் சிங்காரா!
சத்திய வேதவி னோதலங்காரா!—
சதிசெய்யும் பேய் தலை சிதைத்த சிங்காரா!—நித்தம்

சரணங்கள்

1. பட்சப் பரம குமாரனே, எங்கள் பாவந்தீரும்
மாவீரனே, ஸ்வாமி!
அட்சய[2] சவுந்தர ஆத்துமநாதா, அடியவர் துதிசெய்யும்
ஆரணபோதா,
ரட்சண்யச் சுப சுவி சேடப்பிரஸ்தாபா, ராசகெம்பீர,
சங்கீத பொற்பாதா.— நித்தம்

2. சென்றாண்டெமை முகம் பார்த்தவா, ஒரு சேதம் விக்கின[3]
மறக் காத்தவா,—ஸ்வாமி!
இன்றோர் புதுவரு டாரம்பங் கண்டோம், ஏக சந்தோஷ
மாய்ச் சந்தித்துக் கொண்டோம்,
குன்றா[4] உமதுகல் லாவியை ஈந்து கூடவே இருந்தடியார்
ஜெபங்கேட்டு,— நித்தம்

A. G. P.

363. (320) இம்மட்டும் ஜீவன் தந்த கர்த்தா

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இம்மட்டும் ஜீவன் தந்த கர்த்தாவை அத்தியந்த
எண்ணமாய் ஸ்தோத்திரிப்போமாக.

அநுபல்லவி

நம்மை ரட்சிக்க வந்து தம்மை பலியாய்த் தந்து
நற்சுகம் மேவவும் அற்புதமாகவும்,— இம்

[1] தேவதூதர் [2] அழியாத [3] இடையூறு [4] குறையாத

சரணங்கள்

1. காலம் சொல் போல் கழியும், தண்ணீரைப் போல் வடியும்,
கனாவைப் போலேயும் ஒழியும்;
வாலிபமும் மறையும், சீலம் எல்லாம் குறையும்,
மண்ணின் வாழ் வொன்றும் நிற்க மாட்டாது;
கோலப் பதுமைக்கும், நீர்க் குமிழிக்கும், புகைக்குமே
கொண்ட உலகத்தில் அண்ட பரன் எமைக்
கண்டு கருணைகள் விண்டு தயவுடன்,— இம்

2. பலவித இக்கட்டையும் திகில்களையும் கடந்தோம்,
பரம பாதையைத் தொடர்ந்தோம்;
வலிய தீமையை வென்றோம், நலியும்[1] ஆசையைக் கொன்றோம்,
வஞ்சகர் பகைக்கும் தப்பி நின்றோம்;
கலி என்றதெல்லாம் விண்டோம்,[2] கர்த்தாவின் மீட்பைக் கண்டோம்;
காய்ந்த மனதொடு பாய்ந்து விழு கணம்
சாய்ந்து கெடவும், ஆராய்ந்து நெறியுடன்,— இம்

3. பிசலை வரக்கண்டதாய்ப் பெற்ற குழந்தைதனைப்
பேணித் தற்காக்கும் நேர்மையே,
விசுவாசமாய் ரட்சகர் காலில் விழுந்தவரை
மேவிச் சரண் புகுந்தோரையே,
நிசமாய்க் கர்த்தாவின் கையே துன்நாளில் காக்கும், மெய்யே,
நேயத்தினால் ஐந்து காயத்தினால் வெகு
பாயத்தினால்[3] மிகு ஞாயத்தினாலுமே.— இம்

4. கன சேதம் வருவிக்கும் கேடுகட்கோர் முடிவு
தந்து, நொறுங்கினதைக் கட்டி,
தன சபையை ஆதரித் தன்பாய் ஆசீர்வதித்து,
கண் ணோக்கி எல்லார் மேல் அன்றன்று
தினமும் அருள் உதிக்கச் செய்து, தமது தேவ
சிந்தை யினோடதி விந்தையதாய் உயிர்
மைந்தனால் எங்களை இந்த வினோதமாய்.— இம்

வே. சா

[1] துன்புறுத்தும் [2] நீங்கினோம் [3] விருப்பமுள்ளதால்

364. என்றும் கர்த்தர் உன்னைக் காப்பாரே

ஆனந்தபைரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இன்னமும் நாம் யேசு பாதத்தில்—சந்திக்கும்வரை
என்றும் கர்த்தருன்னைக் காப்பாரே.

அனுபல்லவி

தன்னுடையகாவலுன்மேல்–தப்பாமல் வைத்துத்தற்காத்துத்
தன்னிருகரத்தால் உன்னைத்–தாங்கியே காத்துக்கொண்டு,— இன்ன

சரணங்கள்

1. தன்னிரு சிறகுகளின் கீழ்–உன்னை மறைத்துத்
தாங்கித் தயவோடு காப்பாரே!
இன்னமும் திருமன்னுவை–என்றும் உனக்களித்தே
இன்பமோடே உன்னைத் தாங்கி–எல்லாத் தீங்குக்குந் தற்
காத்து,— இன்ன

2. ஜீவியத்தின் பாரம் உன்னையே–வதைத்திடாமல்
சீருடனே கர்த்தர் காப்பாரே!
பாவ சோதனைகள் உன்மேல்–படர்ந்து பிடித்திடாமல்
பாலித்தணைத்தே உன்னையே–பட்சமோடே பாதுகாத்து,— இன்ன

3. ஆண்டவனின் அன்பின் கொடிதான்–உன்மேல் பறந்து
ஆட, மகிழ்ந் தானந்தங்கொள்வாய்!
நீண்டிடும் ஆயுளளித்து நிதமும் சுகத்தைத் தந்து
நீண்ட காலமாக உன்னை–நேசித்துப் பரிபாலித்து,— இன்ன

J. S.

365. நேசபரனைத் துதிப்பாய்

சமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நேசபரனைத் துதிப்பாய், ஓ நெஞ்சமே!

அனுபல்லவி

தாசன் புவியோரில் மா நீசனெனைப்பிடித்த
மோசம் நிவிர்த்தி செய்த யேசுக்ருபாசமுத்ர— நேச

1. மரணம் பிடித்துமென்னை வல்லவன் விடுத்தார்;
வலிய பாதாளம் கின்றே மகிமையா யெடுத்தார்,
சரணமென்றே புது உயிர்தனைக் கொடுத்தார்;
சத்ரு எனக்குச் சேதம் புரியாது தடுத்தார்.— நேச

2. பாதக னெனக்குண்டோ கொஞ்சமும் பாத்திரம்?
பரனருள் நன்மைக் கிப்பாவி எம்மாத்திரம்?
தீதன் ருசித்த நலம் அன்பு மா காத்திரம்,[1]
செப்புவேன் இங்குமங்கும் எளியனின் தோத்திரம்,— நேச

3. அடியனுக்கவர் செய்த அன்புரைத்தாமோ?
ஆயிரம் நாவினுல் சொல்வது போமோ?
இடிதனைத் தாங்கிட மனிதரா லாமோ?
யேசெனைத் தாங்கையில் என்னுயிர் போமோ?— நேச

4. உள்ளும் புறம்புமான எந்த வில்லங்கம்
உலகிலெனக்கு வரும்? எவ்விதப் பங்கம்
தள்ளியே காத்திடும் தகும் யூதா சிங்கம்,
தாரணியினில்[2] தனக்கிணையிலாத் தங்கம்.— நேச

N. S.

366. (326) துன்பற ரட்சித்தருளே

காஹரப்ரியா. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தூய பரப் பொருளே,
துன்பற ரட்சித்தருளே.

சரணங்கள்

1. நேய பரனே, உனது நீதி நெறி மறுத்துத்
தீய நரர் ஆம் எளியர் செய்த பாவம் பொறுத்து,— தூய

2. காவல் எமக் குன்னை அன்றிக் காண யாரும் இல்லையே;
தேவன் நீயே மேவும் எங்கள் சிறந்த கன்மலையே,— தூய

3. சுற்றிவரும் கொள்ளை நோயில் தொண்டர் மடியாமலே,
பற்றதாய் வைத் தாதரித்தெம் பாவ மதியாமலே,— தூய

4. எங்கள் பிணையாக வந்த ஏசுநாதர் மூலமாய்ப்
பங்கம் அற யாம் தழைக்கப் பாரில் அனுகூலமாய்,— தூய

5. தீய குணம் யாவையுமே சிந்தையை விட்டகற்ற,
நாயனே, எப்போதும் நாங்கள் நன்மைதனை இயற்ற,— தூய

J. P.

[1] பெருமை [2] பூமியில்

367. (328) வாரும் எமது வறுமை நீக்க

மணிரங்கு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

வாரும், எமது வறுமை நீக்க வாரும், தேவனே;
மழை தாரும், ஜீவனே.

சரணங்கள்

1. பாரில்[1] மிகுக்கும் வருத்தத்தாலே பாடு நீண்டதே; வெகு
கேடும் நீண்டதே.— வாரும்
2. நட்ட பயிர்கள் மழை இல்லாமல் பட்டுப்போச்சுதே; மிகக்
கஷ்டம் ஆச்சுதே.— வாரும்
3. பச்சை மரங்கள் கனிகள் இன்றிப் பாறிப் போச்சுதே; அன்னம்
பாறல் ஆச்சுதே.— வாரும்
4. தரணி யாவும் வெம்மையாலே ததும்புதே, ஐயா; நரர்
தயங்கிறோம் மெய்யாய்.— வாரும்
5. கருணையுள்ள நாதனே, இத் தருணம் வாருமே; எங்கள்
தயங்கல் தீருமே.— வாரும்

C. J.

368. (330) கடைக்கண் பாருமேன்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வந்தே கடைக்கண் பாருமேன்;—சர்வேசுரனே,
வந்தே கடைக்கண் பாருமேன்.

சரணங்கள்

1. வந்தே கடைக்கண் பாரும் மானிடர் மீதிரங்கி,
எந்தா, துயரம் யாவும் எவ்விதமும் நீக்க.— வந்தே
2. கொள்ளைநோய் மிகுத்ததின் கொடுமை பெருக்கமாச்சே;
வள்ளலுன் சகாயத்தால் மாற்றும் கருணைத் தேவே!— வந்தே
3. எண்ணு வேளை வாலரும் இறந்துபோறார், ஐயோ!
கண்ணீர் சொரியும்மாந்தர் கலக்கம் அனைத்தும்போக்க,—வந்தே
4. எங்கே விரைந் தோடுவோம், இறைவா? உமை அல்லாமல்
எங்கள் தஞ்சம் வேறொரும் இல்லை; சரணம், ஐயா!— வந்தே

[1] பூமியில்

5. மானிடர் துயரத்தால் மறுகியே திரிகின்றோம்;
ஏன் இந்தக் கஸ்தி யாவும் எந்தையே? கண்பாருமேன்.—வந்தே
6. எந்த மட்டும் இந்நோயால் ஈனர் எமை வாதிப்பீர்?
அந்தி, சந்தி அலறும் ஆதுலர் மீதிரங்கி,— வந்தே
7. வாரும், கருணாகரா; வந்தே கொள்ளை நோயதைத்
தீரும் இவ்வேளை தானே தீனர் எம்மீதினின்றே.— வந்தே
C. J.

369. சரணம் உன் அருமை சரணம்

பைரவி. ஆதிதாளம்.

1. சரணம் உனருமை—சரணமதற்கே—சரணம் சரணம்!
சருவேசா!
சரணமிதனை நீ—தந்ததற்காக,—சச்சிதானந்தா, செகத்தீசா!
2. இப்புதுத்தலத்தை—இன்றுதொட்டென்றும்—இதமுடன்
காத் தாசீர்வதியே!
அப்பனே, நீயெமக்—கடைக்கலமல்லால்—அவனியில்
எங்களுக் கார் கதியே?
3. இரவும்பகலும்—இந்நவகிரகம்—இருந்திட நீ குறை
தீருமையா!
பரப்பொருளே, பெரும்—பாக்கியங்களுமே—பலித்திடவே
உனதருள் தாரும்!
4. உன்திருமறையை—உருசியதான—உணவென உண்டு
குடித்திடவும்,
நன்றிகொளிதயம்—நல்கிடுவாயே,—நாதா, உன்கரம்
பிடித்திடவும்.
5. இன்பம்வந்தாலும்,—இடர்கள்[1] வந்தாலும்,—இறைவா,
உன்னை விடாதிருந்து
அன்புடன் உனது—ஆசிகள்பெருக;—அத்தனே!
இத்தினம் இங்கு வாரும்.

370. (*373*) தேவா இவ்வீட்டில் எழுந்து வரவே

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேவா, இவ்வீட்டில் இன்றே மேவி எழுந்து வரவே;—
தயை
செய்வாய், எமது கோவே.

[1] தடைகள்

சரணங்கள்

1. மூவர் ஒருவரான தேவா; கிறிஸ்துநாதா,—எங்கள்
முன்னவா, சத்ய வேதா,
பூவில் எமக்குதவி யாருமில்லை, எம் தாதா;—யேசு
புண்ணியனே, மா நீதா!—இங்கு
நண்ணுவாய், மெய்ப் போதா;—தயை
பண்ணுவாய், விநோதா;
மேவி உனதருளை ஈவாய் இவ்வீட்டின் மீது,
ஜீவனே, யேசு கோனே,—ஏழைப்
பாவிகள் மீட்பன் தானே.— தேவா

2. விந்தையுடன் களிப்பும் சந்தமுடன் உண்டாக,—அதி
மேன்மையுடன் சிநேகம்
அந்தமுடன் பெருகி எந்தப் பாவமும் ஏக,—என்றும்
அத்தனோ டுற வாக,—ஜெப
துந்துமிகள் முழங்க,—ஐக்யம்
பந்தமுடன் இலங்க,
தந்தைப் பரனே, இன்று உன்தன் அருள் நிறைவாய்
சொந்தமுடன் ஈவாயே,—இவர்
சந்ததம் வாழ நீயே.— தேவா

3. இங்கு வசிக்கும் மட்டும் நுங்கள் மொழிக் கிசைந்தே,—பரன்
இஷ்டப்படி நடந்தே,
அங்கம், மனது யாவும் பங்கம் இன்றித் தொடர்ந்தே,—இவர்
அனுதினமும் மகிழ்ந்தே,—உயர்
அம்பர வீட்டில் சேர்ந்து,—மிகு
கெம்பீரமாக வாழ்ந்து,
புங்கமுடன் நிதமும் தங்கி யேசு பரனில்
இங்கிதமாய்க் கொண்டாட,—நிதம்
மங்களக் கவி பாட,— தேவா

C. J.

371. யேசுவுக்கு நமது தேசத்தைச் சொந்தமாக்க

பரசு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

யேசுவுக்கு நமது தேசத்தைச் சொந்தமாக்கப்
பாசமாய் முயல்வோமே, தாசரே!

அனுபல்லவி

தேசொளி ஞாலமெங்கும் வீசும் யேசுவில் விசு
வாசம் வைத்தன்பின் சுவிசேஷத்தை எந்தி,— யேசு

சரணங்கள்

1. கங்காநதி துவக்கி கன்னியாகு மரிவரை
எங்குமே யேசுராசா ஆளவே,—அவர்
சிங்காரக்கொடி மேவிலங்கக் குடிகளெல்லாம்
மங்காச் சந்தோஷ முற்று வாழவே மன்னன்.— யேசு

2. வித்தை பூர்வீக நூல்கள் தத்துவ ஞானத்துக்கு
மெத்தப் பேர்போன இந்துதேசமாம்;—இதில்
சத்தியமாக வந்த நித்யர் யேசுவின் பரி
சுத்த பரம ஞானம் ஜோதியாய்த் தோன்ற,— யேசு

3. தீய மாமூல் வழக்கம் ஓய, வீண்பக்தி நீங்க,
மாயக் கோட்பாடு முற்றும் மாறவே,—யேசு
தூயன் சத்தியவேத ஞாயவிதிகள் உள்ளம்
பாயநம் நாட்டார் குணமாகவே, வல்ல.— யேசு

4. நம்மை வெறுத்து யேசுநாதனுக் கொப்புவித்துச்
செம்மையுடன் உழைத்துச் சேவிப்போம்;—அவர்க்
குண்மை பாராட்டி நமக்குள்ள யாவும் படைத்து
நம்மாலியன்றளவு முயல்வோமே, என்றும்.— யேசு

V. S.

372. ஓடெடுத்துக் கந்தை உடுத்துவேன்

தோடி. ரூபகதாளம்.

சரணங்கள்

1. உன்றன்மீதுறும் ஆசையால்ஓடெ டுத்துக்கந்தை உடுத்துவேன்,
அந்தமார்புகழ்[1] யாவையும் அற்பக் குப்பையென்றுதான் எண்ணு
வேன்.
எந்தவேளையி லாகிலும்உயிர் உடலை நீப்பது நிச்சயம்,
அந்தவேளையி லும்உனைநினைந் தடிக்குமேயென தாருயிர்.

[1] அழகு நிறைந்த புகழ்

2. உன்னுதாத் துதிப்பதைவிட உயர்பொருளொன்று வேண்டி லேன்;
மன்னுயிர்கவர் மறலியும்[1] அதைக் கவாஆற்றலுளன் கொலோ?
உன்றன்சேவையில் உயிர் உடலெல்லாம் உவந்தளிப்பேனென் தேசமே;
சொன்னென்று பலர் இகழினும் அதைக் குறிக்கொளேன் ஒரு பொருளென.

3. மகனும்நான்நினக் காற்றுமுதவி மகிழ்ந்து செய்வேனென் தேசமே!
பகாரும் பக்த ரஞ்சனுவருள்[2] பாலிப்பாய் இதை மேற்கொள!
எம்புகழ்பொருள் புந்தியொன்றையும் வேண்டிலே என்தன் கண்மணி,
எம்மையே அர்ப்பணம் பண்ண ஏமுறுகிறுய்[3], எமதம்மையே.

4. கவைக்குதவாக்[4]கடையேனுமெனைக் கமலச்சேவடி சாத்தி னேன்,
நவையறு[5]வெந்தை யுந்தையாம்ஜக தந்தைஜேசுவை மானவே!
அலகிலாப்பரம் பொருளே, யேசு அண்ணல்சற்குரு ஒப்பவே,
உலகுக்கும் என்தன் அன்னைக்கும்பல பணிசெயக் க்ருபை பாலியே.

5. இன்னணம்பரன் மைந்தன்போல் நினைக் கேற்றசேவைநான் செய்திடின்,
மின்னிகர்ஜடம் துன்னரும்பல தூளி தூளியாய் மாறினும்,
என்னருந்தாயே, பன்னரும்பல கோடிகோடி யுகங்களாய்,
உன்னரும்ஒரு மைந்தனுய்உனக் குற்றதொண்டு உஞற்றுவேன்.[6]

N. A.

373. தேவா எம் ராசனைக் காவும்

மோகனம். திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி

தேவா, எம் ராசனைக் காவும்,— அவர்
தீர்க்காயுள் பெற்றுளத் திருவருள் மேவும்.

அனுபல்லவி

மாவலராய் எங்கும் வெற்றிசிறந்து
மாட்சிமையாய் நீண்ட காலமாய் வாழ,— தேவா

1 மறதியும் 2 இரகசியமான அருள் 3 இன்பம் பெறுவாய்
4 காரியத்திற்குதவாத 5 குற்றமற்ற 6 செய்வேன்

சரணங்கள்

1. தக்க வரமவர்க் கீயும்,—மிக்க
சந்தோட பாக்கியம் பெற்றிடச் செய்யும்;
எக்காலமும் தேசப்ரமாணம் காத்தே
என்மனம் பூரிக்கச் செங்கோலை ஓச்ச,— தேவா

2. கர்த்தா, சர்வேசா, எழும்பும்!—முற்றும்
கலகம் குழப்பங்கள் நீங்கிடச் செய்யும்!
யுத்தத்தை மூட்டிடும் பொல்லாத சிந்தை
இத்தரையில் போக்கி எம்மை நீர் தாங்கும்.— தேவா

V. S.

374. மானுவேல் தொண்டரே

உசேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

மா னுவேல் தொ ண் ட ரே!—ஆர் ப் ப ரி த் து
மகிழ்ந்து பூரிப்போம்.

அனுபல்லவி

மானிலமீது சமாதானமா மென்ற
வானவர் வாழ்த் துதவரு தென நம்பும்,
நானிலமெங்கும்[1] சகோதர ஐக்கியம்
நண்ணும் பகலருணோதயம் ஆகுதே;
நாடுவோம்,—அதைத் தேடுவோம்,—இனி
நாமுமுயற்சி கையாடுவோம், பாடுவோம்;— மானு

சரணங்கள்

1. தீர்க்க ருரைப்படியே உலகெங்கும்
தீங்கிலாக் காலம் வரும்;
தாக்கும் படைக்கலங்கள்—கிருஷிகச்
சாதனமாகி விடும்;
மாக்க ளெலாமோரே தந்தையின் மக்களாய்,
மன்னன் யேசுவுக்கு ளொன்றான தோழராய்,
வாக்குவாதங்கள், வழக்குகள், யுத்தங்கள்
நீக்கி யிணக்கம் பொறுமை நற்குணங்கள்
நிலைத்து,—அன்பு—வளர்த்து,—கரங்
கொடுத்து,—உற—வடுத்துமதிப்பர்;— மானு

[1] பூமியெங்கும்

2. போன காலங்களிலே—நடந்திட்ட
பொல்லரங்கும் பாடுகளும்,
ஈனத் துரோகங்களும்,—விளைவித்த
ஈங்கிசைபோது மினி
வானபரனின் மலரடிக் கண்ணுற்று,
வல்ல பரிசுத்த அன்பினுவி பெற்று,
மானுவேலே சையர் நாமமே முன்னிட்டு,
மற்றுமவர் செய்கை மாதிரி நாம் கற்று,
மாட்சியாய்,—அவர்—சாட்சியாய்,—இந்த
மண்ணிலத்தார் ஒத்து வாழச் செபித்துமே,— மானு

3. சர்வ ஜனநேசம்—நிறைவுறத்
தாமதமானாலும்,
கர்வம் பொருமை பகை—தடைசெய்யக்
காலம் நீடித்தாலும்,
அருள் நம்பிக்கை கொண்டற்பமெனு நம்மால்
ஆனதைச் செய்குவோம், முன் தூதர் போலவே
இருளகல விடிவெள்ளி தோணுது;
எங்கும் நடுப்பகல் மங்களநாள் வரும்;
யேசுவே,—இக—மாசுடர்—அவர்
நேசமே,—புவித்—தோஷமகற்றிடும்;— மானு

4. எம்மாலாகிடுமோ—என்றேங்கி
இடைந்து[1] பின்வாங்காதீர்?
உண்மையோரே கருமம்—கண்ணுயினர்
உத்தமரே காணீர்.
எம்மான் சருவஞ்ஞரென்பதை நம்புவீர்,
எச்சிறுத் தொண்டையும் உச்சித மாக்குவார்,
நம்மாலியன்ற தியற்றிய பாத்திரர்
நாம் கடமை புரிந்தோ மென்றடங்குவோம்,
நாதனுர்—நமக்—கோதினர்,—அந்தப்
போதமுணர்ந்த சகோதர நாமன்றே!— மானு

G. S. V.

1 களைத்து

375. வந்தனம் உமக்காமேன்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

1. அனுக்ரக வார்த்தையோடே—இப்போ-து
அடியாரை அனுப்புமையா!
மனமதில் தயவுறும் மகத்துவபரனே!
வந்தனம் உமக்காமென்.

2. நின்திரு நாமமதில்—கேட்ட
நிர்மலமாம் மொழிகள்
சந்ததம் எமதகம் மிக பலனளித்திடச்
சாமி நின்னருள் புரிவாய்.

3. தோத்திரம், புகழ், மகிமை,—கீர்த்தி,
துதிகனம் தினமுமக்கே
பாத்திரமே; அதிசோபித பரனே!
பாதசரண் ஆமென்!

J. S.

376. மங்களம்

சௌராஷ்டிரம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தேவாதி தேவன் தனக்குச்
சீர்த்தி மேவு மங்களம்!

அனுபல்லவி

ஜீவாதிபதி நித்யனுக்குத்
திவ்ய லோக ரக்ஷகனுக்கு,— தே

சரணங்கள்

1. ஞானவேத நாயகனுக்கு,
நரரை மீட்ட மகிபனுக்கு,— தே

2. பக்தர் மறவா பாதனுக்குப்
பரம கருணை நீதனுக்கு,— தே

3. ஜெக சரணிய நாதனுக்குச்
சேஷர்கள் புகழும் போதனுக்கு,— தே

L. I. S.

377. (28) மங்கள ஜெயமங்களம்

சௌராஷ்டிரம். சாபுதாளம்.

பல்லவி

மங்களம்! ஜெயமங்களம்! மகத்துவற்கு
மங்களம்! ஜெயமங்களம்!

சரணங்கள்

1. எங்கும் ஒன்றாகவே இருந்திட யாங்களும்
பங்கம் இலாமலே படைத்த பிதாவுக்கும்— மங்

2. நல்ல கதியை மாந்தர் நலமுடன் அடையத்
தொல் உலகை ரட்சிக்கும் சுதன் ஏசுநாதர்க்கும்— மங்

3. சுத்திகரித்து நரர் சகஉலகம் அடையப்
பக்தர்களாக்கும் பரிசுத்த ஆவிக்கும்— மங்

4. இம்முறை முத்தொழில் இயற்றி உலகனைத்தும்
செம்மையுடன் நடத்தும் திரியேக தேவனுக்கு— மங்

J. P.

378. "Te Deum"–திரியேகருக்குத் துதி

குறிஞ்சி. ஆதிதாளம்.

1. தேவனே உம்மை யாந் துத்தியஞ் செய்கிறோம்;
தேவரீர் கர்த்தனென் றெங்கும்பிரஸ் தாபிப்போம்.

2. நித்திய தந்தையாம் நிர்மல னும்மையே
நித்தம்பூ மண்டலம் நின்றாவ னங்கிடும்.

3. சம்மன சோரூட சர்வசே னைகளும்
சாவிலா மண்டல சக்திகள் யாவரும்,

4. சேராபீன் கேருபீன் சேர்ந்தங்கோய் வில்லாமல்
நிக்லைதயாய் உந்தனின் சீர்புகழ் பாடுவோர்.

5. சேனையின் தேவனே, கர்த்தரே, நீர்மிக்க
சுத்தரே, சுத்தரே, சுத்தரே என்கிறார்.

6. வானமும் பூமியும் உந்தனின் மாட்சிமை
வாருடன் காட்டுமே வன்னமே லென்கிறார்.

7. மாட்சிமை பெற்றிடு மாவப்போஸ் தலரும்
மாய்விலா வும்மையே மன்றாடி போற்றுவார்.

8. தீர்க்கரென் கின்றவச் சீர்பெற்ற சங்கமும்
தெய்வமே உம்மையே தீர்க்கமாய்ப் போற்றுவார்.

9. வீரமாய் நின்றிட்ட உம்ரத்த சாட்சிகள்
வீவிலா உம்மையே விண்ணதில் போற்றுவார்.

10. மட்டிலா மாட்சிமை பெற்றுள தந்தையை
மாவணக் கம்பெறும் மைந்தனைப் போற்றுவார்.

11. தேற்றுதல் செய்திடுந் தூயமா ஆவியைத்
தெய்வலோ கத்திலும் பூவிலும் போற்றுவார்.

12. பூவெலாம் போயுள சுத்தமா சங்கமும்
புண்ணிய னும்மையே போற்றிப்பிரஸ் தாபிக்கும்.

13. மாகிறீஸ்து நீரல்லோ மகிமையின் ராஜன்,
மாய்வில்லாத் தந்தைக்கு நித்திய மைந்தன்.

14. நரரைநீர் மீட்டிட முன்வந்த பொழுது
நற்கன்னி கர்ப்பத்தை வெறுத்தோட விலையே.

15. மரணத்தை வென்றிட்டு மாபக்தர் வசிக்க
மைந்தனே திறந்திட்டீர் மோட்சத்தைச் சிறக்க.

16. திருத்தந்தை யென்போரின் திகழ்மாட்சி யதிலே
தினமும்நீ ரிருக்கின்றீர் வலபக்கந்தனிலே.

17. தாணியோ ரெங்கட்குத் தருந்தீர்ப்பு அளிக்கத்
தாண்டிநீர் வருவீரென் றென்றுநம் புவோம்.

18. மாவிலை கொண்ட உம் ரத்தத்தால் மீட்டிட்ட
மாந்தருக் கேதயை செய்திட வேண்டுவோம்.

19. எங்களை நித்திய உம்மகி மையிலே
ஏகமாய்ச் சுத்தரோ டென்றும்நீர் சேர்த்திடும்.

20. அத்தனே ரட்சியும் ஐயனும் மாட்களை
ஆசீர்வ தியுஞ்சு தந்தரந் தன்னைநீர்.

21. என்றைக்கு மாண்டிடு மிச்சனந் தன்னைநீர்
எங்குமு யர்த்திடு மென்றுமை வேண்டுவோம்.

22. இத்தினம் முற்றிலு மெப்பவஞ் செய்திடா-து
எங்களைக் காத்திட ஏகனே வேண்டுவோம்.

23. எங்களுக் கேதயை செய்திடு மையாநீர்
என்றைக்கு மும்மையே நம்பியி ருக்கின்றோம்.

24. உம்மையே நம்பின னுய்கின்றே னுதலால்
ஒன்றிலுந் துன்பமே நேரவிடாதிரும்.

379. Benedicite—போற்றிப் புகழுங்கள்

தோடி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

கர்த்தரைப்போற்றிப் புகழுங்கள் கருத்துடன்,
பரமனை
நித்தமே புகழ்ந்து துதியுங்கள்.

அநுபல்லவி

நித்தியா விச்வத்தை வகுத்துச்—சத்தியால் மனுவைப் படைத்து
முத்தியி லவனைச் சேர்க்க இத்தரை மகனை அனுப்பிய.

சரணங்கள்

1. வான்செய் சகல சிருஷ்டியே—நீர் எழுந்து பாடும்,
தேகமில் லாத தூதரே;
மேகவா னங்கள் சேரும்—மீதுள்ள தண்ணீர் வாரும்
வேகவான் வலிமை சீரும்—விமலனைப் புகழ்ந்து பாடும்.— கர்த்

2. சூரிய சந்திர சோதியே,—சோபித்து மின்னும்
ஆரிய வுடுக்கள்[1] கோடியே
மாரியே பனியே காற்றே—மகத்துவ நெருப்பே கொதிப்பே
சீரான மழையின் காலம்—சேருங் கோடைகாலம் சீரும்,— கர்த்

3. மூடிடும் பனியா லாக்கட்டி—முழங்கிப் பாடும்
ஆடிடுங் குளிரே பனிக்கட்டி
காடெலா முறைந்த நீரே—கல்மழையான நீரே
தேடிடு மிரவே பகலே—தினம் வருமொளியே யிருளே.— கர்த்

4. மின்னலே மேகசேனையே—மா பூமி நீயே
இன்னதே சிகர மலைகளே
கன்னய தாவரங்கள்—காடிடு ஆற்றின் கண்கள்
எண்ணிடாக் கடலே நதிகள்—ஏகமா யெழுந்து தொழுங்கள்.—
கர்த்

5. மச்சமே நீந்துஞ் செந்துவே—மாபரனைப் போற்றும்,
உச்சமெ ழும்பறவையே
பட்சிக்குங் காட்டு மிருகம்—பயமிலா நாட்டுமிருகம்
மிச்சமாய்ப் போற்றவாரும்—மிகமிகப் புகழ்ந்து பாடும்.— கர்த்

[1] நட்சத்திரங்கள்

6. மனுக்களே மனுக்கள் சாதியே,–ஏகோவா தனையே
வணங்கிடு மிஸ்ரவேலரே,
தினமவ ரூழ்யஞ் செய்வோர்,–திகழ் பர தீசிலுய்வோர்,
மனமதில் தாழ்மை யுள்ளோர்,–மிகவெழு நெருப்பை வெல்
வோர்,—கர்த்

380. Benedictus–எந்நாளுந் துதித்திடுவீர்

சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

எந்நாளுந் துதித்திடுவீர் — அந்த
இசரவேலின் ஏகோவா வைநீர்.

அனுபல்லவி

இந்தநற் சாதியிற் சிந்தையாய்ச் சாலவே[1]
விந்தைபு ரிந்திடும் எந்தைப ரன்றனே— எந்

சரணங்கள்

1. கர்த்தாவின் வழிசெய்யவும்—தீமை
கட்டோடே நீக்கும் ரட்சிப்பை யார்க்கும்
கெம்பீர மாகச் சொல்லவும்,
சுத்தனே யானுய்க் கர்த்தர்முன் போவாய்,
கண்டுகொள் பாலா இந்தச்சொல் மாளா— எந்

2. தன்னுடு தனைச் சந்தித்து—மீட்டுத்
தாட்டிகப்[2] பகைவரை ஓட்டிட உலகினில்
தாசன்தா வீது வம்சத்து
இன்பர க்ஷண்ய கொம்பைத் தந்தான்,
இதோநீர் கண்டு சிந்தையாய் நின்று— எந்

3. அந்தகாரத்திலிருட்போர்—சாவின்
ஆழவி ருள்தனிற் காலங்கள் போக்குவோர்
அங்குபிர காசமடைந்து
அந்தச மாதான உந்தரங் கண்டிட
ஆதித்தன்[3] தோன்றினர் ஜாதிக ளேநீர்— எந்

4. விந்தைபி தாவவற்கும்—ஏக
வித்தாள்[4] ஏசு ரக்ஷக ஞர்க்கும்
வீவிலா[5] ஆவியவர்க்கும்
சந்ததம் மகிமை சந்ததமென்று
சற்றுநீர் சொல்லிப் பற்றுடன் அள்ளி— எந்

D. C. G.

[1] மிக்கவே [2] ஆர்வமுள்ள [3] கடவுள் [4] சந்ததியாகிய [5] சாவிலாத

381. பாவப் பலன்

தோடிமேளம். திஸ்ர ஏகதாளம்.

பல்லவி

பாவி நான் செய்த பாவந்தானே—இந்தப்
பாரிலோ ரேழை ரூபம் தேவனெடுத்தானே.

சரணங்கள்

1. காவிலே யேவை செய்த பாவம்—இந்தக்
காசினி[1] யெல்லாம் பரவக்கண்டதேமாசாபம்,
மேவிய தேவமனஸ்தாபம்—எவ்வா
மேற்சமந்து தீர்க்க மடித்தானே பரிதாபம்.— பாவி

2. மோதியோத்த வேர்வையோடக்,—காவில்
மும்முறை முன்காவில் நின்றுகெஞ்சியே மன்றாட,
சாதிகள் மூர்க்கங்கொண்டு தேட,—தன்னைத்
தஞ்சமென்றடைந்த சீஷர் நின்று முகம்வாட,— பாவி

3. தையலர்[2] பின்னழுதுபோக,—பெற்ற
தாய்மரி தன்னடி நெஞ்சில் தாக்கித்துயராக,
மெய்யெல்லாம் புண்களாகி நோக,—சாலேம்
வீதிவழிபோகுதே ஓர் ஆடெனக்காய்ச்சாக,— பாவி

4. தேசம் சென்றலுத்த மேனி நொந்து—பாரச்
சிலுவைத் தாங்கச் சக்தியற்ற ஆடுதே வளைந்து
பாசங்கொண்டழுத சீமோன்வந்து—அவர்
பாரந்தாங்கினனே, பாவி யெனக்கிலையோ பங்கு?— பாவி

5. ஓடியோடி நன்மைசெய்கை காலே—குத்தி
ஊடுருவத்தைத்திரூர்க ளிருப்பாணியாலே,
வாடிபோமெய் ரத்தமூற்றினலே—இந்த
வஞ்சனும் சகம்பெற வருகிறேன் பின்னாலே.— பாவி

6. அற்புதப் பிரசங்கம் செய்த னாவே—கல்வி
ஆக்கங்கொண்ட யூதர்களைத் தோற்கடித்தனாவே
வெப்பங்கொண்ட சத்துருக்கட்காவே—இன்று
வெண்டிக்கொள்ளுகின்ற தேயிதென்ன கோலங்கோவே—பாவி

[1] உலகம் [2] பெண்கள்

7. முத்தமிட்டுத் தாய்வளர்த்த கன்னம்—தடி
மூர்க்கன் தானறைந்ததாலே வீங்கினதே பின்னும்,
எத்தனையோ பாலர்களை யின்னும்—சேர்த்
திங்கணைத்த நெஞ்சுருவக் குத்தினரோ துன்ன.— பாவி

G. S. V.

382. யூதர் நிந்தை

பைரவி. ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்

1. பொன்றுதுலகைமீட்க—வென்றவதாரமான
ஒன்றான தேவமைந்தனே—அதற்கெனவோ
கொண்டாய் இப்பாடுநிந்தனை. ஆ!

2. திருநேத்திரங்கள் கட்டிச்—சிரசில் கையாலே குட்டித்
தரிசனையாலுரை யென்றார்,—நசரைத் தீர்க்க
தரிசிநீயாகுமே யென்றார். ஆ!

3. அப்பன் குமாரனானால்—ஒப்பில் பிரியரானால்
தப்பித்துக் கொள்ளென்றோதினர்,—மேசியாவென்று
ஒப்புவோமென்றே கூறினர். ஆ!

4. இஸ்ரவேல் ராசனின்று—வசையாங்குருசில் நின்று
நசியாதிறங்கி வாவென்றார்,—தேவசுதனாய்
விசுவாசித்தேற்பமே யென்றார். ஆ!

5. மற்றோரை ரட்சைசெய்தும்—சற்றேனுந் தன்னை மீட்க
முற்றுந் திறனிலானென்றார்,—தலைதுலுக்கிச்
சொற்றாத[1] சொல்லுகள் விண்டார்.[2] ஆ!

6. முள்ளின் முடிதரித்து—முன்கையில் கோல்கொடுத்து
வள்ளலே யென்று வாழ்த்தினர்,—முழங்காலிட்டு
எள்ளியடித்தே போற்றினர். ஆ!

7. மின்னும் அங்கிதரித்து மன்னனெனப்பழித்துச்
சின்னப்படுத்தி யோட்டினர்,—எரோதகத்தே
பண்ணாத கோட்டிகாட்டினர். ஆ!

G. S. V.

[1] சொல்லாத [2] மலர்ந்தார்

383. உயிர்த்த காட்சி

பியாகு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

வானோர் பூவோர் கொண்டாட
மனுவேலுயிரோ டெழுந்தார் ஜெயமே.

அனுபல்லவி

தீனதயாளன் திருமறைநூலன்
திரிபுவனங்களாள் செங்கோலன்
ஞானசு சீலன் நரானுகூலன்
நடுவிடவே வருபூபாலன்.— வானோர்

சரணங்கள்

1. அலகையை[1] ஜெயித்தார், அருள்மறை முடித்தார்,
அருமலர்க்காகாவலை யொழிததார்;
நிலைதிரை கிழித்தார், தடைச்சுவரிடித்தார்,
நேராய்த் தரிசனந்தர விடுத்தார்.— வானோர்

2. செத்தோ ருயிர்த்தார், திருநகர் பூத்தார்,
தேடற் கரியதோர் காட்சிவைத்தார்,
மற்றோர் பார்த்தார், மலைவுகள் தீர்த்தார்,
மரித்தோர் முதற்பலனாய்ச் செழித்தார்.— வானோர்

3. அடியவர் கண்டார், ஆர்துயர் விண்டார்,
அருமறைக் கருத்தாய்ந்தே நின்றார்,
மடமையகன்றார், மயக்கமே கொன்றார்,
வானனந்தமே மனங்கொண்டார்.— வானோர்

4. மகதலனாளு மதி சூசன்னாளும்,
மயங்கியழுதயோ வன்னாளும்,
மகவிருவர் தருசா லொமித்தாயும்
மரை மலரடிதொழு தேத்தினரே.— வானோர்

5. எம்மாவூர் சீடரி ருவர்க்குந் தோமா
இலதுபதின் மருக்குமே காட்சி
நன் மனதுடனே பதினொருவருக்கும்
நடுவகத்தே வருமாசூட்சி.— வானோர்

[1] பிசாசை

6. மாதலனுட்கு மற்ற வங்கையர்க்கும்
மகத்துவத்தே தரிசன மளித்தார்;
பேதுரு தனித்தும் யாக்கோபு தனித்தும்
பிரத்தியேகத்தில் தரிசித்தனரே.— வானோர்

7. கலிலே யாக்கடலில் எழுவரும் பார்த்தார்;
காட்சி மலையஞ் ஞூறுபேர் பார்த்தார்;
உலை எருசலமில் சீடரைச் சேர்த்தார்;
ஒலிவை மலைமேல் திரள்பேர் பார்த்தார்.— வானோர்

G. S. V.

384. பண்டிகை கொண்டாடுவோம்

தோடி. சாபுதாளம்.

பல்லவி

பண்டிகை கொண்டாடுவோம்,— ஆம், நாம்
பண்டிகை கொண்டாடுவோம்.

சரணங்கள்

1. பண்டிகை கொண்டாடிப்,—பரமனை மன்றாடிப்
பஸ்கா கிறிஸ்தை நமஸ்காரஞ் செய்தாடி,— பண்

2. புன்மைகொடு பொல்லாப்பு—புளிமா வைவிலக்கி
உண்மை பரி சுத்தமாம்—உயர்ம வைப்பலுக்கி,— பண்

3. இன்றுயிர்த்தெ ழுந்தகோன்—இனிமரிப்ப தில்லையே;
பொன்று[1]மர ணஞ்சிறை—பூண்டாள்வ தில்லையே.— பண்

4. தரைபவத்திற் கென்றொரு—தரமரித்த னர்சுதன்
பரனவர்க்கு மகிமையாய்ப்—படிபிழைத் திருக்கிறார்.— பண்

5. நாதன்போற் பாவத்திற்கு—நாமுமரிப் போமாக,
பேதமின்றி யேசுவுக்குட்—பிழைத்திருப் போமாக.— பண்

6. கிறிஸ்தடக்கப் பட்டுமோ—கீர்த்தியோ டேயெழுந்து
முறைமரித்த வர்களில்—முதற்பல னானாரே.— பண்

7. மனுஷனாலு ளகினில்—மரணமுண் டானதால்
மனுஷனாலே யுயிரெழல்—மகிமையாயுண்டானதே.— பண்

8. ஆதத்தா லெல்லாரும்—அறமரித்தல் போலவே
நாதனால் மெய்யாக—நாமுயி ரடைகுவோம்.— பண்

9. ஆதிபி தாகுமாரன்—ஆவிதிரி யேகர்க்கே
மாதிரி காலங்களாய்—மாமகிமை யாகவே.— பண்

C. D. G.

[1] அழியும்

385. பூதராஜ சிங்கம்

தோடி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பூத ராஜ சிங்கம் உயிர்த்தெழுந்தார்,
உயிர்த்தெழுந்தார், நரகை ஜெயித்தெழுந்தார்.

சரணங்கள்

1. வேதாளக் கணங்கள் [1]ஓடிடவே,
ஓடிடவே உருகி வாடிடவே.— பூத

2. வானத்தின் சேனைகள் துதித்திடவே,
துதித்திடவே பரனைத் துதித்திடவே.— பூத

3. மரணத்தின் சங்கிலிகள் தெறிபட்டன[2],
தெறிபட்டன கொடியில் முறிபட்டன.— பூத

4. எழுந்தார் என்றதொனி யெங்குங் கேட்குதே,
எங்குங் கேட்குதே, பயத்தை என்றும் நீக்குதே.— பூத

5. மாதர் நாதரைக் கண்டகமகிழ்ந்தார்,
அகமகிழ்ந்தார், பரனை அவர் புகழ்ந்தார்.— பூத

6. மரித்த கிறிஸ்து இனி மரிப்பதில்லை,
மரிப்பதில்லை, இனி மரிப்பதில்லை.— பூத

7. கிறிஸ்தோரே நாமவர் பாதம் பணிவோம்,
பாதம் பணிவோம், பதத்தைச் சிரமணிவோம்.— பூத

386. வாரும் பெத்லகேம்

சங்கராபரணம். ஆதிதாளம்.

1. வாரும், பெத்லெகேம் வாரும்,—வாரும்,
வரிசையுடனே வாரும்;
வாரும், எல்லோரும் போய் வாழ்த்துவோம் ஏசுவை,
வாரும், விரைந்து வாரும்.

2. எட்டி நடந்து வாரும்,—அதோ
சற்று நிமிர்ந்து பாரும்;
பட்டணம்போல் சிறு பெத்லகேம் தெரியுது,
பாரும் மகிழ்ந்து பாரும்.

[1] நரகக்கூட்டங்கள் [2] உடைந்தன

3. ஆதியிலதமேவை—அந்நாள்
அருந்திய பாவவினை;
ஆ! திரிதத்துவதேவன் மனிதத்துவ
மாயினர், இது புதுமை!

4. விண்ணுலகாதிபதி,—தீர்க்கர்
சொன்னதிலுள்ளபடி
மண்ணுலகில் மரிகன்னி வயிற்றினில்
மானிடனு யுதித்தார்.

5. சொல்லுதற் கரிதாமே,—ஜோதி
சுந்தர சோபனமே;
புல்லணையிற் பசுமுன்னணையிற்பதி
பூபதிதான் பிறந்தார்.

6. மந்தை மாடடையில்—மாது
மரியவள் மடியதனில்,
கந்தைத் துணியதை விந்தைத் திருமகன்
காரணமா யணிந்தார்.

7 தூதர் பறந்துவந்து—தேவ
துந்துமி மகிழ்பாட,
மாதவ ஞானிகள் ஆயர்கள் பணிந்து
மங்களமொடு நாட,

8. உன்னத மதிலுண்டாம்—தேவனுக்
கோசியன்னு மகிமை,
இந்நிலமதிற் சமாதான மன்னுயிர்மேல்
எழில்[1] பிரியம் பொறுமை.

J. D. E.

387. உன்னையன்றி வேறே கேதியில்லையே

முகாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

உன்னையன்றி வேறே கெதி
ஒருவரில்லையே ஸ்வாமீ!

அனுபல்லவி

அன்னை தந்தை உற்றார் சுற்றார்—யாருமுதவுவரோ?
அதிசய மனுவேலா!—ஆசை என் யேசு ஸ்வாமீ!— உன்

[1] அழகான

சரணங்கள்

1. பண்ணின துரோகமெல்லாம்—எண்ணினா லெத்தனைகோடி,
பாதகத்துக் குண்டோ எல்லை,—பாதவித்தேனே தேடி,
கண்ணினாலுன் திருவடிக்—காண நான் தகுமோதான்?
கடையனுக்கருள்புரி—மடியுமுன் யேசு ஸ்வாமீ!— உன்

2. அஞ்சியஞ்சித் தூர நின்றேன்—சஞ்சலங்களை நான் சொல்லி,
அலைகடல் துரும்புபோல்—மலைவு கொண்டேனையோ!
கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கூவுகிற—வஞ்சகன் முகம்பாராய்,
கிட்டி என்னிடம் சேர்ந்து—க்ருபையை யேசு ஸ்வாமீ!— உன்

3. எத்தனை கற்றாலும் தேவ—பக்தியேது மற்ற பாவி,
எவ்வளவு புத்திகேட்டும்—அவ்வளவுக்கதி தோஷி;
பித்தனைப் போல பிதற்றிக்—கத்தியே புலம்புமேழைப்
பேதையைக் கடைத்தேற்றிப்—பிழைக்கவை யேசு ஸ்வாமீ!— உன்

4. கள்ளனும் கபடனென்னைத்—தள்ளிவிட்டா லாவதென்ன,
கல்லைப்போல் கடினங்கொண்ட—கர்ம சண்டாளன் பாழும்
உள்ளமுங்கரைந்து உன்தன்—உயர் சிலுவையினன்பால்
உலையிலிட்ட[1] மெழுகாய்—உருகவை யேசு ஸ்வாமீ!— உன்

V. J. B.

388. என்னால் உரைக்க முடியாதே

காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

என்னாலுரைக்க முடியாதே—எந்தன்
இருதய மகிழ்ச்சி இப்போதே.

அநுபல்லவி

முன்னாலே பாவத்துயரில் மூழ்கின பேதையை யேசு
மன்னவனார் தேடிக்கண்டு மாற்றினார் பவத்தினை, தேற்றினார் அகத்தினை.—என்

சரணங்கள்

1. காட்டினில் அலைந்த ஆடு நானே,—எனைக்
கண்டு பிடித்தவர் யேசு கோனே;
வீட்டினுள் மகிமையைக் கண்டேனே,—இனி
வியந்து விரைந்து பாடுவேனே.

[1] நெருப்பிலிட்ட

நாட்டினில் எனைத்தொடர் ஓநாய் புலி யாவும் வெருண்டு
ஓட்டம்பிடித் தப்பாலே நின்றுற்றிதோ பார்த்தென வெற்றி
அடைந்தேனே.—என்

2. பாவங்கள் அனைத்தும் மன்னித்தாரே,—பாவப்
பயங்கள் சந்தேகந் தொலைத்தாரே,
ஆவல் ஆசையும் அகற்றினாரே,—தேவ
அன்பினை அகத்துள் ஊற்றினாரே;
தேவ வசனஞ்செழிக்கச் செபத்தியானங்கள் சிறக்க
ஆவி உள்ளிலேகளிக்க ஆடுதே கால்களும் பாடுதே நாவதும்.—
என்

3. சத்துருவினால் விளைந்த கேட்டை—எல்லாம்
தாண்டிவந்தேன், யேசு பெருங்கோட்டை
பத்தருக் காயத்தம் செய்த வீட்டைப்—பெறப்
பார்த்திருக்கின்றேன் பரம நாட்டை;
இத்தரை வசிக்குங்காலம் அத்தனையும் யேசுக்கெனைத்
தத்தம் செய்துவிட்டேன்; அவர் தஞ்சமே காவில்
தான் அஞ்சிடேனே இனி—என்

4. ஆசை மிகும் யேசு பெருமானே!—பதி
னாயிரம் பேரில் சிறந்த கோனே!
வாச[1] லீலிப்பூவே சீவதேனே!—வான
மன்னாவே இலங்கு கதிரோனே!
மாசறக்கழுவி எந்தன் மனதுள் வசித்தெழும்பும்
நேசத்தால் மகிழ்ந்தென்றென்றும் நீடுவாய் கிருபைகள்
சூடுவாய் தோத்திரம்.—என்

M. V.

389. இருளகலவே பிறந்த பெருமானே

செஞ்சுருட்டி. கண்ட சாபுதாளம்.

பரமனரு ளால்நிறைந்து பணியுமடி யார்மகிழ்ந்து
பரகதியி னைதந்து வருவோனே!
வரமவைக ளேமிகுந்த சரணநிலை யேவிரும்ப
பரமபத மீதுசிந்தை தருவாயே;
தரணிகளெ லாம்பணிந்த திருமுனிவ ராலுவந்த
சகலமறை யோதவந்த மறையோனே!
சரணமுனை யேயடைந்து தருமநெறி மீதுவந்து
தபஜபதி யானமுந்த அருள்வாயே;

[1] நல்மணமுள்ள

பெருமையுள மேபிளந்து திருவடியி லேகலந்து
ஒருமையுள மாக நின்று சிதறாமல்;
பெருமையுட ஞானிநினைந்து அருளுதய மாய்விளங்கி
அனுதினமு மேமகிழ்ந்து பணிவேனே;
கருணைபெற வேபணிந்து கமழுமலர் போலணிந்து
கணமுமற வாதசிந்தை தாவேணும்;
அருவுருவ மாகநின்று திருவுருவ மேயணிந்து
இருளகல வேபிறந்த பெருமானே!

G. D. E.

390. வடிவாயுதித்த திருப் பெருமானே

காம்போதி. ரூபகதாளம்.

அறிவான முத்தருளக் குறைவான பக்தியதை
நிறைவான சித்தமதில் மகிழ்வாயே;
நெறியான பக்திநிலை யெனிலேத ரித்திடவும்
அதிலேநி லைத்திடவும் அருள்வாயே.
அறியாத சித்தமதில் செறிவாய்[1] ழித்திடுமென்
மதிகேட னைத்துமெனை அணுகாமல்;
குறியான உத்தமர்கள் அதிநேரம் பக்திசெயும்
துதிஞான முத்திதனைத் தாவேணும்.
துடியான[2] துட்டமயல் பிடிவாத புத்தியுடன்
கடியாது[3] விட்டுவிடத் துணையாக,
முடியாத சுத்தருள மிகுபாசத் துத்தியதில்
அடியேனைப் பற்றுக்கொளத் தயைதாராய்;
படியாத சுத்தமனம் மடியாமுன் நிட்டைதனைப்
பிடியாகப் பற்றிடவே அருள், பாலா!
கடியான[4] முத்திதனில் அடியானைச் சேர்த்தருள
வடிவாயு தித்ததிருப் பெருமானே.

G. D. E.

391. துதியுனக் கோரு கோடி

குறிஞ்சி. ஆதிதாளம்.

இருளாங்காலத் தெமைக்காத்து
இன்பக்காலை எமக்கீந்தாய்,
அருணோதயனே! அற்புதனே!
அருள்செய்தபயம் அளிப்பாயே;

1 கூட்டமாய் 2 வேகமான 3 விலக்காது 4 மேன்மையாக

அருணோதயத்தி லுனைக்காண
அருளே புரிந்தாய் அவ்விதமே,
கருணாகரனே, உனைக்காணக்
கழறும்[1] துதியுனக் கொருகோடி—ஸ்வாமி, ஒருகோடி.

கடந்த இரவில் என்றனுக்குக்
கலங்கும் வருத்தம் தொடராமல்,
இடமே யிருந்தங்காதரித்து
எல்லாம் வல்ல கருணையினால்
அடர்ந்த துன்பமனைத்தையுமே
அகற்றியாண்ட ஆண்டகையே!
கடி[2]சேர் மலர்போலடிகளுக்கே
கழறுந்துதியுனக் கொருகோடி—ஸ்வாமி, ஒருகோடி

செய்யுந்தொழில்க ளனைத்தினிலும்
சிந்தைநினைக்கும் நினைவதிலும்
உய்யுமெல்லா ஊழியத்தும்
உன்றன்பாத கருணையது,
மெய்வாய்கண்கள் செவியதவும்
வெருளாவிதமா யொருநெறியில்
கையார்கனியாய் நினைந்தடியேன்
கழறுந்துதியுனக் கொருகோடி—ஸ்வாமி, ஒருகோடி.

எல்லாம்வல்ல பரம்பொருளே!
எதற்குந்துணையா யிருப்பவனே!
சொல்லின் முடிவே! சுகவழியே!
தோன்றும் சகல ஜீவருக்கும்
நல்லகருணை நீபுரிந்து
நாளும் அருள்செய் திடவேண்டி,
கல்லாதடியேன் கனிந்துருகிக்
கழறுந்துதியுனக் கொருகோடி—ஸ்வாமி, ஒருகோடி.

G. D. R.

[1] உரக்கக்காறும் [2] மணம்

302. துதியுனக் கொரு கோடி.

குறிஞ்சி. ஆதிதாளம்.

அருளே! பொருளே! ஆரணமே[1] அல்லும்பகலுந் துணைநீயே;
இருள்சேர்ந்திடுமிவ் வேளையிலே இன்னலொன்றுந் தொடராமல்,
மருளும் மனது பிறழாமல்,[2] வழுவுந்தொழிலிற் செல்லாமல்
கருணாகரனே! எனைக்காக்கக் கழறுந்[3] துதியுனக் கொருகோடி.
—ஸ்வாமி, ஒருகோடி.

சென்ற நாட்களனைத்திலும் சிறியேன் றனக்கு செய்துவந்த
நன்றும் நன்மைகளனைத்திற்கும் நவிலற்கரிய[4] தயைகளுக்கும்,
என்றுமழியா வரங்களுக்கும் ஏழையடியேன் மிகத் தாழ்ந்து
நன்றி நினைந்து நவிறல்போல் கழறுந்துதியுனக் கொருகோடி.
—ஸ்வாமி, ஒருகோடி.

பற்றொன்றில்லாப் பரம்பொருளே! பரமானந்த சற்குருவே!
வற்றாஞான சமுத்திரமே! வடுவொன்றில்லா[5] வான் பொருளே!
பெற்றோர், உற்றோருலகனைத்தும் பிரியமுடனே சுகித்திருக்கக்
கற்றில்லாத மிகச்சிறியேன் கழறுந்துதியுனக் கொருகோடி.
—ஸ்வாமி, ஒருகோடி.

பத்திபரனுனைப் பாடிப் பணிந்தேயென்றும் வாழ்ந்திருக்க,
நத்து[6] மிரவு முழுதனைத்துந் தூங்காதா, என்னைக்காத்தருளி,
முத்தியென்னும் மோட்சநிலை முடிவிலடியேன் றன்னைச்சேர்க்கக்
சத்தியவழிப் பரவசமாய்க் கழறுந்துதியுனக் கொருகோடி.
—ஸ்வாமி, ஒருகோடி.

G. D. E.

1 வேதமே 2 பிசகாமல் 3 உரக்கக்கூறும் 4 சொல்லுதற்கரிய
5 குற்றமற்ற 6 விரும்பும்